

Ốc Sên Chạy

Contents

Ốc Sên Chạy	2
1. Phần 1. Mối Tình Đầu - Chương 1. Vệ Nam Và Chiếc Điện Thoại Không Ngừng Đổ Chuông	2
2. Chương 1(continue)	4
3. Chương 2. Lục Song Và Lục Hựu Hựu	6
4. Chương 2 (continue)	9
5. Chương 2 (continue).	13
6. Chương 3. Buổi Họp Mặt Cuối Cùng	15
7. Chương 3(continue)	17
8. Chương 3 (continue)	19
9. Chương 4. Người Yêu Đầu Tiên	20
10. Chương 4 (continue)	22
11. Chương 4 (continue).	25
12. Chương 5. Sự Dịu Dàng Sau Con Say	26
13. Chương 6. Mùa Hè Năm Ấy	32
14. Phần 2. Tốt Nghiệp - Chương 7: Đêm Tối Trước Bình Minh	37
15. Chương 8. Nguyên Nguyên Ghê Gớm	43
16. Chương 9: Lục Hựu Hựu Mài Lốp Xe	47
17. Chương 10: Ngày Cá Tháng Tư Đáng Nhớ	51
18. Chương 11. Người Quen Trong Chuyến Đi	57
19. Chương 12. Bạn Thân Của Lục Song	61
20. Phần 3. Chuyến Du Lịch - Chương 13. Bí Mật Của Lục Hựu Hựu	67
21. Chương 14. Chuyện Xấu Hổ Nhất	71
22. Chương 15. Gặp Gỡ Thần Tượng	78
23. Chương 16. Kỳ Quyên Hung Dữ	83
24. Chương 17. Một Lục Song Khác	87
25. Chương 18. Sóng Gió Trên Biển	91
26. Chương 19. Người Con Gái Yêu Anh Nhất	95
27. Chương 20. Kết Cục Bi Thảm	98
28. Chương 21. Bác Sĩ Hướng Dẫn Khó Tính	103
29. Chương 22. Tình Huống Khó Xử Nhất	108
30. Chương 23. Sự Trả Thù Đáng Yêu	113
31. Chương 24. Kế Hoạch Của Lục Song	119
32. Chương 25. Một Mũi Tên Trúng Hai Đích	124
33. Chương 26. Con Dâu Gặp Bố Mẹ Chồng	129
34. Chương 27. Đồng Sàn Không Thể Dị Mộng	135
35. Chương 28. Vật Thí Nghiệm Trong Bệnh Viện	139
36. Chương 29. Lời Tỏ Tình Sau Con Say	144
37. Chương 30. Chiếc Xe Cấp Cứu Định Mệnh	150
38. Chương 31: Sự Ấm Áp Trong Bệnh Viện	155
39. Chương 32: Tình Yêu Thầm Lặng	160
40. Chương 33: Ranh Giới Giữa Yêu Và Hận	163

41. Chương 34: Chỉ Là Một Giấc Mơ	167
42. Chương 35: Hôn Lễ Của Tiêu Tinh	172
43. Chương 36: Thế Nào Là Hạnh Phúc	176
44. Chương 37: Món Quà Đặc Biệt Nhất	181
45. Chương 38: Sự Tình Cờ Trong Lần Khám Bệnh Miễn Phí	187
46. Chương 39: Mãi Mãi Giữ Lời Hứa	192
47. Chương 40: Mùa Xuân Của Lục Hựu Hựu	196
48. Những Bài Hát Trong Cuộc Đời	202
49. Phần Kết	207
50. Nghệ Thuật Đặt Tên	212

Ốc Sên Chạy

Giới thiệu

Tác giả: Diệp Chí Linh Dịch giả: Trần Thu Nguồn: Trường Tồn Giới thiệu “Ốc sên chạy” là tiểu thuyết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/oc-sen-chay>

1. Phần 1. Mỗi Tình Đầu - Chương 1. Vệ Nam Và Chiếc Điện Thoại Không Ngừng Đổ Chuông

Những người yêu thầm đều nhớ rất rõ cảm giác khó diễn tả ấy. Dù sau này nhớ lại vẫn cảm thấy xót xa trong lòng, giống như quả táo xanh vậy, nhìn thì đẹp nhưng ăn thì chua chát. Có lẽ tình yêu vào cái tuổi ngây thơ ấy đẹp ở chính vị chua chát và không có kết quả.

Chương 1. Vệ Nam và chiếc điện thoại không ngừng đổ chuông

Anh Vệ Đằng nói: “Có ba tiêu chuẩn để đánh giá một người con gái. Một là vẻ đẹp ngoại hình xinh đẹp. Hai là vẻ đẹp ngây thơ đáng yêu. Ba là vẻ đẹp tâm hồn trong sáng. Ba vẻ đẹp ấy kết hợp tạo thành vẻ đẹp hoàn mỹ. Em gái à, tiếc là em thuộc loại thứ tư”.

Vệ Nam ngẩng đầu lên, nhìn anh trai với ánh mắt tò mò: “Anh ơi, thế nào là loại thứ tư?”

Vệ Đằng mỉm cười rồi nghiêm túc nói: “Loại thứ tư nghĩa là trong trường hợp không có cả ba tiêu chuẩn trên vẫn có thể miễn cưỡng nhận ra đó là con gái”. Nói xong anh quay người lại tiếp tục gỡ từ điển.

Vệ Nam mỉm cười và nói: “Anh à, họ Vệ nhà ta đến đời anh em mình biến đổi thật khủng khiếp. Anh nói mà xem, chỉ ít thì vẫn có thể nhận ra em là con gái. Còn anh là con trai kiểu gì mà nhìn mãi không nhận ra được là con trai. Thế thì phải làm thế nào?”

Một quyển từ điển dày cộp chuẩn bị bay về phía Vệ Nam.

Vệ Nam ngồi bật dậy, động tác bật giống như lò xo bị nén xuống, cuối cùng ngồi yên ở tư thế vuông góc với đầu giường.

Cuốn từ điển trong giấc mơ dang dở sát khí lao tới, phát ra ánh sáng chói mắt, giống như cảnh trừ yêu diệt quỷ trong “Tây Du Ký” khiến Vệ Nam hoảng hốt tỉnh dậy. Vệ Nam dụi mắt nhìn cảnh vật xung quanh. Chưa vượt qua không gian về cung đình cổ đại hay đến tây trúc thỉnh kinh, vẫn đang nằm ở nhà mình. Ôi! thật là may.

Chỉ có điều, hình như bây giờ là nửa đêm?

Giơ tay lên có thể nhìn lơ mờ thấy năm ngón, kim đồng hồ chỉ vào số ba.

Cuối cùng chắc chắn: Bây giờ là nửa đêm.

Vệ Nam yên tâm nằm xuống, ôm gối ngủ chuẩn bị ngủ tiếp. Vừa mơ màng chìm vào giấc mộng thì bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại đình tai nhức óc vang lên khiến cô giật nảy mình.

“Buồn quá, buồn quá....Đây không phải là kết quả anh mong muốn....Buồn quá, buồn quá...”

Tiếng hát ai oán của nam ca sỹ biểu đạt tâm trạng ảo não sầu thương. Đây là tiếng chuông điện thoại Vệ Nam cài đặt riêng cho cuộc gọi đến của anh trai để biểu đạt tâm trạng của mình mỗi lần nghe điện thoại của anh. Nửa đêm gọi điện thoại quấy rầy người khác. Hành vi ấy thật khiến người ta tức điên lên.

Vệ Nam nhấc điện thoại rồi nói với giọng ngái ngủ uể oải: “Alô, anh à...”

“Con gái con đứa gì mà giờ này vẫn còn ngủ? Mở mắt ra xem mấy giờ rồi?” Đầu dây bên kia vang lên tiếng kêu thảm thiết đáng sợ như lợn bị chọc tiết vậy. Vệ Nam xoa xoa cái tai gần như bị thủng màng nhĩ rồi nói: “Anh vừa bị đập đầu vào cửa à? Nửa đêm gọi điện thoại định gọi hồn hay là lấy mạng người đấy hả?”

Một lúc sau, đầu dây bên kia vang lên tiếng nói khiêu khích: “Nửa đêm? Em có đang ở trên trái đất không đấy?”

Vệ Nam ngáp một cái rồi nói: “Anh hỏi kiểu gì vậy? Em không ở trên trái đất, chẳng nhẽ ở trên sao hỏa à?”

“Nói vậy thì chắc bộ não của em đã ngừng hoạt động khiến các bộ phận khác cũng đơ theo rồi”.

“Nửa đêm anh gọi điện thoại chắc không phải để trêu ngươi chứ?”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc rồi nói: “Em mau mau bò dậy khỏi giường, ra cửa sổ kéo rèm lên nhìn ra ngoài rồi nói chuyện với anh. Cảm ơn”. Sau một câu dài không ngừng nghỉ, Vệ Đằng có vẻ thở không ra hơi. Anh nghỉ một lúc rồi nói tiếp: “Nhanh lên, có nghe thấy không đấy?”

Vệ Nam vươn người một cái rồi chậm chạp bò dậy, đến bên cửa sổ kéo rèm. Mặt trời lên cao, ánh nắng chói chang. Phong cảnh bên ngoài thật đẹp.

Vệ Nam sờ tay lên mũi rồi nhẹ giọng nói: “Ha ha, hôm nay thời tiết thật đẹp. Đồng hồ của em hết pin rồi. Chẳng thế mà nó báo là ba giờ đêm, làm em cứ tưởng...” Thực ra đã là ba giờ chiều.

“Anh không có hứng thú để ý đến cái đồng hồ đeo của em. Anh có chuyện cần nói đây. Vỉnh tai lên mà nghe cho rõ”. Vệ Đằng ho một tiếng rồi lấy giọng, chuẩn bị diễn thuyết: “E hèm, anh có một người bạn thân, tên là Lục Song. Em còn nhớ cậu ấy không? Trước đây cậu ấy sống cùng khu với chúng ta, ở đối diện với nhà hàng xóm”.

Vệ Nam ngáp một cái rồi nói: “Vâng, nhớ rồi, ngưỡng mộ đã lâu, như sấm đánh bên tai”.

“Hồi nhỏ cùng chơi với nhau, lúc ấy em mới năm tuổi, anh đoán là em quên lâu rồi”.

“....” Vậy thì còn hỏi làm gì.

“Em nghe này, khi đến trường đại học A anh gặp cậu ấy. Năm nay cậu ấy tốt nghiệp cao học. Mấy hôm nữa sẽ qua bên ấy làm việc. Sau khi chuyển nhà cậu ấy sống ở Bắc Kinh. Lâu lắm rồi không đến miền Nam nên không quen cuộc sống ở đó. Sau này em chú ý chăm sóc cậu ấy nhé. Nghe rõ chưa?”

“Vâng”. Vệ Nam vẫn chưa hết buồn ngủ, nghe tai nọ ra tai kia, chỉ muốn gật đầu cho xong chuyện.

Vệ Đằng tiếp tục dặn dò: “Mọi người đều nói người miền Nam không nhiệt tình hào phóng bằng người miền bắc. Chúng ta là người miền Nam, không được để mất mặt, hiểu chưa? Mà con gái con đưa ngủ ít thôi. Nhất định phải dốc toàn bộ nhiệt tình của em vào người cậu ấy để cậu ấy tan chảy ra, nghe rõ chưa?”

“Vâng”.

Trời mùa hè nắng nóng oi bức, nhiệt độ lúc này là trên 300C, đã đủ nóng lắm rồi. Mọi người sắp bị cháy thành thịt rang đây này, vậy mà còn phải nhiệt tình? Em chưa kịp dốc hết nhiệt tình của mình thì ánh nắng mặt trời như thiêu như đốt đã làm em tan chảy rồi ă? Vệ Nam lẩm bẩm rồi ngáp một cái. Sau đó anh trai dặn dò thêm một đồng thứ nào là anh ta mặc gì, dáng người thế này, thế kia, mấy giờ tàu đến, đón cậu ấy đến nhà mình ăn cơm, sau đó thế nào thế nào...

Vệ Nam vừa ngáp vừa gật đầu, tư thế trông giống như gà con mổ thóc vậy. Sau khi kết thúc cuộc điện thoại nửa thực nửa hư này, Vệ Nam mới thốt lên một tiếng “Buồn ngủ quá” rồi mơ hồ bò lên giường ngủ tiếp.

Trong giấc mơ, cô nghe thấy có người thì thầm bên tai mình bằng giọng điệu như đang niệm thần chú: “Lúc bạn vẫn đang chìm trong giấc ngủ, thế giới này đã bừng tỉnh từ rất lâu, rất lâu rồi”. Đây là câu nói yêu thích của tác giả Chu Phóng mà Vệ Nam rất thích. Trong tiểu thuyết trinh thám, khi hung thủ dùng thuốc mê giết người hàng loạt thường xuất hiện lời thoại này. Vệ Nam thấy gần đây mình thay đổi phong cách xem tiểu thuyết trinh thám, xem đến nỗi tẩu hỏa nhập ma. Trong giấc mơ thường xuất hiện cảnh máu mê bê bết, dù là sinh viên ngành y đã học giải phẫu người nhưng vẫn thấy khủng khiếp.

2. Chương 1(continue)

Tiếng cười của tên hung thủ gian ác và tiếng kêu gào thảm thiết của người bị hại trong giấc mơ khiến Vệ Nam toát mồ hôi hột. Khi cô tỉnh dậy, trời đã nhá nhem tối. Nắng chiều còn sót lại chiếu vào phòng ngủ, nhuộm màu vàng óng. Vì cửa sổ có một khe hở nên mỗi khi gió thổi đến rèm cửa lại khê đung đưa, tiếng kêu xào xạc đập vào cửa sổ giống như âm thanh gọi hồn trong phim ma, có cảm giác hãi hùng của cảnh tượng gây án.

Vệ Nam vội bò dậy kéo rèm cửa.

Ánh nắng mặt trời có chút chói mắt. Vệ Nam vào phòng vệ sinh rửa nước lạnh vào mặt rồi soi mình trong gương. Tóc bù rù lờm chờm trông giống như cổ đại, mắt sưng húp như gấu trúc, môi khô như mảnh đất hạn hán ba năm, nứt hết rãnh này đến rãnh khác, giống như miệng núi lửa vậy.

Đây chính là hậu quả của kỳ thi tàn khốc kéo dài suốt một tháng.

Vệ Nam thở dài rồi bắt đầu sửa sang từ đầu đến chân, sau khi đánh răng, rửa mặt xong, cảm giác bắt đầu hồi phục lại hình dáng của “con người”. Sau đó cô vào phòng gấp chăn, mở tủ tìm áo phông, quần jean, mặc quần áo trong tình trạng chân tay tê nhức rồi mở tủ lạnh lấy hộp sữa, vừa hút vừa lao ra khỏi phòng và nói: “Mẹ ơ, con ra ngoài một lúc. Anh Vệ Đằng bảo con đi đón một người”.

Mẹ thò đầu ra và cười rất tươi: “Con đi đón Lục Song à?”

Vệ Nam vừa đi giày vừa gật đầu: “Vâng. Anh nói tối nay bảo anh ấy đến nhà mình ăn cơm”.

“Ừ, sáng sớm nay anh con cũng gọi điện về báo. Mẹ đã chuẩn bị xong mọi thứ cho bữa tối rồi”.

“Ok. Vậy thì còn đi đây”. Vệ Nam vừa định đi thì bị mẹ gọi lại. Mẹ nhíu mày và nói: “Con ăn mặc kiểu gì vậy?” Vệ Nam cúi xuống nhìn, trên áo phông trắng là hoa văn đơn giản màu hồng phấn, không có vấn đề gì. Quan trọng là hình hoa văn ấy là hình đôi môi đáng sợ.

Vệ Nam nhìn vào cái gương ở phía xa rồi cười hì hì: “Không sao ă, năm nay mốt cái này”.

Mẹ cười và nói: “Con đừng có mà làm cho người ta sợ phát khiếp, Lục Song không hầm hồ như anh em con đâu. Người ta là con nhà gia giáo, vừa phong độ lại là người có học hành tử tế, nhìn thấy vết môi son khắp người con thế này...Chắc chắn sẽ thấy rất thô tục”.

Vệ Nam nghe câu “con nhà gia giáo” mà nổi cả da gà. “Vậy mẹ bảo con nên mặc gì ă?”

“Cái váy lần trước mẹ mua cho con đâu?”

“Vâng, cái đấy ạ, để con mặc thử”.

Đó là cái váy liền mà hai mẹ con đi chọn suốt một ngày mới chọn được. Tuy hơi đắt nhưng đáng cũng được. Chỉ có điều cổ hơi rộng, thắt lưng hơi chặt, rất có tác dụng trong việc thắt eo nâng mông.

Vệ Nam nghiêng răng. Mặc thì mặc, dù sao vẫn còn hơn khóa thân chạy ngoài đường.

Cảm giác váy hơi chặt. Có lẽ do ngủ quá nhiều, toàn thân phù thũng.

“Mẹ ơi, bây giờ thì được rồi chứ ạ?”

Thực ra dáng vẻ của cô lúc này thật giống với những cô gái đã quá lứa lỡ thì nửa đêm cảm thấy cô đơn đi tìm người giải khuây. Thăm mý của mẹ cũng thật là...

Mẹ mỉm cười và nói: “Trông cũng được đấy, đẹp lắm con ạ”.

Vệ Nam “vâng” một tiếng rồi với túi xách treo trên cửa, đang định ra ngoài thì nhận được điện thoại của bố.

Cô nhấc điện thoại lên, nghe thấy bố nói: “Nam Nam, con đi đón Lục Song chưa? Khi nào về tiện thể mua mấy lon bia nhé, à, mua luôn cái chăn mới cho nó đắp, bố về bây giờ đây”.

Vệ Nam nói với giọng không thoải mái: “Vâng ạ. Bây giờ con đi đây. Bố còn gì cần dặn dò nữa không ạ?”

Bố mỉm cười và nói: “Lần đầu tiên gặp mặt, con chú ý cư xử cho tốt nhé!”

Vệ Nam cúp máy, quay đầu lại thấy mẹ mỉm cười dặn dò: “Đừng có mà để người ta cười cho đấy”.

Vệ Nam lườm một cái rồi quay người đi ra khỏi cửa.

Vừa xuống cầu thang, điện thoại lại đổ chuông.

Vệ Nam nhấc máy, đầu dây bên kia là giọng nói dịu dàng của cô bạn thân Tiêu Tinh: “Nam Nam ỉn, vẫn còn ngủ à?”

Vệ Nam thở hổn hển: “Dậy lâu rồi”

Tiêu Tinh nói: “Tao vừa tỉnh, hôm qua đọc tiểu thuyết đọc đến tận 5h sáng, haiz, toàn thân tê liệt. Nghe giọng mày có vẻ tỉnh táo lắm. Đang làm gì đấy?”

“Tao đi đón khách”.

Tiêu Tinh ngạc nhiên hỏi: “Đón khách?”

Vệ Nam lau mồ hôi rồi giải thích: “Ý tao là tao đến ga tàu đón một người khách. Đầu óc mày thật là đen tối”.

“Mày làm tao sợ hết hồn. Cách nói của mày thật dã man tàn bạo”. Tiêu Tinh ngừng một lát rồi nói: “Người nào mà bí mật thế? Đích thân mày tiếp đón”.

“Bạn anh tao”. Nhắc đến chuyện này Vệ Nam cảm thấy rất khó xử. Anh trai là người rất nhiệt tình, bạn bè khắp năm phương bốn hướng, đâu đâu cũng có. Anh ấy mà nhiệt tình thì mình cũng khổ sở theo. “Haizz, tao đang phải mặc bộ váy có thắt lưng mà lần trước mặc thử cho mày xem đây. Còn phải đi giày cao gót nữa chứ”.

“Thật à? Váy thì mày khóa thân chạy ngoài đường à...” Tiêu Tinh chưa nói hết câu đã bị Vệ Nam ngắt lời: “Thôi xin chị đừng kích em nữa. Tao có cảm giác nhà tao đổi nghề thành bán thịt lợn rồi mày ạ. Anh tao cầm dao mổ thịt. Bố tao đun nước vật lông. Mẹ tao rửa thịt cắt thành từng miếng, vui vẻ đưa lên miệng cái người gọi là Lục Song kia. Thằng cha ấy là cái thá gì cơ chứ. Thật là ức chế”.

Tiêu Tinh cười và nói: “Chắc là nhà mày muốn mày mau mau tìm bạn trai đấy. Đúng rồi, ngày mai họp lớp cấp ba, lớp trưởng đứng ra tổ chức. Mày có đi không?”

“Không đi, chán chết đi được”.

“Vậy thì tao cũng không đi. Mày đi đón khách đi. Mẹ tao gọi xuống ăn cơm rồi. Tối liên lạc sau nhé. Bye”.

Vừa ngừng nói chuyện với Tiêu Tinh, điện thoại của Vệ Nam lại đổ chuông.

Hôm nay đúng là ngày lễ điện thoại của mình hay sao ý nhỉ?. Vì sao tất cả mọi người đều tranh nhau gọi điện cho mình, cứ như hôm nay là ngày tận thế vậy. Bốn cuộc điện thoại phân bổ rất đều, nhạc chuông từ “Buồn quá” đến “Bạn bè” rồi đến “Anh không quen em”, lần lượt rung một hồi. Lần này là số lạ. Tâm trạng Vệ Nam không tốt, liền tắt máy luôn. Nào ngờ người gọi điện thoại không chịu buông tha, tiếp tục gọi lại.

Vệ Nam thở dài rồi nhắc máy.

“Chào em, anh là Lục Song”.

Bỗng nhiên Vệ Nam sững người lại.

Giọng nói qua điện thoại, ngữ điệu hơi thấp, ngữ khí nhẹ nhàng, đặc biệt có sức hút. Vệ Nam nghe mà có cảm giác như dòng nước nóng chảy chậm chạp bên tai, kích thích vào các sợi dây thần kinh phức tạp trong não, cuối cùng tập trung ở đỉnh đầu, có cảm giác chấn động khiến da đầu người ta tê lại. Lẽ nào người này là MC truyền hình? Giọng nói thật là hay. Vệ Nam thẫn thờ trong lòng.

“Có nghe không đấy?” Đầu dây bên kia nhẹ nhàng hỏi.

Vệ Nam lau mồ hôi trên trán và nói: “Vâng, chào anh Lục Song. Em vừa ra khỏi nhà, chuẩn bị đi đón anh”.

“Vậy thì anh đứng đợi em ở dưới tòa nhà Nguyệt Hoa gần ga tàu nhé. Không gặp không về”.

Tính ra thì anh ta đã đợi được gần nửa tiếng, lẽ ra phải cảm thấy rất khó chịu. Nhưng qua giọng nói chậm rãi của anh ta thì không cảm nhận được bất kỳ trạng thái cảm xúc nào.

“Vâng, được ạ”. Vệ Nam gật đầu.

“Bye”.

Điện thoại chỉ còn lại tiếng tuýt tuýt liên hồi. Đầu dây bên kia đã cúp máy. Vệ Nam chưa kịp chào tạm biệt, đành phải nhét máy vào trong túi xách.

Giọng nói ấy thật dễ nghe.

Thái độ ấy thật bình tĩnh.

3. Chương 2. Lục Song Và Lục Hựu Hựu

Tuy lúc này trời đã nhá nhem tối nhưng cái nóng oi bức của mùa hè vẫn chưa tiêu tan. Con đường trắng lóa khiến người ta chói mắt, dường như nó sắp bốc hơi sau một ngày bị nắng thiêu đốt. Hai hàng cây xanh bên đường rũ rượi, oế oải. Hoa tươi vẫn thì nhau đua nở, giống như bị tiêm thuốc kích thích khiến chức năng sinh lý vượt quá mức bình thường, cảm giác như bất kỳ lúc nào cũng có thể gục xuống, nhìn mà thấy hãi hùng.

Đây chính là cái nắng oi bức, cái nắng như thiêu như đốt của miền Nam.

Vệ Nam thật ân hận vì đã không mang ô. Mặt đầm đìa mồ hôi mà không mang giấy ăn, đành phải dùng tay lau mồ hôi trên trán. Cô nhìn đồng hồ, bây giờ đã là năm giờ chiều rồi. Nghĩ đến việc Lục Song phải đợi lâu dưới cái nắng nóng như thiêu đốt, Vệ Nam thấy hơi sốt ruột. Cô bắt đầu tính toán, nếu chạy thẳng bến tàu điện ngầm với tốc độ chạy nước rút một trăm mét, nếu mà lên xe thuận lợi thì trong vòng 10 phút có thể đến được ga tàu. Vậy thì anh ta sẽ không phải đợi quá một tiếng. Như vậy là lịch sử lắm rồi.

Vệ Nam cúi xuống nhìn đôi giày cao gót. Cô nghiêng rằng rồi co cẳng chạy về phía bến tàu điện ngầm.

Vì chạy nhanh, lại đi giày cao nên không có cảm giác hai chân đang tiếp đất. Cảm giác mơ hồ này giống như nữ hiệp đang bay trong tiểu thuyết võ hiệp. Chỉ có điều tốc độ bay của Vệ Nam rất ốc sên.

Vệ Nam nhắm tính lượng chứa đáng thương của tàu điện ngầm và số lượng những hành khách đang đứng chờ. Tình trạng cung không đủ cầu thường tạo thành tệ nạn xã hội nghiêm trọng. Thời điểm này chính là

giờ tan tầm, bến tàu điện ngầm người đông như kiến. Vệ Nam chờ dẫn cùng đám người phía trước chen chúc vào xe giống như “tranh nhau đầu thai làm người” vậy. Cuộc sống đô thị là vậy đấy. Vệ Nam vẫn mắc kẹt trong đám người thi nhau chạy như sói như hổ. Chỉ có điều cô thuộc lại chạy chậm nhất, giống như con ốc sên lao đầu về phía trước.

Sau một hồi tranh đấu quyết liệt, mồ hôi ướt đầm như mưa, cuối cùng Vệ Nam cũng chen được lên tàu điện ngầm. Đúng lúc bị đè đến nỗi không thể thở được, Vệ Nam bỗng thấy trong đầu mình hiện lên thứ gì đó.

Lục Song.... Là ai vậy nhỉ?

Trong đầu Vệ Nam vang lên giọng nói trầm lắng dễ nghe lúc này, cảm giác rất xa lạ. Cô bắt đầu thấy nghi ngờ. Anh trai nói anh ta đã ở sống cùng khu với anh em cô một thời gian, sau này mới chuyển nhà ra miền bắc xa xôi. Quả thực Vệ Nam không có ấn tượng gì sâu sắc với hội bạn cùng chơi đùa hồi còn nhỏ, không còn nhớ rõ mặt họ nữa, nhưng chỉ ít thì vẫn phải nhớ tên chứ. Lục Song...Sao cái tên này lạ vậy nhỉ? Cảm giác như chưa nghe thấy bao giờ.

Đúng rồi, đối diện nhà hàng xóm?

Lục Hựu Hựu?

Thì ra là anh ta.

“Vệ Nam, hôm nay anh học được một chữ mới. Chữ này rất giống em. Anh viết cho em xem nhé”. Sau đó, anh ta viết một chữ “lợn” rất to vào lòng bàn tay của Vệ Nam.

“Vệ Nam, hôm nay anh dạy em một câu mới nhé, ‘cỏ mọc um tùm’, dùng để miêu tả cái đầu của em”. Sau đó anh ta không cẩn thận nghịch lửa làm cháy tóc Vệ Nam. Anh ta nói Vệ Nam ngồi trước vườn hoa nhà mình, đầu tóc bù rù trông rất giống bụi cỏ dại.

“Vệ Nam, em ngủ đến tận 3 giờ chiều rồi đấy. Đúng là đồ chết vì lười”. Sau đó dường như anh ta chuyển nhà.

Vệ Nam bỗng nhớ lại cảnh tượng hải hùng hồi nhỏ, bị thằng hàng xóm nghịch ngợm giày vò, đàn áp mà không khỏi rùng mình.

Hồi nhỏ một đám trẻ con cùng viết tên mình dưới đất. Vì chữ viết nguệch ngoạc, đè lẫn lên nhau nên Vệ Nam thường tìm những chữ đơn giản nhất để nhận biết. Cái tên đầu tiên cô nhận ra là “Lục Hựu Hựu”. Chữ Lục () cách nhau quá xa nên Vệ Nam cứ ngỡ rằng đó là hai chữ Hựu () Hựu (). Cô còn nghĩ bụng vì sao tên của anh ta lại khó nghe đến vậy.

Nào ngờ, bây giờ Lục Song bỗng nhiên biến thành chính nhân quân tử trong mắt mẹ, chạy từ miền bắc xa xôi đến đây tìm việc làm.

Thì ra đó chính là anh bạn Lục Song, người đã từng làm cháy tóc của Vệ Nam, người đã dùng kéo làm thí nghiệm cắt nát con gấu bông của Vệ Nam, người đã lén nhét con chuột đồ chơi vào cặp của Vệ Nam khiến cô khóc òa lên, bọn trẻ con trong lớp mẫu giáo vì chuyện ấy mà chế nhạo cô suốt một tháng trời.

Con nhà gia giáo? Chính nhân quân tử?

Vệ Nam nhếch mép cười.

Được lắm, được lắm.

Bây giờ trưởng thành cả rồi, hãy xem ta xử lý cái đuôi cáo già của chính nhân quân tử người như thế nào.

Khi đến ga tàu đã gần 6 giờ, Vệ Nam khó khăn di chuyển với tốc độ rùa bò về phía tòa nhà Nguyệt Hoa đông đúc. Khi đến chỗ hẹn, cô xác định vị trí, rướn cổ nhìn xung quanh tìm mục tiêu. Phía trước có đối tượng khả nghi. Xác nhận.

Một thanh niên đứng ở phía xa, mặc chiếc áo phông sạch sẽ, quần jean màu xanh nhạt, không giống như anh trai Vệ Đằng mặc quần chõ nào cũng có vết mài rách lỗ chỗ. Anh ta ăn mặc rất quy củ, gọn gàng, đôi giày sạch bóng không dính chút bụi, không giống với dáng vẻ tả tơi của người vừa xuống tàu chút nào cả.

Một chân anh ta hơi chùn về phía trước, không ngừng day mũi giày xuống đất. Một chân đứng thẳng, lưng dựa vào tường, toàn thân toát lên vẻ nho nhã lịch sự của một trí thức.

Trên cổ anh ta đeo chiếc MP4 thời thượng, vừa nhắm mắt vừa nghe nhạc. Tiếng nhạc rất to, đứng từ xa mà Vệ Nam còn cảm thấy đỉnh tai nhức óc. Mũi anh ta hơi cong, giống như đang cười mà không phải là cười, mang chút gì đó gian tà, điệu bộ ấy khác xa so với trí thức.

Vệ Nam quan sát rất kỹ, phong độ của người trí thức và chút gì đó gian tà hòa trộn thật hoàn hảo trong cùng một con người.

Vệ Nam đang ngắm nghía anh ta thì bỗng nhiên anh ta mở mắt, nhìn cô với ánh mắt hình viên đạn khiến cô giật nảy mình.

“Nhìn đủ chưa?” Anh ta mỉm cười, đứng thẳng người, nhìn thẳng về phía Vệ Nam.

Một giọt mồ hôi trên trán Vệ Nam lăn xuống, cô vội mỉm cười: “Hi hi, xin hỏi anh có phải là Lục Song không ạ?”

Người đó im lặng một lúc rồi bắt đầu nhìn Vệ Nam, vẻ mặt có vẻ thân thiện hơn: “Thì ra là Vệ Nam, trông em khác xa với những gì anh trai em nói. Anh cứ tưởng em là....”

Vệ Nam tò mò hỏi: “Tưởng là gì ạ?”

“Người làm việc trong quán rượu”. Anh ta mỉm cười đầy hàm ý rồi đưa một cái túi cho Vệ Nam và nói: “Phiên em xách hộ anh cái túi này”.

Vệ Nam ngậy người ra nhìn. Con người này thật không khách sáo chút nào. Coi mình là người giúp việc nhà anh ta chắc? Tuy trong lòng cảm thấy ức chế nhưng Vệ Nam vẫn cười rất tươi: “Anh đừng khách sáo. Anh là bạn của anh trai em, cũng là bạn của em. Em nên xách đồ mới đúng”.

“Anh không khách khí”. Câu trả lời ngắn gọn, kèm theo: “Tiện thể xách giúp anh cái túi này”.

Vệ Nam không còn gì để nói.

Bình thường chẳng phải con trai xách đồ cho con gái để thể hiện sự tôn trọng sao? Vì sao anh ta lại làm ngược lại? Hơn nữa vẻ mặt rất tự nhiên, không hề cảm thấy đồ mặt vì xấu hổ. Lục Song ơi Lục Song, mặt anh dày thêm chút nữa là có thể dùng làm áo chống đạn được đấy.

Vệ Nam lườm một cái rồi đỡ lấy cái túi, tươi cười nói: “Không sao, không nặng chút nào”.

Một tay anh ta kéo vali, một tay đút vào túi áo, chậm rãi bước đi. Vệ Nam hai tay hai túi to, lững thững bước theo sau, chẳng khác nào người hầu đi theo cậu chủ.

“Anh Lục Song đi đường có vất vả không?” Vệ Nam cười “nhiệt tình”. Lục Song không hề có dấu hiệu tan chảy, chỉ có Vệ Nam là phải cố nén nhịn đến cùng cực. Mồ hôi trên khắp cơ thể bốc hơi, lan tỏa quanh người khiến cô trông giống như cái bánh bao bốc khói nghi ngút, còn phải cười nhiệt tình với người khác nữa chứ, đúng là cực hình.

Lục Song bình thản nói: “Em là em gái của Vệ Đằng, cũng là em gái của anh, đúng không?”

“....Đúng”

“Vậy thì lần sau đừng nhìn anh bằng ánh mắt nhiệt tình như thế. Lưng anh sắp bị em nhìn đến thủng cả lỗ rồi”.

Quả nhiên, ánh mắt quá đổi “nhiệt tình” đã khiến anh ta khiếp sợ. Vệ Nam mỉm cười và nói: “Vâng, em chỉ...” Chưa nói hết câu đã bị đối phương ngắt lời, Lục Song quay đầu lại, nhìn Vệ Nam và nói: “Nếu không anh sẽ nghĩ rằng em đang...” Anh ta nhếch mép cười và nghiêng người về phía Vệ Nam: “nghĩ rằng em đang quyến rũ anh”.

Vệ Nam suýt buột miệng nói “Sack”. May mà từ ấy mới đến cổ họng chưa tuôn ra thì đã kịp nuốt vào.

“Chẳng phải em học ngành y sao? Người chết còn nhìn thấy rồi cơ mà, sao phải ngạc nhiên thế?” Đường như Lục Song thấy Vệ Nam rất nực cười, anh ta xoa cằm rồi mỉm cười khoái trí: “Đùa thôi mà, con người sắp rơi xuống đất rồi đấy”.

Vệ Nam cười rất tươi: “Bạn bè từ xa đến, còn gì vui bằng. Nhiệt tình tiếp đón người khác là việc nên làm. Anh đừng hiểu lầm. Em nhìn anh chỉ vì tò mò thôi, không hề có ý gì khác. Lần đầu gặp mặt khó tránh khỏi sai sót, sau này mong anh chỉ bảo thêm”. Vệ Nam không hề đỏ mặt. Cô lê đôi giày cao gót qua mặt Lục Song.

Lục Song đi không nhanh không chậm, thong thả thư thái cứ như đang đi dạo phố vậy. Vấn cái ngữ khí lạnh lùng ấy: “Uh, thế thì tốt. Anh trai và bố mẹ em có ý gán ghép chúng ta. Em nghĩ gì về điều đó?”

Vệ Nam dừng chân, cười hờn hờ: “Em chẳng nghĩ gì cả. Vấn đề sâu xa thế này đành phải giao phó cho thượng đế giải quyết thôi ạ”. Không giải quyết được lần sau không thấp nhang cho ông ta nữa.

Lục Song nhíu mày: “Em không nghĩ gì thật à?”. Ngừng một lát, anh ta nghiêm túc nói: “Anh nói thẳng nhé, theo anh thấy thì không có chuyện chúng ta hợp nhau đâu. Em không phải là mẫu con gái anh thích. Vì vậy nên giữ khoảng cách thì tốt hơn. Anh ở nhà em một tuần, sau khi anh tìm được việc rồi thì đường ai nấy đi, không dính dáng gì đến nhau hết. OK?”

Tuy anh ta nói hơi khó nghe nhưng Vệ Nam thấy anh ta là người khá thực tế. Loại người có thể biểu đạt hành vi “qua cầu rút ván” rõ ràng như thế mà mặt lạnh tanh không chút ăn năn quả thực không phải là nhiều.

“Lời anh nói thật đúng với ý của em”. Vệ Nam hất tóc ra sau rồi đi qua mặt Lục Song. Cô quay đầu lại rồi cười và nói: “Anh cũng không phải mẫu người em thích, tụi anh”.

Có một câu nói rất hay: Đối phó với những kẻ tàn ác, cần phải tàn ác hơn hẳn. Đối phó với những kẻ bỉ ổi, cần phải bỉ ổi hơn hẳn. Đối phó với những người phóng khoáng, cần phóng khoáng hơn họ. Đối phó với những người đẹp trai, cần....hủy hoại vẻ đẹp trai của hắn.

Bây giờ không có cách nào hủy hoại vẻ đẹp trai nhưng chí ít cũng có thể đánh vào sự tự tin của anh ta.

Có cần thiết không? Tỏ vẻ đẹp trai thanh lịch đến mức này trên thế giới không chỉ có một mình anh. Đắc ý cái nổi gì. Da thịt là do trời sinh, là của bố mẹ anh cho anh. Anh có đẹp trai đến đâu thì đó cũng là bản lĩnh của bố mẹ anh. Chỉ có điều bố mẹ anh thực sự có bản lĩnh, sinh được một người con xấu xa như vậy, lại còn nuôi lớn đến bây giờ mà không bị chết trẻ, đúng là công lao to lớn, nên ban tặng giải thưởng “Bố mẹ vất vả nhất”.

4. Chương 2 (continue)

Từ xa đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm phưng phức. Vệ Nam mở cửa vào nhà, trên bàn ăn đã bày sẵn rất nhiều thức ăn.

Vừa nghe thấy tiếng cửa mở, mẹ Vệ Nam liền cười tươi chạy ra đón. Lục Song chào hỏi rất lễ phép: “Cháu chào cô ạ”.

Mẹ vội đỡ va ly cho Lục Song, đôi mắt sáng lên nhìn anh ta chăm chú cứ như nhìn thấy gấu trúc vậy: “Tiểu Song đây à? Cháu lớn nhanh quá! Mau vào nhà đi, vào nhà đi”. Sau đó mẹ nhiệt tình kéo tay Lục Song vào nhà, coi con gái như không khí vậy, không thềm hỏi một lời.

Vệ Nam cảm thấy “buồn nôn” vì cách gọi “Tiểu Song, Tiểu Song”. Cô nhăn mặt rồi nhún vai, đặt hai cái túi nặng trĩu lên bàn.

Xem ra Lục Song nói đúng, bố mẹ có ý tác hợp cho mình và anh ta.

“Không ngờ cô chăm sóc con cái khéo thế”. Trong phòng khách vang lên tiếng Lục Song.

Vệ Nam nổi da gà.

“Cháu chào chú! Cháu nghe bố cháu nói chú đánh mặt chược rất giỏi”.

Vệ Nam lại nổi da gà.

“Cô nấu ăn đấy ạ! Ngửi mùi đã biết là ngon rồi”.

Đúng là đồ giả tạo. Vệ Nam lườm một cái rồi đi về phía bàn ăn đưa chần cho bố.

“Nam Nam, Lục Song đến đây làm việc, lạ nước lạ cái, ngày mai con đưa anh đi chơi, làm quen với môi trường sống ở đây”. Bố Vệ Nam nghiêm túc nói.

Nếu nổi da gà có thể giảm béo thì hôm nay Vệ Nam có thể trở thành người gầy nhom, da bọc xương trong nháy mắt.

“Vâng ạ”. Vệ Nam cúi đầu trả lời lấy lệ.

“Ông cũng thật là, Tiểu Song vừa về, cần phải nghỉ ngơi vài ngày đã rồi làm gì thì làm”. Mẹ Vệ Nam trách móc.

“Thanh niên trai tráng mới đi một chuyến tàu đã là gì, nghỉ ngơi một lúc là khỏe ngay mà”. Bố nhẹ giọng phản bác.

“Thế sao được. Thôi ngày mai cứ để Nam Nam ở nhà chơi game online cùng Tiểu Song. Thanh niên bây giờ đều thích mấy thứ ấy”.

“Lục Song không giống Vệ Đằng nhà chúng ta. Sao bà cứ thích vợ dũa cả nắm thế...”

Bố mẹ lại bắt đầu đấu khẩu với nhau.

Vệ Nam quá quen với cảnh đó rồi, cô ngồi im ăn cơm. Dường như Lục Song cũng không lấy gì làm kỳ lạ, anh ta cầm đầu ăn cơm. Sau khi hai người ăn no, bố mẹ cũng bàn bạc được kế sách cuối cùng.

“Ngày mai cùng Lục Song đi mua đồ dùng hàng ngày. Ngày kia đi dạo phố, sau đó đi thăm quan mấy nơi gần đây, ngắm biển leo núi gì đó”.

Vệ Nam gật đầu: “Vâng ạ”.

Vệ Nam bỗng thấy cảm giác bất lực len lỏi vào tâm trí mình.

Đôi khi ý tốt của bố mẹ sẽ mang lại áp lực vô hình cho con cái. Phận làm con không thể cãi lại bố mẹ, đành phải nghiêng răng chịu đựng. May mà bây giờ vẫn chưa tốt nghiệp, không bị ép đi xem mặt. Nếu không Vệ Nam sẽ phát điên lên mất.

Vệ Nam đang khó chịu, bỗng nhiên thấy mẹ ngạc nhiên thốt lên: “Tay cháu bị thương rồi”.

Vệ Nam quay đầu nhìn, hai tay Lục Song có vết đỏ đáng sợ.

“Khi lấy nước trên tàu cháu không cẩn thận nên bị bỏng, không sao đâu ạ”. Lục Song bình thản đáp.

Mẹ quay sang nói với Vệ Nam: “Nam Nam, con cười cái gì? Mau mang hộp thuốc của con đến trị vết thương cho anh. Chẳng phải con học y sao?”

Vệ Nam nhún vai: “Vẫn chưa học ngoại khoa”.

“Mẹ không cần biết con học khoa gì. Mau đi lấy hộp thuốc, nhanh lên”.

Tiếng quát tháo của mẹ khiến Vệ Nam giật nảy mình, cô vội vàng chạy vào phòng lấy hộp thuốc. Khi Vệ Nam quay lại thì thấy mẹ đã dìu Lục Song vào phòng ngủ của anh trai, va ly đặt cạnh giường. Ga trải giường hình hoa của anh cũng được thay mới. Màu trắng tinh khôi thật khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Mọi người tiếp đón Lục Song cứ như tiếp đón khách quý vậy.

Lúc ấy Lục Song đang ngồi cạnh đầu giường. Mẹ đang hỏi chuyện anh ta. Khi Vệ Nam bước vào phòng thì nghe thấy mẹ nói: “Cô và mẹ cháu là đồng nghiệp với nhau lâu vậy rồi mà không biết bây giờ bà ấy thế nào?” Lục Song mỉm cười và nói: “Mẹ cháu nghỉ hưu sớm ạ. Bây giờ suốt ngày ở nhà đánh mạt chược”.

“Mẹ cháu về hưu sớm thế à?”

“Vâng ạ. Mẹ cháu xin chứng nhận giả ở bệnh viện rồi xin phép nghỉ hưu dưỡng bệnh”. Lục Song lạnh lùng nói.

Chứng nhận giả mà nói bình thản như thế. Vệ Nam suýt phì cười.

“Em cháu thế nào rồi?”

“Lục Đan ạ, sức khỏe của nó không tốt, phải nghỉ học một thời gian. Bây giờ đang học năm thứ tư. Sau khi tốt nghiệp sẽ qua đây tìm việc. Đợi bố cháu nghỉ hưu rồi cả nhà cháu sẽ chuyển về đây”.

Vệ Nam bật cười, anh trai tên Lục Song, em gái tên Lục Đan. Số đơn số kép kết hợp thật hoàn hảo.

Mẹ quay lại lườm Vệ Nam: “Còn đứng đấy làm gì, mau lại đây băng bó vết thương cho anh Lục Song đi”.

Vệ Nam “vâng” một tiếng rồi bước về phía Lục Song, tỏ vẻ dịu dàng thân mật: “Vết thương của anh còn đau không?”

Lục Song quay đầu lại, không nói câu nào. Vệ Nam thấy tay anh ta run run.

Mẹ vỗ vai con gái, nhìn con với ánh mắt âu yếm khích lệ, sau đó biết ý nói đi ra ngoài lấy đồ.

Vệ Nam rút hộp thuốc sang một bên, lạnh lùng nói: “Anh biết tự băng bó chứ?”

“Không biết”. Lục Song hơi nhếch mép, sau đó nhìn Vệ Nam và nói: “Em biết băng bó chứ? Bác sĩ tương lai”.

Vệ Nam mỉm cười: “Dĩ nhiên rồi. Băng bó tay anh chẳng khác nào băng bó xương chó”.

Lục Song không hề tức giận, vẫn cái vẻ mặt không nóng không lạnh: “Vậy thì phải làm phiền em rồi”.

Vệ Nam ngồi cạnh Lục Song, nhìn mu bàn tay đỏ lừ của anh ta và vết bồng to tướng trên đó, cô thở dài ngao ngán.

Thực ra cô cũng không biết băng bó cho lắm. Bị ép buộc nên mới nói là biết. Học bốn năm ngành y, toàn là những môn cơ bản nhất, vẫn chưa đến giai đoạn thực hành lâm sàng. Vệ Nam đã học qua giải phẫu cơ thể người, nếu bắt cô cầm dao chặt cánh tay rồi phân tích các mạch máu hay dây thần kinh trong đó thì không vấn đề gì. Nhưng băng bó vết thương thì... Tuy chưa học qua nhưng nghĩ chắc cũng không khó. Dù sao thì cũng chỉ cần quấn băng vài vòng rồi buộc chặt là xong thôi mà.

Nói thì dễ nhưng làm thì khó. Vệ Nam cầm tay Lục Song, nhẹ nhàng bôi một lớp thuốc, sau đó cắt băng buộc lại. Buộc mãi mới được mà lại bị tuột. Vệ Nam ngỡ rằng Lục Song sẽ chế nhạo mình nhưng khi ngẩng đầu lên nhìn thì thấy anh ta đang ngồi ngáp một cách tẻ nhạt.

- Sự sỉ nhục này còn quá đáng hơn cả chế nhạo!

Vệ Nam nghiêng răng rồi bắt đầu băng bó lại. Khó khăn lắm mới băng xong, ngẩng đầu lên thì thấy Lục Song nhắm chặt mắt, sắp ngủ gật.

- Hành động này còn quá đáng hơn sự sỉ nhục.

Vệ Nam ra công ra sức thắt chặt miếng vải. Lục Song nghiêng răng vì đau. Miếng vải bị đứt làm đôi.

- Đây là nỗi nhục của người học ngành y.

“Xin lỗi, chạm vào vết thương rồi, đau không?” Vệ Nam mỉm cười, vẻ mặt không chút ăn năn: “Để em băng bó lại cho anh”.

Lục Song lạnh lùng nói: “Không đau. Em cứ làm đi”.

Vệ Nam thấy mình hơi quá đáng. Vì thế cô nhanh chóng băng bó vết thương cho Lục Song.

“Cảm ơn”. Giọng nói của Lục Song vẫn bình tĩnh như thế. “Phiền em mang giúp anh cái túi nilon màu trắng vào đây”.

Nể tình Lục Song là bệnh nhân, Vệ Nam không thêm để ý đến lời nhờ vả như kiểu ra lệnh của anh. Cô mang cái túi vào phòng, đặt trước mặt Lục Song. Khi cô mở ra thì thấy một hộp kẹp tóc.

“Anh em bảo anh mang nó cho em”.

Vệ Nam có sở thích sưu tầm kẹp tóc. Vì vậy khi nhận được món quà như thế này, hai mắt cô sáng lên như đèn pha ô tô.

Cô vừa định nói cảm ơn thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

“Buồn quá....Đây không phải là kết quả anh mong muốn....”

Vệ Nam móc điện thoại trong túi, màn hình đen sì, không có cuộc gọi đến. Cô ngẩng đầu lên thì thấy Lục Song cũng móc điện thoại trong túi, nhấn nút nghe, vẻ mặt không chút biểu cảm: “Mẹ ạ”.

Vệ Nam thấy hơi ngạc nhiên. Chuông điện thoại của anh ta giống hệt của mình. Chỉ có điều anh ta cài đặt cho cuộc gọi đến của mẹ. Thật khác người. Nếu mẹ anh ta ở đây, nghe thấy bài hát “Buồn quá” mà còn trai cài đặt riêng cho cuộc gọi đến của mình thì vẻ mặt chắc sẽ thú vị lắm.

Trong phút chốc, Vệ Nam đã hiểu vì sao anh ta lại cài đặt nhạc chuông như vậy.

Cuộc điện thoại kéo dài 10 phút nhưng dường như giọng phụ nữ rất nhỏ ở đầu dây bên kia liên tục nói không ngừng, giống như súng liên thanh pằng pằng nã đạn vào tai Lục Song.

Tuy nhiên, Lục Song tỏ vẻ rất ung dung.

Từ đầu đến cuối, chỉ nghe thấy Lục Song nói đúng 10 chữ: “Mẹ, con đến rồi, vâng, vâng, vâng, vâng, bye bye”.

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, Vệ Nam nhìn Lục Song bằng ánh mắt đầy cảm thông. Lục Song bình thần nhét điện thoại vào túi như không có chuyện gì. Anh ngẩng đầu lên và nói: “Anh có thể đi tắm được không?”

Vệ Nam gật đầu: “Vâng. Để em đưa anh đến phòng tắm”.

Lục Song tắm nửa tiếng mới xong. Vệ Nam có vẻ khó chịu.

Dẫu biết rằng anh ta mới xuống tàu, cần phải tắm rửa sạch sẽ, thư giãn cho bớt mệt mỏi nhưng cũng không nhất thiết phải tắm lâu như thế. Định lột hết da chắc?

Vệ Nam đang định gõ cửa hỏi xem có phải Lục Song bị chết đuối không thì bỗng nhiên anh ta bước từ phòng tắm ra.

Lục Song mới tắm xong, mái tóc ướt ươn ươn xà xuống tai, nước dính trên nước da bánh mật trông rất sexy.

Chỉ có điều anh ta thật bạo dạn. Ở nhà người khác mà không biết giữ ý. Chỉ mặc quần đùi, cởi trần, đứng trước mặt Vệ Nam và hỏi: “Có máy sấy không? Anh muốn sấy tóc”.

“Để em tìm cho”. Vệ Nam quay người đi tìm máy sấy. Anh ta cảm ơn rồi cầm máy sấy đi thẳng vào phòng ngủ.

Vệ Nam hít một hơi thật sâu. Nếu không phải anh ta đã cảnh báo trước, nói cô không phải là mẫu con gái anh ta thích thì có lẽ Vệ Nam đã hiểu lầm rằng anh ta quyến rũ mình. Cởi trần chạy lung tung, tư tưởng của anh ta cũng thật thoáng.

Thời tiết nóng như thiêu như đốt tắm nước lạnh thật là sảng khoái. Tắm xong, Vệ Nam mặc bộ quần áo ngủ, đang định về phòng ngủ đọc tiểu thuyết thì bị mẹ chặn ở cửa.

“Nam Nam, con mang đĩa hoa quả này vào phòng cho Lục Song”. Mẹ còn nháy mắt rồi mỉm cười rất tươi chỉ tay về phía phòng ngủ.

Vệ Nam rất muốn từ chối nhưng nhìn thấy “tình mẹ bao la” qua “ánh mắt mong chờ” của mẹ....

“Vâng, con đi. Mẹ ngủ sớm đi ạ”.

Vệ Nam gõ cửa phòng. Nghe thấy tiếng “mời vào”, cô liền mở cửa bê đĩa hoa quả vào phòng.

5. Chương 2 (continue).

Lục Song đang bật chiếc máy tính để bàn của anh trai, không thèm quay đầu lại nhìn. Vệ Nam đi thẳng đến bàn, đặt đĩa hoa quả xuống. Khi ngẩng đầu lên, cô vô tình nhìn thấy một trang web.

Ồ!

Thì ra là trang “Thiên đường văn học” quen thuộc.

Vệ Nam đọc tiểu thuyết trên mạng đã bảy, tám năm nay rồi, còn là độc giả VIP của “Thiên đường văn học”. Hồi học đại học, Vệ Nam rất mê đọc tiểu thuyết, thích nhất là tiểu thuyết trinh thám. Quá trình những vụ án giết người hàng loạt được các thám tử đẹp trai, tài ba từ từ suy luận, nghiên cứu, tìm ra hung thủ thực sự quả thực rất giật gân và lôi cuốn. Vệ Nam thích đọc truyện ở trang “Thiên đường văn học”, thích nhất là tác giả Chu Phóng. Tương truyền người này là tài tử khoa văn trường đại học T, là đàn anh trên Vệ Nam mấy khóa. Vì vậy Vệ Nam có cảm giác rất thân thiết với anh ta.

Chu Phóng đăng rất nhiều truyện dài kỳ. Theo lời của các bạn trên mạng có nghĩa là đào rất nhiều hố. Rất nhiều người vì chờ đợi xem tiểu thuyết dài kỳ của anh ta mà nhảy xuống hố. Người này viết truyện rất tùy tiện. Có lúc hứng chí đăng hàng chục nghìn chữ, có lúc biến mất vô cớ rất lâu mà không biết đang làm gì. Độc giả vừa yêu vừa hận anh ta. Trong phần bình luận dưới bài viết, độc giả không ngừng kêu than.

“Tác giả mau đăng bài mới đi. Nếu anh không đăng em sẽ nhảy lầu tự tử”.

“Rốt cuộc hung thủ là ai? Cứ thế này chắc em lên cơn đau tim mất”.

“Anh còn sống không đấy? Nếu sống thì lên tiếng đi. Anh lên tiếng thì em không chết. Anh không lên tiếng thì em chết”.

“Anh đừng có mà bắt lương như vậy. Phải có trách nhiệm với độc giả chứ....”

Nhìn những lời nhắn đầy oán giận của những oan hồn dưới hố sâu, Vệ Nam chỉ biết thở dài ngao ngán.

Chờ đợi đọc tiểu thuyết đăng nhiều kỳ trên mạng là chuyện vô cùng đau khổ. Ngoài việc ngày nào cũng chờ đợi đăng kỳ mới, không biết chừng tác giả đột nhiên ném câu “Tôi đau bụng không muốn viết nữa. Tạm biệt mọi người”. Nói xong không thấy bóng dáng đâu. Đó là những tác giả vẫn còn chút lương tâm. Còn loại tác giả bắt lương như Chu Phóng bỗng nhiên biến mất rất lâu, không nói là không viết nữa, cũng chẳng thèm nói là khi nào viết tiếp. Tiểu thuyết trinh thám đặc sắc với tiêu đề Vụ án hoa tường vi

Để độc giả chờ đợi trong tình trạng dở sống dở chết suốt một tháng mà vẫn không thấy gì.

Mấy hôm trước, Vệ Nam rất muốn đọc truyện nhưng tìm mãi mà chẳng có chuyện nào hay hay cả. Cô liền kích và tiểu thuyết Xác chết biến mất trong bảng xếp hạng tiểu thuyết trinh thám. Tác giả là: Tôi là virus, đừng kích chuột vào tôi.

Vừa đọc chương đầu, Vệ Nam bỗng thấy rùng mình, lông tơ dựng ngược, mồ hôi lạnh chảy khắp người. Tên nhân vật chính nghe rất quen. Quen đến nỗi Vệ Nam muốn đào mộ tổ của tác giả.

Đây chính là tác giả mà Vệ Nam oán hận nhất. Nỗi oán hận còn sâu đậm hơn cả Chu Phóng.

Hồi học lớp 12, dù bận học bù đầu nhưng Vệ Nam vẫn tìm mọi cách tránh ánh mắt soi mói của bố mẹ, giành ra vài phút lén đọc tiểu thuyết. Đó là một bộ tiểu thuyết dài kỳ được đăng trên mạng. Ngày ngày Vệ Nam thấp hươu khẩn phật mong tác giả đăng kỳ mới. Bộ tiểu thuyết ấy có nhan đề là Thời khắc tươi đẹp nhất, là câu chuyện về lý tưởng của tuổi thanh xuân. Hai nhân vật chính trong truyện quen nhau từ nhỏ. Mỗi tình thanh mai trúc mã sâu đậm thật khiến người khác ngưỡng mộ. Về sau, cô gái thi vào trường y. Chàng trai học công nghệ thông tin ở trường đại học khác. Chàng trai có một cô em gái sinh đôi.

Cuộc sống sinh viên dưới ngòi bút của tác giả khiến Vệ Nam tràn đầy hy vọng về tương lai. Đọc đến chỗ hấp dẫn, Vệ Nam lại in ra rồi nửa đêm nằm đắp chăn đọc lại. Sợ bố mẹ mắng là không chú tâm học hành, cô cho tập truyện vào túi hồ sơ rồi ghi chú “Tài liệu ôn thi đại học”. Phía dưới bổ sung thêm “Nhà xuất bản giáo dục” ^^.

Giai đoạn nước rút, Vệ Nam đành phải từ bỏ thói quen đọc tiểu thuyết, chuyên tâm ôn thi. Thi vào trường đại học Y giống như nữ nhân vật chính trong câu chuyện. Mong ước được trở thành bác sỹ cũng dần nảy mầm và cuối cùng đơm hoa kết trái.

Nhưng vào đúng cái ngày Vệ Nam nhận được giấy báo trúng tuyển đại học T, co cẳng chạy về nhà xem đoạn kết thì nhìn thấy lời nhắn của tác giả đó – “Xin lỗi, tôi chuẩn bị thi cao học, không viết nữa. Mong các bạn đừng tưởng nhớ”.

Lúc ấy, trên mạng vừa đăng đến đoạn quan trọng, hai nhân vật chính chia tay sau khi tốt nghiệp. Vệ Nam oán hận, nhìn gườm gườm vào dòng tin nhắn suốt một phút, sau đó vừa hét to “Tôi hận anh” vừa tức giận dùng nắm đấm đập xuống bàn đánh uỳnh một cái khiến anh trai ở phòng bên cũng phải hãi hùng thốt lên: “Em lại lên cơn động kinh đấy à?”

Đó là bộ tiểu thuyết đăng nhiều kỳ đầu tiên mà Vệ Nam tìm đọc. Vì vậy ấn tượng rất sâu sắc.

Vô tình kích chuột vào tiểu thuyết Xác chết biến mất, phát hiện tên nam nữ nhân vật chính giống hệt tên nhân vật trong tiểu thuyết “Thời khắc tươi đẹp nhất” năm ấy. Chương một tác giả nói: “Lười nghĩ tên nên dùng tên nhân vật trong tác phẩm trước. Anh hùng không hỏi thân thế. Mong các bạn đừng dò hỏi quá khứ. Cảm ơn. 3Q3Q”.

Có lẽ đã ba năm trôi qua, xuất hiện nhiều tác giả mới, độc giả mới nên rất nhiều người đã quên tiểu thuyết đăng nhiều kỳ bỏ dở giữa chừng ấy mà vẫn vui vẻ háo hức đón chờ bộ tiểu thuyết mới. Vệ Nam cười đểu rồi để lại dòng chữ: “Các chiến hữu thân mến, vị tác giả này mắc bệnh động kinh thứ phát, không biết chừng một ngày nào đó sẽ bỏ chạy. Các bạn hãy chờ bị chôn sống đi”.

Thực tế chứng minh vận may của Vệ Nam chẳng ra làm sao cả.

Trước đây thắp hương niệm phật cầu mong tác giả đăng kỳ mới thì tác giả bỗng nhiên biến mất.

Bây giờ hy vọng tác giả biến mất thì ngày nào anh ta cũng đăng kỳ mới.

Dĩ nhiên hương mà Vệ Nam thắp là hương muỗi.

Vệ Nam không ngờ rằng mình thắp hương muỗi không mời muỗi đến mà mời tác giả đại nhân vào nhà mình.

Lúc ấy, Lục Song kích vào tiểu thuyết Xác chết biến mất. Trong phần bình luận, Vệ Nam nhanh chóng liếc thấy hàng chữ chính tay mình viết, “Các chiến hữu thân mến, vị tác giả này mắc bệnh động kinh thứ phát, không biết chừng một ngày nào đó sẽ bỏ chạy. Các bạn hãy chờ bị chôn sống đi”.

Nếu chỉ như vậy thôi thì không nói làm gì. Quan trọng là phía sau lời nhắn ấy còn chú thích là: Lời nhắn của tác giả.

Vệ Nam toát mồ hôi lạnh. Mồ hôi giống như dòng thác thấm đẫm toàn thân.

Lục Song nhếch mép, ấn vào chỗ: Lời nhắn của tác giả rồi đánh một hàng chữ.

“Chắc bạn là độc giả cũ của tôi. Bạn yên tâm. Bây giờ danh dự của tôi rất tốt. Tôi sẽ có trách nhiệm với bạn”.

Vệ Nam run tay, một quả táo lăn cạnh tay Lục Song.

Lúc ấy Lục Song mới quay đầu lại. Anh mỉm cười và hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Mẹ em bảo anh ăn táo”. Vệ Nam cười rồi nhặt quả táo lăn trên bàn phím đưa cho anh ta.

“Cảm ơn”.

Lục Song để táo vào đĩa rồi tiếp tục xem lời nhắn, sau đó cop một file trong USB, tải bài viết mới lên mạng.

Nét mặt Vệ Nam biến dạng.

“Sao vậy?” Bỗng nhiên Lục Song quay đầu lại và hỏi.

Nụ cười của Vệ Nam cũng có chút biến dạng: “Không ngờ, anh chính là tác giả, bá phúc, bá phúc”. Là tác giả tôi muốn đào mộ tổ, đứng đầu trong danh sách những người tôi oán hận nhất, là người tôi muốn giết chết nhất.

Lục Song nhún vai: “Hồi học đại học, thấy tẻ nhạt nên viết chơi”.

Hồi học lớp 12, Vệ Nam ngày đêm mong nhớ theo dõi tiểu thuyết Thời khắc tươi đẹp nhất. Lúc tác giả biến mất không viết nữa suýt khóc vì tức. Cũng chính vì thích trường đại học Y dưới ngòi bút của tác giả nên mới đăng ký thi ngành Y. Sau khi vào trường mới thấy đó không phải là thiên đường như anh ta đã miêu tả mà là địa ngục, địa ngục.

Vậy mà anh ta còn nói....Thấy tẻ nhạt nên viết chơi.

Được lắm. Rất được.

“Em nghe anh em nói anh là dân tự nhiên học công nghệ thông tin, vậy mà viết văn hay thế”. Vệ Nam khen anh ta nhưng nét mặt không chút biểu cảm.

Cô hít thở sâu mấy lần mới không bị kích động đến nỗi xé tan con người đang đứng trước mặt mình thành nhiều mảnh. Không ngờ có ngày được gặp lại tác giả mình đã từng yêu mến một thời, giờ đây trở thành người mình căm hận nhất. Cảm giác ấy thật kỳ lạ, khó mà diễn tả thành lời.

Lục Song mỉm cười: “Dân tự nhiên cũng phải học ngữ văn. Biết chữ là có thể viết được tiểu thuyết chứ sao. Lạ lắm à?”

“Anh nói cũng đúng, chỉ có điều viết tiểu thuyết trinh thám không phải là dễ, cần có tính logic”. Vệ Nam tiếp tục nói lòng vòng.

Lục Song vừa sửa bản word vừa nói: “Đọc qua tiểu thuyết trinh thám của Chu Phóng thấy chẳng ra làm sao cả”.

Vệ Nam nén cơn giận. Dám mắng tác giả mình yêu thích trước mặt mình, lại còn hung hăng đến mức này sao? Vệ Nam lạnh lùng nói: “Chu Phóng được giải văn học thanh niên đấy”.

Lục Song cười mỉa: “Không phải giải Nobel văn học. Đắc ý cái nổi gì chứ?”

Vệ Nam không nói gì, một lúc sau mới hỏi: “Anh có thù oán với anh ta à?”

Lục Song sờ cằm rồi nói: “Không có thù oán gì. Anh chỉ thấy anh ta hung hăng, nhìn ngứa mắt thôi”.

Có một người da mặt dày có thể dùng làm áo chống đạn, người ấy chính là Lục Song.

Bản thân mình hung hăng đến mức này rồi mà còn nói người khác hung hăng, ngứa mắt? Xin người, anh không chỉ hơi hung hăng mà hung hăng đến cùng cực. Không thể dùng từ “ngứa mắt” để miêu tả mà phải dùng từ “cái gai trong mắt”.

Vệ Nam cười tươi: “Anh nói đúng, những người hung hăng....rất đáng bị ăn đòn, đúng không?”

Lục Song ngẩng đầu, nghiêm túc nói: “Đúng”.

Vệ Nam không còn gì để nói. Cô cầm một quả táo, vừa cắn vừa đi ra cửa. Đến cửa, Vệ Nam bỗng quay đầu lại cười và nói: “Nếu đã viết truyện trên mạng thì đừng có kiểu viết được một nửa rồi bỏ chạy. Những người đào hố rồi bỏ chạy sẽ có ngày bị ngã xuống hố”.

Lục Song dụi mắt rồi mỉm cười: “Em thật khéo đùa. Sao anh có thể làm chuyện thất đức như thế được”.

đúng vào hồi gay cấn thì đột nhiên không viết nữa. Vệ Nam còn nhớ câu cuối cùng là – “Vì vậy, hung thủ có biệt danh tường vi là....” Vệ Nam nghiêng răng, đóng sập cửa

6. Chương 3. Buổi Hẹn Mặt Cuối Cùng

Lúc Kỳ Quyên gọi điện thoại, Vệ Nam đang nằm trên giường.

Nói theo cách của Vệ Nam có nghĩa là “Tôi đang nằm ưỡn xác trên tấm phản giường”.

Đó là thời điểm ngủ ngon giấc nhất vào buổi sáng, Vệ Nam ngáp một cái rồi uể oải với tay lên chiếc tủ cạnh đầu giường lấy điện thoại, trả lời với giọng điệu như sắp hết hơi: “Alô...”

“Mày ốm nặng sắp đi à?” Kỳ Quyên nói.

Vệ Nam bỗng lấy lại tinh thần, lườm một cái rồi nói: “Xin chị, mới sáng sớm ra đã độc mồm độc miệng. Tìm tao có việc gì?”

“Tao cho mày nửa tiếng chuẩn bị. Tao lái cái xe tồi tàn của mẹ tao đi đón mày”.

“Làm gì?”

“Còn làm gì nữa, tao và Tiêu Tinh mời mày ăn cơm”.

Kỳ Quyên và Tiêu Tinh là chị em tốt của Vệ Nam, học cùng trường từ cấp hai đến đại học. Cả ba đều thích đọc tiểu thuyết trên mạng, có thời gian rảnh rỗi cùng trò chuyện với nhau về những điều tâm đắc, cùng nhau hợp sức chơi game online. Tình cảm thân thiết hơn chị em ruột. Hai người họ đã mời ăn cơm, Vệ Nam cũng phải nể mặt. Cô nghiêng răng chui ra khỏi chăn.

Vệ Nam bước lững thững vào nhà vệ sinh đánh răng. Vừa bước vào cửa đã thấy Lục Song đang sửa sang đầu tóc. Nhìn thấy Vệ Nam, anh ta cười và nói: “Chào buổi sáng”.

“Vâng...Chào buổi sáng”.

Anh ta dậy sớm thật. Đúng là người sinh hoạt điều độ.

Vệ Nam bước vào phòng, đứng cạnh anh ta. Nhìn hình ảnh Lục Song cời trần và mình mặc quần áo ngủ trong gương, Vệ Nam bỗng cảm thấy cảnh tượng đó thật kỳ quặc. Đột nhiên có cảm giác giống như cặp vợ chồng trẻ buổi sáng thức dậy cùng vào phòng vệ sinh đánh răng. Bị ý nghĩ mơ hồ ấy hù dọa, Vệ Nam bỗng thấy người mình đông cứng lại, rùng cả mình.

Lục Song lạnh lùng nói: “Rùng mình cái gì? Lên cơn động kinh à?”

“....” Câu nói ấy khiến Vệ Nam “xúc động ghen ngào” không nói lên lời. Im lặng một lúc lâu, cô ngẩng đầu lên rồi mỉm cười: “Anh biết thế nào là động kinh không?”

Lục Song nhún vai: “Không phải giống em à?”

Vệ Nam đặt ngón tay cái lên cằm, làm ra vẻ đang suy nghĩ rồi nghiêm túc nói: “Động kinh do nhiều nguyên nhân gây nên, phát tác nhiều lần, trong thời gian dài khiến chức năng não mất cân bằng”.

Lục Song ngơ ngác một lúc rồi nhẹ nhàng nói: “Anh thấy anh trai em nói thế, cứ tưởng động kinh là một bộ phận nào đó trên cơ thể run run, giống như em lúc này ý”. Tuy anh ta tỏ vẻ tử tế nhưng Vệ Nam biết rằng anh ta đang cố nhin cười, nhin đến nổi mặt sắp biến dạng, lông mày rung rung. Vệ Nam lườm anh ta một cái, không nói câu gì, chỉ cúi đầu đánh răng.

Lục Song sửa sang đầu tóc rồi xịt thứ gì đó như nước hoa vào người.

Vệ Nam che mũi: “Xịt nhiều nước hoa như thế cũng không át được mùi hôi trên người anh đâu...” Vì đang đánh răng nên cảm giác nói không rõ.

Lục Song quay đầu lại: “Em nói gì?”

Vệ Nam uống một hớp nước, súc sạch kem đánh răng rồi cười rất tươi: “Em hỏi là hôm nay anh có làm gì không?”

“Không”.

“Có hai người chị em mời em ăn cơm. Anh có muốn đi cùng không?”

Nếu nói là “chị em mời ăn cơm” thì người bình thường chắc chắn sẽ từ chối. Vệ Nam hỏi vậy chỉ là tỏ vẻ khách sáo, lịch sử, sau đó một mình đi chơi, bỏ mặc anh ta ở nhà. Nào ngờ Lục Song mỉm cười và nói: “Ok thôi, đi thì đi”.

Vệ Nam rất muốn tát cho mình một cái. Đúng là đồ lảm mồm, hỏi cái gì mà hỏi.

Ra đến cửa Vệ Nam mới biết trời mưa. Mưa phùn rửa trôi cái nắng nóng oi bức, hương hoa thơm ngát khiến tâm trạng con người thoải mái hẳn lên. Mùi thơm nhẹ tỏa ra từ người bên cạnh khiến Vệ Nam có cảm giác hơi khó chịu.

“Đàn ông con trai mà cũng xịt nước hoa”. Vệ Nam lạnh lùng nói.

Lục Song nhếch mép rồi nói: “Nước hoa chống muỗi. Mùi của em có vấn đề à?”

Vệ Nam quay sang nhìn thì thấy mấy con muỗi vẫy quanh anh ta từ xa nhưng không dám lại gần. Trong mắt lũ muỗi, Lục Song đã biến thành một vị thần “có thể nhìn từ xa nhưng không được mạo muội đến gần”.

Vệ Nam ghen cả cổ họng, không nói được câu nào.

:leaf3:sắp tới khúc hay rồi đóá!!!!!!!! tiếp theo sẽ là cảnh anh Lục Song gặp tình địch nha:leaf8:

7. Chương 3(continue)

Chuông điện thoại reo, Vệ Nam nghe điện thoại, tín hiệu mạng không tốt, tiếng nói rất to: “Alô, Kỳ Quyên à? Chị ơi chị nhanh lên cho em nhờ, em đợi chị cứng cả chân rồi ạ. Chị không lạc đường chứ? Hả? Đến ngay hả?”

Vừa nói dứt lời, một chiếc xe phanh kít trước mặt họ. Lái xe cúp điện thoại, mỉm cười vẫy tay về phía Vệ Nam.

- Đúng là thần tốc, bảo đến ngay là đến ngay.

Lục Song không chút khách khí, anh mở cửa sau rồi chui vào xe. Vệ Nam đành phải ngồi cùng hàng ghế sau với anh ta.

Kỳ Quyên nở má, cười toe toét hỏi: “Được đấy, mang cả người nhà đi theo cơ à? Mà tự giác thế là tốt”.

Vệ Nam vội giải thích: “Anh ấy là bạn của anh trai tao”.

Kỳ Quyên nghi ngờ: “Bạn của anh trai?” Ánh mắt cô như muốn hỏi: Vậy mà đưa anh ta đi cùng làm gì?

Vệ Nam chỉ biết mỉm cười gượng gạo.

Lục Song quay đầu nhìn khung cảnh bên ngoài, bỗng nhiên anh nói: “Đến nơi thì thả anh xuống. Anh muốn đi dạo phố một mình”.

“Anh không sợ lạc đường à?” Vệ Nam hỏi.

“Anh có mồm mà. Đường ở mồm mà ra”.

Vệ Nam không thèm quan tâm đến anh ta nữa.

Ban đầu trong xe bật nhạc bốc inh tai nhức óc, nhưng khi Vệ Nam lên xe, Kỳ Quyên liền tắt nhạc ngay. Trong xe rất yên tĩnh, nói đúng hơn có chút ngột ngạt.

Một lúc sau, Kỳ Quyên nói: “Nam Nam, thực ra hôm nay là họp lớp cấp ba. Không phải là tao và Tiêu Tinh mời mà ăn cơm đâu”.

Vệ Nam bỗng nhớ lại dường như hôm qua trong lúc nói chuyện điện thoại Tiêu Tinh có nhắc đến chuyện họp lớp cấp ba. Cô ngơ ngác một lúc rồi nói: “Sao mà không nói trước?”

“Nói trước thì mà có đi không?” Kỳ Quyên hỏi vặn lại, sau đó quay vô lăng, tăng tốc độ. Xe tiếp xúc với mặt đất, phát ra âm thanh inh tai.

Vệ Nam ngừng một lát rồi nói: “Tiêu Tinh cũng đi à?”

“Đi chứ. Nó đến đây từ lâu rồi”. Kỳ Quyên có vẻ bức tức, gạt tóc trên trán rồi nói: “Buổi họp lớp hôm nay tao cũng không muốn đi. Là lớp trưởng Tô Dương đứng ra tổ chức. Cậu ta nói đây là buổi họp lớp cuối cùng. Mọi người bắt buộc phải có mặt. Chúng mình học năm thứ tư rồi. Rất nhiều người đã chuẩn bị đến nơi khác tìm việc. Nếu không tụ tập thì chắc sau này sẽ không có cơ hội gặp mặt nhau đâu”.

Nhắc đến chuyện này cả hai người đều cảm thấy buồn.

Hội học cấp ba, không khí trong lớp rất ôn hòa. Vì đó là lớp “chất lượng cao” do nhà trường tổ chức thi tuyển chọn lựa. Bên ngoài là lớp trọng điểm bồi dưỡng nhân tài, thực chất lớp này gọi là “lớp biến thái”. Nhân tài không nhiều, quỷ sứ không ít. Người bình thường không nhiều, người xấu xa không ít.

“Lần này họp lớp toàn những đứa trong thành phố, khoảng mười đứa”. Kỳ Quyên nói tiếp.

Mấy lần họp lớp trước Vệ Nam đều không tham gia. Vì vậy lần này Kỳ Quyên mới tìm cách lừa đi.

“Hứa Chi Hằng cũng có mặt”. Bỗng nhiên Kỳ Quyên nhắc đến Hứa Chi Hằng.

“Uh”. Vệ Nam bình tĩnh gật đầu.

Kỳ Quyên liếc nhìn Lục Song ở ghế sau, thấy anh ta nhắm mắt không có phản ứng gì nên nhẹ hỏi: “Nghe nói chúng mày chia tay rồi?”

Vệ Nam bỗng ngược lên nhìn Kỳ Quyên, chỉ thấy cô ấy nháy mắt, đành phải ứng phó: “Uh, chia tay rồi”.

Kỳ Quyên cười toe toét, hai mắt sáng lên, nhìn vào cột đèn đỏ trước mặt.

“Lý do?”

“Không hợp nhau”.

“Nó nói không hợp nhau mà nghe được à, mày để cho loại rác rưởi...”

Vệ Nam cười ngắt lời: “Là tao nói”.

“Mày?”

Vệ Nam nhún vai: “Đúng vậy. Là tao đá cậu ta chứ không phải cậu ta đá tao”.

Nói xong Vệ Nam nhìn Kỳ Quyên cười toe toét, sau đó rướn người lên trước véo má Kỳ Quyên, nói bằng giọng điệu thân mật đến sờn gai ốc: “Tiểu Quyên, đèn xanh rồi kìa, lái xe đi”.

Xe dừng trước cửa quán Karaoke nổi tiếng nhất vùng.

Lục Song đi một mình, Vệ Nam và Kỳ Quyên bước vào cửa. Trong phòng không bật đèn tuýp, hơi tối, trên trần nhà là đèn chùm nhiều màu sắc. Các màu sắc liên tục nhấp nháy, tạo ra cảnh tượng như trong mộng ảo. Lúc thì chấm hoa đua nở, lúc thì muôn loài chim hót líu lo, lúc lại tiếng sóng biển dạt dào. Chiếc cầu thang xoắn ốc có rail thảm. Vì ánh sáng lúc mờ lúc ảo nhìn không rõ nên cảm giác tấm thảm rất dày. Trên tay cầm cũng treo rất nhiều đèn, nhấp nháy không ngừng.

Thật khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Sau khi lên tầng ba, cuối cùng cũng có ánh đèn như bình thường, dưới ánh đèn lộng lẫy là quầy tiếp tân.

Kỳ Quyên đến hỏi nhân viên lễ tân, sau đó dẫn Vệ Nam lên phòng 303. Trong phòng bắt đầu có người không chịu được cô đơn nên bắt đầu hát. Lớp trưởng Tô Dương lên giọng hát bài Cao nguyên Thanh Tạng, giọng hát khàn khàn cổ lên cao qua micro vang xa khiến da đầu người tê dại.

“Đó chính là cao nguyên Thanh Tạng a...” Lên đến đoạn cao nhất, bỗng nhiên dừng lại. m “a” vẫn còn vang vọng trong phòng, nghe rất buồn cười. Tô Dương cười rồi đặt micro xuống, chạy đến trước mặt hai cô gái: “Cuối cùng thì hai bạn cũng đến rồi. Làm chúng tớ đợi dài cả cổ. Nhìn này, sắp biến thành cổ thiên nga rồi”.

Kỳ Quyên gật đầu, ngồi xuống cạnh Tiêu Tinh. Vệ Nam cũng theo sau.

Tô Dương bật đèn, căn phòng sáng sủa hẳn lên. Lúc ấy Vệ Nam mới nhìn rõ mọi thứ trong phòng.

Đúng là bi thảm, bi thảm.

Hứa Chi Hằng đang ngồi đối diện với Vệ Nam, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt vô cảm nghe cô gái ngồi cạnh nói chuyện.

Cô gái ấy là Tô Mẫn Mẫn.

Bên cạnh Tô Mẫn Mẫn là một đôi nam nữ, yêu nhau từ hồi học cấp ba, đến lúc tốt nghiệp thì chia tay, hận nhau, chuyển bạn thành thù.

Không khí rất không tự nhiên, chẳng trách Tô Dương hát đáng sợ như vậy mà không ai quan tâm.

Gian phòng tràn ngập trong sự oán hận, thật đáng sợ.

Vừa nhìn thấy Vệ Nam, Tô Mẫn Mẫn mỉm cười lại gần: “Nam Nam, nhớ cậu quá...” Nói xong liền ôm Vệ Nam.

Vệ Nam mỉm cười vỗ vai cô ta và nói: “Mẫn Mẫn à, mình cũng nhớ cậu”.

Năm học lớp 12, để tránh tình trạng yêu sớm, cô giáo đổi lại chỗ ngồi, con trai ngồi cạnh con trai, con gái ngồi cạnh con gái. Vệ Nam và Tô Mẫn Mẫn ngồi cùng nhau.

Tô Mẫn Mẫn rất xinh, lại có duyên, nhanh nhẹn, hoạt bát. Ban đầu ngồi cạnh cô ấy, Vệ Nam thấy chút áp lực, lúc nào cũng nghĩ rằng mình là chiếc lá nhỏ tô điểm cho bông hoa hồng xinh đẹp Tô Mẫn Mẫn. Về sau mới thấy cô ấy không hề kiêu căng, đối xử với mọi người thân mật, cởi mở. Trong học tập thì thành tích anh văn xuất sắc, toán học kém. Vệ Nam thì hoàn toàn ngược lại, hai người thường xuyên giúp đỡ, học hỏi lẫn nhau, cùng nhau thảo luận các đề tài. Tình bạn khá thân thiết gắn bó.

Chỉ có điều....

Ngụy quân tử giả danh làm người tốt giống ý như thật.

8. Chương 3 (continue)

Nét mặt Kỳ Quyên không bình thường chút nào, Tô Mẫn Mẫn mỉm cười định ôm Kỳ Quyên, kết quả là cô ấy đột nhiên quay sang ôm chầm lấy Tiêu Tinh: “Tinh Nhi, chị nhớ em đến phát điên”.

Tiêu Tinh phản ứng chậm, mặt dần thối nhìn Vệ Nam.

Vệ Nam ấn chặt bụng, cố nhịn cười, nháy mắt về phía Tiêu Tinh. Lúc ấy Tiêu Tinh mới ngộ ra, liền vòng tay ôm chặt Kỳ Quyên và nói: “Ừ, ừ, hôm qua chúng ta vừa mới gặp nhau, Tiểu Quyên yêu quý, một ngày không gặp mà như ba năm. Sự nhiệt tình của em sắp làm tim chị cháy bỏng rồi...”

Mọi người trong phòng đều phì cười vì hành động khoa trương của hai người.

Tô Mẫn Mẫn ngồi chờ người ra nhưng không hề bận tâm. Cô buông tay xuống rất tự nhiên, miệng vẫn cười tươi: “Ba người vẫn gắn bó không rời như trước đây. Sau này lấy nhau chắc là chồng sẽ ghen đấy”.

Kỳ Quyên cười đẽ: “Chị em là chị em, nhất định không vì đàn ông mà chia cắt. Dù lấy chồng thì tình cảm chị em của chúng tôi cũng không bao giờ thay đổi, đúng không?”

Tô Mẫn Mẫn vẫn mỉm cười: “Đúng vậy, đúng vậy”.

“Chỉ có điều, thỉnh thoảng thọc gậy bánh xe cũng rất thú vị”. Kỳ Quyên quay sang thân mật với Tiêu Tinh nhưng mắt vẫn liếc nhìn Tô Mẫn Mẫn: “Tiêu Tinh, sau này có bạn trai, nhất định không được nói với chị đâu đấy, nghe chưa?”

Tiêu Tinh cười toe toét: “Chắc chắn rồi. Kỳ Quyên chị tâm địa đen tối. Em làm sao mà biết được một ngày nào đó chị sẽ lấy oán trả ơn, đẩy em xuống vực thẳm”. Tiêu Tinh nói chuyện với Kỳ Quyên nhưng mắt vẫn liếc nhìn Tô Mẫn Mẫn.

Tô Mẫn Mẫn vẫn cười rất tươi, cảm giác như khuôn mặt được bôi một lớp da nhẵn nhéo.

Vệ Nam nhẹ nhàng kéo tay Tiêu Tinh, vội vàng viết hai chữ “ra ngoài” vào lòng bàn tay cô ấy, sau đó mỉm cười nói với mọi người: “Xin lỗi mọi người, mình vào phòng vệ sinh”.

Tiêu Tinh cũng cười: “Đúng là tâm đầu ý hợp, mày mót, tao cũng muốn vào phòng vệ sinh theo”.

Vệ Nam cười: “Đúng thế đúng thế, chị em ta nghĩa nặng tình sâu, nội tiết cũng giống nhau”.

Nói xong hai người lần lượt ra khỏi phòng.

Kỳ Quyên và Tiêu Tinh cố tình đá đểu Tô Mẫn Mẫn. Chuyện giữa Vệ Nam và Hứa Chi Hằng, Tiêu Tinh hiểu rõ hơn ai hết. Vậy thì không có lý gì mà Kỳ Quyên không biết.

“Mày nói cho Kỳ Quyên biết chuyện giữa Tô Mẫn Mẫn và Hứa Chi Hằng rồi à?” Vệ Nam hỏi.

“Đúng vậy”.

“Haizz. Kỳ Quyên luôn tự cho mình là chị cả dang rộng đôi cánh bảo vệ cho hai chú chim con là tao và mày. Mày nói với nó, không biết chừng nó sẽ dùng quỷ kế gì xử lý Tô đại tiểu thư”.

“Mày yên tâm, sắp tốt nghiệp rồi mà. Hơn nữa Tô Mẫn Mẫn theo đuổi Hứa Chi Hằng điên cuồng như thế. Rõ ràng là nó biết mày thích...”

“Tao thích thì sao, chẳng nhẽ tao thích thì người khác không được thích à. Tao không phải là cướp”. Vệ Nam ngừng một lát rồi hất tóc ra sau: “Hơn nữa, tao không muốn dính dáng gì đến Hứa Chi Hằng nữa. Dù tất cả con gái trên thế giới này theo đuổi cậu ta thì cũng không liên quan gì đến tao hết”. Vệ Nam thở dài rồi nhẹ vỗ vào vai Tiêu Tinh: “Hai đứa chúng mày cũng đừng nên tức thay cho tao. Tao là người đã trải qua biết bao phong ba bão táp, nhìn đời cũng thoáng hơn rồi. Cậu ta là cái thá gì. Trên đời này còn rất nhiều chàng trai tốt. Không lấy được ai thì cũng không chết được, đúng không?”

Tiêu Tinh cười: “Thế vì sao lần nào họp lớp mày cũng không đi? Tao cứ tưởng mày không dám gặp nó”.

Vệ Nam im lặng một lúc rồi bỗng nhiên cười một cách bí hiểm: “Nói thật tao rất ghét Tô Mẫn Mẫn”. Vệ Nam đứng thẳng người rồi thở dài: “Không phải vì cô ta theo đuổi Hứa Chi Hằng mà là vì trước mặt thì nói tao là chị em tốt, sau lưng lại nói xấu tao không ra gì, cứ như tao là một con ác thú vậy. Tao nghe mà buồn cười vỡ bụng. Tao chỉ đơn thuần ghét loại người giả tạo như vậy thôi. Mấy lần trước Hứa Chi Hằng không đi, chẳng phải tao cũng không đi sao”.

Tiêu Tinh im lặng, một lúc sau mới nói: “Tao và Kỳ Quyên thật ngớ ngẩn vì định thay mày ra mặt”.

Sau khi Tiêu Tinh vào phòng Vệ Nam mới thở dài, quay người đi vào phòng vệ sinh và nước lạnh vào mặt. Mắt Vệ Nam ướt nhòa.

Thực ra Kỳ Quyên và Tiêu Tinh không biết rằng Tô Mẫn Mẫn và Hứa Chi Hằng đã sống thử.

Hơn nữa, họ ở cùng nhau đã tròn một năm rồi.

Ở đại học, tình trạng này không còn xa lạ, chuyển ra ngoài ở chứ không sống chung trong ký túc, xem ra họ vẫn biết giữ chút lễ nghi.

Nếu không có thuốc tránh thai thì không biết có bao nhiêu đứa trẻ gọi họ là bố mẹ.

9. Chương 4. Người Yêu Đầu Tiên

Lần đầu tiên gặp Hứa Chi Hằng, Vệ Nam mới mười hai tuổi, học lớp 6. Ở lứa tuổi ngây thơ như tờ giấy trắng ấy, tình cảm với bạn khác giới rất mơ hồ.

Hồi ấy mạng Internet chưa phát triển như bây giờ, máy tính là thứ đồ xa xỉ. Điều kiện kinh tế của gia đình Vệ Nam ở mức trung bình. Bố mẹ là công nhân viên chức. Bố phải viết tài liệu nên cố gắng mua chiếc máy vi tính. Lúc ấy Vệ Nam cũng chưa biết đến tiểu thuyết trên mạng. Nhận thức về máy vi tính chỉ dừng lại ở trò chơi Spider Solitaire và Minesweeper. Sự hiểu biết về tiểu thuyết cũng chỉ dừng lại ở tiểu thuyết kiếm hiệp dưới ngòi bút của Kim Dung, Cổ Long và tiểu thuyết tình yêu của Quỳnh Dao. Đến hiệu sách mượn những cuốn sách đã ố vàng.

Những năm tháng ấy thật yên bình. Ngày nào cũng đi trên một con đường từ nhà đến trường rồi từ trường về nhà.

Vệ Nam cũng giống như những cô bé ở lứa tuổi dậy thì, thích mơ mộng, thích những thứ có bề ngoài hào nhoáng. Thường xuyên mua những quyển tạp chí thanh thiếu niên có hình nhân vật hoạt hình đáng yêu. Thích đọc những câu chuyện tình yêu trong sáng.

Hứa Chi Hằng là hoàng tử hắc mã nổi tiếng khắp trường. Anh ấy thích mặc quần áo màu đen, trầm tính, ít nói, mang vẻ cuốn hút huyền bí. Khi đi ngang qua người khác cảm giác giống như một cơn gió lạnh thổi qua, mang theo cái rét lạnh lạnh. Cao ngạo, không coi ai ra gì, hung hăng, nhưng có cái dễ mà hung hăng.

Anh ấy thường xuyên trốn học nhưng thành tích học tập rất tốt. Mỗi lần thi đều đứng đầu lớp. Tuy tính tình lầm lì, quái dị nhưng trong mắt các bạn nữ đó là một người đặc biệt, có cá tính. Ánh mắt lạnh lùng, khuôn mặt đẹp trai, thân hình cao to, đánh đàn ghi ta rất hay, là hoàng tử trong mơ của các cô gái mới lớn.

Rất nhiều cô gái thầm thương trộm nhớ Hứa Chi Hằng. Nếu xếp hàng thì có lẽ kéo dài hết dãy phố. Vệ Nam là người bình thường, không có đôi mắt có thể nhìn thấu bản chất của sự vật hiện tượng, không biết phẩm chất xấu xa của Hứa Chi Hằng, vì vậy cũng giống bao cô gái ngây thơ khác, mê mẩn vẻ ngoài hào nhoáng của Hứa Chi Hằng.

Mê mẩn suốt ba năm.

Cô thầm yêu anh, theo đuổi hình bóng của anh.

Trường tổ chức cuộc tranh tài thể thao nào mà có anh ấy tham gia thì Vệ Nam sẽ xếp hàng từ rất sớm, tìm một chỗ ngồi thật lý tưởng rồi ngồi đợi. Sau buổi tự học, Vệ Nam nhìn bóng anh ấy phóng xe đạp vụt qua, cô thầm nghĩ, cô gái ngồi sau xe anh ấy sẽ thế nào nhỉ. Khi thi đỗ cùng trường cấp ba, Vệ Nam nằm trên giường vui mừng suốt một buổi tối. Cô nghĩ, có lẽ đó cũng là duyên số.

Hồi học cấp ba, Vệ Nam và anh ấy học cùng một lớp, anh ấy ngồi bàn trên, cô ngồi bàn dưới.

Đột nhiên Vệ Nam muốn thử sức. Dưới sự khích lệ của Tiêu Tinh, Vệ Nam tay cầm hộp sô cô la, chọn ngày anh ấy trực nhật và ở lại.

Vệ Nam hít thở sâu mấy lần, lấy hết dũng khí đi tỏ tình, nào ngờ bị một câu nói của anh ấy chặn họng.

“Cậu là ai? Tìm tôi có việc gì?”

Trong đầu Vệ Nam như có thứ gì đó nổ tung, cảm giác trống rỗng lạ thường.

Câu “Hứa Chi Hằng, mình thích cậu” mắc sống sượng không cổ họng, không thể bật thành lời.

Cậu là ai?

Vệ Nam tưởng rằng anh ấy biết mình. Bạn học cùng ba năm cấp hai, học cùng cấp ba một tháng, bàn trên bàn dưới, khoảng cách gần như vậy. Nào ngờ trong mắt anh ấy mình chỉ là người qua đường, là kẻ vô danh.

Vệ Nam nắm chặt tay, mỉm cười khê nói: “Cho mình mượn cục tẩy”.

Anh ấy nhú mồm, lấy cục tẩy vút xuống bàn rồi nói với giọng khó chịu: “Tặng cậu, không cần trả lại”. Sau đó quay người đi.

Một cơn gió nhẹ thổi qua lớp học trống trơn, rèm cửa màu xanh da trời nhạt kêu xào xạc. Tiếng cục tẩy lăn lóc cộc khi bị ném xuống bàn giống như cái chùy nặng trĩu đánh vào tim Vệ Nam. Trong mắt Vệ Nam, hình ảnh lông mày của anh bạn đẹp trai hơi nhú lên, đôi mắt sâu và sáng, dáng người cao gầy trở nên mờ ảo.

Thứ gì đã làm nhòa mắt khiến buổi chiều hôm ấy in đậm dấu ấn trong tâm trí của Vệ Nam.

Những người yêu thầm đều nhớ rất rõ cảm giác khó diễn tả ấy. Dù sau này nhớ lại vẫn cảm thấy xót xa trong lòng, giống như quả táo xanh vậy, nhìn thì đẹp nhưng ăn thì chua chát. Có lẽ tình yêu vào cái tuổi ngây thơ ấy đẹp ở chính vị chua chát và không có kết quả. Thời ấy thường thích những thứ đẹp dễ. Sau này lớn lên mới biết rằng ẩn sâu trong lớp vỏ kẹo đẹp dễ ấy là thuốc độc. Lúc ấy chỉ biết cười trừ: “Lúc ấy mình quá ngốc”.

Theo lời mà cư dân mạng quen dùng là: Ai bảo lúc ấy mình quá CJ. Ai cùng từng một lần CJ. (CJ: giới trẻ Trung Quốc thường dùng với nghĩa “ngây thơ”, “non nớt”)

Vốn tưởng rằng duyên phận với Hứa Chi Hằng đã kết thúc từ đó. Nào ngờ hết năm lớp 12, hai người lại trở thành bạn cùng trường.

10. Chương 4 (continue)

Năm thứ 2, trường đại học T tổ chức cuộc thi hát. Hứa Chi Hằng được chọn vào vòng chung kết. Nhóm ba chị em gồm Vệ Nam, Kỳ Quyên, Tiêu Tinh cũng vào vòng chung kết.

Hứa Chi Hằng biểu diễn một bài hát do mình tự sáng tác với nhan đề - Người con gái trong trái tim tôi. Anh ấy nói muốn tặng bài hát ấy cho cô gái mà mình yêu. Dưới khán đài vang lên tiếng hò hét tinh tãi nhưc óc. Người dẫn chương trình cũng reo hò cổ vũ. Vệ Nam nhớ rất rõ khung cảnh sôi động lúc ấy. Cô nhìn anh qua tấm rèm trong sân khấu, không nhìn rõ vẻ mặt, chỉ thấy phía sau.

Khí chất và tướng mạo của Hứa Chi Hằng đi đến đâu cũng nhận được sự mến mộ. Anh ấy thuận lợi giành giải nhất cuộc thi. Ba chị em Vệ Nam giành giải nhì. Chiếc cúp vinh quang năm ngoài giờ phải đưa lại cho người khác, cả ba đều cảm thấy hụt hẫng. Vệ Nam đích thân đưa cúp cho Hứa Chi Hằng và nói: “Chúc mừng”.

Hứa Chi Hằng lạnh lùng đỡ lấy chiếc cúp và nói: “Cảm ơn”.

Trên đường về ký túc, Hứa Chi Hằng chặn đường Vệ Nam, hạ giọng hỏi: “Bạn Vệ Nam yêu quý thấy bài hát của tôi thế nào?”

Vệ Nam khách khí nói: “Rất hay”.

“Vậy thì tặng cậu đây”.

Nói xong, Hứa Chi Hằng cúi xuống hôn Vệ Nam

Đó là nụ hôn đầu tiên của Vệ Nam, bây giờ không thể nhớ nổi cảm giác lúc ấy.

Vì quá bất ngờ, Vệ Nam tròn xoe đôi mắt nhìn khuôn mặt đang áp sát vào mặt mình, cảm giác cả thế giới này đang rung chuyển.

Một lúc sau, Hứa Chi Hằng nhếch mép cười rồi nhẹ nhàng kề sát bên tai Vệ Nam: “Cậu thật ngốc. Hôn nhau mà cũng không biết. Không phải lần đầu tiên chứ?”

Mặt Vệ Nam đỏ bừng. Vì não tiếp nhận kích thích quá dữ dội khiến khả năng ngôn ngữ gặp chướng ngại, giọng nói lắp ba lắp bắp.

“Cậu.....”

“Sao, chẳng phải cậu thích tôi sao? Tôi nhớ hồi học cấp ba cậu định tỏ tình với tôi cơ mà”.

“.....”

“Nếu không phải vì cậu thích tôi thì việc gì tôi phải dối hơi đi thi thố làm gì”.

“Mình....”

“Yêu nhau nhé, thế nào?”

“.....”

Nhớ lại hồi ấy, Vệ Nam quả thực rất muốn xuyên qua không gian trở về cho mình hai cái bạt tai thật mạnh. Thật là ngây thơ, thật là ngu ngốc. Vệ Nam bị nụ hôn bất ngờ làm cho sợ hãi đến nỗi hồn bay phách lạc. Cuối cùng mơ mơ màng màng, không biết là mình có gật đầu hay không.

Thực ra bây giờ nghĩ lại cái gọi là nụ hôn đầu tiên ấy thực ra chỉ là môi chạm môi, giống như hai con cá mồm nhọn.

Sáng sớm hôm sau, chiếc xe đạp của Hứa Chi Hằng đỗ trước cổng ký túc của Vệ Nam.

Hứa Chi Hằng lạnh lùng nói: “Hẹn hò một tháng, nếu không hợp nhau thì chia tay”.

Các bạn cùng phòng đều cười đều còn Vệ Nam đứng im như khúc gỗ.

Hứa Chi Hằng nói: “Nhanh lên xe”.

Bộ não của Vệ Nam lại bị kích thích mạnh dẫn đến cử động chân tay gấp chướng ngại, giống như người máy nâng mông giơ tay, ngồi lên xe theo lệnh. Vệ Nam ngồi sau xe, rụt rè bám vào vào áo phông. Hứa Chi Hằng đột ngột tăng tốc khiến Vệ Nam sợ quá suýt lên cơn đau tim.

Cuộc hẹn hò của họ bắt đầu như thế và kéo dài suốt một tháng.

Một tháng sau, Vệ Nam nói: “Chúng ta chia tay”.

Về mặt anh bình tĩnh như nghe thấy câu “Ăn cơm đi”.

Hứa Chi Hằng nhẹ nhàng gạt đầu, coi như đồng ý rồi quay người bước đi.

Hứa Chi Hằng là người như thế nào, Vệ Nam hiểu rất rõ.

Trong một tháng bên nhau, Vệ Nam đã thực sự nhìn xuyên qua sự vật hiện tượng để thấy bản chất. Từ cấp ba đến đại học anh ta có bao nhiêu bạn gái, Vệ Nam dùng cả mười đầu ngón tay cũng không đếm hết được. Thậm chí Hứa Chi Hằng còn cho cô xem ảnh của những người đó. Số ảnh ấy có thể đem ra mở một cuộc triển lãm ảnh. Nhìn những cô gái trong ảnh, Vệ Nam chỉ có thể ngẩng mặt lên trời và nói, OH MY GOD.

Anh ta thay người yêu như thay áo. Câu nói: “Đàn bà như quần áo, anh em như tay chân” thật xứng đáng dành tặng cho anh ta.

- Không sai, anh ta có những người anh em gần bó như tay chân, đều là những tên đầu gấu, chơi bởi lâu lổng. Khi nào thấy buồn chán thì đi qua đêm ở quán bar, ăn uống, cờ bạc đủ cả. May là không giết người cướp của. Hứa Chi Hằng không cờ bạc, không đi với gái là đã nể mặt Vệ Nam lắm rồi. Nghe nói bố anh ta là tên trùm xã hội đen khét tiếng. Trên cánh tay có xăm đủ hình thù đáng sợ khiến Vệ Nam nửa đêm hoảng hốt tỉnh dậy vì mơ thấy ác mộng.

Mặc dù trong khoảng thời gian bên nhau, Hứa Chi Hằng thay đổi rất nhiều nhưng Vệ Nam vẫn không thể chấp nhận anh.

Yêu một người thì nên cố gắng yêu quý bạn bè của anh ta. Câu nói đó nói thì dễ nhưng làm thì không hề đơn giản.

Hội bạn ấy mở miệng ra là nói những lời khó nghe như “Ngủ với mấy con” “Tối nay đi đâu tán gái”. Lần đầu tiên Hứa Chi Hằng đưa Vệ Nam đến ra mắt các bạn đã bị họ vây quanh và hỏi: “Khi lên giường Hứa Chi Hằng biểu hiện thế nào?” “Một buổi tối hai người làm chuyện ấy mấy lần?” “Dự định sinh con trai hay con gái?” “Sinh con rồi phải nhận các anh làm cha nuôi đấy” khiến Vệ Nam chỉ muốn chui xuống đất cho rồi.

Từ trước đến nay Vệ Nam rất coi thường những cô gái yếu đuối suốt ngày khóc lóc, đặc biệt ghét những loại con gái tỏ vẻ hiền thực, dịu dàng trước mặt đàn ông. Hứa Chi Hằng tính cách cực đoan cao ngạo, thậm chí tự phụ, chắc chắn sẽ không thay đổi vì bất kỳ ai.

Vệ Nam hiểu rất rõ, hai người không hợp nhau.

Vì vậy cô rất lý trí lựa chọn chia tay.

Vệ Nam không nói với bất kỳ ai về lý do chia tay. Nếu Kỳ Quyên và Tiêu Tinh hỏi, Vệ Nam cũng chỉ nói là “tính cách không hợp”.

Tiêu Tinh luôn cảm thấy áy náy thay cho Vệ Nam, ngỡ rằng Tô Mẫn Mẫn thọc gậy bánh xe khiến hai người chia tay. Còn Kỳ Quyên dường như rất vui khi thấy họ chia tay. Sau khi Vệ Nam và Hứa Chi Hằng chia tay còn mời Vệ Nam ăn một bữa cơm thịnh soạn, chúc mừng cô thoát khỏi móng vuốt của ác quỷ.

Vệ Nam không muốn nói cho họ biết lý do chia tay vì cô nghĩ rằng thực sự rất khó nói.

Dù Hứa Chi Hằng thật sự là căn bã nhưng cô không muốn nghe thấy từ đó từ miệng người khác. Điều ấy khiến cô cảm thấy rất khó chịu.

Bí mật này giống như sợi chỉ buộc trái tim Vệ Nam, nó không ngừng được thít chặt, ban đầu đau đơn dừ dỗi, nhưng về sau dần dần thấy quen với nó. Nhiều năm trôi qua, sợi chỉ ấy đã thít chặt vào tận sâu trong tim, vết cửa mà sợi chỉ ấy để lại quá nhỏ, dường như không nhìn thấy dấu vết.

Quên rồi sao?

Chỉ là chôn chặt, giấu vào nơi sâu hơn mà thôi.

Một thời gian sau khi chia tay, Hứa Chi Hằng thay bạn gái “tích cực” hơn. Mỗi khi gặp nhau trong sân trường, anh ta coi như không nhìn thấy Vệ Nam.

Sinh nhật lần thứ hai mươi của Vệ Nam, anh ta tặng một chiếc hộp, bên trong trống rỗng, không có bất kỳ thứ gì.

Vệ Nam gọi điện hỏi anh ta có ý gì. Anh ta không giải thích, chỉ hạ giọng nói: “Cái mình cần chỉ là một người có thể chấp nhận tất cả con người mình”.

Sau đó anh ta cúp máy, để lại tiếng tút tút vô hồn.

Vệ Nam cảm thấy câu nói ấy của anh ta lạnh đến thấu xương. Mùa hè nóng nực mà nghe thấy lạnh toát cả người.

Tiếng tút tút cửa vào tim khiến Vệ Nam nhói đau.

Nhưng vẫn không thể thuyết phục được bản thân chấp nhận.

Tuy anh ta rất đẹp trai.

Tuy anh ta có sức hút đặc biệt và khí chất hơn người.

Tuy rất yêu anh ta, yêu năm sáu năm, yêu đến mức mỗi lần nhớ đến anh ta lại thấy đau.

Mối tình thâm lặng khắc cốt ghi tâm, và – quãng thời gian hạnh phúc ngắn ngủi.

Nhưng vẫn không thể chấp nhận được sự thực anh ta có dính dáng đến bọn lưu manh côn đồ thậm chí xã hội đen. Không thể chấp nhận được sự thực bố anh ta là tên trùm xã hội đen khét tiếng. Hơn nữa anh ta không hề có ý định thay đổi, hơn nữa anh ta sống trong môi trường ấy vui vẻ thích thú “như cá gặp nước”.

Vệ Nam thấy căm ghét, thậm chí sợ hãi.

Sức hút mãnh liệt và vẻ đẹp trai của các đàn anh xã hội đen khiến các cô gái ngây thơ mê mẩn đến mức chết đi sống lại, sau những lần không ngừng kiểm chế bản thân và câu nói tình cảm “Thực ra anh yêu em”, cùng họ vui vẻ bước vào cuộc sống hôn nhân. Đó chỉ là những YY tế nhạ mà thôi.

Bây giờ bản thân mình cũng gặp những con người như thế, nhớ lại những khuôn mặt với nụ cười đáng sợ, cùng với cách xưng hô nịnh bợ giả tạo “Đại ca Hứa” khi gọi Hứa Chi Hằng, những cô gái trát phấn đầy mặt ăn mặc hở hang mà họ ôm ấp, những tập tiền nhân dân tệ họ trao đổi với nhau, mùi thuốc lá nồng nặc phát ra từ cơ thể họ...

Đó không phải là những thứ Vệ Nam muốn chấp nhận là có thể chấp nhận được.

Cha mẹ Vệ Nam, những công nhân viên chức lương thiện, thật thà không thể chấp nhận người con rể như vậy. Còn người anh trai bề ngoài rất hiền hồ nhưng thực chất rất quan tâm người khác chắc cũng không để em gái lấy con người như thế. Những người bạn xung quanh Vệ Nam đều là những con người trong sạch, nhắc đến bọn lưu manh, côn đồ, xã hội đen, họ sẽ nhìn với ánh mắt coi thường, khinh bỉ. Từ nhỏ cô sống trong gia đình bình thường, ấm cúng, đối mặt với những thứ đen tối như vậy chắc chắn sẽ cảm thấy sợ hãi và muốn chống đối.

Không dám bước chân vào thế giới ấy. Mặc dù ở đó có người mình yêu tha thiết.

Chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

Vệ Nam căm ghét sự giả tạo của cô ta. Nhưng cũng khâm phục dũng khí của cô ta.

Hai người sống với nhau gần một năm, xem ra Tô Mẫn Mẫn đã bước vào cuộc sống của Hứa Chi Hằng. Bây giờ, nhìn người đàn ông đã từng hôn mình, yêu mình thân mật với cô gái khác, Vệ Nam cũng chỉ có thể thản nhiên nói với mình: Không trách ai cả.

Chỉ trách hai người không ở trong cùng một thế giới. Chỉ có thể giống như hai chiếc thuyền trên cùng một đường thẳng. Đi qua giao điểm ấy sẽ ngày càng xa cách.

Vệ Nam dùng nước lạnh rửa sạch những vệt nước mắt trên mặt, sau đó lấy giấy ăn lau mặt, nhìn vào gương mỉm cười.

“Chẳng sao cả, không có tình yêu cũng không đến nỗi không sống được. Vệ Nam, cố lên”. Khi bước ra khỏi phòng vệ sinh, Vệ Nam lại trở về hình ảnh một cô gái vui vẻ, hoạt bát, như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Hứa Chi Hằng đang đứng dựa tường ở hành lang, đứng lặng lẽ, một mình. Vệ Nam nhìn thấy anh ta liền dừng lại, mỉm cười và hỏi: “Có chuyện muốn nói với mình à?”

Hứa Chi Hằng lạnh lùng nói: “Biết chuyện tôi và Tô Mẫn Mẫn ở bên nhau rồi chứ?”

“Uh”.

“Không ghen à?”

Vệ Nam vuốt tóc mái rồi mỉm cười: “Cậu yên tâm, đó là chuyện của hai năm trước. Mình quên lâu rồi. Cậu và Tô Mẫn Mẫn yêu nhau cũng tốt”.

“Hơ, tôi cứ tưởng rằng tình cảm cậu dành cho người đàn ông đầu tiên hôn mình sâu sắc hơn cơ đấy”.

Vệ Nam im lặng một lúc rồi nói: “Không sai, tiếc rằng...”

Hứa Chi Hằng nhếch mép cười mỉa: “Tiếc cái gì?”

“Tiếc rằng cậu không phải là người đầu tiên hôn cô ấy”. Giọng nói dứt khoát, kèm theo tiếng thở dài nào nề, sau đó bổ sung thêm một câu: “Cậu cũng vênh váo cao ngạo quá đấy. Tôi thật sự không ưa những người hung hăng như cậu”.

Phía sau vang lên giọng nói quen thuộc, rõ ràng bản thân mình là người rất hung hăng nhưng lại không ưa những người hung hăng – Lục Song.

Vệ Nam toát mồ hôi, quay đầu lại thì thấy anh ta đang ung dung đứng dựa vào tường, mỉm cười nhìn Vệ Nam và thân mật nói: “Đúng không, Vệ Nam?”

Hứa Chi Hằng cười lạnh lùng: “Nói thế có ý gì?”

“Cậu nói thử xem?” Lục Song nhún vai, rồi đi thẳng về phía Vệ Nam, dùng cùi chỏ thân mật đẩy Vệ Nam mặt đang ngơ ngác về phía tường, đúng vị trí đủ để làm cho Hứa Chi Hằng hiểu lầm. Lục Song nháy mắt với Vệ Nam, sau đó quay người lại, mỉm cười và nói: “Thế nào?”

“Anh ta là bạn trai của cậu?” Hứa Chi Hằng nhìn Vệ Nam, tận sâu trong đáy mắt anh ta có thể cảm giận được tâm trạng nặng nề khiến Vệ Nam không dám nhìn thẳng vào đôi mắt sâu ấy.

Vệ Nam quay đầu đi, nhẹ gật đầu: “Đúng vậy”.

“Vậy thì chúc mừng nhé. Cuối cùng cũng có người yêu cậu, thật không dễ dàng gì”. Khi đến gần cửa, Hứa Chi Hằng hạ thấp giọng nói: “Chúc cậu hạnh phúc... Tiểu Nam”.

11. Chương 4 (continue).

Tiểu Nam.

Khoảng thời gian bên nhau ngắn ngủi, anh ấy đều gọi Vệ Nam như vậy.

Tiếc rằng sau này, cách gọi thân mật ấy không bao giờ xuất hiện nữa.

Tiếng sập cửa hơi chói tai, Vệ Nam nhếch mép, đẩy Lục Song ra: “Anh đến đây làm gì?”

Nụ cười trên môi Lục Song tắt hẳn, nhẹ nhàng nói: “Xin lỗi”. Nhìn khuôn mặt sấm hời chân thành của anh ta, Vệ Nam không nói câu gì, quay người bước vào, bỗng nhiên Lục Song nói: “Nếu không phục thì em hôn lại đi”.

Vệ Nam quay người lườm cho anh ta một cái. Một số người không biết xấu hổ cũng phải có mức độ chứ.

Lục Song lại mỉm cười: “Thôi, không trêu em nữa. Đây là nhiệm vụ anh trai em giao phó cho anh, muốn anh tìm cách giúp em không còn dính dáng gì đến Hứa Chi Hằng nữa”. Anh ta ngừng một lát rồi mỉm cười hỏi: “Em và Hứa Chi Hằng từng yêu nhau, đúng không?”

Vệ Nam im lặng.

“Anh trai em đã điều tra ra chuyện ấy”. Lục Song giải thích.

“Đừng có mà lừa em. Anh trai em làm gì có thời gian rảnh rỗi mà đi điều tra em? Dù có điều tra thì anh ấy cũng không đủ bản lĩnh điều tra ra chuyện từ hai năm trước”.

“Được thôi, để anh nói hết cho em nghe. Thực ra trước đây không lâu luật sư Tiêu Phàm nhận một vụ án có dính dáng đến Hứa Chi Hằng, điều tra anh ta thấy trong danh sách bạn gái có tên của em. Thế là hỏa tốc gọi điện thoại cho anh trai em, bảo anh ấy nghĩ cách cứu em ra”.

Tiêu Phàm bảo anh Vệ Đằng bảo vệ em gái, đó là chuyện rất bình thường, nhưng Vệ Nam lại cảm thấy rất khó chịu trong lòng.

Quả nhiên, không ai chấp nhận người thân, bạn bè của mình giao lưu với những kẻ lưu manh, côn đồ.

Vệ Nam bình tĩnh nói: “Không có gì, em sẽ gọi điện bảo anh trai em yên tâm. Em và Hứa Chi Hằng chia tay lâu rồi”.

Lục Song cười: “Uh, loại người đấy, em quan tâm đến làm gì”.

Hai người đang nói chuyện thì cửa mở, Hứa Chi Hằng ôm Tô Mẫn Mẫn mặt tái nhợt đi ra.

Trong phòng vọng ra tiếng nói lạnh như băng tuyết của Kỳ Quyên: “Hứa Chi Hằng, mày biết không, toàn thân mày từ trên xuống dưới đều nồng nặc mùi cận bã, giống hệt cha mày vậy. Tao không biết có phải mày sinh ra để đối đầu với xã hội hay không? Những thứ cận bã được mày phát huy đến cùng cực”.

Những lời mắng chửi do quá kích động và tiếng ly vỡ hòa lẫn vào nhau, thật inh tai, giống như dây leo thắt chặt con tim của Vệ Nam.

Hai từ “cận bã” nghe thật chói tai, giống như trong không khí có thứ gì đó đang nổ tung.

Sắc mặt Hứa Chi Hằng u ám đến cực điểm, anh ta không quay đầu lại, ôm Tô Mẫn Mẫn đi qua trước mặt Vệ Nam. Dáng người cao gầy dường như đông cứng lại, xa dần, xa dần.

Cảm giác khi anh ta đi qua vẫn giống hệt như lần gặp đầu tiên, lạnh lẽo và xa vời.

Vệ Nam lặng lẽ nhìn hàng lang.

Dưới bóng đèn chùm, hình bóng của anh ấy lúc ẩn lúc hiện, mờ mờ ảo ảo, cuối cùng tan biến.

Đầu hàng lang tối om, giống như màn đêm đang há to miệng nuốt chửng anh và Tô Mẫn Mẫn, không để lại chút dấu vết nào.

Nơi anh ấy ra đi, trống vắng, chỉ còn lại ánh đèn nhấp nháy lúc ẩn lúc hiện, nhấp nháy đến chói mắt.

Vệ Nam biết rằng, cuối cùng Hứa Chi Hằng đã thực sự bước ra khỏi thế giới của mình.

Chỉ có điều Vệ Nam không biết rằng vì sao Hứa Chi Hằng luôn nói “Cậu yêu mình đúng không”. Nhưng chưa bao giờ nói.... “Mình yêu cậu”.

Ngày chia tay, khi Vệ Nam hỏi, anh ấy không trả lời.

Chỉ mỉm cười rồi quay người bước đi.

12. Chương 5. Sự Dị Dàng Sau CƠN SAY

Vệ Nam quay đầu lại, cười và hỏi: “Mày làm sao vậy, chứ gì mà khó nghe thế?”

“Tô Mẫn Mẫn có thai rồi, sáng nay phá thai, mày biết không?” Mặt Kỳ Quyên lạnh như băng, ánh mắt ẩn chứa những cảm xúc mà Vệ Nam không hiểu được. Đường như cô ấy rất phản cảm, thậm chí coi thường chuyện này.

Vệ Nam chỉ hơi ngạc nhiên một chút, sau đó nhanh chóng bình tĩnh lại, lắc đầu nói: “Tao không biết, cũng không có hứng thú muốn biết”.

Thực ra hai người họ sống thử hơn một năm, đầu là thanh niên, sinh lực dồi dào, mang thai là chuyện bình thường. Chỉ có điều khi nghe thấy điều đó, Vệ Nam vẫn thấy nhói đau.

Vệ Nam cười, đang định quay người bước vào thì Kỳ Quyên đi ra, hai tay ấn chặt vai Vệ Nam: “Vì sao mày lại giống như người chết không có chút phản ứng gì vậy? Loại người ấy mày vẫn còn yêu sao? Mày tỉnh lại đi. Mày muốn sau này suốt ngày phải ngồi tính xem nó gây thù chuốc oán với những ai, bao nhiêu lần, muốn các con của mày có một đồng anh chị em cùng cha khác mẹ sao? Tao không hiểu nó là thể loại gì, sống cùng Tô Mẫn Mẫn làm con nhà người ta có mang không nói làm gì, bạn gái phá thai còn dẫn đến hợp lớp. Loại đàn ông gì chứ. Thật khiến người ta ghê tởm”.

Vệ Nam im lặng một lúc lâu, sau đó ngẩng đầu lên, vô cảm nói: “Tao không nói là yêu cậu ta. Cậu ta sống với ai không liên quan gì đến tao. Chúng mày không phải lo cho tao”. Giọng Vệ Nam có chút lạnh lùng, vô cảm, ngừng một lát, cô nghiêng đầu về phía Kỳ Quyên: “Ngoài ra, mày đừng chửi cậu ta nữa. Mày mắng cậu ta là cặn bã cũng là mắng tao trước đây có mắt như mù đấy”.

Kỳ Quyên không nói gì, vỗ vai Vệ Nam tỏ vẻ an ủi rồi quay sang chỗ Lục Song, nhướn mày hỏi: “Anh đến đây làm gì?”

Lục Song lạnh lùng nói: “Làm vệ sĩ của cô ấy, theo lời căn dặn của anh trai”.

Tiêu Tinh kéo tay áo Vệ Nam rồi kề sát bên tai hỏi: “Anh chàng đẹp trai này là thần thánh phương nào?”

Vệ Nam đáp: “Anh trai bạn tao. Tạm thời ở nhà tao”.

Lớp trưởng Tô Dương rất nhiệt tình, chạy lại bắt tay Lục Song: “A, đã là bạn trai của Nam Nam thì lại đây chơi đi”.

Rõ ràng là hiểu nhầm ý nghĩa của từ vệ sĩ.

Lục Song cũng không giải thích gì mà đi thẳng vào phòng Karaoke.

Vệ Nam cùng mọi người vào phòng.

Mọi người cùng ăn uống, không khí tụ tập bắt đầu náo nhiệt.

Có lẽ tất cả mọi người đều hy vọng Hứa Chi Hằng bỏ đi, chỉ có Vệ Nam là thấy không thoải mái, nhưng không hề để lộ ra mặt. Hứa Chi Hằng, chàng hoàng tử vốn được rất nhiều cô gái theo đuổi, bây giờ trở thành người bị hắt hủi, né tránh.

Thật xót xa!

Mấy cậu con trai ngồi cùng nhau uống bia. Lục Song cũng uống mấy cốc. Về mặt thần nhiên không biểu lộ cảm xúc gì.

Các bạn gái cùng nhau trò chuyện, chọn rất nhiều bài hát. Phần lớn là những bài của nhóm SHE. Vì Kỳ Quyên, Vệ Nam, Tiêu Tinh tình cảm sâu đậm, gắn bó không rời, vì vậy rất thích hát những bài hát của nhóm tam ca SHE. Vệ Nam đứng giữa chỉ huy: “Các chị em, còn nhớ bài hát chúng ta đoạt giải không? Theo thứ tự nào”. Tiêu Tinh gật đầu: “OK”.

Kỳ Quyên bực mình: “Thôi, nói nhiều thế làm gì, mau bật đi”.

Vệ Nam bật bài Yes I love you, đó là bài hát ba người tham gia trong cuộc thi hát năm thứ hai, cuối cùng đoạt giải nhì.

Người giành giải nhất trong cuộc thi ấy là Hứa Chi Hằng.

Vệ Nam cầm micro, đọc lời đạo đầu.

Tập trung tất cả sức mạnh của mình
Lắng nghe anh, nhìn anh, chờ đợi cái tin đó

Anh nợ em cái tin đó

Anh nợ em câu trả lời của câu hỏi ấy

Do you love me?

Do you love me?

Do you love me?

Cảm giác chua chát đến nghẹn lòng, mắt Vệ Nam nhạt nhòa, những giọt nước đọng lại trong khóe mắt chỉ trực rơi xuống, cố gắng kìm lòng, cuối cùng vẫn không biến thành nước mắt chảy xuống – Lẽ nào vẫn chưa đủ buồn đau?

Cầm micro hát, giống như dùng tiếng hát để biểu lộ tình cảm kìm nén trong lòng. Nhưng người ấy sẽ không bao giờ nghe thấy.

Love you, Love you, Yes I love you.

Anh có nghe thấy không?

Đó là câu trả lời lần thứ một ngàn, lần thứ một vạn của con tim em

Những người bên anh, những người từng yêu anh em đều không quan tâm

Em chỉ muốn đến chân trời mà anh muốn đến.

Love you, Love you, Yes I love you.

Anh vẫn chưa nghe thấy à?

Liệu anh có thể vứt bỏ sự dầy vò ngốc nghếch ấy được không?

Em sợ rằng tình yêu giống như đóa hoa nở rộ

Nếu xa rồi thì sẽ không thể quay lại.

.....

Giọng hát của ba cô gái đều rất hay, kết hợp ăn ý, phối hợp âm cao, thấp, vừa rất hoàn hảo.

Tô Dương cười nói với Lục Song: “Anh không biết đấy thôi, ba cô gái này là bộ ba hoàn hảo nhất lớp em. Trong cuộc thi hát hồi cấp ba còn giành giải nhất. Ngày nào cũng vậy, cứ tan học là lại tụ tập hát hò. Nhờ chịu ảnh hưởng từ các cô ấy mà cả lớp chúng em đều thuộc lòng các bài hát của SHE”.

Lục Song mỉm cười không nói gì.

Tô Dương hơi phê phê, nói tiếp: “Nam Nam của anh hát rất hay đúng không? Giọng hát rất giống Hebe trong nhóm SHE. Xét về giọng cao, trong lớp em chỉ có cô ấy mới có thể tranh tài với em. Em chỉ lên được bài Cao nguyên Thanh Tạng, cô ấy còn lên được cả Chomolungma, Hehe”.

Lục Song dựa người vào ghế sofa, lặng lẽ nhìn Vệ Nam, rất lâu sau mới nói: “Bài hát này không hợp với cô ấy”.

“Hả? Cái gì cơ?”

“Không có gì? Uống tiếp đi. Lần này cậu lại thua rồi nhé”.

Lục Song chuyển chủ đề nói chuyện nhưng mắt vẫn nhìn vào cô gái vừa hát vừa nhảy điên cuồng đứng cùng với Kỳ Quyên, Tiêu Tinh.

Hát xong, Vệ Nam ngồi xuống, bỗng nhiên trước mặt cô xuất hiện một bàn tay. Bàn tay với những ngón tay dài đang cầm ly rượu trong suốt.

“Uống chút rượu nhé! Sắp khản giọng rồi”.

Vệ Nam mỉm cười: “Cám ơn”. Ngửa cổ uống liền một hơi. Hơi rượu làm cô chảy nước mắt. Vệ Nam ho khan rất lâu rồi mới dần dần thích ứng “Cay quá”. Vừa nói vừa lè lưỡi.

“Muốn uống nữa không?” Giọng nói nhẹ nhàng của Lục Song vang lên bên tai Vệ Nam, sau đó là một chai rượu trước mặt.

Vệ Nam mỉm cười hỏi: “Không phải anh định chuốc cho em say chứ?”

“Haha, nhìn cách uống rượu của em, anh chưa cần chuốc em đã say rồi”. Về mặt và giọng nói của Lục Song vẫn nhẹ nhàng như thế.

Vệ Nam lườm anh, sáu đố cầm chai rượu uống tiếp.

Thực ra đây là lần đầu tiên Vệ Nam cho phép mình uống thoải mái.

(bắt đầu từ đây mọi chuyện mới chỉ bắt đầu thui:panda82::panda82:)

* * *

xin lỗi các bạn nha nhưng chương nào cũng phải post làm 3 bài à,mong các bạn thông cảm nha
chương5 (continue)

Trước đây, tuy cũng tham gia rất nhiều buổi họp mặt lớn nhỏ, có bố mẹ đi cùng dĩ nhiên sẽ không uống, đi cùng các bạn Vệ Nam cũng không hay uống, bởi vì ghét cái mùi nồng nặc của cồn. Hơn nữa học ngành y mấy năm này, sinh lý học, bệnh lý học phân tích rất nhiều tác hại của cồn đối với cơ thể, Vệ Nam càng không có hứng thú uống rượu.

Nhưng hôm nay cô ấy rất muốn uống, thực sự muốn uống.

Uống một cốc, trước mặt Vệ Nam hiện lên buổi chiều hôm ấy, lần đầu tiên tỏ tình với Hứa Chi Hằng. Câu nói “Bạn là ai” cùng với dáng vẻ phóng khoáng lúc quay người bước đi.

Uống thêm cốc nữa, trong đầu Vệ Nam hiện lên hình ảnh mùa đông năm ấy ngồi sau chiếc xe đạp của Hứa Chi Hằng. Hình ảnh anh ấy mặc áo khoác đen, cong lưng che gió cho mình.

Những ký ức tươi đẹp trước đây không ngừng hiện về trong tâm trí, giống như đang lật một quyển album cũ kỹ. Mỗi ký ức như một tấm ảnh nhuộm màu năm tháng, từng bức từng bức hiện lên trước mắt, muốn với lấy nhưng không được.

Cuối cùng là hình ảnh Hứa Chi Hằng ôm Tô Mẫn Mẫn rồi đi, dáng người cao gầy, mạnh mẽ.

Bối cảnh là chiếc đèn chùm nhấp nháy trong bóng tối.

Khiến người ta lóa mắt.

Vệ Nam nghĩ, có lẽ mình đã thật sự say.

Những tâm sự của những cô gái mà trước đây mình coi thường nhất sao lại xảy ra với mình? Những giọt nước mắt đáng khinh bỉ nhất vì sao không thể kiềm chế được?

Tối hôm ấy, Vệ Nam không nhớ rõ mình đã uống bao nhiêu rượu.

Chỉ nhớ có đôi tay nhẹ nhàng vỗ vào vai mình, dịu dàng, khiến người ta có cảm giác thanh thản.

Cuối cùng dường như bị bế lên, nhét vào xe, mùi xe ô tô khiến Vệ Nam bám lấy người ấy nôn thốc nôn tháo, nôn đến xé tim xe phối, dường như muốn tống cả cái dạ dày ra ngoài. Cảm giác đau đớn như nội tạng bị kéo lệch khỏi vị trí cũ khiến toàn thân Vệ Nam co quắp.

Nôn xong, cô ấy ngủ thiếp đi.

Trong giấc mơ là khoảng thời gian một tháng ngắn ngủi Hứa Chi Hằng cùng mình đến phòng tự học.

Sinh viên khoa văn chương trình học khá nhẹ, Hứa Chi Hằng luôn tìm được phòng trống. Vì vậy hai người thường chạy đến giảng đường khoa văn. Mỗi lần tự học, trong phòng chỉ có Hứa Chi Hằng và Vệ Nam. Lần nào họ cũng ngồi giữa căn phòng trống trải.

Đó là năm thứ hai, Vệ Nam phải học môn “Bệnh lý học” đáng ghét. Việc học thuộc lòng triệu chứng của các loại bệnh khiến Vệ Nam cảm thấy rất đau đầu. Chỉ riêng viêm thận đã có năm sáu loại, rất khó nhớ. Vệ Nam học bù đầu, hoa mắt chóng mặt và vẫn không nhớ hết được.

Hứa Chi Hằng luôn ngồi cạnh cô, rất ít nói.

Có lúc anh nằm bò ra bàn ngủ, có lúc đọc báo, hoặc hào hứng ngồi xem những hình vẽ trong giáo trình của Vệ Nam, sau đó bình luận “thật buồn nôn”. Vệ Nam lấy bút gõ vào mặt bàn, mỉm cười và nói: “Các bộ phận trong cơ thể cậu như thế đấy”. Hứa Chi Hằng lè lưỡi nói: “Cắt đi cho xong”.

Vệ Nam phì cười.

Hứa Chi Hằng thấy Vệ Nam cười liền áp sát mặt hôn cô. Vệ Nam muốn ngăn lại nhưng bị anh ấy kéo tay ra, “Ồ đây làm gì có ai, cậu sợ gì chứ?”

Vệ Nam nhú mày: “Mình phải chuyên tâm học hành, cậu không được quấy rầy”.

“Cậu thật tẻ nhạt. Nếu đã muốn chuyên tâm học hành thì gọi người ta đến phòng tự học cùng làm gì?”

“Tự cậu đến đấy chứ”.

Hứa Chi Hằng lạnh lùng nhìn Vệ Nam. Thấy Vệ Nam thản nhiên cúi đầu xuống tiếp tục đọc sách, anh tỏ vẻ giận rồi rồi nằm bò ra bàn ngủ.

Học xong, hai người đi dạo trong sân trường, ăn đêm, sau đó Hứa Chi Hằng đưa Vệ Nam về ký túc. Trước khi về, Hứa Chi Hằng thường hôn Vệ Nam, một cái hôn nhẹ nhàng, dịu dàng khiến tim Vệ Nam đập thình thịch, cảm giác ngập tràn trong hạnh phúc ngọt ngào.

Mùi thuốc lá thoang thoảng trong miệng anh ấy cũng trở thành mùi vị sâu đậm nhất trong ký ức của Vệ Nam.

Một tháng sau, Vệ Nam thi hết học phần môn “Bệnh lý học”

Vệ Nam làm bài rất tốt. Hai người cũng chia tay.

Nhớ lại một tháng ấy, vì áp lực học hành và thi cử, phần lớn thời gian Vệ Nam và Hứa Chi Hằng ở bên nhau là trong phòng tự học.

Quãng thời gian hạnh phúc mà hai người có quả thực rất ngắn ngủi.

Quá ngắn ngủi.

“Hứa Chi Hằng.....”

Nhẹ gọi tên anh ấy, Vệ Nam mơ màng nắm lấy một bàn tay, không giống với bàn tay lạnh lẽo của Hứa Chi Hằng. Bàn tay này ấm áp, đốt ngón tay khô và dài, hơi nóng, dường như có thể mang lại cho người ta niềm an ủi tốt nhất.

Vệ Nam bỏ tay ra nhưng bị bàn tay ấy nắm chặt.

“Ngốc à, muốn khóc thì khóc đi”.

Vệ Nam không nhớ mình có khóc hay không, chỉ biết rằng sáng hôm sau tỉnh dậy thấy mắt cay cay. Ngồi dậy vào phòng vệ sinh soi gương – hôm nay một quốc bảo mới chào đời. Vết thâm quanh mắt đậm đến nỗi trông Vệ Nam giống như một chú gấu trúc quý hiếm. (Ở Trung Quốc, gấu trúc được gọi là quốc bảo^^

Lục Song và bố mẹ đang ngồi cạnh bàn ăn bữa sáng. Anh ta mỉm cười với Vệ Nam: “Ngồi xuống ăn cơm đi”.

Dường như anh ta là chủ nhân của ngôi nhà còn Vệ Nam là khách.

Lục Song thật là tùy ý, có lẽ trong từ điển của anh ta không có hai chữ “xấu hổ” mà toàn là “mặt dày”.

Độ dày của da mặt có thể sánh ngang với bức tường.

Vệ Nam ngồi xuống, cúi đầu gặm bánh bao.

Mẹ cười: “Nam Nam, tối qua con uống say về nhà hành động lung tung làm mọi người sợ hết hồn”.

“Thế ạ?”

“Con cầm gối đập khắp nơi, ôm tivi gặm lấy gặm để, còn mở cửa sổ trèo ra ngoài, giống như điên vậy....”
Ồi gặm ti vi, hic hic, dã man thật)

Vệ Nam nói: “Cần kích thích trung khu thần kinh, dẫn đến ý thức và hành động của cơ thể mất cân bằng. Thế là bình thường”.

Mẹ trợn mắt nhìn Vệ Nam. Lục Song thần nhiên uống sữa, không hề nhú mày.

Vệ Nam ngẩng đầu lên hỏi Lục Song: “Đúng rồi, tối qua có nôn vào người anh không?”

“Nôn khắp người, giặt quần áo rồi”.

“Sorry”.

“Không có gì”.

Mẹ Vệ Nam lấy lại bình tĩnh sau nỗi kinh ngạc lúc nãy, mỉm cười nói với Lục Song: “May mà hôm qua có Tiểu Song ở đó, nếu không thì Vệ Nam đã bị cảnh sát bắt vì tưởng là kẻ điên rồi”.

“Không có con cũng chẳng dám uống”. Vệ Nam bình thần nói: “Trước đây chưa uống say bao giờ, không biết sau khi uống say sẽ có những biểu hiện gì, có người ở bên đảm bảo tính mạng con mới thử xem sao. Mẹ đừng cần nhằn nữa”.

Mẹ không nói gì, lúc ấy Vệ Nam mới ngẩng đầu lên nhìn Lục Song: “Hôm nay có cần em đưa anh đi dạo phố không?”

“Không cần, em nghỉ đi”.

Ăn cơm xong bố mẹ có việc phải đi, Lục Song đứng dậy về phòng, khi đi qua chỗ Vệ Nam, anh nhẹ nói: “Hôm qua em khóc nhiều dã man, nước mắt nước mũi chảy đầy áo anh, lại còn ôm anh hết đấm rồi lại đá, hết gặm rồi lại cắn”. Anh ta giờ cánh tay, vẫn còn vết cắn rõ rệt, “Em đúng là con ác thú hung dữ. Nếu anh không dùng bạo lực trấn áp thì e rằng bây giờ đã biến thành xác chết rồi”.

Vệ Nam cười: “Xin lỗi, em không nhớ gì hết”.

Lục Song thở dài, đặt tay lên vai Vệ Nam, vỗ vai và nói: “Ngoan, khóc xong rồi thì quên đi”. Anh ngừng một lát rồi nói tiếp: “Lời nhắn dưới câu chuyện của anh là em viết đúng không? Báo cho em tin vui, để thỏa mãn ước nguyện của em, anh quyết định bỏ chạy”.

Vệ Nam nhìn anh: “Thôi xin. Em sợ bị độc giả của anh nguyên rửa đến chết mất”.

Lục Song cười: “Đùa thôi, anh đang viết kết thúc”.

“Vâng, cố gắng viết hay nhé”.

Bỗng nhiên Lục Song nghiêm túc nói: “Một câu chuyện kết thúc đồng nghĩa với việc một câu chuyện mới bắt đầu. Trái đất không vì bất kỳ ai mà ngừng quay, cuộc sống vẫn mãi tiếp diễn, dù xảy ra chuyện gì, âu sâu ử đột, tìm cách trốn chạy hay dừng cảm, kiên cường đối mặt đều phụ thuộc vào tố chất tâm lý của mỗi người”.

Vệ Nam lạnh lùng nói: “Anh cũng ra dáng nhà văn phết đấy, triết lý sâu xa. Xét về tâm lý học thì em tinh thông hơn anh nhiều, dám múa rìu qua mắt thợ”.

Vệ Nam nhếch mép: “Họ Lục nhà anh là dòng dõi nho học, trong huyết mạch của anh tràn đầy một thứ gọi là văn vẻ. Thế nào là văn vẻ? Văn vẻ tức là bốc phét có nghệ thuật”.

Vệ Nam cười.

Lục Song không cười nữa mà nhẹ nói: “Thôi, em đi ngủ đi, anh lên mạng hợp sức với anh trai em chơi game”.

“Chẳng phải anh phải viết phần kết sao?”

Lục Song đặt tay lên cằm, nghiêm túc nói: “Đối với con trai, chơi là quan trọng nhất. Quan trọng như linh hồn của mình vậy”.

Vệ Nam nhìn dáng anh bước đi, nhẹ nói: “Cảm ơn anh”.

Lục Song quay đầu lại, mỉm cười, hất tóc rất gợi cảm: “Không có gì, tiện thể nói luôn em nên giảm béo đi. Lôi em lên cầu thang mà.... Tay anh sắp gãy rồi”.

Sau đó anh quay người, đóng sập cửa.

Vệ Nam rất muốn nói, Lục Song, tuy anh viết văn về xác chết, nhưng xin đừng dùng từ “lôi” với người “còn sống”.

13. Chương 6. Mùa Hè Năm Ấy

Vệ Nam nhắc điện thoại trong phòng ngủ nhân số của anh trai.

“Alô, bố, mẹ hay em gái đấy ạ?” Mỗi lần nhắc điện thoại nhà gọi đến, anh Vệ Đằng đều nói câu ấy.

“Em đây, anh đang làm gì đấy?”

“Em gái à, anh đang phối hợp với Lục Song chơi Đột kích, sao em dậy sớm thế? Mặt trời mọc ở đằng tây à?”

Vệ Nam im lặng một lúc rồi nói: “Hôm qua em uống say, hôm nay vẫn còn phản kích nên dậy sớm. Anh cũng máu phết nhỉ, mới sáng sớm ra mà đã đột kích rồi”.

“Hả? Em nói gì? Em uống rượu say? Em dám uống rượu say à, con gái con đũa....”

“Thôi thôi em xin anh, mẹ vừa ca cẩm một hồi rồi. Có Lục Song đi cùng mà. Em không sao cả, anh yên tâm”.

Vệ Đằng thở phào: “Vây thì tốt. Thế nào, Lục Song được đấy chứ? Đẹp trai lại cao ráo, phong độ, lễ phép. Nó học phần mềm, rất giỏi, chỉ cần ném một con virus là có thể làm cho máy tính của em đi đời nhà ma luôn. Quan trọng là nó chưa có bạn gái. Thực ra nó vẫn chưa chính thức tìm hiểu ai. Haha, em mà với nó thì coi như là mối tình đầu rồi của nó rồi. Cố lên nhé!”

Đợi anh trai nói xong, Vệ Nam nói: “Anh, nếu vượt qua không gian về thời cổ đại thì anh sẽ biến thành ai nhỉ?”

Vệ Đằng nghĩ một lúc: “Anh á? Tướng quân chinh chiến bốn phương? Hoàng đế? Thụ sinh thanh bạch?”

Vệ Nam im lặng một lúc rồi mỉm cười: “Nói cho anh biết câu trả lời này: Anh rất thích hợp làm tú bà ở lầu xanh, Lục Song là hoa khôi trong lầu xanh của anh, được anh ba hoa chích chòe, hết lời ca ngợi”.

“Phải khâu cái mồm của em lại mới được”. Vệ Đằng bị chọc tức, một lúc sau mới thở dài: “Em thật là, anh giới thiệu bạn trai cho em chẳng qua là muốn tốt cho em. Sau này không ai người ta đến rước bố mẹ lại chẳng đến chỗ mai mối tìm chồng cho, lúc ấy thì nằm ở nhà mà khóc”.

Vệ Nam cười, bỗng nhiên nghiêm túc nói: “Anh, hôm qua em gặp Hứa Chi Hằng”.

“Hả? Hứa Chi Hằng là ai cơ...”

“Anh đừng giả vờ nữa, Lục Song đã nói cho em biết rồi. Chẳng phải là luật sư Tiêu Phàm điều tra anh ta mới bảo anh bảo vệ em sao?”

Vệ Đằng im lặng một lúc: “Haha, Hứa Chi Hằng, uh, em gặp rồi thì sao?”

Vệ Nam thản nhiên nói: “Cậu ta có bạn gái mới rồi, hơn nữa lại còn sống thử. Bạn gái có thai, cậu ta sắp được làm bố rồi. Tuy em và cậu ta đã từng yêu nhau nhưng chỉ trong một tháng rồi chia tay. Bây giờ chuyện của cậu ta chẳng liên quan gì đến em cả. Anh yên tâm”.

Vệ Đằng thở phào: “Vậy thì tốt”.

“Anh.....Họ điều tra vụ án gì vậy?”

“À, vụ án hình sự”.

“Hứa Chi Hằng giết người à?” Dù Vệ Nam cố tỏ vẻ bình tĩnh nhưng giọng nói vẫn run run.

“Chuyện ấy anh nói em cũng không hiểu được đâu, tóm lại là...bọn lưu...à, bọn nó đánh nhau, làm thương một cô gái vô tội. Nhà cô gái ấy rất “cơ cấu”, mời luật sư nổi tiếng kiện. Khi điều tra vụ án thì thấy có dính dáng đến Hứa Chi Hằng, chắc là đàn em của bố nó làm. Cụ thể thế nào đang điều tra. Em gái ngoan của anh đừng quan tâm đến chuyện này nhé, biết chưa?”

Vệ Nam im lặng một lúc rồi nhẹ nói: “Vâng, em không quan tâm đâu, anh yên tâm”.

Vì chủ đề này mà hai anh em không trêu đùa nhau, không khí có chút nặng nề, một lúc sau, Vệ Đằng cười và nói: “À, đúng rồi, bắt đầu học kỳ này là em phải đến bệnh viện thực tập à?”

“Học kỳ này là kỳ thi tổng hợp chín môn cuối cùng, thi xong mới đến bệnh viện thực tập”.

“Chín môn? Nhiều thế à...”

“Nội khoa, Ngoại khoa, Phụ sản, Nhi khoa, Bệnh thần kinh, Bệnh tinh thần....”

Chương 6 (continue)

“Thôi thôi thôi, đừng kể nữa, kể xong chắc anh ngất”.

Vệ Nam cười: “Học ngành Y nhọc thế đấy anh ạ”.

“Còn Kỳ Quyên, Tiêu Tinh thì sao, tốt nghiệp cả rồi chứ?”

“Vâng, khi nào vào học chúng nó phải chuẩn bị luận văn tốt nghiệp. Tiêu Tinh học ngoại thương, chắc là làm việc ở công ty của bố nó. Còn Kỳ Quyên định làm luật sư”.

“Vậy thì tốt, ai cũng có nơi có chốn cả rồi. Anh cũng thấy yên tâm. Em đừng lo, tuy em học năm năm, tốt nghiệp muộn hơn một năm nhưng sau này có thể trở thành bác sĩ chữa bệnh cứu người. Chúng nó ốm đau gì đều phải tìm em. Cố lên nhé. Mặc áo blouse trắng nhớ chụp ảnh cho anh xem. Em gái anh làm bác sĩ thế nào anh vẫn chưa được nhìn thấy”.

“Vâng, có cần vào nhà xác chụp một cái cho anh xem không?”

“Em đừng có sợ xanh mắt mèo là được”.

Im lặng một lúc, bỗng nhiên Vệ Nam khẽ nói: “Anh ơi!....”

“Sao?”

“Nhất định anh phải hạnh phúc nhé!”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu mới vang lên giọng nói có vẻ không tự nhiên: “Ừ...Em cũng thế, chuyện với Hứa Chi Hằng em nghĩ thoáng lên, thất tình chẳng có gì ghê gớm cả. Loại con trai ấy không đáng để em yêu lâu như vậy. Trời đất bao la thiếu gì người đẹp trai. Em gái anh tốt như vậy, nhất định sẽ gặp được người tốt hơn”.

“Em biết rồi. Anh yên tâm”.

“Vậy anh cúp máy nhé, bye bye, em nhớ giữ gìn sức khỏe đấy, biết chưa?”

“Vâng, bye”.

Đầu dây bên kia cúp máy, chỉ còn lại tiếng tút tút liên hồi.

Vệ Nam mỉm cười rồi dập máy.

“Vệ Nam, loại người ấy không đáng để mày yêu, loại đàn ông thối tha”.

“Vệ Nam, Hứa Chi Hằng là thằng khốn nạn, toàn thân trên dưới đều nồng nặc mùi cặn bã, rác rưởi”.

“Nam Nam, loại người ấy em quan tâm đến làm gì?”

“Tiểu Nam, loại con trai ấy không đáng để em yêu. Em sẽ gặp được người tốt hơn”.

Giọng nói của bạn bè, người thân văng vẳng bên tai.

Có lẽ, trong mắt tất cả mọi người, loại con trai ấy không đáng để yêu. Những người từng thích anh ấy sau khi biết được gia cảnh của anh đều từ bỏ anh.

Chỉ có điều, trên thế giới này, chỉ có người con trai ấy, mỗi lần gọi điện cho mình đều chờ mình cúp máy trước. Nói bye rồi nhưng vẫn chờ máy. Một lần Vệ Nam ngạc nhiên hỏi: “Vì sao cậu không cúp máy?” Anh ấy nói: “Cậu cúp trước đi, mình chờ cậu”.

Trên thế giới này cũng chỉ có người con trai ấy luôn luôn ở bên khi mình học hành vất vả. Dù rằng anh ấy cảm thấy rất chán, nằm bò ra bàn ngủ. Vệ Nam đã rất nhiều lần bảo Hứa Chi Hằng đi tìm bạn chơi nhưng anh ấy không chịu. Anh ấy nói: “Chán lắm, thích đi cùng cậu hơn”.

Anh ấy là người chơi bởi lêu lổng. Gia đình phức tạp, tính cách lảm lì, quái dị, tính tình nóng nảy, xấu xa, không đáng được yêu.

Nhưng Vệ Nam có thể cảm nhận được điểm tốt, điểm khác biệt của anh ấy.

Cảm nhận được sự quan tâm, sự dịu dàng của anh ấy.

Sống trong môi trường khác nhau, cùng xuất hiện sẽ xảy ra rất nhiều mâu thuẫn và bất đồng. Vứt bỏ người thân bạn bè, bỏ nhà đi, chuyện này Vệ Nam khinh thường không thèm làm. Hứa Chi Hằng lại thường xuyên làm.

Guitar và piano không thể cùng hòa tấu một bản nhạc hay, quần jean và váy dạ hội không thể kết hợp thành điệu nhảy hài hòa.

Trên thế giới này còn có rất nhiều rất nhiều người, nhiều việc cần quan tâm và để ý, không phải chỉ cần có tình yêu là con đường sẽ bằng phẳng, không có trở ngại.

Từ đầu đến cuối Vệ Nam không thể nói với bạn bè, thậm chí không thể thuyết phục được mình rằng – Thực ra mình rất yêu, rất yêu một người.

Tiếc rằng người đó chính là kẻ cặn bã trong mắt mọi người.

Kỳ nghỉ trôi qua bình thường, Vệ Nam, Tiêu Tinh và Kỳ Quyên thường xuyên tụ tập, lúc thì đi ăn MacDonald, lúc thì uống cà phê, có lúc chui vào quán nào đó gọi một bàn đồ ăn rồi ngồi cả buổi chiều. Thỉnh thoảng ba người nói chuyện với nhau về những bộ tiểu thuyết mới đọc gần đây, nói cho nhau nghe những điều tâm đắc. Thỉnh thoảng nói về dự định sau này, vạch định tương lai. Cả ba suốt ngày tụ tập, dường như để phung phí thời gian một cách tối đa.

Thực ra đối với Vệ Nam, Tiêu Tinh và Kỳ Quyên mà nói, đây là kỳ nghỉ cuối cùng của đời học sinh.

Năm sau, Tiêu Tinh và Kỳ Quyên sẽ ra trường, bước chân vào đời. Vệ Nam cũng không có kỳ nghỉ đông như trước nữa.

Tiêu Tinh là thiên kim tiểu thư, công ty bất động sản của nhà họ Tiêu nổi tiếng khắp vùng. Tuy Tiêu Tinh không có tính tiểu thư, chơi thân với Vệ Nam và Kỳ Quyên, nhưng cô ấy là người có nhiều tâm sự nhất. Cô ấy giấu kín mọi điều trong lòng, thỉnh thoảng kêu ca với bạn bè thân thiết rồi lại cười thần nhiên như không có chuyện gì. Bố mẹ cô ấy muốn cô ấy thừa kế gia tài nhà họ Tiêu, hy vọng cô ấy lấy được bằng MBA. Tuy Tiêu Tinh không phản đối ra mặt, ngoan ngoãn học ngoại thương nhưng Vệ Nam hiểu rất rõ cô ấy không thích thừa kế gia tài. Niềm đam mê của cô ấy dồn hết vào mỹ thuật. Từ nhỏ cô ấy đã thích mỹ thuật, có thể nói là yêu mỹ thuật.

Lần đầu tiên gặp Tiêu Tinh là ở phòng mỹ thuật hồi học cấp hai. Hình ảnh cô bé mặc bộ váy trắng, say sưa cầm bút vẽ từng nét trên giá vẽ, nụ cười ngây thơ khi quay đầu nhìn người bạn mới đến nay vẫn in đậm trong tâm trí của Vệ Nam.

Tiếc rằng lên cấp ba, vì việc học hành bận rộn, Tiêu Tinh bị bố mẹ bắt ép phải từ bỏ lớp mỹ thuật. Cô chỉ có thể lén trốn trong cái xó tối tăm, say sưa miêu tả thế giới tươi đẹp trong lòng mình.

Trong ba người Kỳ Quyên là người lạnh lùng, cao ngạo nhất, là đàn chị, là người phụ nữ mạnh mẽ, từng là thí sinh chủ chốt trong đội biện hộ của trường Luật, đại diện cho trường đại học T tham dự cuộc thi biện hộ toàn quốc và giành giải. Rất nhiều người theo đuổi nhưng Kỳ Quyên không yêu ai. Sau khi tốt nghiệp, cô ấy dự định thi tuyển làm luật sư. Tuy cô ấy hung hăng nói: “Học thạc sĩ làm quái gì. Mấy năm nay thạc sĩ chạy đôn chạy đáo khắp nơi tìm việc. Năng lực của mỗi người chẳng liên quan gì đến bằng cấp cả”. Nghe thì có vẻ hoành tráng, lợi hại nhưng Vệ Nam biết rằng cô ấy đi tìm việc sớm như vậy là vì muốn kiếm tiền chăm sóc gia đình. Bố mẹ cô ấy li dị đã lâu, cô ấy sống cùng mẹ. Năm ngoái mẹ cô ấy bị chẩn đoán mắc bệnh ung thư vú, sau khi cắt khối u tuy đã hồi phục nhưng sức khỏe ngày một yếu đi.

Kỳ Quyên là con gái duy nhất, phải sớm gánh vác trách nhiệm gia đình, dù rằng rất nặng nề.

Học kỳ một năm thứ tư, sau khi kết thúc kỳ thi hết học phần đáng sợ nhất của trường Y, Vệ Nam sẽ bước vào kỳ thực tập dài hơn một năm.

Trong thời gian thực tập không có kỳ nghỉ, hướng đi của mọi người là tìm việc, được các bác sĩ trong bệnh viện huấn luyện, sau đó trở thành bác sĩ thực sự.

Mỗi người đều có nỗi khổ của mình, những người hạnh phúc thường rất giống nhau. Những người bất hạnh mỗi người có nỗi đau riêng.

Xét về gia đình, Vệ Nam thấy mình may mắn hơn Tiêu Tinh và Kỳ Quyên, bố mẹ bình thường, anh trai hạnh phúc, cả nhà vui vẻ, hòa thuận.

Tình yêu chỉ là một phần trong cuộc sống, nếu không có, có lẽ có thể lấy thứ khác bù đắp.

Có những chuyện, có những người chỉ thích hợp được nhắc đến, được nhớ mong vào lúc nửa đêm mà thôi.

Thời tiết tháng tám, nóng nực khó chịu.

Lúc nhận được điện thoại của Tiêu Tinh là buổi sáng, Vệ Nam vừa ngủ dậy, mặc quần áo, đứng trước gương chải đầu.

“Nam Nam, bố mẹ tao bắt tao ra nước ngoài du học, tao đang ở sân bay. Tao đi đây. Mày nhớ giữ gìn sức khỏe”.

Vệ Nam có cảm giác như mưa đá dội vào đầu, ghen ngào không nói nên lời: “Tiêu Tinh...”

“Tao cũng gọi điện cho Tiểu Quyên rồi. Chúng mày đừng đến tiễn tao. Đến nơi tao sẽ liên lạc với chúng mày

Tiêu Tinh cúp máy, Vệ Nam không thèm để ý đến mái tóc bù rù mà chạy thẳng ra khỏi cửa, chặn chiếc taxi, tức tốc đến sân bay.

Ở cửa sân bay, Vệ Nam gặp Kỳ Quyên đang hốt hải chạy tới, hai người nhìn nhau, không nói câu nào, chạy thẳng vào trong.

Tiêu Tinh đang đứng ở chỗ kiểm tra vé, cúi đầu, ngoan ngoãn lắng nghe bố mẹ dặn dò.

Bố mẹ Tiêu Tinh là những người quyền quý, là cặp vợ chồng nổi tiếng trong giới doanh nghiệp, phong thái hơn người. Chiếc dây chuyền gắn kim cương trên cổ mẹ Tiêu Tinh phát ra ánh sáng chói mắt. Bộ complet của bố cô ấy chắc cũng của một hãng nổi tiếng nào đó chưa nghe tên bao giờ. Còn Tiêu Tinh, vẫn là cái áo trắng ngắn tay và quần jean màu xanh nhạt, trên cổ là chiếc điện thoại nokia dễ thương đã được thay vỏ trắng.

Cách ăn mặc giản dị đến nỗi khiến người khác cảm thấy đau lòng.

Bàn tay gầy gò nhỏ bé kéo chiếc vali khổng lồ, trên lưng đeo chiếc ba lô nhỏ đơn giản, dây treo màu vàng nhạt đung đưa trong gió. Đó là chiếc ba lô Vệ Nam và Kỳ Quyên tặng cô ấy vào dịp sinh nhật lần thứ 20,

hai người góp tiền mua. Trong mắt người nhà họ Tiêu, cái ba lô ấy có lẽ chẳng đáng giá một xu. Nhưng Tiêu Tinh rất thích, lúc nào cũng mang bên mình.

Tiêu Tinh đột ngột ra nước ngoài khiến Vệ Nam và Kỳ Quyên chưa kịp chuẩn bị tinh thần. Đến phút chót Tiêu Tinh mới thông báo cho họ biết. Có lẽ cô ấy không muốn họ lo lắng. Thời gian làm thủ tục không phải là ngắn, cô ấy cố nén nỗi buồn, một mình chịu đựng.

* * *

Nhìn thấy hai người, Tiêu Tinh khẽ mỉm cười. Nụ cười ngây thơ, thuần khiết giống hệt lần đầu gặp ở phòng mỹ thuật, ẩn chứa nỗi đau xót khó có thể nhận ra được.

“Chúng mày đến rồi à, không chịu nghe lời gì cả, tao nói đừng đến tiền rồi cơ mà”.

Đáp lại cô ấy là cái ôm thật chặt, thật chặt và câu nói: “Mày nhất định phải giữ gìn sức khỏe? Chú ý chăm sóc bản thân, biết chưa?”

Tiêu Tinh gật đầu: “Chúng mày cũng thế nhé”.

Cái ôm chặt đến đau người, sau đó – quay người, đi xa.

Cửa tự động đóng lại, che khuất dáng người mảnh mai, cô đơn. Nhìn qua tấm kính lớn, một chiếc máy bay từ từ cất cánh, biến mất trong không trung.

Vệ Nam và Kỳ Quyên ở lại sân bay rất lâu, lâu đến nỗi quên cả thời gian, dường như không nở rời đi.

Lúc về, hai người cùng đi một chiếc taxi.

Kỳ Quyên nói: “Tao đến văn phòng luật Thời Đại phỏng vấn, trúng tuyển rồi, học kỳ sau đến đây thực tập, sau khi bảo vệ luận văn tốt nghiệp, về trường nhận bằng sẽ đến đó làm việc chính thức. Chắc không có nhiều thời gian gặp nhau rồi”.

Vệ Nam khẽ cười: “Làm luật sư rồi tháng lương đầu tiên phải mời tao ăn cơm đấy nhé, biết chưa? Tao sẽ đến khách sạn ăn hết nửa tháng lương của mày”.

Kỳ quyên cười: “Dĩ nhiên rồi, chỉ cần mày ăn được hết thì vô tư”, ngừng một lát rồi nói tiếp: “Tao nghe nói kỳ thi tổng hợp của trường Y chúng mày rất dã man. Mày cố gắng bám trụ nhé”.

“Yên tâm, có nhiều người cùng chết lắm, sợ gì”.

Cuối cùng kỳ nghỉ cũng kết thúc, mùa hè nóng nực vẫn tiếp diễn.

Miền Nam không có bốn mùa rõ rệt, dường như chỉ có hai mùa, mùa hè nóng nực và mùa đông giá lạnh. Mùa hè nắng nóng như thiêu như đốt chiếm nhiều hơn, vì vậy dường như mùa hè này rất dài. Dài đến nỗi rất lâu sau đó, mỗi khi nhớ lại, nó là một phần dài nhất trong hồi ức của Vệ Nam.

Mùa hè năm ấy có quá nhiều quá nhiều thứ đè nặng lên vai họ. Những tháng ngày thuần khiết ấy, giống như nốt nhạc phá cách trong bản nhạc, đánh dấu chấm hết không hoàn hảo cho đoạn cao trào.

Tốt nghiệp, thất tình, bạn bè xa cách.

Nhập học, thi cử, bước chân vào đời.

Cuộc sống là một vòng luẩn quẩn, có người bước ra, có người đi vào. Một câu chuyện kết thúc, một câu chuyện mới bắt đầu.

Mãi mãi phức tạp và náo nhiệt như vậy.

Nhưng không vì sự ra đi của một người nào đó mà ngừng chuyển động.

Hướng chi, người ra đi ấy lại là người mà tất cả đều khinh thường.

14. Phần 2. Tốt Nghiệp - Chương 7: Đêm Tối Trước Bình Minh

Vệ Nam thở dài tuyệt vọng. Hứa Chi Hằng ơi Hứa Chi Hằng, vì sao anh không biến mất khỏi cuộc sống của tôi.

Truyền thuyết kể rằng, kiếp trước ngoái đầu nhìn năm trăm lần, kiếp này mới được đi ngang qua mặt nhau. Không hiểu kiếp trước Vệ Nam tôi đã ngoái cổ nhìn anh bao nhiêu lần mà đi đến đâu cũng gặp anh. Sao không ngoái gãy cổ đi cho rồi?

Chương 7: Đêm tối trước bình minh

Sau khi nhập học, cuộc sống bắt đầu bận rộn hẳn lên.

Bữa trưa, các bạn cùng phòng ngồi túm tụm ăn cơm. Bỗng nhiên Vệ Nam hỏi: “Theo chúng mày quãng thời gian tươi đẹp nhất của đời người là lúc nào?”

“Lúc gần bó với người khác”. Trả lời nhặt nhẻo.

“Lúc tụ tập với bạn bè...” Trả lời không thoải mái.

“Lúc ở bên người yêu chẳng?” Trả lời một cách tò mò.

Ba người bạn ba câu trả lời khác nhau. Câu trả lời cuối cùng là của Nguyên Nguyên.

Vệ Nam vừa ăn mì vừa nói: “Thực ra, xét từ góc độ y học, quãng thời gian hạnh phúc nhất của đời người là khi còn trong bụng mẹ. Lúc ấy, hai tay chúng ta ôm đầu gối, nằm trong tử cung của mẹ, thật an toàn, dễ chịu, không phải lo lắng gì, không phải làm gì, yên tâm chờ đợi ngày chào đời, vô ưu vô lo, không buồn không vui, thật là quá đổi hạnh phúc”.

Ba người cùng hướng ánh mắt khinh thường về phía Vệ Nam: “Vệ Nam, trên thế giới này có một cách chết đẹp dễ nhất và thích hợp với mày nhất - đó là chết vì lười”.

Hình như trước đây cũng có người nói như thế với mình. Người đó nói mình giống lợn, đầu tóc bù rù như cỏ mọc um tùm, hét lên “Vệ Nam, em đúng là đồ chết vì lười”.

Vệ Nam phì cười, xem ra Lục Song thông minh hơn các bạn của mình rất nhiều, hồi chưa đầy mười lăm tuổi anh ta đã có thể nhìn xuyên qua bản chất “lười” của mình.

Quả thực Vệ Nam rất lười. Suốt ngày ở lì trong nhà không muốn đi đâu. Trước đây khi việc học hành vẫn còn nhẹ nhàng thì suốt ngày suốt đêm ở trong ký túc đọc tiểu thuyết, xem phim, chơi game. Cuộc sống thật an nhàn, thoải mái. Tuy nhiên, học kỳ này Vệ Nam bỗng chăm chỉ vượt bậc, có thể nói chăm chỉ đến điên cuồng.

“Chẳng biết làm thế nào, lười biếng ăn sâu vào máu sau khi bị enzym xúc tác biến thành chăm chỉ khiến cơ thể luôn ở trong trạng thái hưng phấn, không thể thành thoi như trước được”. Đó là câu trả lời của Vệ Nam.

Các bạn cùng phòng nghe vậy đều lấy tay bịt mũi.

Thực ra, cách nói của Vệ Nam tuy hơi củ chuối nhưng cũng có ý nghĩa nhất định.

Kỳ thi tổng hợp chín môn giống như lưỡi dao nhuốm đầy máu treo lơ lửng trên đầu, ngày nào máu tươi cũng chảy xuống mặt để nhắc nhở bạn rằng nó đang trong tư thế sẵn sàng chờ bạn. Dù trước đây có lười như lợn, chạy chậm như ốc sên thì bây giờ bắt buộc phải chăm chỉ như trâu và chạy nhanh như hổ, như sói.

Những người ở ngành khác không biết được sự khủng khiếp của kỳ thi tổng hợp. Dù có nghe nói đến thì cũng chẳng tin.

“Có cần phải khoa trương đến mức ấy không?”

“Ai mà chẳng phải thi, làm gì mà bốc phét ghê thế”.

“Đại học còn thi qua nữa là, có gì mà phải sợ”.

Thực ra, ở trường đại học T, chỉ cần bạn hỏi bất kỳ một sinh viên Y khoa nào thì sẽ biết ngay. Có khoảng 90% sinh viên nói rằng: “Tôi thà thi đại học năm lần còn hơn thi một lần tổng hợp. So với kỳ thi tổng hợp, thi đại học chỉ là con muỗi”.

Khoảng 5% sinh viên sẽ nói với bạn rằng: “Cũng bình thường, vì quá thích ngành Y nên dù khổ sở vẫn thấy vui vẻ”.

5% sinh viên còn lại sẽ không thèm quan tâm đến bạn vì họ đã nhét bông tai để tránh bị làm phiền. Họ cầm trên tay cuốn sách nặng như gạch và chuyên tâm đọc sách.

Khi các giảng đường của khoa khác vắng vẻ không một bóng người thì giảng đường khoa Y chật kín người, đầu đầu cũng thấy sinh viên cắm đầu vào quyển sách. Trông rất hoành tráng.

Thông thường kỳ thi tổng hợp chín môn của đại học Y bao gồm chín khoa “Nội khoa”, “Ngoại khoa”, “Phụ sản”, “Nhi khoa”, “Nhân khoa”, “Tai mũi họng”, “Bệnh về da”, “Bệnh về thần kinh”, “Bệnh về tinh thần”. Thi trong vòng nửa tháng, hơn nữa rất nhiều môn sách dày như từ điển, nghe mà thấy choáng váng.

Nội dung phải ghi nhớ rất nhiều, phạm vi rộng khiến người chưa biết đau lòng, người nghe thấy rơi lệ. Kỳ thi này là kỳ thi khó qua nhất của sinh viên ngành Y, kỳ thi đầy máu và nước mắt.

Mới vào học, mặc dù lịch học dày đặc nhưng vẫn chưa phải là kỳ thi căng thẳng nhất. Tuy vậy các sinh viên năm thứ tư ngành Y đã bắt đầu bước vào giai đoạn chuẩn bị. Vệ Nam cũng chúi đầu trong phòng tự học, ngồi từ tám giờ sáng đến mười hai giờ đêm, có lúc cơm cũng không buồn ăn, vừa đặt mông xuống là ngồi hết ngày.

Sau khi về ký túc, Vệ Nam dành ra ba mươi phút để online và check mail với tâm trạng háo hức mong chờ.

Vẫn không có tin tức gì của Tiêu Tinh và Kỳ Quyên.

Vệ Nam mở nick của Tiêu Tinh, status vẫn vậy, không thay đổi, dường như chủ nhân của nó đã biến mất khỏi thế giới này.

Vệ Nam cảm thấy hụt hẫng, cô nhắn tin: “Tiêu Tinh, mày đến Mỹ chưa, môi trường học tập mới thế nào, đã quen chưa? Ở bên ấy một mình nhớ giữ gìn sức khỏe nhé. Sức khỏe của mày không tốt, dễ bị cúm, nhớ chuẩn bị thuốc sẵn, phòng khi nhức đầu khó chịu không có ai chăm sóc. Mày lại hay sốt, sốt cao quá thì làm thế nào...”

Đánh đến đây Vệ Nam thấy mình quá sụt sùi, sụt sùi đến nỗi cảm thấy sống mũi cay cay nên xóa hết đi.

Vệ Nam viết lại từ đầu, “Con ranh kia mau mau liên lạc với tao để tao biết mày vẫn còn sống”.

Sau đó Vệ Nam nhắn tin cho Kỳ Quyên: “Tiểu Quyên, công việc của mày thế nào rồi? Bạn quá không có thời gian online cơ à? Hay là mày sợ tao ăn hết tháng lương của mày?”

Tiêu Tinh đi du học đã được một tháng, bật vô âm tín.

Kỳ Quyên đến văn phòng luật Thời Đại cũng được hơn một tuần, biệt tăm biệt tích, không thấy tăm hơi.

Bạn bè chơi với nhau từ nhỏ bỗng nhiên mất liên lạc khiến Vệ Nam cảm thấy hụt hẫng.

Vệ Nam lo sợ họ xảy ra chuyện. Kỳ Quyên thì không sao, làm việc trong thành phố, hơn nữa lại là người rất lợi hại, không ai dám bắt nạt. Nhưng Tiêu Tinh thì khác, sức khỏe vốn đã không tốt, lại sống một mình cô đơn nơi đất khách quê người, càng nghĩ càng thấy cô ấy đáng thương...

Lúc ấy trong list bạn thân có rất nhiều người online, Vệ Nam lướt qua một lượt, nhìn thấy người quen – Khẩu Thập.

Anh ta học khóa trên, từng là chủ tịch hội sinh viên. Năm Vệ Nam vào hội, anh ấy đã giúp đỡ rất nhiều, còn cho Vệ Nam mượn tài liệu học tập. Anh ta họ Diệp, tên Kính Văn, là một trong những sinh viên giỏi nhất trong lịch sử trường đại học T. Tuy anh ta hơi xấu tính nhưng Vệ Nam rất ngưỡng mộ. Điều quan trọng là anh ta chơi rất thân với anh kết nghĩa của Tiêu Tinh, hiện tại đang học cùng trường với Tiêu Tinh ở Mỹ. Vệ Nam nghĩ bụng, chỉ bằng tìm anh ta hỏi thăm tin tức của Tiêu Tinh.

Vệ Nam không do dự, chủ động bắt chuyện: “Anh có online không?”

Đối phương trả lời rất nhanh: “Nói lảm”.

Vệ Nam ngây người một lúc, sau đó hỏi tiếp: “Nghe nói anh học thạc sĩ ở nước ngoài, anh có định về nước không?”

Đối phương tiếp tục trả lời: “Nói lảm”.

Vệ Nam không còn gì để nói, đánh một dòng dấu chấm, “Anh ơi, thời tiết bên Mỹ thế nào.....”

Đối phương lại trả lời: “Nói lảm”.

Sack, thì ra là trả lời tự động.

Cài đặt trả lời tự động là “nói lảm” chỉ có thể là loại người biến thái như anh ta.

Dưới sự đè nén, dày vò của trường đại học Y, khắp nơi đều là “thiên tài”.

Vệ Nam thở dài, đang định đóng cửa sổ chat thì bỗng nhiên đối phương trả lời: “Anh vừa tắm xong, em tìm anh có việc gì?”

Oh, thì ra đã quay lại, không “nói lảm” nữa.

“Vâng, em muốn hỏi anh một chút, trong danh sách sinh viên mới nhập học năm nay của trường anh có ai tên là Tiêu Tinh không ạ?”

“Có, mấy hôm trước đến đăng ký. Bọn anh còn ăn cơm cùng nhau mà”.

Vệ Nam thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt rồi. Nhờ anh nói giúp bảo nó mau mau liên lạc với em. Đồng thời phiền anh để ý chăm sóc nó”.

Câu trả lời của Diệp Kính Văn là: “Vì sao anh phải chăm sóc nó? Chăm sóc một mình anh đã thấy ngán lảm rồi”.

Nói chuyện với con người này không dễ dàng chút nào. Vệ Nam đành phải từ bỏ ý định nhờ anh ta chăm sóc Tiêu Tinh, chuyển chủ đề nói chuyện.

“Vậy anh bật mí cho chúng em biết năm ấy bọn anh thi tổng hợp chín môn thế nào?”

“Người chết như ngã rạ”.

“Vâng, cụ thể thế nào ạ?”

“ “Nội khoa” một trăm người thi chết năm mươi. “Bệnh về tinh thần” không chịu tụt hậu, đi sáu mươi người. Dĩ nhiên “Bệnh về thần kinh” anh đạt điểm cao nhất”.

Vệ Nam nhếch mép cười. Tính tình của anh ta có chút quái dị. Chẳng thế mà “Bệnh thần kinh” đạt điểm cao thế.

“Bệnh về tinh thần của anh thật lợi hại”.

Chắc anh ta không biết Vệ Nam đang chửi đổng nên vẫn trả lời rất hồn nhiên: “Về chuyện thi cử, em chịu khó lên diễn đàn ý. Một số tiền bối “trâu bò” đã tổng kết kho đề thi với các loại tư liệu nghiên cứu. Học hết chỗ ấy chắc là sẽ qua được”.

Học thuộc? Kho đề thi ấy có hàng vạn câu....

“Vâng, cảm ơn anh, để em thử xem sao”.

“Anh có chuyện phải out, em hỏi gì nữa không?”

“Làm phiền anh rồi, bye bye”.

* * *

Vệ Nam đóng cửa sổ chat, lấy quyển giáo trình “Nội khoa” ra đọc tiếp, đang đọc say sưa thì bỗng nhiên điện thoại đổ chuông.

Sổ lạ, Vệ Nam nhắc máy, đầu dây bên kia là giọng nói nhẹ nhàng của một cô gái.

“Nam Nam à, nhớ mình không? Lâu lắm không gặp”.

Trong đầu Vệ Nam vẫn còn hiện lên dấu hiệu chẩn đoán viêm phổi vừa đọc nên nghĩ mãi không biết cô ta là ai, buột miệng nói: “Mình rất nhớ cậu”, ngừng một lát rồi bổ sung thêm: “Cậu là ai?”

Cô gái ở đầu dây bên kia cười dịu dàng rồi nói với giọng thân mật đến rùng mình: “Nam Nam à, cậu thật khéo đùa. Ngay cả giọng nói của mình mà cũng nghe không ra à? Mình là Tô Mẫn Mẫn đây mà”.

Vệ Nam im lặng một lúc, cố nuốt câu: “Mình thật sự không nghe ra, cứ tưởng là giọng nói của yêu quái” vào bụng rồi mỉm cười: “Thì ra là chị Mẫn Mẫn, lâu lắm không gặp mình nhớ cậu chết đi được. Cậu vẫn khỏe chứ?”

Tô Mẫn Mẫn nói với giọng điệu rất thân thiết: “Vẫn thế. Mình tìm được việc rồi, là nhân viên lễ tân của công ty. Hôm nay là đi thực tập”.

Vệ Nam cười: “Nhân viên lễ tân à, được đấy”.

Hình ảnh những cô gái lễ tân xinh đẹp trang điểm lộng lẫy thật giống với Tô Mẫn Mẫn. Khuôn mặt với nụ cười rạng rỡ giống như mặt trời chói chang vào giữa buổi trưa, khiến người ta nhìn mà toàn thân nóng ran lên. Cũng hợp đấy chứ, ông chủ của họ thật có mắt nhìn người. May mà “nhân viên lễ tân” khác xa với “gái tiếp khách”, nếu không trên đầu Hứa Chi Hằng không biết có bao nhiêu cái sưng.

“Đúng rồi, chắc cậu không biết mình và Anh Hằng sống cùng nhau”. Tô Mẫn Mẫn nói tiếp, còn giả bộ e thẹn.

Có con với người ta rồi, còn giả bộ trong trắng cái nỗi gì?

Vệ Nam mỉm cười và nói: “Thật à? Khi nào kết hôn nhớ mời mình nhé. Sinh con thì cứ đến bệnh viện của mình. Mình đỡ đẻ không lấy tiền đâu. He he. Mình phải học bài, cúp máy trước nhé. Bye”.

Vệ Nam không chờ cô ta nói tiếp mà nhấn nút tắt luôn, sau đó xoa mặt, giả vờ cười đến nỗi đau hết cơ mặt. Nói chuyện với Tô Mẫn Mẫn đúng là chuyện đau khổ.

Cầm cốc trà trên bàn uống một ngụm, bỗng nhiên Vệ Nam nhớ đến cách Tô Mẫn Mẫn gọi Hứa Chi Hằng – Anh Hằng?

Vệ Nam phụt một cái, nước chè bắn đầy sách.

Nếu cô ta dám gọi như thế trước mặt Hứa Chi Hằng thì nét mặt của anh ta...chắc chắn sẽ rất thú vị.

Khi đọc sách, Vệ Nam phát hiện nước chè vàng đã làm ướt một mảng sách. Cô thấy hơi đau đầu, lấy giấy ăn lau sách nhưng không thể đọc tiếp được nữa. Nét chữ đen nhuốm nước chè trở nên nhòe nhoẹt, cuối cùng biến thành khuôn mặt của Tô Mẫn Mẫn. Đôi mắt đen tròn, lông mày cong cong, đôi môi đỏ quyến rũ, khuôn mặt xinh đẹp dường như toát lên chất độc đáng sợ, ăn mòn vào tim can con người giữa mùa hè nắng chói.

Vệ Nam thở dài, gấp sách lại, dụi mắt rồi mở list bạn thân.

Ở đó từng cài đặt một mục có tên là người yêu. Trong đó chỉ có một người tên là Hứa Chi Hằng, status là “Tôi muốn tìm một người có thể chấp nhận tất cả con người tôi”.

Từ sau lần nói chuyện ấy, câu status vẫn giữ nguyên như thế, nick cũng chưa bao giờ phát sáng.

Mở nhật ký nói chuyện, những lần nói chuyện giữa Vệ Nam và anh ấy chỉ vãn vãn vài trang. Cơ bản đều là những câu như: “Buổi tối có đến phòng tự học không?” “Cuối tuần đi chơi”. Nếu nhìn qua thì thấy nó chẳng khác gì cuộc nói chuyện giữa hai người bạn bình thường.

Vệ Nam kéo nick của anh ta vào list bạn học, xóa mục người yêu.

Vệ Nam thay đổi status là “Người này đang chết vì ôn thi, có chuyện gì xin hãy đốt vàng mã”.

Vệ Nam mỉm cười, out nick rồi leo lên giường đi ngủ.

Trong giấc mơ, Vệ Nam thấy mình đang ngồi trong phòng thi. Kết quả là không trả lời được câu nào, nước mắt rùng rùng bước ra khỏi phòng thi.

Sau đó cô lại mơ đến kỳ thi hết học phần môn “Bệnh lý học” nhiều năm trước, những dấu hiệu về viêm tiểu cầu thận học thuộc lòng như con vẹt cuối cùng xuất hiện trên bài thi.

Buổi tối hôm ấy, có một cậu sinh viên cao to đứng ngoài cửa đợi mình. Vệ Nam ngẩng đầu nhìn qua cửa sổ, nhìn thấy khuôn mặt không chút biểu cảm của người ấy.

Sau khi nộp bài, Vệ Nam cùng người ấy đến bụi rừng cây nhỏ sau vườn.

Trong rừng cây rậm rạp, hai người đứng đối diện nhau, những cơn gió thổi đến làm lá cây rung xào xạc, hòa với tiếng suối chảy róc rách bên cạnh, ánh trăng sáng chói rọi vào khuôn mặt người ấy khiến mặt người ấy nhợt nhạt, giống như ma vậy.

Vệ Nam rút tay trong túi, nắm chặt tay, gió lạnh thổi qua khiến người ta sởn gai ốc. Nhìn khuôn mặt lạnh lùng của người ấy thấy lạnh cả sống lưng.

Vệ Nam chỉ nghe thấy mình nói, chia tay nhé.

Người ấy nhìn chằm chằm vào mặt Vệ Nam, ánh mắt sâu như muốn nhìn xuyên qua da vào tận tim.

Sau đó, Vệ Nam nghe thấy mình nói, Hứa Chi Hằng, cậu có yêu mình không?

Giọng cô run run.

Người ấy cười rồi quay người bước đi.

Một cơn gió lạnh thổi qua, Vệ Nam rùng mình, run lập cập, cô gắng dụi mắt, trên khuôn mặt có biết bao giọt nước lạnh buốt, gió thổi đến, đau rát.

Sau khi tỉnh dậy, Vệ Nam trèo xuống giường, đến bên bồn rửa mặt.

Các bạn cùng phòng đang đổ nhau: “Chúng mày đoán xem, năm nay «Nội khoa» thi gì?”

Vệ Nam cười: “Hôm qua tao nằm mơ thấy chúng mình thi về viêm tiểu cầu thận”.

Nguyên Nguyên lườm Vệ Nam: “Mày vẫn đang thi bệnh lý à?”

Vệ Nam không nói nữa, vã nước lạnh vào mặt, bỗng nhiên nhớ lại giấc mơ hôm qua rồi mỉm cười: “Tao thấy trước đây mình thật đáng ghê tởm, mở mồm ra hỏi “Cậu có yêu mình không?” Nghe mà thấy “buồn nôn”. Thảo nào sáng nay ngủ dậy thấy gai ốc cắn đầy tay. Thì ra là sởn gai ốc suốt đêm”.

Nguyên Nguyên cười, vừa lấy kem đánh răng vừa nói: “Ai bảo lúc ấy mày CJ quá cơ”. Bóp kem đánh răng xong quay đầu lại nói: “Đừng nói với tao là mày lại mơ thấy Hứa Chi Hằng đấy nhé”.

Vệ Nam nháy mắt: “Hứa Chi Hằng là ai cơ? Bây giờ tao chỉ biết bệnh tim và viêm phổi thôi”.

Nguyên Nguyên gật đầu nói: “Đúng rồi, quan tâm đến nó làm đếch gì. Còn một đồng sách chưa đọc xong, làm gì có thời gian rảnh rỗi mà nghĩ đến chuyện đó. Mau mau thi cho xong, chết sớm thì đầu thai sớm. Cứ mãi thế này chắc tao tâm thần phân liệt mất”.

Vệ Nam gật đầu, lấy sách vở đến phòng tự học.

Cảnh tượng trong giấc mơ là của hai năm về trước, đã là chuyện của quá khứ, bây giờ nhớ lại thấy nó không chân thực.

Dường như quãng thời gian đã qua chỉ là một giấc mơ.

Sau khi tỉnh dậy, những chuyện tươi đẹp giống như bong bóng xà phòng tan biến trong nháy mắt.

Hình thức thi không theo chủ đề của trường Y đã không còn là điều gì mới mẻ. Thi xong lại học là chuyện thường như cơm bữa. Sau khoảng thời gian bốn năm bị vùi dập đến nỗi thân tàn ma dại, thứ đón chờ Vệ Nam là đêm tối trước bình minh, cơn giông bão cuối cùng.

Việc học hành quá bận rộn khiến Vệ Nam không có tâm trí nghĩ đến những chuyện lộn xộn khác. Nào là một ngày không gặp như cách ba năm. Người quan trọng như hơi thở. Bây giờ hỏi Vệ Nam, Hứa Chi Hằng là ai, cô ấy dẫn ra một lúc lâu mới nói: “Đừng có hỏi tôi, bực mình quá. Ai cần biết anh ta tên là gì. Thi xong rồi tính”.

Vệ Nam đang ở vào giai đoạn dồn hết tinh thần ôn thi giống các bạn, hầu như ngày nào cũng thức đêm học bài, vết thâm trên mắt ngày càng rõ rệt.

Khi nhìn thấy Vệ Nam, Nguyên Nguyên hốt hoảng nói: “Bạn gấu trúc thân mến, bạn mới chạy trốn khỏi vườn thú từ lúc nào đấy?”

Vệ Nam đáp lại: “Vườn thú đã là gì, mấy hôm nữa tao sẽ đến bệnh viện tâm thần ở với mày”.

Tận dụng tối đa thời gian, mong sao một ngày có bốn mươi tám tiếng, dậy sớm hơn gà, ngủ muộn hơn lợn, ăn ít hơn thỏ, làm nhiều hơn trâu, những ngày tháng chăm chỉ dài đằng đẳng như muốn giày vò tinh thần con người đến cùng cực

* * *

Vào buổi chiều nắng nóng chói chang, kỳ thi, cuối cùng cũng đến.

Ngày thứ nhất thi xong “Nội khoa”, các bạn cùng phòng ai ai cũng mặt mày u ám.

Ngày thứ ba thi xong “Phụ khoa”, các bạn mặt xám như tro

Ngày thứ năm thi xong “Nhi khoa”, có người mất cân bằng nội tiết, bắt đầu xuất hiện các triệu chứng, thở vắn than dài.

Ngày thứ bảy thi xong “Bệnh về tinh thần”, có người không chịu được, mở cửa sổ kêu gào thảm thiết, kèm theo câu “Tín lời của thầy giáo khoa thần kinh, thần kinh của tôi mới có vấn đề, a, a”. Có người đứng bên phụ họa thêm: “Giáo sư khoa thần kinh mà mình thích nhất đã làm tổn thương tình cảm trong sáng nhất của mình. A, a. Lão ấy nói tâm thần phân liệt không có trong phần câu hỏi lớn. Cuối cùng bắt phân tích và suy luận”.

Một số giáo sư khoa tâm thần học trong lúc giảng bài đã nhấn mạnh rất nhiều lần: “Chương này không có trong phạm vi thi, các em chỉ cần hiểu qua là được”. Kết quả rơi vào câu phân tích suy luận 20 điểm. Toàn bộ thi sinh đập bàn nổi loạn, bị bốn vị giám thị lạnh lùng dùng bạo lực trấn áp. Ánh mắt phẫn nộ của sinh viên hòa với ánh mắt lạnh lùng của giám thị, cuối cùng sinh viên thất bại thảm hại, ngoan ngoãn cúi đầu cắn bút.

Cuối cùng Vệ Nam cũng được ném mùi đau khổ giống như các anh chị khóa trên đã nói. Thầy giáo ra đề thi rất ngẫu hứng. Những câu hỏi trắc nghiệm biến thái được chọn trong kho đề thi mênh mông bất tận. Câu hỏi lớn cuối cùng cố tình cho thêm một vài triệu chứng nghi vấn phức tạp để dọa thí sinh, khiến họ tim đập chân run, khóc lóc thảm thiết, sau đó ôm quyển giáo trình dày như từ điển, nghiền ngày nghiền đêm để thi lại. Cuối cùng uống mười bát canh thuốc bổ.

Nếu bạn được 59 điểm, phần lớn các giáo viên sẽ nhất quyết không cho bạn qua. Đến xin còn bị họ lạnh lùng vắn lại: “Vì sao chỉ được 59 điểm, sao không cố thêm 1 điểm nữa cho đủ”. Còn nói nào là “Bây giờ trả lời sai, mai sau chẩn đoán sai sẽ liên quan đến tính mạng con người. Thi được 59 điểm mà còn dám vác mặt đến gặp tôi”. Giáo viên nghiêm khắc hơn sẽ nói: “Câu hỏi đơn giản thế này mà cũng không biết trả lời. Em học qua “Phụ khoa” chưa?”

Nửa tháng thi cử trôi qua rất nhanh.

Buổi chiều thi xong, các bạn cùng phòng Vệ Nam ngủ liền hai mươi tiếng. Cuối cùng cũng cảm nhận được niềm sung sướng của việc ngủ đến lúc tự nhiên tỉnh dậy. Lúc tỉnh dậy cả lũ ngơ ngác nhìn nhau, sau đó cười ầm ĩ cả lên.

“Con gấu trúc Vệ Nam này, mau quay về vườn thú đi”.

“Nguyên Nguyên, mày có kém gì đâu. Hai con mắt thâm đen, cộng thêm đôi môi thâm sì, tạo thành hình tam giác đều”.

Nguyên Nguyên soi gương rồi nghiêm túc nói: “Vệ Nam, môi tao nhợt nhạt thế này mà mày bảo là thâm sì à? Mày bị mù màu à?”

Vệ Nam nhìn chằm chằm vào môi của Nguyên Nguyên, sau đó dụi mắt và nói: “Đúng là tao bị mù màu rồi. Môi của mày rất trắng, lại còn nứt nẻ nữa, mau tô son đi, nếu không đi ra ngoài người ta sợ phát khiếp”.

Sau khi chải chuốt xong, cả lũ trở lại dáng vẻ hoạt bát của tuổi thanh xuân.

Đêm tối cuối cùng trước bình minh, cuối cùng cũng qua đi trong tiếng kêu gào thảm thiết.

Nhiều năm sau, mọi người tụ tập ăn uống, xem tiểu phẩm chào mừng năm mới của Tiêu Thấm Dương.

Một số người bỗng nhiên hỏi lại cảm nhận của Vệ Nam về kỳ thi năm ấy. Vệ Nam nói: “Thực ra kỳ thi tổng hợp rất ngắn ngủi, đôi khi nghĩ lại, vào phòng thi rồi ra, một môn xong. Vào phòng thi, không ra, chín môn xong. Mọi người biết đau khổ nhất trong kỳ thi tổng hợp ấy là gì không? Đó là cầm đề thi, khó quá, không biết làm... Mọi người biết đau khổ nhất là gì không? Đó là tưởng là khó, quyết định không ôn, kết quả đề thi rất dễ mà cũng không biết làm.... Mọi người biết đau khổ hơn hai điều kia là gì không? Đó là vì chuẩn bị cho kỳ thi, lo lắng suốt mấy đêm không ngủ. Kết quả là ngủ gật trong phòng thi”

15. Chương 8. Nguyên Nguyên Ghê Gớm

Danh sách thực tập của trường Y đã được dán trên bảng thông báo. Trong cuộc họp, giáo viên hướng dẫn không ngừng nhấn mạnh những điều cần chú ý khi đi thực tập. Sinh viên bên dưới nhìn thì có vẻ chăm chú nghe, thực chất là bắn tin nhắn âm ỉ dưới gầm bàn.

“Nam Nam, ngày mai mày định đi đâu chơi?”

“Tao phải về nhà, bố mẹ tao muốn chúc mừng cô con gái yêu quý sống sót sau kỳ thi”.

“Nhà ở đây là sướng rồi, thật ngưỡng mộ. Ngày mai tao đi mua sắm. Nếu không mua hết tiền thì tao thể sẽ đổi lại tên”.

Vệ Nam phì cười: “Viên Viên đổi lại vẫn là Viên Viên. Cách nói ấy cũ rồi”. (Trong tiếng Trung Quốc, hai chữ Nguyên Nguyên phát âm giống với Viên Viên, viên viên có nghĩa là tròn trĩnh. Vệ Nam lợi dụng hiện tượng đồng âm để trêu chọc Nguyên Nguyên)

Vệ Nam và Nguyên Nguyên cùng nhóm, thực tập ở bệnh viện thứ ba trực thuộc đại học Y.

Bắt đầu từ tuần sau, mọi người sẽ phải xa trường lớp. Nhìn bàn ghế quen thuộc, không ai tỏ chút lưu luyến gì. Nguyên Nguyên vui mừng đập tay xuống bàn và nói: “Cuối cùng có thể rời xa chúng mày rồi, ngồi suốt cả tháng trời, mộng bà mày sắp biến thành quả bí ngô rồi”. Vệ Nam mỉm cười vỗ vai Nguyên Nguyên: “Nguyên Nguyên yêu quý, chú ý về nữ tính”. “Nữ với chả tính, ngấy hết cả người...” chưa nói hết câu, chỉ thấy có cơn gió lạnh thổi đến...

“Tiểu Nguyên, anh có chuyện muốn nói với em”. Cậu bạn mặt đang biến dạng vì sốc kia là bạn trai của Nguyên Nguyên, tên là Phương Đào, cũng là bạn học cấp ba của Vệ Nam, học ở học viện hóa học cách trường Y rất xa.

Nguyên Nguyên muốn chui xuống lỗ cho rồi. Ngoan ngoãn đi theo bạn trai.

Nhìn dáng họ bước đi, Vệ Nam lặng lẽ thở dài. Không phải là muốn trù úm Nguyên Nguyên, nhưng không hiểu sao Vệ Nam nghĩ rằng cậu bạn kia tìm Nguyên Nguyên để say goodbye.

Quả nhiên, Vệ Nam đoán không sai. Trên đường về ký túc, cô đi qua khu rừng nhỏ. Đứng từ góc này có thể nhìn thấy rõ hai người.

Nguyên Nguyên mặc bộ váy nữ tính đang đứng đối mặt với cậu bạn cao gầy. Cậu bạn đó nói với giọng khó chịu: “Chúng ta chia tay nhé, sau khi tốt nghiệp anh phải đến nơi khác tìm việc. Chúng ta yêu nhau ba năm rồi. Chia tay nhẹ nhàng, không vướng mắc gì, được không?”

Nguyên Nguyên xắn tay áo, cười toe toét nói: “Nói lại lần nữa”.

Cậu bạn kia ho một tiếng rồi nói: “Anh muốn nói chúng ta chia tay. Anh không muốn dính dáng đến em nữa. Chúc em tìm được người khác tốt hơn”.

Nguyên Nguyên bình tĩnh nói: “Là con trai phải biết tôn trọng phụ nữ, cho dù có chia tay thì cũng phải do tôi nói chứ không phải anh, hiểu chưa?” (Quá đúng, he he ^^)

Cậu bạn kia ngạc nhiên sững sờ, bỗng nhiên Nguyên Nguyên bật cười một cách bí hiểm: “Đừng tưởng tôi không biết gì. Nhân lúc tôi thử cử bạn rận, vắt vả, anh và cái con học ngoài trường xí xồn với nhau gần một tháng rồi, đúng không? Coi tôi là con cóc à? Đến nơi khác tìm việc chẳng qua là vì bố của con kia muốn anh vào công ty làm việc, đúng không? Anh muốn leo cao thì cứ nói thẳng ra, cần gì phải vòng vo tam quốc cho mất thì giờ”.

Nói xong, cô ấy tung một cú đấm vào má trái của anh ta.

“Cú đấm này thay cho lời thăm hỏi của mẹ tôi. Sinh tôi ra không dễ dàng chút nào, anh biết không?” @_@

Sau đó, Nguyên Nguyên đấm vào má phải của anh ta.

“Cú đấm này thay cho lời thăm hỏi của bố tôi. Nuôi lớn tôi vất vả thế nào anh biết không?”

Nguyên Nguyên đấm tiếp vào mũi anh ta.

“Cú đấm này thay cho lời thăm hỏi của Vệ Nam. Cô ấy là người mai mối, khổ sở thế nào anh biết không?”

Cuối cùng Nguyên Nguyên đấm một cú vào bụng anh ta.

“Cuối cùng là Nguyên Nguyên tôi hỏi thăm anh. Tôi yêu anh ba năm, lãng phí ba năm. Tuổi thanh xuân của tôi anh có đền được không?” Nói xong Nguyên Nguyên vung tay áo, trước khi đi còn chửi vào mặt anh ta: “Chị em của tôi ở khắp bốn phương. Sau này tốt nhất anh đừng ồm ầu gì. Đắc tội với con gái ngành Y, hậu quả sẽ vô cùng đáng sợ. Hãy nhớ lấy”. (Thật kinh dị, nhưng mờ ngưỡng mộ Nguyên Nguyên quá)

Sau đó cô ấy bình thản quay người bước đi.

Vệ Nam thấy cậu bạn kia khom lưng ôm bụng, bộ dạng rất thảm hại, một lúc sau mới đứng dậy được, cầm cành cây lê từng bước lên phía trước – Nguyên Nguyên ra tay hơi nặng.

Vệ Nam và cậu ta là bạn học hồi cấp ba. Nhờ Vệ Nam mà Nguyên Nguyên và cậu ta mới quen nhau. Lúc này Nguyên Nguyên thay mặt mình cho cậu ta một quả đấm, bấy giờ gặp mặt chào nhau cũng không tiện.

Vệ Nam phì cười, thấy cậu ta tiến đến gần liền nấp sau gốc cây.

Một cơn gió thổi đến, tiếng lá cây xào xạc giống cảnh gọi hồn trong phim kinh dị.

Không khí u ám bao trùm lên khu rừng, có lẽ rất nhiều người đã chia tay ở đây.

Chương 8 (Continue)

Về đến ký túc, Vệ Nam thấy trong nhà vệ sinh có tiếng nước chảy rất to, hòa lẫn với tiếng khóc của Nguyên Nguyên. Vệ Nam cảm thấy xót xa trong lòng. Những đôi tình nhân mặn nồng hồi học đại học, sau khi tốt nghiệp lần lượt chia tay nhau, có người chuyển bạn thành thù. Nhớ lại quãng thời gian đẹp đẽ trước đây sao mà thấy chua chát thế.

Sau khi tắm xong, Nguyên Nguyên bước ra khỏi nhà vệ sinh với đôi mắt sưng đỏ. Cô chạy lại ôm chầm lấy Vệ Nam rồi òa khóc. Vệ Nam suýt nữa thì ngã xuống đất. Cô vội bám vào thành giường để cân bằng cơ thể sau đó từ từ đi chuyển về phía cái tủ bên cạnh, dựa lưng vào tủ, lúc ấy mới vòng tay ôm Nguyên Nguyên, nhẹ nhàng vỗ vào vai cô ấy.

“Khóc đi, khóc đi, khóc rồi sẽ quên mà”.

Nguyên Nguyên khóc nức nở: “Tao bị mù rồi. Vì sao lại yêu loại người ấy chứ... Chỉ vì bố con kia có tiền, chỉ vì bố nó lo cho việc làm cho anh ta... Anh ta đã nói yêu tao bao nhiêu lần, thề nguyện bên nhau suốt đời. Tao muốn xe rách cái miệng thối của anh ta...Hu hu....Tao vẫn còn yêu anh ta, tao thật ngu ngốc... Hu hu...”

“Uh, uh, anh ta là kẻ đê đàng, chúng ta không thèm để ý đến anh ta. Thôi, khóc xong thì thôi, khóc đi, khóc đi”.

Vệ Nam vỗ vai an ủi Nguyên Nguyên, bỗng nhiên trong đầu cô ấy hiện lên thứ gì đó – phải chăng lần uống say ấy, mình cũng chửi rửa Hứa Chi Hằng như thế?

Người vỗ vai an ủi mình suốt buổi tối hôm ấy là Lục Song, nhìn thấy bộ dạng mình thế này, chắc anh ta cười đứt ruột mất.

Nhìn Nguyên Nguyên lau hết nước mắt nước mũi vào người mình thế này Vệ Nam thấy sờn gai ốc. Tối hôm ấy mình cũng giống Nguyên Nguyên bây giờ, giống như con bạch tuộc bám vào người Lục Song, sau đó khóc lóc thảm thiết, bôi đầy nước mắt nước mũi vào người anh ta.....

Thật xấu hổ.

Đợi Nguyên Nguyên khóc xong, Vệ Nam vào nhà vệ sinh tắm qua rồi thay quần áo. Khi ta ngoài, thấy Nguyên Nguyên nằm bò ra bàn. Vệ Nam nói: “Tiểu Nguyên, tối nay về nhà tao chơi. Một mình mày ở ký túc buồn lắm”.

“Thôi”. Nguyên Nguyên xì mũi rồi nói: “Tao muốn lên mạng xem Naruto”. (Naruto: tên một bộ manga nổi tiếng của Nhật, đã được chuyển thể thành anime)

“Hôm nay mẹ tao làm món sườn xào chua ngọt mà mày thích ăn nhất đấy...” Vệ Nam kéo dài từ “sườn xào chua ngọt”, nghe rất hấp dẫn.

“Thật à?” Mắt Nguyên Nguyên sáng lên, nhưng vẫn cố giả bộ e thẹn: “Nhưng tao chưa đến nhà mày bao giờ, ngại lắm...”

Vệ Nam vỗ vai: “Thôi thôi, trước mặt tao mày không phải giả bộ nữa”.

Nguyên Nguyên cười rồi đứng dậy nói: “Tao đi thay quần áo, mày chờ tao nhé”.

Vệ Nam nhìn Nguyên Nguyên rồi lặng lẽ thở dài.

Khi ở bên bạn trai, Nguyên Nguyên cố tỏ ra là một cô gái nữ tính, dịu dàng. Có lần nhìn thấy cô ấy đỏ mặt nói chuyện với cậu bạn ấy, giọng nói điệu đà khiến Vệ Nam thấy “buồn nôn”. Vệ Nam biết cô ấy rất thích cậu bạn ấy. Vì vậy trước mặt cậu ta cô ấy mới dịu dàng như vậy. Tiếc rằng cái đuôi sói của cô ấy quá dài, từ một cô gái chưa ngoa, đánh đá quay ngoắt 180 độ, biến thành cô gái dịu dàng, hiền thực. Thật chẳng ra làm sao cả. Bây giờ bị người ta đá rồi, cuối cùng cũng lộ bản chất.

Cô ấy đâm anh ta vì bốn lý do: Mẹ tôi sinh tôi không dễ dàng, bố tôi nuôi lớn tôi không dễ dàng, Vệ Nam làm bà舅 không dễ dàng, lãng phí tuổi thanh xuân của tôi càng không dễ dàng – Thật đúng với bản tính bạo lực của cô ấy.

Từ xa đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức, Vệ Nam nhiệt tình đưa Nguyên Nguyên về nhà, vì tay xách hai túi rau mà mẹ dặn mua về cho con thử mẹ舅 hững mua nên Vệ Nam đành phải dùng chân đạp cửa. Đạp mãi cửa mới mở. Lục Song mặc quần áo rộng thùng thình, vẫn cái dáng vẻ chủ nhà ấy, vừa nhìn thấy Vệ Nam là nhủ mày, tỏ vẻ coi thường: “Thì ra là em, anh cứ tưởng người ngoài hành tinh đột nhập vào nhà”.

Nói xong anh ta quay người đi vào trong, mặc kệ cửa mở.

Vệ Nam im lặng một lúc rồi bước vào phòng với khuôn mặt không chút biểu cảm. Nguyên Nguyên cười tí tởn rồi nói thầm: “Được đây Nam Nam, anh chàng đẹp trai này mày lừa được ở đâu vậy? Mang người ta về rồi cơ đấy. Nhanh thật. Đúng là tiến bộ vượt bậc từ ốc sên đến thần rùa”.

Vệ Nam bực tức giải thích: “Bạn anh tao”. Nói xong thấp giọng bổ sung một câu: “Mặt dày mày dạn ở nhà tao mà thôi”.

Nguyên Nguyên cười toe toét: “Lý do này bị lạm dụng rồi. Còn nói là bạn anh tao. Sao mày không nói luôn là anh họ bán đại bác không tới đi. Nói thế tao còn tạm chấp nhận được”.

Vệ Nam chưa kịp phản bác lại thì bỗng nhiên Lục Song quay đầu lại: “Tôi đúng là bạn của anh trai cô ấy mà”.

Nguyên Nguyên trở mắt nhìn, một lúc sau mới rùng mình, ghé sát vào tai Vệ Nam nói: “Thính giác của anh ta thật đỉnh, đúng là đồ tai lù”. (Nguyên Nguyên ghé góm xem chừng cũng vẫn không bằng anh Lục Song nhỉ ^^)

Vệ Nam cười: “Người ta viết tiểu thuyết trinh thám đấy, không có gì có thể giấu được anh ta”.

Lục Song quay đầu, nhẹ nhàng đẩy kính và nói: “Không phải tai tôi thính mà hai cô đây nói thầm, decibel... hơi cao thì phải”. (Anh có cần quá đáng thế không=.=)

Hai cô gái im lặng.

Mẹ Vệ Nam bưng đĩa sườn xào chua ngọt ra bàn, mỉm cười thân thiện với Nguyên Nguyên: “Cháu là bạn học của Nam Nam à?”

Nguyên Nguyên gật đầu và nói: “Vâng ạ, cháu là bạn cùng phòng ạ”.

Mẹ Vệ Nam vội đặt đĩa sườn xuống bàn, chạy lại nắm tay Nguyên Nguyên và nhiệt tình nói: “Nào, mau lại đây ngồi đi. Nam Nam nhà cô làm phiền các cháu rồi. Sống cùng nó bốn năm, phải chịu đựng bao nhiêu thói quen xấu của nó. Các cháu thật vất vả”.

Vệ Nam đứng cạnh, mắt gườm gườm. Nguyên Nguyên cười toe toét nói với mẹ Vệ Nam: “Cô đừng nói thế, Nam Nam ở cùng chúng cháu bốn năm cũng vất vả lắm ạ. Như nhau mà cô”. Miệng nói nhưng mắt liếc nhìn đĩa sườn thơm phưng phức, bốc khói nghi ngút trên bàn ăn. Dáng vẻ thèm nhỏ nước miếng nhưng phải cố kiềm chế trông thật buồn cười.

Vệ Nam nhìn Lục Song rồi mỉm cười nói: “Anh ở nhà em... có dễ chịu không?”

Lục Song nhún vai: “Anh chuyển ra ngoài rồi. Hôm nay cô gọi anh đến ăn cơm, nói là muốn chúc mừng em sống sót trở về sau kỳ thi”.

Vệ Nam mỉm cười: “Mẹ em gọi anh đến thì anh đến à? Được đấy, rất biết nghe lời”.

“Tôn trọng người trên là điều nên làm”. Lục Song bình tĩnh nói, nói xong bổ sung thêm một câu, “Hơn nữa, món sườn rán cô làm rất ngon, anh rất muốn nếm thử”.

Vệ Nam bực mình, không thèm quan tâm đến anh ta.

Mọi người cùng ngồi vào bàn ăn cơm. Thức ăn mẹ Vệ Nam nấu rất ngon, loáng một cái đã gần hết. Sau khi ăn xong, mẹ Vệ Nam ho một tiếng lấy giọng rồi mỉm cười nói với Vệ Nam: “Nam Nam, con thực tập ở bệnh viện nào?”

Vệ Nam ngoan ngoãn trả lời: “Bệnh viện thứ ba trực thuộc đại học Y”.

Mẹ cười rất tươi: “Thế chẳng phải cách công ty Lục Song rất gần sao?” Nói xong quay sang nói với Lục Song: “Tiểu Song à, chỗ mà cháu thuê là phòng hai người ở à?”

Vệ Nam nghe vậy, mặt biến dạng, vội quay sang nháy mắt với Lục Song.

Lục Song nhìn Vệ Nam, sau đó nghiêm túc cúi đầu nghĩ một lúc rồi nói: “Vâng ạ, phòng hai người ở, có bếp, có thư phòng, còn có một phòng ngủ để không. Nam Nam muốn dọn sang ở cùng không?”

Mẹ Vệ Nam cười tươi như hoa nở: “Vậy thì tốt quá. Nam Nam, con dọn ra ở cùng với Lục Song, hai đứa chăm sóc lẫn nhau, hơn nữa lại tiết kiệm được tiền phòng. Con ở một mình mẹ không yên tâm. Chắc chắn là ngày nào cũng ngủ quên”.

Vệ Nam thở dài rồi chống tay lên trán.

Dáng vẻ của mẹ thật giống với nhân viên bán hàng ở siêu thị, chỉ muốn mau chóng bán quách con gái mình đi, lại còn miễn phí chuyển hàng đến tận nhà. Trên hàng dán đầy mác đại hạ giá, đại hạ giá. Thật khiến người ta không còn gì để nói.

Vệ Nam ngẩng đầu, nghiêm túc nói: “Mẹ, chúng con thực tập nhà trường đã sắp xếp ký túc riêng rồi”. Sau đó cô quay sang cười toe toét và nói với Nguyên Nguyên: “Đúng không, Nguyên Nguyên?”

Nguyên Nguyên gật đầu nói: “Đúng vậy”. Nói xong lại mỉm cười nói với mẹ Vệ Nam: “Có điều có thể chuyển ra ngoài sống. Cháu thấy cô nói rất có lý. Năm nay tiền thuê nhà đắt lắm, tiết kiệm được tội gì phải lãng phí. Hơn nữa cháu cũng thấy buổi sáng Nam Nam khó mà dậy sớm được”. Sau đó cô quay sang cười với Vệ Nam: “Đúng không, Nam Nam?”

Vệ Nam thở dài vô vọng, cúi đầu xuống, cầm đĩa bột mấy miếng sườn vụn còn lại trong đĩa.

Mẹ cười và nói: “Tiểu Song à, Nam Nam nhà cô có thói ngủ nướng. Sau này, khi nào cháu dậy thì nhân tiện gọi nó dậy với nhé”.

Bắt đầu lên kế hoạch ưu đãi khách hàng sau khi bán con gái rồi. Chỉ muốn ghi thêm hàng chữ: Khách hàng được đổi lại hàng trong vòng một tháng, bảo hành ba tháng bên cạnh chữ “Đại hạ giá”.

Lục Song mỉm cười: “Nhất định rồi, cháu sẽ gọi em dậy”.

Vệ Nam nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm vào đĩa sườn vụn trên bàn, cuối cùng đặt đĩa xuống, thở dài náo ruột.

Quả nhiên, dạ dày là cơ quan rất quan trọng trong cơ thể người. Đây là nơi mà ngũ cốc lương thực đều phải đi qua. Muốn giữ được trái tim đàn ông, trước tiên phải giữ được cái dạ dày của anh ta. Phụ nữ cũng vậy. Mẹ chỉ cần dùng một đĩa sườn xào chua ngọt mà có thể lấy lòng một đôi trai gái. (Cái này đúng là chân lý ^^)

Buổi tối nằm ngủ với Nguyên Nguyên, Vệ Nam nhìn lên trần nhà rồi thì thầm chửi rủa: “Mày đúng là cái đồ qua cầu rút ván, ăn sườn của mẹ tao xong bán rẻ tao. Tình nghĩa chị em suốt bốn năm trời. Chẳng phải mày nói tình cảm của chúng ta giống bức tường thành khóc không đổ sao? Vậy mà bây giờ, trong mắt mày, giá trị của tao không bằng một miếng sườn?”

“Bức tường thành khóc không đổ vẫn có thể gặp nàng Mạnh Khương mà”. (Mạnh Khương nữ: một nhân vật trong truyện cổ Trung Quốc. Tương truyền chồng nàng là Mạnh Hỷ Lương bị bắt đi xây Trường Thành trong ngày cưới ủa hai người. Mạnh Khương đã đi tìm chồng suốt hơn 10 năm, cuối cùng khi tìm tới nơi thì chồng nàng đã chết vùi xác trong Trường thành. Đau lòng, nàng khóc lóc thảm thiết, tiếng khóc vang xa 800 dặm, nước mắt nàng làm sụp đổ một góc tường thành, lộ ra thi hài chồng nàng. An táng thi hài chồng xong, nàng Mạnh Khương nhảy xuống biển tự vẫn)

Nguyên Nguyên nhìn Vệ Nam một lúc rồi nghiêm túc rút ra kết luận: “Hơn nữa, giá trị của mày dĩ nhiên là hơn một miếng sườn rồi”. Sau đó cô đặt tay lên cằm, cười toe toét và nói: “Chỉ có điều so với cả đĩa sườn thì không bằng”.

Thấy Vệ Nam chuẩn bị vung nắm đấm, Nguyên Nguyên vội giơ hai tay ôm đầu và nói: “Không được dùng bạo lực với người vừa thất tình”.

16. Chương 9: Lục Hựu Hựu Mài Lốp Xe

Ở nhà một đêm, sáng sớm hôm sau, Vệ Nam và Nguyên Nguyên chải đầu tóc gọn gàng, chuẩn bị về trường.

Lúc ra đến cửa, họ gặp Lục Song, quần áo sơ mi đóng bộ, trông rất lịch sự. Anh ta đứng dựa vào lan can, mỉm cười với hai cô gái và nói: “Có cần anh đưa đến trường không?”

Vệ Nam lập tức lắc đầu: “Không cần đâu. Em sợ ánh mặt trời chói chang sẽ làm đen làn da trắng mịn của anh”. Cô cố ý nói thật tình cảm, muốn kích anh ta, kết quả là đối phương cao tay hơn tưởng tượng rất nhiều, khuôn mặt thản nhiên, không chút biểu cảm. Lục Song nói: “Các em con gái càng dễ bắt nắng hơn. Thôi để anh lái xe đưa hai em đi. Xe mới mua, cần mài lốp”.

Được thôi, thà anh nói thẳng là: “Mời hai cô làm công cụ của tôi, ngồi đờ lên xe để mài cái lốp mới”.

Thực ra, đặt “hai con lợn cái” trong xe, hiệu quả mài lốp sẽ càng tốt hơn.

Đứng cạnh chiếc xe trắng mới toanh, Vệ Nam kinh ngạc trố mắt há miệng.

Nguyên Nguyên kinh ngạc thốt lên: “Ack, chiếc xe này đẹp thật. Trắng mà hồng, hồng mà trắng, thật đặc biệt”. Sau đó huých vào tay Vệ Nam, cười rất gian tà: “Anh ta giàu thế à? Hôm qua cứ tưởng mày đang câu cá sấu hóa ra là câu con rùa vàng”. Vệ Nam huých lại: “Mày nói linh tinh gì vậy, chắc đây không phải là xe của anh ta đâu. Điều kiện kinh tế nhà anh ta cũng giống nhà tao mà, đều là công nhân viên chức”.

Lục Song mỉm cười: “Là xe của anh, mới mua”.

Cái tai lừa của anh ta thật đỉnh, nghe được cả lời nói thầm. Phải chăng anh ta biết đoán ý qua sắc mặt?

“Chẳng phải anh mới tìm được việc cơ mà?”

Lục Song nhún vai: “Trả góp”.

Dù là trả góp thì ban đầu cũng phải nộp một khoản tiền không nhỏ. Chẳng nhẽ lương tháng của anh ta nhiều thế?

Vệ Nam lạnh lùng hỏi: “Công việc gì? Chắc không phải là trai bao đấy chứ”.

Lục Song thản nhiên như không, chờ Vệ Nam nói tiếp như chờ một màn hài kịch vậy.

Vệ Nam tỏ vẻ ngạc nhiên, cất cao giọng kích anh ta: “Anh làm trai bao thật sao?”

Lục Song cười rồi nói: “Em nói xem, điều kiện của anh thế này mà đi làm trai bao thì... ai có đủ tiền mà trả?”

Vệ Nam nghĩ thầm trong bụng, đối phó với người phóng khoáng cần phóng khoáng hơn anh ta. Đối phó với người bĩ ỉ cần bĩ ỉ hơn anh ta.... Ai nói cho tôi biết đối phó với người mặt dày nên làm thế nào? Mặt dày hơn anh ta chẳng? Tiếc rằng da mặt Lục Song dày đến mức có thể dùng làm áo chống đạn, sao có thể mặt dày hơn anh ta được đây?

Đành phải chịu thua, không thêm tranh cãi với anh ta nữa.

Vệ Nam quay người định chui vào xe thì Lục Song nghiêm túc nói: “Thực ra anh làm việc cho một công ty mạng. Làm về game online. Giám đốc của anh rất tốt, anh vừa đi làm đã trả trước lương cho anh. Đúng rồi, em có biết game online không?”

Nguyên Nguyên chống tay lên trán còn Vệ Nam mỉm cười và nói: “Đến cái máy vi tính em còn chưa nhìn thấy, làm sao mà biết game online là gì?”

Lục Song cười: “Nghe anh trai em nói em đã từng xây dựng rất nhiều bang nhóm trong game, còn là nữ hoàng sơn trại, đúng không?”

Bỗng nhiên Vệ Nam rất muốn bay sang thành phố A bóp cổ anh trai. Xem ra anh ta muốn làm ông mối đến phát điên rồi, cái gì cũng kể cho anh ta nghe.

Thấy Vệ Nam không nói gì, Lục Song nói tiếp: “Em chơi trò Giang hồ trong mộng chưa?”

Vệ Nam gật đầu: “Anh cũng chơi trò ấy rồi à?”

Lục Song nhếch mép, cười một cách kỳ quặc. Vệ Nam và Nguyên Nguyên nhìn nhau, lông tơ trên người dựng thẳng đứng như măng tre sau cơn mưa.

Lục Song không nói tiếp chủ đề ấy nữa, ho một tiếng rồi chỉ vào cái xe kia: “Mẹ anh bắt anh phải mua cái xe ấy. Anh bị ép nên mới phải mua”. Nói xong, anh ta mỉm cười: “Mẹ anh nói dùng cái xe này lấy vợ”.

Nguyên Nguyên đứng bên cười ha hả, Vệ Nam ngấm nghĩa chiếc xe vô tội rồi thở dài và nói: “Được đấy, xe à, mày phải gánh vác sứ mệnh lịch sử vĩ đại như vậy, thật đáng thương”.

Hai cô gái vừa cười vừa chui vào xe. Họ cùng ngồi ghế sau. Tài xế chuyên tâm lái xe, bật nhạc nhẹ.

Vệ Nam và Nguyên Nguyên bắt đầu nói chuyện trên trời dưới biển, nói chuyện kỳ thi thắm khóc vừa qua rồi chửi rủa vị giáo sư khoa tâm thần vì đã nói phần ấy không có trong phạm vi thi mà lại cố tình cho vào câu hỏi phân tích suy luận, coi tài xế Lục Song như không khí vậy.

Một lúc sau, cuối cùng tài xế cũng không chịu được nữa, ho nhẹ một tiếng để biểu thị mình vẫn tồn tại.

Lúc ấy hai cô gái mới ý thức được trong xe có người, khi họ quay sang nhìn, Lục Song nói rất tự nhiên: “Nam Nam, một thời gian nữa bố mẹ và em gái anh sẽ chuyển về đây sống”.

“Vậy thì hay quá, cả nhà được đoàn tụ”. Vệ Nam cười rồi nhìn ra ngoài, thở dài nói: “Lúc thì xếp thành chữ nhân, lúc thì xếp thành chữ nhất...”

Lục Song nhíu mày: “Em chữ gia đình anh giống như đàn chim lưu lạc à?”

Vệ Nam nói: “Em chữ anh lúc nào? Trí tưởng tượng của anh thật phong phú”.

“Thế em nói cái gì mà xếp thành chữ nhân, chữ nhất?”

Vệ Nam phì cười, chỉ tay ra ngoài rồi nói: “Cây đa”.

Lục Song nhìn ra ngoài, những cây đa trên đường xếp thành hình chữ “nhất”, chỗ rẽ biến thành hình chữ “nhân”.

Bỗng nhiên Nguyên Nguyên cười sặc sụa, cười lăn cười bò, không thèm quan tâm đến hình ảnh của mình.

xem 2 người này cãi nhau đến là buồn cười,sau này mà thành vợ chồng thì cứ gọi là...:leaf10:

* * *

Đời này em chỉ thích những ai biến thái loại nhẹ như anh Lục Song thui:panda82::panda7::panda39:

Chương 9 (continue)

Lục Song nhếch mép, không nói gì.

Bỗng nhiên xe phanh kít một cái, Vệ Nam và Nguyên Nguyên suýt đập đầu vào ghế trước.

Lục Song quay đầu nắm chặt vô lăng, vẻ mặt bình thản như không có chuyện gì xảy ra. Vệ Nam không kiềm chế được nữa: “Đằng trước đằng sau không có xe, cũng không có đèn xanh đèn đỏ, đang giữa đường thế này anh phanh cái gì mà phanh...”

Chưa nói hết câu, bỗng nhiên xe lao vút đi.

“Ui da...” Nguyên Nguyên đập gáy vào ghế sau, kêu lên thảm thiết.

Tài xế không hề cảm thấy có lỗi, vẫn bình tĩnh lái xe. Vệ Nam vội vàng thắt dây an toàn cho mình và Nguyên Nguyên. Tốc độ giống như vó lấy phao cứu sinh vậy.

“Anh thi bằng lái xe, lý thuyết được 100 điểm”. Lục Song nhếch mép, tỏ vẻ khoái trí.

Vệ Nam và Nguyên Nguyên nhìn nhau, không còn gì để nói.

Xin hỏi đại ca thi thực hành được bao nhiêu điểm, lái xe lái đến mức độ dừng đột ngột rồi lại lao như điên. Đúng là số một.

Cùng anh mài lớp xe chứ không phải để anh mài luôn cả mạng.

Hai cô gái sau khi trải qua quá trình biến đổi sắc mặt từ tái nhợt sang tím đen, bây giờ đã trở lại bình thường. Da mặt hồng hào, nói chuyện thản nhiên như chưa xảy ra chuyện gì.

Cùng tài xế Lục Song mài lớp xe, ì à ì ạch gần một tiếng đồng hồ.

Tay lái của tài xế Lục Song có thể miễn cưỡng chấp nhận được. Chỉ ít thì khi vào đoạn đường đông đúc nhiều xe cộ qua lại, anh ta đã biết điều lái xe rất chậm, mắt nhìn chăm chăm vào phía trước, không quay đầu lung tung nữa. So với những chiếc xe lao nhanh như bay vút qua thì chiếc xe của Lục Song thật giống con ốc sên đang chạy thi cùng bầy sói.

Nhìn nụ cười đắc chí của những tài xế phóng vọt qua, rồi nhìn nụ cười thản nhiên ngây ngô của Lục Song. Vệ Nam và Nguyên Nguyên nhìn nhau, một lần nữa không còn gì để nói.

Cuối cùng cũng nhìn thấy tòa nhà biểu tượng của trường đại học T. Lục Song mỉm cười: “Hai nàng, đến trường T rồi, mời hai nàng xuống xe”.

Thực ra chỗ đỗ xe cách trường T rất xa, nếu dùng mắt ước lượng thì có lẽ phải đi bộ mất nửa tiếng.

Có điều tài xế Lục Song không muốn đưa hai cô gái đến cổng trường. Ai bảo con đường này quá hẹp. Chiếc xe mới của anh ta vào thì dễ nhưng ra thì khó. Vệ Nam và Nguyên Nguyên không muốn nhìn thấy xe của anh ta bị kẹt trong góc, không quay đầu được. Thế là hai cô biết điều cảm ơn tài xế một tiếng rồi cùng xuống xe.

Lục Song nhếch mép cười rồi bỗng nhiên nói: “À đúng rồi Nam Nam, tuần sau anh lĩnh lương mời em đi ăn hải sản. Lúc ấy liên lạc sau nhé!”

Chưa đợi Vệ Nam nói xong câu “em không ăn hải sản”, chiếc xe đã lao vút đi, giống như con ngựa hoang bị roi quất mạnh vào mông, hay nói cách khác giống như con ngựa đứt cương, không biết chạy đi đâu.

Vệ Nam và Nguyên Nguyên đứng đó, ngạc nhiên nhìn chiếc xe biến mất trong nháy mắt. Anh ta đang lái xe chứ không phải là vung roi quất ngựa.

Đợi chiếc xe đi rồi, Nguyên Nguyên mới ngồi phịch xuống đất, ôm bụng cười nắc nẻ. Vệ Nam đứng bên vỗ vai cô ấy, chờ cô ấy cười xong rồi mới nhẹ nhàng nói: “Cười đủ chưa? Có thể nói cho tao biết lý do được không?”

Nguyên Nguyên ho một tiếng, “Uh, lý do là tao thấy chúng mày đáng yêu quá”.

Vệ Nam nhú mày: “Câu ấy có ý gì?”

“Hai đứa chúng mày, giống hệt đôi vợ chồng trẻ đang đấu khẩu, còn giả bộ người này nghiêm túc hơn người kia. Tao ngồi cạnh phải nhìn cười đến nỗi sắp thất ruột rồi đây này... Haha. Cả nhà anh ta chuyển đến đây việc quái gì phải nói với mày. Điều ấy có liên quan gì đến mày...”

Vệ Nam không biết nói gì, chị Nguyên mà lên cơn động kinh thì thật thê thảm. Tiếng cười kinh dị đến nỗi có thể khiến đàn chim trong vòng mười dặm sợ hãi bay đi.

Nghìn non bóng chim tắt, chỉ vì... chị Nguyên cười.

Nguyên Nguyên vẫn ngồi cười sặc sụa, không thèm để ý đến ánh mắt ngạc nhiên của người qua đường.

“À đúng rồi Nam Nam, tao thấy tư tưởng của mẹ mày rất thoáng. Chủ động đuổi con gái đi ở cùng con trai. Tao rất tò mò, hôm qua lúc nói chuyện tao hỏi, sao cô có thể yên tâm để con gái sống chung phòng với con trai được. Mày đoán xem mẹ mày nói gì?”

“Nói thế nào? Thực ra Vệ Nam cũng rất tò mò. Thái độ đẩy con gái đi như bán một món hàng hạ giá khiến Vệ Nam cảm thấy bị tổn thương.

“Cô ấy nói, bây giờ rất nhiều nhà trọ đều là con trai con gái thuê chung. Đó gọi là trào lưu mới của đô thị. Mỗi người một phòng chắc không vấn đề gì. Hơn nữa cô hoàn toàn yên tâm về nhân cách của Lục Song”.

Mặt Vệ Nam bỗng chốc tím đen lại.

Nguyên Nguyên vẫn cười rất ngay thơ: “Ha ha, trong mắt mẹ mày Lục Song là quân tử, còn mày mới là ác thú, ác thú, ha ha...”

Suốt đường đi Nguyên Nguyên cười sặc sụa không ngừng, còn không ngừng thổi phồng các ưu điểm của Lục Song, đừng nói là chim bay hết, ngay cả đàn kiến trên đường cũng bắt đầu chạy tán loạn.

Vệ Nam cảm thấy những người xung quanh mình đều mắc một căn bệnh chung, đó là bệnh “mai mối”.

Một lúc sau, Vệ Nam mới thở dài ngắt lời Nguyên Nguyên: “Tiểu Nguyên, mau vặn lại ruột của mày vào đi, nếu còn cười nữa chắc mày bị co giật đấy. Yên tâm. Tao không có cảm giác gì với anh ta đâu. Anh ta cũng nói tao không phải mẫu con gái anh ta thích. Mày nghĩ lung tung rồi”. Ngừng một lát, Vệ Nam nói tiếp: “Mày thấy anh ta thuận mắt thì thử theo đuổi anh ta đi. Tao ủng hộ mày”.

Nguyên Nguyên nghiêm túc nói: “Tuy tao vừa mới bị người ta đá nhưng cũng không đến mức thèm khát như thế đâu. Dù gì thì cũng phải có quá trình quá độ tâm lý chứ”. Nói xong lại quay ra nhìn Vệ Nam: “Không giống mày, mày chia tay và Hứa Chi Hằng chia tay bao nhiêu lâu rồi. Thời gian lâu như vậy là quá đủ rồi, chỉ bằng suy nghĩ đến Lục Song xem sao?” Nói xong cô ấy lại bắt đầu tăng tốc: “Lục Song đúng

là hoàn hảo, đi chiếc xe thật cá tính, haha, giống như con ốc sên đang bò giữa bầy sói, giống hệt với tính chậm chạp ích lợi của mày”.

Vệ Nam chỉ mỉm cười, không nói gì.

Nguyên Nguyên nói tiếp: Tao thấy Lục Song rất tốt, quan trọng là anh ta là người tử tế, tính cách cũng được. Có thể thấy mẹ mày rất thích anh ta. Mẹ mày chưa bao giờ gọi anh mày là Tiểu Đằng, cũng chưa bao giờ gọi mày là Tiểu Nam. Vậy mà anh ta vừa đến đã một câu Tiểu Song, hai câu Tiểu Song, thật thân mật, tình cảm, giống như con rể vậy”.

Vệ Nam không nói gì. Nguyên Nguyên tỏ vẻ khó chịu: “Mày có nghe không đấy? Đồ ngốc, thịt ngon bày trước mặt mày không ăn, cứ thích đến cổng rãnh tìm miếng thịt thối kia...”

“Nguyên Nguyên, buổi trưa lên xe rồi. Mày vẫn chưa xếp hành lý, đúng không?” Bỗng nhiên Vệ Nam mỉm cười, chuyển chủ đề nói chuyện.

Nguyên Nguyên đập tay lên đầu: “Chết rồi, hôm nay đi du lịch, hành lý, hành lý, mau về thu dọn hành lý thôi”. Nói xong kéo tay Vệ Nam chạy thẳng về ký túc.

Bị Nguyên Nguyên kéo tay lôi đi, chân nam đá chân chiêu, về đến ký túc, Vệ Nam ngồi xuống thở hổn hển.

Nguyên Nguyên thu dọn hành lý với tốc độ thần kỳ. Nhấc một cái va li lên, đổ hết quần áo ra giường, sau đó lấy một chiếc va li khác chọn mấy bộ nhét vào trong. Trong nháy mắt, cái giường của cô ấy biến thành bãi chiến trường “chất đầy xác quân thù”.

Nhìn khuôn mặt đờ đờ sát khí của Nguyên Nguyên, Vệ Nam nhẹ thở dài rồi quay người nhét vài bộ quần áo và vài đồ dùng cá nhân vào va li.

Thực ra Nguyên Nguyên nói không sai, tuy Lục Song rất thích ra vẻ nhưng bản chất anh ta là người tốt.

Thân hình cao ráo, cân nặng tiêu chuẩn, mặt mũi sáng sủa. Không có thói hư tật xấu, không có tiền sử phạm tội, không có xu hướng biến thái (có thật là k BT k?), không dính dáng vào các mối quan hệ tay ba tay bốn, không sợ bị đánh ghen. Quan trọng hơn là không dính dáng đến bọn xã hội đen, không sợ bị trả thù. Sống trong môi trường yên ổn và hài hòa, có thể nuôi sống bản thân và gia đình.

Những người con trai đủ cả bốn tiêu chuẩn như thế không phải là nhiều.

Nhưng Vệ Nam thấy mình và anh ta không hợp nhau. Cô không bao giờ nghĩ sẽ có tình cảm yêu đương gì với anh ta. Cô luôn nghĩ rằng quan hệ giữa mình với anh ta chỉ dừng lại ở mức độ “Anh ấy là bạn của anh mình” “Mình là em gái của bạn anh ấy”. Khi anh trai và bố mẹ ra sức gán ghép, Vệ Nam thậm chí cảm thấy rất kỳ quặc, như kiểu mọi người đang muốn tống mình đi thật nhanh vậy.

Lần trước ở hàng lang ngoài phòng Karaoke bị anh ta chạm nhẹ vào môi, thực ra nghĩ kỹ lại chỉ thấy thoáng qua, chưa chạm hẳn, vậy mà Vệ Nam đã thấy các tế bào trong cơ thể tạo phản rồi. Cô nghĩ nếu yêu anh ta thật thì chắc suốt ngày mình phải sống trong đau khổ và đi thu dọn đồng da gà rụng đầy đất.

Đồng da gà ấy dùng chổi thường không quét sạch được, phải dùng dụng cụ cao cấp hơn – máy hút bụi.

Huống chi bây giờ vẫn chưa biết được thái độ của Lục Song, con người lúc nào cũng thích ra vẻ, ai biết được anh ta có đùa giỡn với mình không. Biết đâu anh ta coi mình là hung thủ phạm tội để nghiên cứu, khơi nguồn cảm hứng cho anh ta sáng tác?

17. Chương 10: Ngày Cá Tháng Tư Đáng Nhớ

Chuyên ngành y học lâm sàng của Vệ Nam kéo dài năm năm. Còn một năm nữa mới lấy được bằng tốt nghiệp. Thi xong kỳ thi tổng hợp cũng coi như là tốt nghiệp một nửa rồi. Sắp phải xa các bạn học cùng nhau trong suốt bốn năm, mọi người đều đến bệnh viện nhà trường phân công thực tập, sau này sẽ không có nhiều cơ hội gặp mặt nhau như trước nữa. Cán bộ lớp quyết định tổ chức một cuộc du lịch trước khi chính thức tốt nghiệp.

Vệ Nam sinh ra và lớn lên ở miền nam, từ nhỏ đến lớn ngắm biển không biết bao nhiêu lần, vì vậy không còn hứng thú với cảnh biển và bãi cát. Hồi học cấp hai, vì bài thơ rất hay viết về biển mà cuối tuần Vệ Nam lười Tiêu Tinh và Kỳ Quyên đi ngắm biển. Kết quả là ra biển chẳng thấy những cảnh tượng đẹp dễ như trong sách viết đâu, chỉ thấy nước bẩn, cát đen, một chiếc thuyền kéo tấm lưới lớn vớt vỏ lon.

Lần ngắm biển ấy để lại ám ảnh tâm lý rất lớn trong lòng Vệ Nam. Từ đó về sau, cứ nhìn thấy nước biển là Vệ Nam lại thấy chóng mặt.

Có một số thứ nên giữ trong tưởng tượng mơ hồ thì tốt hơn.

Trong lớp có nhiều bạn đến từ miền bắc rất thích ngắm biển. Tuy Vệ Nam đã kịch liệt bày tỏ nguyện vọng được đi leo núi, nhưng cuối cùng vẫn bị lớp trưởng gạt phắt đi với câu nói: “Cậu thấy thi cử vẫn chưa đủ căng thẳng hay sao mà còn đòi leo núi. Leo lên không sợ rơi xuống à?” Cuối cùng cả lớp quyết định bỏ phiếu, đa số thắng thiểu số, địa điểm đi du lịch là Hải Nam.

Vệ Nam và Nguyên Nguyên quay về ký túc thu dọn hành lý một cách đơn giản gọn nhẹ, lên đường đi du lịch. Lịch trình là ngồi xe đến Trạm Giang, sau đó đi tàu một tiếng đến Hải Nam. Cuối cùng là ngắm cảnh ở Hải Khẩu, Hưng Long, Tam Á trong bốn ngày.

Ngồi trên chuyến xe đường dài đến Trạm Giang, mọi người ai ai cũng háo hức. Trong xe bật nhạc âm ỉ, tài xế còn nhiệt tình nói: “Nếu thích hát các em hãy hát bằng micro ý, trong xe có đấy. Hát Karaoke trong chuyến đi cho anh mở rộng tầm mắt”.

Vệ Nam là lớp phó văn nghệ, hát hay lại còn được giải. Vì vậy lần này phải lãnh trách nhiệm cao cả.

Thực ra hôm qua Vệ Nam và Nguyên Nguyên nằm chen chúc trên chiếc giường đơn nhỏ, suốt đêm không ngủ được, buổi sáng chỉ uống chút sữa, lại phải đi xe của Lục Song đến hoa mắt chóng mặt. Bây giờ vừa đói vừa buồn ngủ, toàn thân mệt mỏi rã rời. Bị mọi người nhiệt tình giới thiệu, Vệ Nam đành phải buồn rầu cầm chiếc micro, ngáp một cái thật dài rồi nói: “Mọi người thích mình hát bài gì nào?” Nguyên Nguyên cười: “Hát bài hát của A Tang đi, chẳng phải mày thích cô ấy nhất sao?”

A Tang là ca sĩ Vệ Nam thích nhất. Những bài hát của cô ấy rất buồn và cô đơn, giọng hát hơi khàn có thể đi vào những nơi mềm yếu nhất trong trái tim con người. Quan trọng hơn là những bài hát ấy rất hợp với tâm trạng của Vệ Nam.

Đứng giữa xe, ngắm nhìn hàng cây xanh, hoa tươi bên đường nhanh chóng vụt qua, Vệ Nam thấy hơi chóng mặt. Không có Tiêu Tinh và Kỳ Quyên cùng hát, không có nhóm ba chị em gần bó đã lâu, một mình Vệ Nam cầm micro hát, cảm giác không tự nhiên.

Vệ Nam lấy giọng, không có nhạc đệm, dường như giọng hát của Vệ Nam hay hơn, trong trẻo hơn, truyền qua micro vang khắp xe.

My love, chúc ngủ ngon, anh đừng buồn nữa, đừng lo em sẽ tổn thương.

Vui vẻ, tha thứ, em đã quen rồi, nếu không sẽ thế nào đây.

Thành phố này rất biết nói dối, tình yêu chỉ là chiếc tử kính đắt tiền.

Hào nhoáng, sang trọng, trung bày những ảo tưởng ngọt ngào.

Ai tưởng thật người ấy sẽ mắc lừa.....

Bài hát của A Tang đã nói: “Tình yêu chỉ là ảo tưởng ngọt ngào, ai tưởng thật người ấy sẽ mắc lừa”.

Tiếc rằng có nhiều lúc miệng nói không tin nhưng trong lòng vẫn không thể kiềm chế được và vẫn tin.

Trong quãng thời gian yêu nhau trước đây, Vệ Nam thấy mình đã tin vào tình yêu một cách ngu ngốc, toàn tâm toàn ý với tình yêu ấy. Không giống với những người coi tình yêu là một lần trải nghiệm, không giống với những người khi chia tay cảm thấy rất nhẹ nhàng, bình thường. Vệ Nam luôn nghĩ rằng mình thật ngây thơ và nực cười. Sợ chỉ buộc vào tim ấy thỉnh thoảng lại xiết lại thật chặt. Tuy nó rất mảnh, mảnh đến nỗi bình thường không thể cảm nhận được, nhưng mỗi lần xiết chặt lại khiến người ta thấy nhói đau và ngạt thở.

Sợ chỉ mảnh ấy lúc nào cũng nhắc nhở Vệ Nam luôn nhớ rằng trước đây mình yếu đuối thế nào. Yếu đuối vì không thể vứt bỏ tất cả để theo đuổi tình yêu, yếu đuối vì suy nghĩ quá nhiều, do dự không dám quyết định, yếu đuối vì rất yêu người ấy nhưng lại không dám bước chân vào thế giới ấy, yếu đuối vì dù đã chia tay nhưng lúc nào cũng nhớ đến người ấy...Thực ra quy cho cùng, những lý do ấy chẳng qua chỉ vì suy nghĩ quá nhiều, không có dũng khí mà thôi.

Hình ảnh Hứa Chi Hằng mỉm cười quay người bước đi trở thành bức tranh tươi sáng trong ký ức của Vệ Nam. Đánh dấu kết thúc bí ẩn của quãng thời gian ấy.

Đau đớn, tuyệt vọng, đơn giản nhưng không cam lòng.

Thành phố này rất biết nguy trang, tình yêu giống như chiếc đèn chùm.

Người nào rời đi quên không tắt điện, để giấc mộng vẫn mãi huy hoàng...

Vệ Nam say sưa hát, vừa hát vừa nghĩ lung tung, bỗng nhiên xe dừng đột ngột.

Do quán tính, Vệ Nam ngã ra sau rồi lại lao về phía Nguyên Nguyên, Nguyên Nguyên chưa kịp phản ứng, bị Vệ Nam lao đến nên ngã phịch xuống đất. Đúng lúc ấy Vệ Nam đang há miệng hát, vì vậy khi ngã xuống chiếc micro cũng chui luôn vào miệng. Tư thế nằm bò ra đất gặm micro trông thật buồn cười.

Mọi người trong xe cười lăn cười bò, có người còn lấy máy ảnh ra chụp, ghi lại thời khắc lịch sử vĩ đại này.

Vệ Nam lấy tay che miệng, nghiêng răng nghiêng lợi đứng dậy.

“Hahaha, Vệ Nam, cậu đáng yêu thật đấy. Sao lần nào cậu cũng đen đui như vậy?”

“Vệ Nam, cậu xui xẻo đến thế là cùng”.

“Vệ Nam cậu còn nhớ không? Năm thứ nhất cậu vừa đi xe đạp vừa hát, hát bài Lối rẽ đúng không nhỉ? Bọn mình đi cùng cậu, không thấy cậu hát nữa, quay lại nhìn thì thấy cậu phi thẳng xuống hồ. Hahaha, khó khăn lắm mới vớt cậu lên được. Khi lên bờ người cậu dính đầy bèo”.

“Haha, còn nữa, lần ấy ở trong nhà ăn, Vệ Nam tranh luận với mọi người, vì bất đồng quan điểm nên cô ấy trợn mắt, đập bàn đứng lên. Kết quả là gặp đúng cái bàn lõm, vừa đập một cái đã sập. Cuối cùng bị người trong hội sinh viên phạt năm mươi tệ...”

“Còn nữa, năm thứ nhất, Vệ Nam tham dự cuộc thi hùng biện, chờ suốt buổi tối mà không thấy đến lượt mình. Vệ Nam đáng thương chạy đến hỏi bên tổ chức, người ta cười và nói không có số 96, em là số 69, em cầm ngược rồi, số 69 qua rồi, lúc này gọi mấy lượt em làm gì mà không lên?...”

Những chuyện buồn cười ấy qua đi rất lâu rồi, bây giờ các bạn nhắc đến Vệ Nam mới dần dần nhớ lại. Cô thở dài náo ruột: Thì ra mình đã từng đen đui như vậy. Nói cách khác ông trời thật thương mình.

Một chuyện buồn cười mà Vệ Nam nhớ nhất là chuyện có liên quan đến Hứa Chi Hằng.

Hồi ấy Vệ Nam mới học năm thứ nhất, vì trường quá rộng, giảng đường và ký túc cách nhau rất xa nên những sinh viên mới nhập học đều đi mua xe đạp dưới sự chỉ dẫn của các anh chị khóa trên.

Ở cổng trường có rất nhiều vạch ngang, gọi là “gờ giảm tốc”. Kỳ Quyên đi xe rất giỏi nên nhanh chóng len qua khe hở bên cạnh. Vệ Nam và Tiêu Tinh mới biết đi xe, nghiêng răng đi qua gờ giảm tốc. Xe vừa nảy lên Tiêu Tinh liền nhảy xuống xe, mãi mới ngồi lên xe đi tiếp. Vệ Nam không nhảy xuống xe, đúng lúc đang cười khoái chí thì chỗ rẽ phía trước xuất hiện một chiếc xe.

Thực ra chiếc xe ấy cách Vệ Nam tương đối xa, hoàn toàn có thể tránh được. Nhưng ai bảo chủ nhân của chiếc xe ấy là Hứa Chi Hằng, người Vệ Nam thầm yêu bấy lâu nay. Vệ Nam toát mồ hôi, nghiêng răng nghiêng lợi định rẽ, kết quả là khi Hứa Chi Hằng phóng xe đến trước mặt thì đúng lúc Vệ Nam ngoặt sang gờ giảm tốc, xe nảy lên, Tiêu Tinh nhảy xuống xe, Vệ Nam không nhảy mà nằm bò ra đất.

Cả xe và người nằm bò trước mặt Hứa Chi Hằng.

Xe bị bắn sang một bên, còn Vệ Nam giống như thái giám đang hành lễ trước mặt hoàng thượng. Hơn nữa còn cúi rạp đầu dưới chân anh ta. Nếu hét thêm câu “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế” thì giống hệt với những phim cổ trang trong hoàng cung.

Hứa Chi Hằng vội phanh xe dừng lại trước mặt Vệ Nam. Anh nhìn cô rồi cười lạnh lùng: “Lại là cậu, món quà ra mắt này lớn quá”. Nói xong anh ta phóng xe đi. Kỳ Quyên và Tiêu Tinh đứng cạnh cười nắc nẻ. Vệ Nam nằm bò ra đó không ngừng đập tay xuống đất, thật mất mặt, mất hết hình tượng trước mặt anh ấy rồi.

Kỳ Quyên khó chịu nói: “Mau đứng dậy đi, tao không muốn mất mặt cùng mày”.

Vệ Nam quay đầu lại nhìn thì thấy trong vòng một trăm dặm toàn là sinh viên mới xúm lại nhìn đáng vẻ thảm hại của mình. Mặt cô nóng ran, đứng bật dậy như tên bắn rồi dắt xe chạy thẳng.

Nhớ lại những chuyện đã qua, Vệ Nam thấy trước đây mình thật nực cười. Mới ba năm trôi qua mà cảm giác mình đã lột xác. Lột xác ấy có tên là “ngây thơ”.

Có lẽ, Hứa Chi Hằng cũng đang cười con bé ngu ngốc nằm bò ra đất hành lễ với anh ta. Nhưng về sau anh ta lại chủ động tỏ tình, chắc là đầu óc có vấn đề.

Nhớ lại những chuyện buồn cười trước đây của Vệ Nam, mọi người đều cười lăn lộn.

Vệ Nam đứng đó cười góp: “Haha, đúng vậy, đúng vậy, mình thật đen đủi, mình hút hết vận đen vào người thì chẳng phải mọi người sẽ may mắn sao”.

Nguyên Nguyên cười toe toét: “Nam Nam, mấy ngày không ăn cơm à? Khổ thân, đói đến mức phải ăn micro. Lại đây chị cho gặm ngón tay trắng mịn màng của chị”.

Vệ Nam cười: “Cái móng lợn của chị em chẳng dám gặm. Em sợ rằng em gãy mất”.

Mọi người trong xe được trận cười vỡ bụng.

Vệ Nam mỉm cười quay về chỗ ngồi. Nguyên Nguyên bắt đầu cầm micro hát bài hát thiếu nhi vui nhộn: “Chú ve con đang gọi mùa hè bên hồ nước, nàng bướm, xinh đang đậu trên cây đu bên sân tập”. Lời bài hát rất hay, đáng tiếc là hát sai nhạc hết cả, đúng là giọng ma quỷ hủy hoại hành tinh.

Suốt dọc đường rất vui vẻ, không khí trong xe ấm áp, vui vẻ, không còn cảnh tượng hoang tàn của kỳ thi tổng hợp thời gian vừa qua. Mấy hôm trước, sinh viên trường Y còn vô đầu bút tai, mặt mũi tê dại, dờ dẫm, bây giờ cười đùa vui vẻ, tràn đầy sức sống như xưa. Một nhóm con trai xắn tay áo chơi bài. Một nhóm con gái xem phim trong MP4, người thì hát, người thì cười đùa....

Vệ Nam ngồi đó, nhìn những người bạn biến thái nhưng không mất đi vẻ đáng yêu.

Có lẽ rất nhiều năm sau, trên cuốn sách lịch sử của trường Y có lẽ sẽ có câu – Trong hoàn cảnh học tập áp lực khốc liệt của đại học Y, các sinh viên ngẩng cao đầu, tiếp thu tinh hoa biến thái, phát triển theo hướng đi xuống. Bạn đi xuống, tôi đi xuống, mọi người đi xuống thế mới thực sự là đi xuống.

* * *

Bỗng nhiên điện thoại của Vệ Nam báo có tin nhắn, số lạ gửi đến.

“Nam Nam, chúng mày đi du lịch ở Hải Nam à?”

Vệ Nam nhắn lại: “Đúng vậy, xin hỏi bạn là ai?”

“Tao là Kỳ Quyên, mày dẫn thế, tao mà cũng không nhận ra”.

Vệ Nam vui mừng đến nỗi chỉ muốn nhảy cẫng lên rồi chạy một vòng quanh xe. Nhưng thôi, xe đang chạy, việc làm nguy hiểm ấy xin tạm miễn.

Bạn bè thân mật liên lạc đã lâu bỗng nhiên nhắn tin, Vệ Nam thấy tinh thần phấn chấn hẳn lên. Mái tóc rũ rượi xòa xuống tai do tối qua mất ngủ bỗng dựng hết lên như được tiêm một loại thuốc kích thích vậy. Đầu óc tỉnh táo, trước mắt hiện lên khuôn mặt nữ vương lạnh lùng của Kỳ Quyên.

Vệ Nam nhắn lại: “Tiểu Quyên à, tao nhớ mày chết đi được. Mày đối số dĩ nhiên là tao không nhận ra rồi. Tao không phải là nam châm, không thể xuyên qua số lạ để cảm nhận từ trường mãnh liệt của mày”.

Kỳ Quyên nhắn lại rất nhanh: “Đừng có nhiều lời. Số lạ gì mà số lạ? Chẳng phải tai đã nhắn tin báo cho mày đây là số mới của tao rồi sao?”

Vệ Nam ngây người.

“Điện thoại của tao không nhận được thánh chỉ của mày”.

“Đồ đàn, hai mạng khác nhau”. Kỳ Quyên nhấn một tin, sau đó nhấn tiếp tin nữa: “Thôi thôi, vào vấn đề chính đây. Báo cho mày một tin vui. Trường Luật của tao cũng đi Hải Nam. Bây giờ mày lập tức quay đầu sang phải một góc 900”.

Vệ Nam làm theo, bỗng nhiên nhìn thấy chiếc xe khách phóng vọt lên. Kỳ Quyên mở cửa sổ, vẫy tay về phía Vệ Nam, tay cầm tờ giấy ăn trắng xóa. Động tác ấy giống hệt những yêu nữ xinh đẹp đang gọi hồn trong phim kinh dị. Sau khi cô ấy chui đầu vào xe, chiếc xe ngoặt sang ngã rẽ trước mặt rồi biến mất.

Vệ Nam dở khóc dở cười.

Kỳ Quyên thường ra đòn chí mạng vào phút chót. Mỗi lần nói “lập tức đến ngay” là bỗng nhiên xuất hiện ngay trước mắt. Quay đầu lại là có thể nhìn thấy khuôn mặt rạng rỡ của cô ấy.

- Thật là mạnh mẽ.

Sau này cô ấy làm luật sư, chắc những kẻ phạm tội sẽ sợ tè ra quần vì tài xuất quỷ nhập thần của cô ấy.

Vệ Nam cúi đầu nhấn tin tiếp: “Tiểu Quyên, mày liên lạc được với Tiêu Tinh chưa?”

Từ ngày Tiêu Tinh đi đến nay không có tin tức gì. Vệ Nam lo cô ấy đã xảy ra chuyện. Bạn bè thân cũng không liên lạc, chẳng giống với tính cách của Tiêu Tinh chút nào.

“Không liên lạc được. Không biết nó đang làm cái quái gì. Gọi điện thoại không nghe, không online, viết mail không trả lời”.

“Đúng vậy, tao gọi điện nó không nghe, lên mạng nhấn tin cũng không thèm nhấn lại. Email cũng không thấy gì”.

Kỳ Quyên nhấn lại: “Đồ đàn, mày không cần phải giải thích ba câu nói hàm ý sâu sắc của tao một cách tầm thường như vậy, bó tay”.

Vệ Nam phì cười: “Cuối tháng rồi mà, nhấn tin không hết cũng phí. À đúng rồi, tao nói chuyện với anh Diệp Kính Văn rồi, anh ấy nói Tiêu Tinh đến trường đăng ký rồi. Họ còn ăn cơm với nhau. Ban đầu tao còn tưởng nó bị người Mỹ bắt cóc rồi cơ”.

“Uh, tao cũng hỏi anh họ nó. Anh ấy nói Tiêu Tinh đã bắt đầu đi học rồi. Tao đoán chắc con này có nhiều vệ tinh vây quanh, thấy sắc quên bạn, bị mấy anh nước ngoài tóc vàng đẹp trai mê mẩn không nhớ đến chuyện gì nữa rồi”.

Thấy sắc quên bạn tuyệt đối không thể là Tiêu Tinh. Cô gái ngây thơ ấy từ nhỏ đến lớn chưa từng thích ai, cũng chẳng có hứng thú với phái mạnh. Nhiệt huyết của cô ấy dồn hết vào mỹ thuật. Tiếc rằng vì gia đình không cho phép, đành phải để trong lòng. Cô ấy không liên lạc với hai người chắc vì có nỗi khổ riêng.

“Thôi, không nói nó nữa. Nó không sao là tốt rồi”. Vệ Nam thở dài.

“Uh, phòng nghỉ là ba đứa một phòng, tao muốn ở với mày, có ý kiến gì không?”

“Đâu dám, được ở cùng mày là niềm vinh hạnh của tao, đó là phúc phận kiếp trước phải ngoái cổ nhìn bao nhiêu lần mới có được”.

“Vậy mày tìm đứa nào thân thân ở cùng nhé, không hợp nhau là tao dễ nổi cáu lắm đấy. Mà đã nổi cáu thì tao rất thích trút giận bằng bạo lực”.

Nhớ lại cách Kỳ Quyên dùng bạo lực, Vệ Nam lau mồ hôi trán: “Tuân lệnh, để tao nói với cái Nguyên Nguyên bạn cùng phòng của tao. Nó cũng rất trâu bò, chắc chắn là hợp với mày”.

Hai người bắt đầu nhấn tin tán phét. Vệ Nam nghĩ bụng, đúng vào dịp cuối tháng, năm trăm tin nhắn trong tháng không hết cũng phí. Thế là bắt đầu nói chuyện trên trời dưới biển, nói từ nam ra bắc, từ kinh tế Trung Quốc đến chính trị Nhật Bản, cuối cùng nói chuyện phim hoạt hình của Nhật. Bốc phét xong

cũng đúng lúc điện thoại sắp hết pin, định gọi điện cho anh trai hỏi thăm, nào ngờ đầu dây bên kia nói – “Tài khoản của quý vị không đủ để thực hiện cuộc gọi này, xin vui lòng nạp thêm tiền”.

Vệ Nam sững sờ.

Đập mạnh vào đầu – Unicom và Telecom nhắn tin không tính trong khoản tin nhắn hàng tháng, tính tiền ngoài.

Trời ơi Vậy mà mình còn cố tình gửi một tin nhắn không dài lắm thành hai tin, tin nhắn dài hơn một chút thành bốn tin. Đúng là đầu đất, đầu đất.

Trước đây, Vệ Nam cũng đã có lần ân hận vì nhắn tin ngu ngốc như vậy.

Đó là ngày cá tháng tư năm thứ hai, Vệ Nam muốn xỏ Kỳ Quyên và Tiêu Tinh nên mới sáng sớm đã nhắn tin: “Đau dạ dày dữ dội, chết mất thôi, đang đứng ở cạnh sân vận động chờ người đến cứu....”

Chỉ là trò đùa, Vệ Nam biết rằng hai người ấy biết rất rõ tính cách của mình nên chắc chắn sẽ không tin. Nào ngờ, trong danh bạ điện thoại, Hứa Chi Hằng đứng ngay trên Kỳ Quyên. Vệ Nam lỡ tay ấn nhầm vào Hứa Chi Hằng. Sau khi gửi xong tin nhắn mới lấy tay đập mạnh vào đầu ... Quả này đi rồi.

Hồi ấy Vệ Nam và Hứa Chi Hằng vừa mới yêu nhau.

Vệ Nam đành phải lồm cồm bò dậy mặc quần áo rồi chạy thật nhanh đến sân vận động. Vì chạy quá nhanh, người mệt phờ, sắc mặt nhợt nhạt, trông cũng khá giống với người bệnh nặng. Hứa Chi Hằng nhanh chóng xuất hiện trước cửa sân vận động. Anh ấy phóng xe đạp như bay, vẻ lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt.

Vệ Nam đành phải cố mỉm cười, cúi đầu ra công ra sức ấn vào dạ dày.

Hứa Chi Hằng nhíu mày, nhẹ nhàng nói: “Đau lắm không? Để mình đưa cậu đến bệnh viện”.

Anh ấy vút xe sang một bên rồi ngồi xuống công Vệ Nam.

Ngồi trên lưng anh ấy, Vệ Nam chỉ thấy tim đập rất nhanh, khó thở, bước đi của anh ấy rất nhanh nhưng cũng rất vững. Tuy Vệ Nam rất sợ bị phát hiện nhưng cảm giác được công trên lưng thật dễ chịu. Hiếm có dịp được ở bên anh ấy, hơn nữa nhìn vẻ mặt lo lắng thực sự của anh ấy, Vệ Nam không dám nói: “Mình lừa cậu đấy, chúc ngày 1-4 vui vẻ”, đành phải giả vờ bị ốm đến cùng.

Đến bệnh viện, xếp hàng, lấy số, khám bệnh, Hứa Chi Hằng đều ở bên Vệ Nam.

Sau khi Vệ Nam bị bác sĩ mắng một trận, mặt mày tái nhợt bước ra khỏi phòng bệnh, Hứa Chi Hằng vội chạy lại hỏi: “Không nghiêm trọng chứ? Đỡ đau chưa?” Giọng nói rất dịu dàng và tình cảm.

Vệ Nam không dám nói mình tái mặt là do bị bác sĩ mắng, đành phải nhẹ gật đầu. “Uh, thực ra....cũng không đau lắm, không đau chút nào...cậu đừng lo”. Vệ Nam lè lưỡi, giả vờ bị bệnh thật không đơn giản chút nào.

Hứa Chi Hằng nói: “Nghỉ ngơi chút đi”. Nói xong anh đưa cho cô chai nước khoáng. Chắc anh đã cảm rất lâu nên mới ấm như vậy.

“Hôm nay là ngày cá tháng tư, mình cứ tưởng cậu lừa mình”. Hứa Chi Hằng mỉm cười, nhẹ nhàng xoa đầu Vệ Nam: “Cậu không sao là tốt rồi, làm mình sợ hết hồn, mình cứ tưởng cậu sắp chết thật”.

Vệ Nam ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt lo lắng của anh ấy vội giật mình quay đi chỗ khác.

Bỗng nhiên cảm giác có lỗi dâng trào trong lòng Vệ Nam, trời nắng nóng oi bức thế này, anh ấy phóng xe như bay đến sân vận động, trán ướt đầm mồ hôi, ánh mắt quan tâm, vẻ mặt lo lắng. Tất cả đều khiến cho Vệ Nam thấy mình thật bỉ ổi, xấu xa, không xứng đáng với sự chân thành và sự quan tâm của anh ấy. Vệ Nam cúi đầu uống nước mà trong lòng không ngừng chửi rửa bản thân mình. Sau khi uống một hơi hết chai nước, bắt đầu cảm thấy đau dạ dày, triệu chứng ợ chua, buồn nôn cũng bắt đầu kéo đến.

Hứa Chi Hằng dìu Vệ Nam về ký túc, sau khi anh ấy đi, Vệ Nam nằm trên giường bò lăn bò lộn, nhắn tin cho anh trai: “Em đau dạ dày, đau lắm, sắp chết rồi”, sau đó nhắn tin cho Kỳ Quyên và Tiêu Tinh với nội dung tương tự: “Tao đau dạ dày, đau lắm, sắp chết rồi”.

“Đau thì cắt đi, em thật phiền phức”. Anh trai nhún vai.

“Trò con con ngày cá tháng tư, thật vô vị”. Kỳ Quyên nhún vai.

“Oh, đau dạ dày à, tao cũng đang đau bụng đây. Nam Nam, qua buổi trưa rồi, ngày cá tháng tư cũng qua rồi, mày không biết à?”

Vệ Nam đọc tin nhắn của mọi người mà thấy mắt cay cay.

Không phải vì trách họ không tin lời mình nói mà là sự quan tâm của Hứa Chi Hằng khiến mình cảm thấy có lỗi, khiến mình thấy buồn.

Lúc ấy Vệ Nam nói với mình, bất luận sau này xảy ra chuyện gì, mình nhất định sẽ đối xử thật tốt với cậu ấy.

Mình nhất định sẽ đối xử tốt với cậu ấy trong suốt cả cuộc đời.

Tuy nhiên về sau, chính Vệ Nam đã nói “chia tay”.

Cũng chính sau này, Vệ Nam mới biết rằng chỉ có Hứa Chi Hằng tin mình vô điều kiện.

Tin tưởng vô điều kiện, không phải vì anh ấy hiền, cũng không phải vì anh ấy ngốc.

Chỉ là anh ấy muốn mình là người duy nhất bị lừa trong ngày cá tháng tư.

18. Chương 11. Người Quen Trong Chuyến Đi

Đoàn xe nhanh chóng đến Trạm Giang.

Cả đoàn lên tàu, rất nhiều bạn lần đầu tiên đi tàu, phấn khích đến nỗi hú ầm ĩ, nhảy múa tưng bừng.

Thực ra đây cũng là lần đầu tiên Vệ Nam đi tàu. Tuy trước đây thường xuyên cùng Kỳ Quyên, Tiêu Tinh ngắm biển nhưng chưa bao giờ đến Hải Nam, chỉ đi dạo ở những bãi biển nổi tiếng quanh vùng. Sau khi lên tàu, nhìn mặt biển sóng vỗ ào ạt, hướng tầm mắt ra xa nhìn mặt biển rộng mênh mông đến tận chân trời, nhìn đường nối giữa trời và biển, Vệ Nam chỉ thấy hoa mắt chóng mặt. Dạ dày quặn thắt. Cô ấy vịn vào lan can hít thở sâu mấy lần. Kỳ Quyên bước lại gần, đưa cho Vệ Nam khăn ướt và hỏi: “Đau dạ dày à?”

Vệ Nam ngẩng đầu: “Hả?” cứ nghe đến đau dạ dày là Vệ Nam lại nhớ đến anh trai Vệ Đằng. (Vệ Đằng trong tiếng Trung phát âm là Weiteng, đồng âm với từ “đau dạ dày”)

Kỳ Quyên lườm một cái rồi cốc vào đầu Vệ Nam: “Tao hỏi mày đau dạ dày à?”

Vệ Nam cười: “Mày đàn thế, không thấy tao đang ấn huyết Thái Dương à? Dạ dày của mày nằm trên đầu chắc?” Nói xong Vệ Nam tiếp tục day huyết Thái Dương, “Triệu chứng này của tao gọi là chóng mặt”.

Kỳ Quyên nhếch mép cười: “Tao cứ tưởng mày say tàu buồn nôn. Mất công lo cho mày, còn đau khổ được chứng tỏ không sao”.

“Tàu nhỏ mà, không nghiêm trọng thế đâu”. Vệ Nam xua tay, đánh định bàn bạc với Kỳ Quyên làm thế nào để liên lạc với Tiêu Tinh thì nghe thấy giọng nói trong trẻo phía sau.

“Oh, Nam Nam à, thật trùng hợp, lại gặp cậu ở đây”. Cùng với đó là luồng khí lạnh lẽo.

Vệ Nam chỉ thấy trong nháy mắt lông tơ trên người dựng đứng cả lên, giống như binh lính bị cấp trên kiểm duyệt vậy, phản ứng đó gọi là – nhanh, mạnh, chuẩn.

Vệ Nam hít thở sâu rồi mỉm cười quay đầu lại.

Quả nhiên, Hứa Chi Hằng với khuôn mặt không chút biểu cảm và Tô Mẫn Mẫn cười tươi như hoa đang sánh vai đứng trước mặt họ. Nếu quay về thời cổ đại, cảnh tượng ấy thật giống với giáo chủ ma giáo và yêu nữ tà giáo, luyện tà công thái âm bổ dương, trông họ thật xứng đôi. Xung quanh Hứa Chi Hằng toát lên một khối khí lạnh, giữa mùa hè nóng bức, khối khí ấy thật giống chiếc điều hòa di động, biến tể bào máu của người thành đá băng.

Vệ Nam lau mồ hôi lạnh trên trán, mỉm cười: “Thật trùng hợp, sao hai người... lại đến Hải Nam?”

Tô Mẫn Mẫn cười rất tươi, xiết chặt cánh tay đang khoác vào tay Hứa Chi Hằng, nghiêng đầu dựa vào vai anh ta, dưới ánh nắng mặt trời, bờ môi của cô ta giống như được phết một lớp đường mật.

“Nam Nam, chắc cậu không biết. Những người tổ chức du lịch ở trường mình đã liên hệ với đoàn du lịch đến Hải Nam, như vậy mới được giảm giá. Rất nhiều lớp cùng đến đây. Người đông cùng thuê một chiếc tàu, vừa tiết kiệm lại vừa vui”.

Nói xong, cô ta quay sang mỉm cười với Hứa Chi Hằng và nói: “Đúng không anh Hằng?”

Vệ Nam thấy nụ cười của mình sắp bị biến dạng. Hai từ “anh Hằng” khiến cô sồn cả gai ốc.

Hứa Chi Hằng không tỏ thái độ gì, dường như đã quá quen với cách xưng hô ấy. Anh ta nhìn khuôn mặt dễ thương của Tô Mẫn Mẫn rồi bình tĩnh gật đầu.

Vệ Nam cảm giác dạ dày quặn thắt, quay đầu lại giật cái túi trên tay Kỳ Quyên, “Oe, oe...”

Kỳ Quyên vỗ vai Vệ Nam và nói: “Nôn đi, nôn đi. Tao cũng thấy buồn nôn. Đây là cái thuyền rẻ rách gì vậy, chỉ toàn là xui xẻo”. Nói xong cô ấy lạnh lùng nhìn Tô Mẫn Mẫn, sau đó “Oe, oe...” vịn tay vào lan can ấn chặt bụng, ra công ra sức nôn.

Thế là Vệ Nam và Nguyên Nguyên thay nhau nôn, người này nôn xong, người kia nôn tiếp.

Vệ Nam ấn bụng nôn thốc nôn tháo, nôn xé ruột xé gan. Kỳ Quyên giả bộ một lúc đã không chịu được nữa, liền ghé sát vào tai Vệ Nam và nói: “Thôi, không phải khoa trương đến mức ấy đâu. Hứa Chi Hằng đi rồi”.

Mặt Vệ Nam tái nhợt lại: “Chị à...em say tàu thật mà...”

“Mày say tàu thật à? Sao không nói sớm”. Kỳ Quyên sa sầm mặt xuống, nhẹ nhàng vỗ vào vai Kỳ Quyên và nói: “Nôn đi nôn đi, nôn xong sẽ thấy dễ chịu hơn. Có điều mày nôn nhanh lên, nôn mãi mà chẳng thấy gì cả”.

Kỳ Quyên vừa nói dứt lời, Vệ Nam “ọc” một tiếng, nôn hết sữa ra tay cô ấy.

Kỳ Quyên xị mặt ra, một lúc sau mới hậm hực nói: “Bảo mày nôn ra cái gì, nhưng cũng không đến nỗi phải nghe lời thế đâu, phản ứng nhanh như thần, không cho người ta chuẩn bị tâm lý”.

Tô Mẫn Mẫn vẫn cười rất dịu dàng, tỏ vẻ quan tâm: “Nam Nam thấy khó chịu trong người à? Say tàu à? Mình có thuốc chống say đây này”. Nói xong cô ta lấy trong túi sách hộp thuốc chống say đưa cho Vệ Nam.

“Cảm ơn”. Kỳ Quyên cười, đưa cái tay vẫn còn dính sữa ra lấy hộp thuốc.

Bỗng nhiên thuyền chao đảo, mặt Tô Mẫn Mẫn biến sắc, vịn vào lan can cùng nôn với Vệ Nam.

Kỳ Quyên cười rất dịu dàng, nụ cười ấy ai nhìn thấy cũng phải dựng tóc gáy: “Mẫn Mẫn à, sao cậu cũng nôn thế, không phải là mấy tháng rồi chứ?”

Nghe thấy từ “mấy tháng rồi” Vệ Nam muốn cười nhưng không cười nổi, vừa ấn bụng nôn vừa cố nhịn cười, nét mặt gằn như biến dạng.

Nhớ lại hồi ấy khi đi học tự học, Hứa Chi Hằng ngồi không không biết làm gì liền lôi cuốn tiểu thuyết trong cặp Vệ Nam ra đọc, nhìn thấy chữ “mấy tháng rồi”, Hứa Chi Hằng nhú mày, lạnh lùng hỏi: “Thế nào là – công tử, mấy tháng rồi?”

Vệ Nam muốn cười nhưng không dám cười, chỉ nhìn chằm chằm vào quyển vở rồi nghiêm túc nói: “Trong tiểu thuyết, mấy tháng rồi có nghĩa là có thai”.

Hứa Chi Hằng trố mắt: “Công tử làm sao có thai được?”

Vệ Nam nghiêm túc giải thích: “Đây là tiểu thuyết giả tưởng, rất nhiều tình tiết hư cấu, đừng nói là công tử có thể sinh con mà muốn nâng cả trái đất lên cũng không có vấn đề gì”. Từ trước đến nay Hứa Chi Hằng chưa bao giờ đọc tiểu thuyết, thậm chí ti vi cũng không xem, dĩ nhiên Vệ Nam có thể tự ý xuyên tạc.

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Vệ Nam, Hứa Chi Hằng tin thật, cúi đầu xuống đọc tiếp, đọc được một lúc liền vớt sách xuống bàn và nói: “Thật vô vị, sinh hết lứa này đến lứa kia, miễn để hơn cả lợn, sao cậu có thể đọc loại tiểu thuyết này được nhỉ?”

Vệ Nam ấn bụng cố gắng nhịn cười, thấy vậy Hứa Chi Hằng liền hỏi: “Sao thế, đau dạ dày à?” Vẻ mặt lộ rõ sự quan tâm khiến Vệ Nam dở khóc dở cười.

Bây giờ đến lượt Tô Mẫn Mẫn cầm giấy ăn nhẹ nhàng lau miệng rồi mỉm cười hỏi Kỳ Quyên: “Thế nào là mấy tháng rồi?”

“Nghĩa là có thai”.

Hứa Chi Hằng trả lời.

Chương 11. Người quen trong chuyến đi (2)

Hoàn cảnh thay đổi, con người thay đổi, chỉ có câu trả lời không hề thay đổi.

Tô Mẫn Mẫn tỏ vẻ e thẹn: “Có thai cái gì mà có thai. Kỳ Quyên cậu đùa gì mà quá đáng thế”.

Sau đó dầm nhẹ vào vai Kỳ Quyên một cái, giống hệt kiểu đang nũng nịu với người yêu “đáng ghét”.

Mặt Kỳ Quyên lúc ấy trông giống hệt Bao Công.

Hứa Chi Hằng không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn Vệ Nam.

Vệ Nam quay đầu lại nhìn anh ta, sau đó vịn vào lan can nôn tiếp.

Bỗng nhiên một bàn tay quen thuộc xuất hiện trước mắt, cùng với một chai nước giải khát vị hương thảo.

Vệ Nam ngậy người.

Anh ta không nói gì, chỉ đặt chai nước giải khát ở đúng tầm với của Vệ Nam, bàn tay nắm rất chặt.

Vẫn là bàn tay quen thuộc trong ký ức với ngón tay dài và loại nước uống mà Vệ Nam quen thuộc nhất.

Bàn tay ấy đã từng nhẹ nhàng vuốt tóc Vệ Nam, đã từng nắm tay cô rất chặt, cùng cô đi dạo trong sân trường.

Bàn tay ấy đã bao nhiêu lần che ô cho Vệ Nam trong những ngày hè nắng nóng chói chang.

Bàn tay ấy đã từng cầm chặt chai nước giải khát vị hương thảo, cầm chặt đến nỗi chai nước ấm nóng rồi đưa cho Vệ Nam.

“Đã từng, đã từng, đã từng...” Không biết ai đã nghĩ ra từ ấy mà bây giờ nghe sao xót xa đến thế.

Vệ Nam mỉm cười, cầm lấy chai nước giải khát, vô tình chạm lòng bàn tay vào ngón tay anh ấy. Đầu ngón tay lạnh thấu xương, lạnh đến nỗi giữa trời nắng nóng oi bức cũng khiến người ta phải rùng mình. Ở gan bàn tay có một vết sẹo, dường như là vết thương mới, vết thương không nhẹ, theo phán đoán bước đầu có lẽ là vết dao chém hay các dụng cụ tương tự, chạm vào có cảm giác giống như mặt đất bằng phẳng bị nước mưa xối xuống tạo thành những rãnh sâu.

“Tay của cậu...”

“Không sao”. Hứa Chi Hằng lạnh lùng nói, đưa chai nước cho Vệ Nam rồi đút tay vào túi.

“Cảm ơn”. Vệ Nam khách sáo nói.

“Không cần”.

Giọng nói lạnh lùng và xa lạ, sau đó quay người bước đi. Vệ Nam chỉ thấy dáng đi của anh ấy dứt khoát, xa vắng, in bóng dưới ánh trời chiều.

Hứa Chi Hằng đi đến bên cạnh Tô Mẫn Mẫn, nhẹ nhàng vòng tay qua vai cô ta rồi khẽ nói: “Em cũng say tàu à?”

Tô Mẫn Mẫn gục đầu vào lòng anh ta và nói: “Vâng, em thấy hơi chóng mặt”.

Hứa Chi Hằng lạnh lùng nói: “Vậy thì nghỉ ngơi chút đi”.

Nói xong Hứa Chi Hằng khoác vai Tô Mẫn Mẫn đi ngang qua người Vệ Nam.

Vệ Nam vịn vào lan can nôn thốc nôn tháo, mặt tái nhợt như tờ giấy trắng, chai nước giải khát trong tay cũng bị bóp méo vì dùng lực quá mạnh.

Một lúc sau, Kỳ Quyên thở dài bất lực: “Đại tiểu thư của tôi ơi, sáng nay mày ăn gì mà nôn đến nông nỗi này?”

Vệ Nam nói không ra hơi: “Uống sữa, nôn hết rồi...”

Kỳ Quyên lườm một cái rồi nói: “Mày thật là, say xe, say tàu, say tàu điện ngầm. Nói cho tao biết có cái gì là mày không say”.

“Xe đạp tao không say”.

Kỳ Quyên than thở: “Bố tay”. Sau đó bỗng nhiên chuyển chủ đề: “Nếu biết Hứa Chi Hằng và Tô Mẫn Mẫn cũng đến thì chúng mình đã không đi để tự chuốc lấy xui xẻo rồi. Hai cái đứa đầy toàn thân tỏa ra mùi hôi thối. Thật buồn nôn”.

Kỳ Quyên mắng người khác rất thâm nho, mục đích là dùng câu đơn giản nhất xuyên vào tim can đối phương, một nhát chết tươi.

“Toàn thân từ trên xuống dưới đều nồng nặc mùi cận bã”, “Loại nước hoa đắt đến đâu cũng không thể át được mùi hôi thối tỏa ra từ miệng mày”, “Mày sống phí cơm phí gạo, chết phí đất chôn”, “Mày sinh ra là để đối đầu với xã hội”, “Mày là loại phản quốc”....

Hồi học cấp ba, cô ấy đã dùng những lời nói này để chửi cô bạn bắt nạt Tiêu Tinh.

Vệ Nam cười, sợ cô ấy tiếp tục chửi Hứa Chi Hằng nên vội vàng chuyển chủ đề nói chuyện: “Không sao, cả đời chỉ có một lần đi du lịch trước khi tốt nghiệp thôi. Nếu để lỡ thì không có lần thứ hai đâu”.

Kỳ Quyên cười nhạt: “Có người cả đời chỉ có một lần, để lỡ thì không có người thứ hai, có phải ý của mày là thế không? Mày là lớp phó văn nghệ, chuyến đi này do cán bộ lớp tổ chức, lẽ nào mày không biết bọn khoa văn cũng đi chuyến này? Lẽ nào mày không biết sẽ gặp Hứa Chi Hằng và Tô Mẫn Mẫn?” Nói xong, Kỳ Quyên vánh tai Vệ Nam ra và nói: “Mày – đừng – làm – bộ – với – tao – nữa”.

Vệ Nam lặng lẽ nhìn về hướng Hứa Chi Hằng, mỉm cười.

Im lặng một lúc rất lâu, Vệ Nam nhẹ nhàng nói: “Kỳ Quyên, mày đúng là con giun đũa trong bụng tao, cắn đau đến nỗi ruột tao sắp thủng rồi”.

“Đừng nói kinh khủng như thế mà”.

“Thôi, tao đỡ hơn rồi, vào trong ăn thứ gì đó đi, nôn xong thấy đói thật”.

Kỳ Quyên lườm Vệ Nam một cái rồi vênh mặt đi trước, Vệ Nam mỉm cười theo sau.

Thực ra Kỳ Quyên nói rất đúng, dĩ nhiên là Vệ Nam biết sẽ gặp họ ở đây.

Nhưng biết rồi thì sao chứ?

Đã nói biết bao nhiêu lần không muốn đi Hải Nam, muốn đi leo núi, đi leo núi.

Thậm chí đã dùng hết những tính từ đẹp đã học từ nhỏ đến lớn, nói đến rách cả miệng nào là ngọn núi bên cạnh đẹp thế nào, hùng vĩ tráng lệ thế nào, cảm giác hân diện thế nào khi được đứng trên đỉnh núi ngắm nhìn đất trời bao la, trong lúc leo núi còn có thể thắt chặt tình cảm bạn bè, có thể giúp các bạn “độc thân” có cơ hội nắm tay nhau lên núi... Vệ Nam nói rất nhiều nhưng cuối cùng vẫn quyết định bỏ phiếu. Một phiếu đáng thương của Vệ Nam trở thành đề tài nóng hổi cho các bạn cười nhạo.

Vốn dĩ Vệ Nam không muốn tham gia chuyến đi này cũng chính là vì sợ gặp họ. Đối với Vệ Nam, tất cả những chuyện có liên quan đến Hứa Chi Hằng đều giống như xát muối vào vết thương, khó khăn lắm mới quên được một chút. Mỗi lần gặp họ, những kí ức khó quên lại trôi dậy trong lòng, không ngừng dày vò, cấu xé tâm can.

Nhưng bạn bè học cùng nhau suốt bốn năm, tình nghĩa sâu đậm, cả lớp cùng đi nếu một mình mình không đi thì không biết phải nói thế nào. Nếu làm như vậy thì thấy mình thật nhỏ mọn.

Vệ Nam thở dài bất lực.

Hứa Chi Hằng ơi Hứa Chi Hằng, vì sao anh không biến mất khỏi cuộc sống của tôi?

Truyện thuyết kể rằng, kiếp trước ngoài đầu nhìn năm trăm lần kiếp này mới được đi ngang qua mặt nhau. Không biết kiếp trước Vệ Nam tôi đã ngoài cổ nhìn anh bao nhiêu lần mà đi đến đâu cũng gặp anh.

Sao không ngoài gây cổ đi cho rồi?

19. Chương 12. Bạn Thân Của Lục Song

Đến Hải Nam cũng là lúc trời tối. Đoàn du lịch tổ chức cho mọi người ăn uống, nhận phòng trong nhà nghỉ để mọi người nghỉ ngơi, nạp năng lượng, sáng sớm mai ngắm mặt trời mọc. Vệ Nam nói với Nguyên Nguyên chuyện ở cùng Kỳ Quyên. Nguyên Nguyên không nghĩ ngợi gì mà đồng ý luôn. Ăn cơm xong, ba người vác hành lý về phòng.

Khi con gái tụ tập với nhau buôn dưa lê, nói chuyện về quần áo, mỹ phẩm, đủ chuyện trên trời dưới biển. Dĩ nhiên còn cả chuyện ăn uống, nói chuyện về bạn trai cũng rất thú vị. Với những người như Vệ Nam, không thể thiếu một phần quan trọng, đó là tiểu thuyết.

Là người có kinh nghiệm lâu năm trong lĩnh vực “nghiên” tiểu thuyết nên bây giờ yêu cầu về tiểu thuyết hay của Vệ Nam cũng cao hơn, không thèm để ý đến những tiểu thuyết bình thường, chỉ chờ đọc tiểu thuyết của tay tác giả Chu Phóng xấu xa. Kết quả người này bỏ chạy không thấy tăm hơi khiến Vệ Nam rơi vào trạng thái chờ đợi mỗi mòn, suốt ngày đốt hương muỗi, diệt được rất nhiều muỗi nhưng vẫn không thấy Chu đại thần đăng bài mới. Tiểu thuyết Vụ án hoa tường vi vẫn dừng lại ở câu quan trọng nhất – “Hung thủ chính là.....”

Ta ngày nhớ đêm mong kết cục của Vụ án hoa tường vi. Chu Phóng ơi là Chu Phóng, người chết giẫm ở đâu rồi hả. Cứ nghĩ đến chuyện này là Vệ Nam lại muốn khóc.

Còn về anh Lục Hựu Hựu với bút danh “Tôi là virus, đừng kích chuột vào tôi”. Tuy anh ta là tác giả mới, tính tình cao ngạo đến nỗi khiến người ta cảm phẫn. Tuy anh ta cũng viết đề tài mà Vệ Nam hứng thú. Tuy cái tên Xác chết biến mất cũng đủ độ biến thái rất hợp với tiêu chuẩn của Vệ Nam – Chỉ có điều, vì anh ta dám chê bai tiểu thuyết của Chu Phóng chẳng ra làm sao, thái độ hung hăng ấy vừa nhìn là biết sẽ chẳng viết được cái gì hay trước mặt mình. Vì vậy Vệ Nam quyết định loại trừ tiểu thuyết của anh ta. Dĩ nhiên không nhằm chán đến mức cống hiến cho anh ta một lượt truy cập. Hơn nữa Vệ Nam quen anh ta. Nếu chẳng may đọc tiểu thuyết của anh ta sau sự phát khiếp thì lần sau gặp anh ta chắc toàn thân co giật mất. Đừng nói là mài lớp cho anh ta, biết đâu lại mài thanh gươm sáng bóng múa may trước mặt anh ta.

Đúng như Vệ Nam đã nói, Kỳ Quyên và Nguyên Nguyên mới gặp lần đầu mà như đã quen từ lâu. Hai mắt sáng lên giống như hai chiến hữu cách mạng gặp nhau vậy, chạy lại bắt tay rồi nói: “Chào cậu, chào cậu”, sau đó cười âm lên. Thậm chí Vệ Nam còn thấy hai cái đuôi của họ đang ngoe nguẩy ngoe nguẩy.

Ăn cơm xong, Kỳ Quyên và Nguyên Nguyên nằm bò ra giường ba hoa chích chòe hơn một tiếng, kinh nghiệm đọc tiểu thuyết bao nhiêu năm phun ra hết. Kỳ Quyên nhắc lại chuyện hồi còn đi học lén đọc Thần điêu đại hiệp, mơ mộng mình được ôm con chim ưng to lớn đáng yêu bay lượn khắp nơi. Nguyên Nguyên nhớ lại thời khắc CJ, từng khóc lóc sụt sùi khi đọc đến câu: “Từ Vy, ta yêu nàng, yêu đến xé ruột xé gan” trong bộ Hoàn châu cách cách. Bây giờ nghĩ lại thấy sờn gai ốc. Kỳ Quyên nói, nghĩ lại mình ngày xưa mà thấy rùng mình. Cảm giác ấy rất thú vị.

Hai người dùng hết những từ xấu xa nhất để đay nghiến, chửi rủa những tác giả mình không thích. Những tác giả mình thích thì nâng lên tận trời xanh. Sau đó hai người giới thiệu những tiểu thuyết mới đọc gần đây. Nguyên Nguyên bảo thất tình nên tâm trạng sầu não, gần đây đang đọc lại những tiểu thuyết cũ của bà Quỳnh Dao để kích thích thần kinh. Kỳ Quyên nói: “Chỉ mày không thích Quỳnh Dao nữa rồi. Bây giờ tao đang đọc tiểu thuyết trinh thám. Nó rất hợp với ngành luật sư của tao. Bối mớ bọn tác giả ấy là một chuyện rất thú vị, rất đáng tự hào”. Sau đó Kỳ Quyên nói tên một tiểu thuyết - Xác chết biến mất.

Kỳ Quyên nói: “Tất cả những lời bôi móc chỉ trích dưới chuyện đều là do tao viết. Mỗi ngày một cái. Tao không tin không đập chết được nó”.

Vệ Nam tay run run, làm rơi một quả táo xuống bàn phím cái laptop của Kỳ Quyên. Nhìn ánh mặt gương gương sắc nhọn như lưỡi dao của Kỳ Quyên, Vệ Nam nhanh chóng với tay ra cầm lấy quả táo rồi gặm một miếng, giống như bị điện giật vậy. Lúc ấy Kỳ Quyên mới hài lòng gật đầu, quay đầu lại tiếp tục tán phét với Nguyên Nguyên: “Cái thằng tác giả ấy rất biến thái. Lời nhắn nào của tao nó cũng nhắn lại, còn nói với cái giọng rất đạo đức giả: ‘Cảm ơn những lời đóng góp của bạn, sau này mình sẽ cố gắng nhiều hơn’. Kết quả tao chỉ trích hơn chục lần nhưng có thấy nó sửa chữa gì đâu”.

Vệ Nam nghĩ bụng, đó là vì anh ta không coi mày ra gì. Tiểu Quyên đáng thương, nếu mày biết anh ta là ai thì chắc chắn mày sẽ không ném gạch mà trực tiếp cầm dao.

“Thằng cha đấy nói gần đây phải đi công tác nên tạm ngừng không viết trong một tuần. Tao đoán chắc nó không nghĩ ra được cái gì để viết nên tìm cách chạy trốn rồi, giống hệt thằng cha Chu Phóng”. Nói xong Kỳ Quyên quay sang nhìn Vệ Nam, “đúng không, Nam Nam?”

Vệ Nam nghiêm túc gật đầu: “Đúng”.

Đối với Vệ Nam và Tiêu Tinh, những lời nói của chị Kỳ Quyên giống như thánh chỉ vậy.

Đi du lịch xa vẫn không quên mang laptop, chỉ có những người con gái mạnh mẽ, dũng cảm như Kỳ Quyên mới không sợ bị cướp giật.

Nhờ vậy mà Vệ Nam và Nguyên Nguyên cũng được ké phần. Buổi tối nhàn chán không có việc gì làm có cái máy tính bầu bạn, ba người cùng xem phim, cảm giác đó thật thoải mái. Nhớ lại hồi học đại học, cứ đến cuối tuần là mấy đứa con gái lại túm tụm với nhau xem phim kinh dị, với tiêu chí: “Phát triển xem phim, tăng cường thể chất của người dân, bồi dưỡng lòng dũng cảm”.

Khoảng thời gian nhàn rồi không có bài tập cũng không phải thi cử, lũ con gái ở mấy phòng liền lại tụ tập xem phim kinh dị. Kết quả xem được nửa tập tất cả đều chạy hết, chỉ có một mình Nguyên Nguyên chăm chú xem từ đầu đến cuối. Kỳ Quyên rất thích xem phim kinh dị. Phim trong ổ cứng chủ yếu là phim ma. Ba người chọn một bộ phim khá nổi tiếng gần đây, kể về hai em bé song sinh dính liền nhau.

Vệ Nam linh cảm có cảnh kinh dị, liền cúi đầu xuống ra công ra sức uống nước, sợ nhìn thấy cảnh rùng rợn hét toáng lên thì thật xấu hổ. Kỳ Quyên từ đầu đến cuối mặt tỉnh bơ, nhìn cảnh máu me bê bết mà mặt không hề biến sắc. Nguyên Nguyên cũng không sợ hãi chút nào, giống như đang nghiên cứu vậy: “Hahaha, con ma này hóa trang xấu quá”. “Ồ, động mạch ở cổ bị đứt, máu không phun ra như thế”. “Hai đứa song sinh kia chẳng phải dính lưng vào nhau sao, bây giờ lại dính bụng, sack”.

Khó khăn lắm mới xem xong phim kinh dị, Kỳ Quyên kéo Vệ Nam sang một bên rồi nói: “Con mụ Nguyên Nguyên kia dã man thật”, nói xong nhếch mép cười: “Tao thích nó rồi đấy, rất hợp với tính cách của tao”.

Vệ Nam cười toe toét: “Đúng vậy, tao với mày lớn lên cùng nhau, người tao bảo được, lẽ nào mày lại thấy chướng mắt”. Nói xong còn huých vào tay Kỳ Quyên tỏ vẻ thân mật.

Bỗng nhiên Kỳ Quyên nói: “Trừ Hứa Chi Hằng”.

Vệ Nam sa sầm mặt xuống: “Kích tao mày vui lắm à?”

Kỳ Quyên mỉm cười: “Nam Nam, chia tay rồi thì dứt khoát đi, đừng loằng ngoằng dây điện nữa. Có một câu nói rất hay là đến một ngày nào đó bạn có thể bình thản nhắc đến tên người ấy mà không hề cảm thấy đau khổ hay khó chịu thì lúc ấy bạn mới thực sự quên được người ấy”. Nói xong, cô ấy nhẹ nhàng vỗ vào vai Vệ Nam: “Đừng tưởng tao không biết, mày cứ giữ mãi trong lòng không muốn nhắc đến, như thế sẽ bị mốc, sẽ biến thành ung nhọt, càng chôn càng sâu, càng độc càng nghiêm trọng. Mày biết rõ điều đó. Tao mong mày luôn vui vẻ, vui vẻ hơn bất cứ ai”.

Vệ Nam im lặng một lúc rồi thở dài: “Tao biết chứ. Ai bảo nào tao cài hệ thống XP, lại thêm phần mềm diệt virus Rising Antivirus, tốc độ vận hành chậm như rùa bò, muốn delete một số thứ phải đợi rất lâu”. Nói xong cô ấy ngẩng đầu lên, giơ tay véo má Kỳ Quyên và nói: “Có điều sau này xin chị đừng vắn vể nữa. Chị mà vắn vể là em lại thấy sầm vang chớp giật”.

Kỳ Quyên cốc một cái vào đầu Vệ Nam, sau đó vênh mặt lên nói: “Đồ đểu, mày biết tao khó khăn lắm mới vắn vẽ được thế không, đúng là đồ không biết điều”.

Kỳ Quyên đi tắm, Nguyên Nguyên nhắn tin cho mẹ, một mình Vệ Nam đọc chiếm laptop. Vệ Nam ôm hy vọng kích chuột vào tiểu thuyết Vụ án hoa tường vi.

* * *

Vệ Nam thấy trong một số chuyện, mình là người rất cố chấp.

Cũng tại câu chuyện ấy quá hay, hơn nữa mình đã đọc tiểu thuyết dài tập trên mạng gần một năm rồi, làm sao có thể dễ dàng nói quên là quên ngay được, nói bỏ là bỏ ngay được. Giống như máy tính cũng cần một khoảng thời gian waiting để thực hiện lệnh, huống hồ là não người với hệ thần kinh cấp cao phức tạp.

Vệ Nam di chuột, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn màn hình, thời gian đăng bài mới là nửa phút trước.

Ô hô, hương muối thật hữu hiệu, Chu Phóng thần đã trở về, có bài viết mới, hơn nữa lại vừa mới đăng.

Vệ Nam hồi hộp kích chuột vào bài viết mới.

“Xin lỗi mọi người, thời gian vừa rồi sang Mỹ thăm vợ”. Lý do này tạm chấp nhận được. Không phải là đau bụng. Có tiến bộ.

“Dường như mấy tháng không đăng bài mới rồi. Hehehe”. Lại còn cười được nữa.

“Không biết có ai nhớ tôi không?” Muốn đào mộ tổ nhà anh.

“Bắt đầu từ hôm nay tôi sẽ chuyên tâm viết chuyện”. Anh mà chuyên tâm viết chuyện thì những tác giả khác đều là thần tiên.

“Trong vòng ba ngày tôi sẽ đăng phần kết của Vụ án hoa tường vi, sau đó lập tức đăng chuyện mới. Mọi người thấy tôi có đáng yêu không?” OH MY GOD, anh đáng yêu quá, đáng yêu đến mức người khác muốn đập chết anh....

“Ngoài ra thông báo cho mọi người biết một tin vui, tác phẩm Vùng đất vĩnh hằng đoạt giải trong cuộc thi viết truyện hư cấu cho game online đã ký hợp đồng với công ty mạng và sẽ được chuyển tải thành game online sống động. Đến lúc ấy mọi người có thể tự mình khám phá thế giới thần kỳ dưới ngòi bút của tôi qua game online rồi. Chỉ có điều cụ thể mấy năm nữa mới làm xong thì tôi không biết”. Thật không biết xấu hổ, lời người ta xuống biển lửa rồi bỏ mặc không chịu trách nhiệm, thật đúng với phong cách của anh.

“Cuối cùng giới thiệu với mọi người một bộ tiểu thuyết có tên là Xác chết biến mất.

Xác chết biến mất? Bạn bè? Không phải hoa mắt đấy chứ?

“Bây giờ tôi phải viết chuyện, muốn nói với mọi người vài điều để chứng minh là tôi vẫn còn sống. Hơn nữa sống rất vui vẻ. Xin các vị ngày mai hãy tìm đọc kết thúc. Nếu không thấy thì có lẽ tôi đã xảy ra chuyện. Xin các vị thấp cho nén hương”.

Vệ Nam đóng trang web, đó là tác giả mình thích nhất, viết truyện rất hay, tư duy sáng tạo, nhân vật sống động, cốt truyện hấp dẫn, tình tiết đặc sắc và nhân cách xấu xa. Chỉ có điều Vệ Nam không thể ngờ rằng Lục Song lại là bạn của thần tượng mà mình yêu mến nhất.

Một người nửa đùa nửa thật nói: “Thực ra Xác chết biến mất cũng chẳng có gì là đặc sắc nhưng miễn cưỡng đọc thì cũng tạm được”.

Một người tỏ vẻ nghiêm túc nói: “Chu Phóng viết chuyện chẳng ra làm sao cả. Anh không thích cái vẻ hung hăng của anh ta”.

Những người như vậy có thể là bạn của nhau?

Lục Song nói không thích Chu Phóng hoàn toàn không phải vì đồ kỳ hay chê bai gì... chỉ là lời nói đùa giữa bạn bè với nhau?

Quả nhiên chứng minh chân lý của câu tục ngữ “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã?”

Vì lời giới thiệu của Chu Phóng, Vệ Nam kích chuột vào bộ tiểu thuyết Xác chết biến mất.

Cái hay của việc đọc tiểu thuyết trên mạng là cảm giác mơ mơ hồ hồ. Lục Song là người quen trong hiện thực, vì vậy đọc tiểu thuyết của anh ấy có cảm giác rất khó tả.

Vệ Nam lướt nhìn thời gian đăng bài mới, giống hệt Chu Phóng, cùng ngày cùng giờ cùng phút cùng giây – Hai người không cần dùng cách này để chứng minh hai người là bạn đâu.

Vệ Nam tay run run kích chuột vào, quả nhiên đúng với lời Kỳ Quyên nói, Lục tiên sinh đã xin nghỉ phép.

“Xin lỗi vì đã để mọi người chờ lâu. Tôi vừa tìm được việc, các bộ phận đang trong giai đoạn lắp ghép, máy chủ hơi bận. Mấy ngày nay phải đi công tác, ổ cứng chất đầy công việc, CPU (bộ xử lý trung tâm), không có thời gian nghĩ đến việc hung thủ là ai, sau khi quay về sẽ tắt máy nghỉ ngơi một thời gian để suy nghĩ cho thấu đáo. Xin mọi người yên tâm, nào tôi lắp đặt hệ thống xử lý vista mới nhất, có thể nhanh chóng cho mọi người phần kết hoàn hảo nhất. Ngoài ra, những người nhàm chán có thể kích vào bộ tiểu thuyết Vụ án hoa tường vi của Chu Phóng. Vị này đã từ cõi chết sống lại viết phần kết rồi. Đối với các độc giả, sự quay trở lại của anh ta đúng là một tai họa...”

Được đấy, hai người chỉ là những người bạn nhìn nhau chường mắt, tình cảm gắn bó đến mức cùng nhau đăng bài, cùng nhau chửi rửa đối phương rồi lại giới thiệu tác phẩm của nhau.

Được đấy Lục Song. Anh là người học về phần mềm, CPU của anh, ổ cứng của anh, toàn thân anh là người máy, trong đầu lắp hệ thống Vista, rõ ràng là cao cấp hơn XP của tôi, viết đơn xin phép gì mà sâu sắc thế.

Vệ Nam đọc kỹ lại dòng chữ ấy. Lục Song mới tìm được việc, không sai, nhưng chưa nghe nói đến việc đi công tác. Nếu anh ta đi công tác thì với tính cách của mẹ, người quan tâm anh ta hơn con cái lần hàng chục lần thì chắc chắn sẽ bỏ bùa cho tất cả mọi người trong thiên hạ đều biết.

Đang suy nghĩ bỗng nhiên điện thoại đổ chuông. Vệ Nam mở máy thì thấy đó là tin nhắn của mẹ.

“Nam Nam, Lục Song đi công tác ở Hải Nam, nó hỏi con có muốn nó nhặt cho mấy cái vỏ sò không?”

Vệ Nam than thở, trời ơi, xin người đừng để giác quan thứ sáu của con linh nghiệm đến thế.

Vệ Nam cúi xuống đọc lại tin nhắn, nhặt mấy cái vỏ ốc? Anh đang nói với tên ăn mày hay đứa trẻ IQ thấp đấy hả? Lục Song, anh đúng là loại người lúc nào cũng muốn thách thức khả năng chịu đựng của tôi.

Vệ Nam lườm một cái rồi nhắn lại: “Vậy thì phiền anh ta nhặt một vỏ sò phát sáng bảy màu, mẹ cảm ơn anh ta hộ con”.

Mẹ lập tức nhắn lại ngay: “Nó bảo không cần cảm ơn. Mẹ đang tiễn nó đây. Không ngờ Lục Song thích ăn món sườn của mẹ đến thế. À đúng rồi, lúc này mẹ lấy ảnh hồi nhỏ của con cho Lục Song xem, con đoán xem nó nói gì?”

“Nói gì ạ?” Chắc chắn không phải những lời tốt đẹp.

“Nó nói con giống như cục thịt nhỏ, rất thú vị”.

“....Thay con...cảm ơn....lời khen của anh ta”.

“Nó còn nói hồi nhỏ con phát triển chiều ngang, bây giờ phát triển theo chiều dọc, đúng là tiến bộ vượt bậc”.

Vệ Nam ngẫm nghĩ một lúc rồi đọc lại tin nhắn, lúc ấy mới hiểu – Phát triển theo chiều ngang rồi lại phát triển theo chiều dọc, ý anh ta muốn nói người mình giống hình lập phương.

Thực ra cũng chẳng có gì là đặc sắc nhưng nếu có thể đọc tạm. Nghe nói sắp xuất bản. Những người nhàm chán có thể lướt qua. Nếu không hay thì lấy gạch ném chết anh ta. Tác giả virus là bạn của tôi, đều là đàn ông với nhau, kích nhau vài câu là chuyện thường tình. Dĩ nhiên tư tưởng là vô biên. Nếu bạn muốn nghĩ lung tung thì tôi cũng không thể chui vào đầu bạn để móc não ra được”.

Kỳ Quyên và Nguyên Nguyên đều đã đi ngủ, Vệ Nam không ngủ được, đành ngồi dậy ôm cái máy tính đọc tiểu thuyết.

Vốn dĩ Vệ Nam nhằm chán lăm mới kích vào bộ Xác chết biến mất. Kết quả là kích vào rồi không thoát ra được. Trông Lục Song vậy mà viết truyện khá hay, tình tiết lôi cuốn khiến người đọc hồi hộp theo dõi, muốn dứt ra cũng không được. Quan trọng hơn là nam nhân vật chính rất có sức hút. Dĩ nhiên Vệ Nam có cảm tình với nhân vật chính phần lớn là do tên của nhân vật. Đó là tên nhân vật Vệ Nam thích nhất hồi cấp ba, lần đầu tiên đọc tiểu thuyết đăng nhiều kỳ. Nhớ lại chuyện ấy, Vệ Nam muốn treo tên tác giả Lục Song bắt lương bỏ chạy lên rồi dùng roi quất tới bời.

Nửa đêm, điện thoại của Vệ Nam phát sáng, mở ra thì thấy đó là tin nhắn từ số máy lạ, nội dung ngắn gọn, đơn giản.

“Anh là Lục Song, mẹ em bảo em lưu số của anh”.

Vệ Nam lờm một cái, lưu vào danh bạ với cái tên là Lục Hựu Hựu, sau đó nhắn lại: “Đã nhận được thánh chỉ của Vệ thái hậu, cảm ơn ngài đã chuyển lời, Lục Công Công”.

Đầu bên kia không nói gì, một lúc sau mới nhắn lại: “Em thích xoáy anh lăm à?”

Vệ Nam mỉm cười, thực ra tôi thích già anh hơn, ai bảo hồi ấy anh không chịu viết nốt bộ tiểu thuyết ấy, hại tôi nhảy vào hố lửa của đại học Y. Anh không biết bao nhiêu năm nay tôi khổ sở thế nào, bao nhiêu ngày trôi qua là bấy nhiêu ngày đầm máu và nước mắt. Tất cả là vì anh.

“Em đâu dám xoáy anh. Anh là người tâm phúc của Vệ thái hậu. Chọc giận anh khác nào đùa với hổ”. Vệ Nam lạnh lùng nhắn lại.

Lục Song không hề để ý đến những lời nói xỏ xiên ấy, vẫn giữ thái độ bình tĩnh ôn hòa: “Ngày mai anh đi Hải Nam. Em ở khách sạn nào? Vệ thái hậu bảo anh tiện đường mang cho em cái mảy ảnh. Đi du lịch chụp vài tấm ảnh làm kỷ niệm”.

“Vâng, sáng mai em phải dậy sớm ra biển ngắm mặt trời mọc. Buổi tối liên lạc sau nhé”.

“Dậy sớm?” Lục Song cười: “Liệu em có dậy được không?”

Vệ Nam im lặng không nói gì, trừ thời gian thi cử thức khuya dậy sớm thậm chí học bài thâu đêm, bình thường khó mà dậy nổi. Cảm giác ngủ nướng thật sung sướng.

“Yên tâm. Chắc chắn em có thể dậy được”.

Đầu dây bên kia nhắn lại đúng một chữ “Uh”. Vệ Nam có thể tưởng tượng được nụ cười chế nhạo của Lục Song khi đang nhắn tin.

“À, đúng rồi Lục Song, anh có biết QQ không?” Bỗng nhiên Vệ Nam nhắn lại

Đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu rồi nhắn một dãy số, phía sau bổ sung: “Anh thích em gọi nó là cánh cụt hơn”.

Vệ Nam add vào mục bạn thân, sau đó xem thông tin.

Nick name – Hựu Hựu. Tuổi – 100 tuổi. Giới tính – không rõ. Nơi ở - sao hỏa. Status – Làm thế nào để cứu vớt mì, hồn ma của ta.

Kết luận: Lục Song đúng là quái thai.

Mẹ anh ta nuôi anh ta lớn bằng từng này thật là vất vả, giải thưởng cha mẹ vất vả nhất quả không hổ chút nào.

Vệ Nam thương thay cho bố mẹ Lục Song, sau đó mở cửa sổ chat.

“Online không?”

“Có”.

“Anh rất thân với Chu Phóng phải không? Em add anh là muốn hỏi cách liên lạc với anh ấy”.

“Hehe. Anh cứ tưởng rằng ít ra thì em cũng khách sáo một chút, hỏi anh dạo này có khỏe không, thời tiết có oi bức không thế nào chứ. Em thật thẳng tính. Lợi dụng anh một cách quang minh chính đại như thế”.

Vệ Nam nghĩ bụng, anh thì không thể chắc, lấy gia đình tôi làm bàn đạp còn quang minh chính đại ăn sườn xào của mẹ tôi, qua cầu rút ván mà bình thản như không. Lần đầu gặp mặt anh bắt một người con gái yếu ớt như tôi xách cho anh cái túi rõ nặng. Tuy tay anh bị thương, nhưng thái độ kiêu căng ngạo mạn của anh với phía yếu là không thể chấp nhận được. Điều không thể tha thứ được là anh dám nói “Em không phải mẫu người anh thích”, làm như tôi thích anh lắm không bằng.

Vệ Nam vênh mặt lên, copy paste câu nói của Lục Song: “Dạo này anh có khỏe không? Bên anh thời tiết có oi bức không?” Sau đó lập tức nhấn ngay một câu “Phiền anh cho em QQ của Chu Phóng, cảm ơn”.

Lục Song im lặng.

Vệ Nam nghĩ chắc anh ta giận, có thể làm cho Lục tiên sinh giận dữ là chuyện không dễ dàng gì. Thật đáng tự hào. Nghĩ đến đây Vệ Nam sung sướng cười thầm.

Nửa phút sau, cửa sổ chat bật sáng, Vệ Nam thấy cuộc nói chuyện dài dằng dặc giữa Lục Song và Chu Phóng.

Hựu Hựu: Online không?

Chu Phóng: Có.

Hựu Hựu: Dạo này khỏe không, thời tiết nóng bức không?

Chu Phóng: Cậu không viết được cái gì định kích tôi đấy hả?

Hựu Hựu: Sack, muốn hỏi thăm vài câu thôi mà.

Chu Phóng: Chúng ta quen nhau lâu như vậy rồi cậu hỏi han cái nỗi gì. Có gì thì nói đi. Tối nay tôi phải viết kết thúc. Cậu thương tôi, tha cho tác giả vô tội bị giục viết truyện có được không?

Hựu Hựu: Vâng, tác giả vô tội...

Chu Phóng: Có ý kiến gì à?

Hựu Hựu: Không có ý kiến gì. Em nói chuyện chính đây. Có một cô gái, là fan cuồng nhiệt của anh, mê anh mấy năm rồi. Tác phẩm nào của anh cô ấy cũng đọc đi đọc lại mấy lần, bây giờ muốn add QQ của anh, muốn em cho QQ. Vì tôn trọng nhân quyền của anh nên em hỏi anh trước.

Chu Phóng: Thôi khỏi, đừng cho cô ấy, để cô ấy cứ mê anh đi. Vì muốn giữ hình tượng đẹp nhất trong lòng các fan mà từ trước đến nay anh không add nick của độc giả bao giờ, tránh để người ta vỡ mộng. Biết thần tượng là người xấu như thế này chắc họ không chịu nổi, hehe.

Hựu Hựu: Em biết rồi. Còn một cô gái khác, là bạn của em. Cô ấy nghe nói anh em mình thân nhau nên muốn làm quen với anh. Em cho cô ấy QQ được không?

Chu Phóng: Bạn á? Bạn kiểu gì?

Hựu Hựu: Anh thử đoán xem?

Chu Phóng: Haha, vậy thì cho cô ấy đi, làm quen chút xem thế nào.

Sau đó Lục Song đánh một hàng dài, đó là QQ của Chu Phóng.

Đọc xong nhật ký nói chuyện giữa hai người, bỗng nhiên Vệ Nam kích động đến nỗi muốn xuyên tay qua màn hình máy tính bóp cổ Lục Song.

Hừ, đúng là đồ xấu xa, vòng vo tam quốc một hồi chơi xỏ Chu Phóng, có một cô gái, còn một cô gái khác. Chẳng phải là cùng một cô gái hay sao? Sack, chơi xỏ cả tôi, còn nói úp úp mở mở: “Anh thử đoán xem?”

Chắc chắn Chu Phóng sẽ hiểu lầm....

Vệ Nam add QQ của Chu Phóng. Mở cửa sổ chat, Vệ Nam xúc động đánh hàng chữ, “Anh Chu Phóng, em rất thích sách của anh. Quyển nào em cũng đọc đi đọc lại mấy lần. Anh cố gắng viết phần kết của Vụ án hoa tường vi nhé. Em ủng hộ anh”. Vừa đánh xong chưa kịp gửi đi thì đã thấy Chu Phóng nhấn trước.

“Chào em đâu!”

Sack....

Vốn dĩ Vệ Nam muốn gây ấn tượng với thần tượng, giả nai trước mặt anh ta để xin mấy quyển sách có chữ ký, sau đó nghe ngóng kế hoạch viết lách của anh ta, xem anh ta định viết mấy bộ tiểu thuyết để chuẩn bị tâm lý tìm đọc. Chu Phóng chưa bao giờ tham gia vào hoạt động ký tên sách, vì vậy những cuốn sách có chữ ký của anh ấy rất có ý nghĩa. Kết quả Vệ Nam bị câu “Chào em dâu” làm cho tức sôi máu, trong nháy mắt từ nai con ngơ ngác biến thành sói xám.

“Chào anh, rất vui được làm quen với anh”. Không đáng yêu được thì cáo già vậy. Vệ Nam cố kiềm chế tâm trạng xúc động, cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh.

“Nghe nói anh là sinh viên khoa văn của trường T”.

“Đúng vậy”.

“Em cũng học trường T, sinh viên năm thứ 4 đại học Y”.

“Uh, nữ sinh trường Y... Khoa nào? Cầm dao phẫu thuật bao giờ chưa?”

“Em vẫn đang thực tập, chưa phân khoa. Anh hỏi điều ấy làm gì?”

“Hehe, cô gái mặc áo trắng cầm dao.... Dường như rất hợp với thẩm mỹ của Lục Song”.

“....Thẩm mỹ của anh ấy... rất cá tính”.

“Hehe, dĩ nhiên rồi. Em là Vệ Nam đúng không? Anh học trên em 7,8 khóa, là tài tử của khoa văn”.

Da mặt của anh có thể mỏng đi một chút được không....

“Anh có thể chuyển từ em dâu thành em thối được không ạ?”

“Hả? Anh có nhiều em lắm rồi. Gọi là em dâu nghe thân thiết hơn, đúng không em dâu?”

Tôi không muốn thân thiết với anh.

Thì ra tác giả yêu thích nhất là loại người không đứng đắn đến mức này? Đời người đúng là bị kịch, bị kịch.

20. Phần 3. Chuyển Du Lịch - Chương 13. Bí Mật Của Lục Hựu Hựu

Hứa Chi Hằng, anh vĩnh viễn không bao giờ biết rằng ai mới là người yêu anh nhất, ai mới là người chấp nhận tất cả con người anh, ai mới là người đồng cam cộng khổ cùng anh, ai mới là kẻ ngu ngốc vứt bỏ mọi thứ vì anh...Đúng vậy, ngu ngốc, Tô Mẫn Mẫn tôi đúng là con ngốc nên mới bị anh coi thường, bị anh khinh rẻ.

Chương 13. Bí mật của Lục Hựu Hựu

Vệ Nam bực tức mở cửa sổ chat nói chuyện với Lục Song, “Chu Phóng gọi em là em dâu, thế là thế nào?” Giọng điệu đầy vẻ oán thán.

“Hehe, anh đang giải thích với anh ấy. Anh ấy hiểu nhầm em là bạn gái của anh, xin lỗi nhé”.

“.....”

“Không phải anh cố ý đâu”.

“Thôi. Hai anh nói chuyện đi”.

Vệ Nam kích chuột đóng cửa sổ chat.

Còn nói là không cố ý? Thực ra không phải Chu Phóng hiểu lầm mà Lục Song cố ý làm cho anh ấy hiểu lầm. Nói một câu rõ ràng ràng “Anh thử đoán xem?” Ai mà chẳng hiểu lầm. Nhìn bề ngoài chỉ là trò lừa phỉnh của Lục Song để Chu Phóng đồng ý add nick, hơn nữa còn tỏ ra rất thông minh, rất tốt bụng. Vệ Nam cũng chẳng có lý do gì mà trách cứ anh ta. Đúng là đồ cáo giả nai. Nụ cười đẹp đến đâu cũng không thể che lấp được lòng dạ xấu xa của anh.

Nhìn nick của Hựu Hựu và Chu Phóng trong list bạn thân và thời gian đăng bài mới, Vệ Nam lặng lẽ lau một hàng nước mắt nhuộm đầy máu – Quả nhiên kiếp trước gây quá nhiều nghiệp chướng, vì sao kiếp này toàn gặp những kẻ xấu xa?

Nhớ lại thông tin mà hôm nay Chu Phóng vừa viết, nói rằng tác phẩm đoạt giải của anh ta được dựng thành game online, Lục Song cũng từng nói anh ta làm việc cho một công ty mạng, lẽ nào hai chuyện này có liên quan đến nhau? Lẽ nào quan hệ giữa họ thân thiết như vậy còn bởi tác phẩm của Chu Phóng được dựng thành game online, có liên quan với Lục Song?

Trí tò mò giết chết bò. Trí tò mò của Vệ Nam giống như chiếc bánh bao lên men, trương phình lên nhét đầy lồng ngực, không hỏi chắc chết vì ngạt thở mất. Thế là quyết định mặt dày mở cửa sổ chat với Lục Song.

Mộc Nam: Lục Song, anh làm việc ở công ty mạng, làm về lĩnh vực khai thác game online đúng không?

Hựu Hựu: Uh, hồi học cao học từng có một lần trốn học đi chơi điện tử, đúng hôm ấy thầy giáo điểm danh. Thầy giáo nói với anh, chơi điện tử dù giỏi đến đâu cũng chẳng có ý nghĩa gì. Tự mình nghĩ ra trò chơi mới gọi là tài giỏi.

Mộc Nam: Thế là.... Để chứng minh bản lĩnh của mình anh mới sục sôi nhiệt huyết quyết chí làm game?

Lục Song: Đúng vậy, Nam Nam, em thật hiểu anh.

Đó là vì anh khâm quá, kiêu căng ngạo mạn hiện rõ trên mặt, không muốn hiểu cũng phải hiểu....

Hựu Hựu: À, đúng rồi, em rất thích Chu Phóng đúng không? Cuốn Vòng đất vĩnh hằng em đọc chưa?

Mộc Nam: Dĩ nhiên là đọc rồi, đừng có mà nói với em trò game online lấy Vòng đất vĩnh hằng làm bối cảnh do anh phụ trách đấy nhé.

Nếu đúng như vậy thì thật là bi thảm.

Hựu Hựu: Đúng vậy, thời gian vừa rồi công ty anh và Chu Phóng đã thảo luận xong hợp đồng dàn dựng trò chơi. Lần này đến Hải Nam để ký hợp đồng. Anh là giám đốc kỹ thuật phụ trách khai thác game.

Vệ Nam rất muốn đập bàn. Giác quan thứ sáu của mình thật linh nghiệm. Quan hệ giữa họ thân thiết như vậy, quả nhiên là cấu kết với nhau trong lĩnh vực dàn dựng game, không biết chừng tác phẩm của Chu Phóng có thể ký kết thành công là do Lục Song làm trung gian.

Mộc Nam: Thế thì tốt quá, game của anh trên trời có, dưới đất không có, chẳng ai dám chơi đâu, hahaha.

Hựu Hựu: Em chơi Giang hồ trong mộng rồi chứ.

Vệ Nam ngây người.

Một dạo trước, game Giang hồ trong mộng rất hot. Hồi ấy đúng vào dịp nghỉ hè, Vệ Nam nhàm chán không có việc gì làm nên rủ Tiêu Tinh và Kỳ Quyên cùng chơi game online. Ba người thành lập bang phái lớn trong game, suốt ngày dẫn đàn em đi ra vùng ngoại ô chém giết, rất thú vị. Vệ Nam là bang chủ, tên là Nữ hoàng sơn trại.

Về sau, chị Kỳ Quyên vì độc mồm độc miệng, gây thù chuốc oán với rất nhiều bang phái nên bị họ liên kết lại truy sát. Tiêu Tinh, Kỳ Quyên và Vệ Nam là chị em cùng chung hoạn nạn nên khó tránh khỏi liên lụy. Tiêu Tinh rất ngoan, suốt ngày tìm chồng trong game. Vệ Nam tuy đã có chồng, suốt ngày chồng chồng vợ vợ rất tình cảm nhưng ba người vừa bị truy sát, người đàn ông kia không những không đồng cam cộng khổ, kẻ vai sát cánh mà còn lập tức li hôn với Vệ Nam và cướp đi một đồng vũ khí, khiến Vệ Nam tức điên lên đập bàn hằn một phút.

Dĩ nhiên, sau khi vào học, ba chị em không chơi game nữa, xóa nick, rút về ở ẩn.

Lần trước đi xe của Lục Song anh ta cũng nhắc đến Giang hồ trong mộng, hôm nay lại nhắc đến, lẽ nào....anh ta cũng chơi game này rồi, hơn nữa lại có quan hệ rất mật thiết với mình?

Vệ Nam lau mồ hôi lạnh trên trán.

Mộc Nam: Lẽ nào... Anh là chồng của em trong game?

Hựu Hựu: Đừng gọi anh là chồng. Quan hệ của chúng ta vẫn chưa đến mức ấy đâu, đúng không em?

Vệ Nam tức đến nổi chỉ muốn thò tay qua màn hình vặn cổ anh ta.

Mộc Nam: Vì sao anh biết em chơi game ấy?

Hựu Hựu: Chẳng phải ID (tên đăng nhập) của em trong game là “Mộc Nam cô nương” sao, mỗ xê tên tuổi đúng là thói quen xấu của em từ nhỏ. Hehe.

Hựu Hựu: Chẳng phải em cũng mỗ xê tên của anh ra sao...Lục Hựu Hựu, đúng không?

Song () phân thành Hựu (), Hựu (). Nam () phân thành Mộc (), Nam (). Vệ Nam nhìn “Hựu Hựu” và “Mộc Nam” rồi lúng túng đặt tay lên cằm...

Cô giáo ngữ văn hồi tiểu học lẽ ra phải trả lại tiền học, chúng em thích mỗ xê tên của nhau hoàn toàn là công lao của cô. Ai bảo cô viết chữ trên bảng cách nhau hàng cây số.

Vệ Nam vẫn đang kêu ca, oán thán thì Lục Song nhả một câu khiến người ta tim đập chân run.

Hựu Hựu: Thực ra ban đầu anh làm thêm về GM (viết tắt của Game Master) trò chơi, suốt ngày nhìn thấy em dẫn theo lũ đầu trâu mặt ngựa trong bang phái đi đánh boss, lại còn đánh đá chưa ngoa mở mồm ra là chửi. Anh phải phụ trách khâu mồm em lại, thật là khốn khổ.

Mộc Nam:

Hựu Hựu: Đúng rồi, tên boss cuối cùng trong game, Quy tắc tử vong biến thái đều là do anh thiết kế đấy.

Hựu Hựu: Mỗi lần thấy em chết trong tay boss một cách thê thảm, máu mê bê bết nằm dưới đất, thật sự anh thấy

Hựu Hựu: Không nhẫn tâm.

Mộc Nam:

Vệ Nam ngẩng đầu lên nhìn status của Lục Song – Làm thế nào để cứu vớt mi, hồn ma của ta.

Vệ Nam tiện tay viết lại – Làm thế nào để trả đũa mi đây, boss của ta.

Đọc lại hai lần Vệ Nam thấy vẻ trên vẻ dưới không đối nhau, càng đọc càng thấy chuối.

Bỗng nhiên Lục Song nhả một câu: “Em nên sửa lại là, làm thế nào để trả đũa anh đây, chồng của em. Như vậy đọc lại sẽ thấy vần hơn”.

Vệ Nam tức đỏ mặt, đổi lại cái status cũng phải hợp vần với anh, anh tưởng mình là ai chứ?

Vệ Nam xóa status, viết một câu ngắn gọn đơn giản để bày tỏ tâm trạng lúc ấy của mình – Tôi hy vọng bắn ra một mũi tên đầy máu để xuyên vào lòng anh!

Status của Vệ Nam nhanh chóng hiện trên nick. Lục Song đọc xong, nhếch mép cười rồi thay status của mình thành – Anh hy vọng có được mũi tên đầy máu ấy của em để tưới đẫm lòng mình.

Đúng là một đôi câu đối hoàn hảo, thực sự rất vần.

* * *

:leaf5::leaf17:2 ANH CHỊ THẬT KHÔNG LÀM EM THẤT VỌNG,TRÌNH ĐỘ TRÀ ĐÁ NHAU THẬT LÀ SIÊU PHẨM

Vệ Nam vừa nhìn thấy Status của anh ta liền điên tiết đập bàn, khiến Kỳ Quyên phải đang mơ màng trong giấc mộng phải tỉnh dậy, lạnh lùng nói: “Mày muốn đóng phim ma thì biến ra ngoài cho tao nhờ”. Vệ Nam bị ánh mắt đáng sợ của Kỳ Quyên hù dọa sợ đến nổi trong nháy mắt bắn trở về ghế, nhìn màn hình máy tính phát ra ánh sáng xanh yếu ớt, âm thầm kêu than.

Lục Song tiếp tục nhả tin: “Nam Nam, anh giải thích với Chu Phóng rồi. Anh ta không gọi em là em dâu để em xấu hổ nữa đâu. Em cứ tự nhiên mà dụ dỗ anh ta. Nếu không xin được sách có chữ ký thì cứ nói với anh. Anh giúp em”.

Vệ Nam rất muốn đập đầu vào tường. Tiếc rằng lúc ấy là ba giờ đêm, Kỳ Quyên mà nổi cơn điên thì rất đáng sợ. Vệ Nam đành phải gằm gừ nghiêng răng nghiêng lợi, nhả lại, “Cảm ơn anh, sách có chữ ký giống như mây trôi, em không ham hố đâu”.

Vệ Nam mở trang web, tiếp tục đọc Xác chết biến mất, muốn soi mói bối mớ sơ hở của ai đó, nhưng không biết rằng lời giải thích của Lục Song với Chu Phóng lại là :

Hựu Hựu: Cô ấy tên là Vệ Nam, là người vợ mà em đánh cược thắng nên mới có được.

Chu Phóng: Thật hả?

Hựu Hựu: Hồi nhỏ đánh cược với anh trai cô ấy. ai thua thì phải gả em gái cho đối phương. Kết quả là em thắng, bảo vệ được em gái em. Vệ Đằng thua, phải gả em gái cho em.

Chu Phóng: Hahaha, các cậu thật buồn cười. Có những người anh như chúng hai cậu, hai cô em gái thật hạnh phúc.

Hựu Hựu: Dĩ nhiên rồi, anh không có em gái, không phải ghen tỵ làm gì.

Chu Phóng: Sack, thế bây giờ cậu định thực hiện giao ước, lấy cô gái đó à?

Hựu Hựu: Chuyện hồi ấy sao có thể coi là thật được.

Chu Phóng: Sau này lớn gặp cô ấy lại muốn coi là thật chứ gì?

Hựu Hựu: Anh đừng thông minh quá thể, thách thức tự tin của em.

Chu Phóng: Hehe. Cậu với Vệ Đằng cũng thật buồn cười..... Chuyện các cậu cá cược, nếu để hai cô em biết được, chắc chắn sẽ cầm dao chém chết hai cậu.

Hựu Hựu: Hồi nhỏ mà, ai chẳng muốn nhân cơ hội làm chuyện gì đó đáng yêu nực cười. Sau này lớn rồi phải phong độ, đàn ông. Chỉ có thể nhớ lại thời thơ ấu đáng nhớ trong thầm lặng. Làm con trai thật không dễ dàng gì.

Chu Phóng: Đúng vậy. Mặt cậu dày như vậy cũng không dễ dàng gì.

Hựu Hựu: Nam Nam nói da mặt em có thể dùng làm áo chống đạn, còn anh chắc có thể chống thủy tinh.

Chu Phóng: Haha, vì vật chúng ta là đồng loại, ngư tử tâm ngư tử, mã tử tâm mã tử. Hôm nay cậu vòng vo tam quốc muốn tôi add nick cô ấy, nói là muốn làm quen, thực chất là muốn thông qua tôi để thăm dò cô ấy chứ gì?

Hựu Hựu: Đã bảo anh đừng thông minh như thế mà. Có một số câu nói nên hiểu một cách mơ hồ thì hay hơn. Hehe.

Lục Song và Chu Phóng hai tên xấu xa nói chuyện rất lâu, đúng là nham hiểm giống nhau, gian tà như nhau.

Bỗng nhiên Vệ Nam thấy một cơn gió lạnh thổi qua trong cơn mơ khiến cô co quắp, người run lập cập.

Dĩ nhiên, Chu Phóng có một câu nói hoàn toàn sai lầm.

Vệ Nam chưa bao giờ nghĩ rằng có người anh trai như Vệ Đằng là hạnh phúc.

Còn Lục Đan... Cô ấy thậm chí không thừa nhận Lục Song là anh trai mình.

Hai anh em nhà họ Vệ và họ Lục không hợp nhau chút nào. Vệ Nam và Vệ Đằng từ nhỏ đến lớn suốt ngày cãi nhau, cứ gặp mặt nhau là giống như sao Hỏa đâm vào Trái đất vậy. Cuộc chiến giữa hai anh em nhà họ Lục cũng chưa bao giờ ngừng nghỉ.

Lục Đan và Lục Song là chị em sinh đôi. Lục Đan ra trước Lục Song một phút, vốn dĩ là chị. Nhưng về sau bị Lục Song ép làm em. Nhắc đến chuyện này nhà họ Vệ cũng có một phần trách nhiệm.

Hồi nhỏ, nhà họ Lục sống đối diện với hàng xóm nhà họ Vệ. Lục Song và Vệ Đằng tuổi tác chẳng hơn kém nhau là bao. Cùng là con trai nên suốt ngày nghịch đất nghịch cát rồi lại trèo cây, bắn bi, rất nghịch ngợm. Vệ Đằng có em gái nên rất đặc trứ, thường xuyên khoe khoang trước mặt bạn bè rằng mình có thể bảo vệ

em gái, cảm giác bắt nạt em gái rất thú vị, không giống với Lục Hựu Hựu, suốt ngày phải nghe lời chị, thật ức chế.

Mỗi lần anh ta nói như vậy, Lục Song thường lặng lẽ đứng một bên không nói gì.

Vào một buổi tối trăng thanh gió mát, Lục Song khi ấy mới 8 tuổi trèo qua cửa sổ vào phòng mẹ và nghiêm túc nói: “Dù gì thì con và Lục Đan cũng ra đời cùng một lúc, mẹ hãy nói với Lục Đan là con ra đời sớm hơn chị ấy một phút, bắt chị ấy gọi con bằng anh đi. Con làm anh sau này sẽ bảo vệ Lục Đan, không để ai bắt nạt nó. Có gì ngon con đều nhường cho nó ăn. Sau này lớn lên làm thần hộ mệnh cho nó, đánh bại những kẻ dám ức hiếp nó”.

Mẹ Lục Song rất ngạc nhiên, năm phút sau mới đập tay vào đầu và nói: “Con trai của mẹ giỏi quá, còn nhỏ thế này mà đã biết bảo vệ chị rồi” Ngừng một lát, mẹ nói: “À không, bảo vệ em. Con muốn làm anh thì làm đi”.

Lục Song đắc chí đi ra phòng ngủ của mẹ, sau đó lập tức gọi điện thoại cho bạn Vệ Đằng bên hàng xóm và nói mình cũng có em gái để bắt nạt, sau đó hai người cùng cười rất gian tà. Còn Lục Đan, vì ban ngày bị bọn con trai ném đất vào mặt nên lúc ấy đang nằm trên giường cắn chăn, khóc thầm, hoàn toàn không biết rằng địa vị của mình đã bị cậu em trai nghịch ngợm lật đổ.

Sáng sớm hôm sau, Mẹ Lục Song long trọng thông báo một sự thật “Vì khi sinh các con, mẹ vui quá nên nhớ sai. Thực ra Lục Song ra đời sớm hơn Lục Đan một phút, vì vậy Lục Đan là em, Lục Song là anh. Sau này anh trai sẽ bảo vệ con”.

Bố Lục Song há hốc miệng rồi lại cố gắng mím lại, suýt nữa thì cắn đứt lưỡi. Lục Đan vẫn chưa tỉnh hẳn, dụi mắt rồi nói “Vâng”. Lục Song mỉm cười nhìn mẹ, gấp cho mẹ một quả trứng ốp và nói: “Mẹ ăn nhiều vào để lấy sức làm việc”. Thấy con trai hiểu chuyện như vậy, mẹ Lục Song cảm động rơi nước mắt, nhân tiện quay sang lườm đứa con gái vẫn còn mơ màng ngái ngủ rồi nhắc lại một lần nữa như đinh đóng cột: “Lục Song là anh. Cứ thống nhất như thế nhé”.

Lúc ấy Lục Song tám tuổi, học lớp hai, là lớp trưởng, một trong ba người học giỏi nhất lớp.

Vệ Nam là cô bé nhỏ nhất hội, tết tóc đuôi sam, ngoan ngoãn học đánh vần. Khi đi đường cái đuôi sam hết đánh sang bên này lại đánh sang bên kia, giống như đuôi chim sẻ vậy, Lục Song rất muốn túm lấy cái đuôi sam ấy.

Lục Song đang mỉm cười bây giờ chính là cậu bạn Lục Hựu Hựu hồi nhỏ đã túm bím tóc của Vệ Nam, nghịch lửa làm cháy tóc Vệ Nam, dùng kéo cắt vụn quần áo của Vệ Nam, lại còn nhé con chuột vào cặp sách của Vệ Nam khiến cô ấy sợ quá khóc ầm lên. Vì chuyện ấy mà bọn trẻ trong trường mẫu giáo chế nhạo Vệ Nam suốt một tháng.

Con nhà gia giáo, chính nhân quân tử, trông rất ra dáng, tiếc rằng Vệ Nam đã sớm biết bản chất xấu xa của anh ta.

Điểm giống nhau lớn nhất giữa nhà họ Vệ và nhà họ Lục là mối quan hệ giữa hai người anh trai biến thái và hai cô em gái bị ức hiếp đến cùng cực.

Có người anh trai như vậy đúng là đen đủi tám đời.

21. Chương 14. Chuyện Xấu Hổ Nhất

Sau khi đọc xong Xác chết biến mất, Vệ Nam xoa cằm cười rất gian tà. Chẳng trách Kỳ Quyên nói bói móc xoi mói là chuyện rất thú vị. Quá nhiên bói móc Lục Song là chuyện rất đáng tự hào.

Hiện nay Xác chết biến mất đang đăng vụ án có tên là tiếng khóc trong nhà xác, tiêu đề mang phong cách biến thái mà Lục Song yêu thích. Mẫu chốt của vụ án này là xác định thời gian tử vong của người chết, bởi xác định chính xác thời gian tử vong có liên quan đến việc điều tra những nghi phạm không có mặt ở hiện trường. Trong quá trình suy luận, Lục Song mắc một lỗi rất lớn. Lỗi ấy đã bị Vệ Nam vốn dĩ rất thích chỉ ra sai lầm của anh ta phát hiện được.

Vệ Nam kích động đến nổi máu trong người sôi lên, Lục Song ơi Lục Song, phạm sai lầm lớn thế này, xem anh còn hung hăng được nữa không.

Vệ Nam mở cửa sổ chat với Lục Song với tâm trạng phấn khích và nụ cười đắc chí.

Mộc Nam: Em phát hiện một bug rất lớn trong câu chuyện của anh, hahaha.

Hựu Hựu: Vậy mà? Sao anh thấy em giống như bắt được vàng thế? Hít thở sâu đi, đừng kích động thế.

Anh ta vẫn thản nhiên như không?

Vệ Nam lườm một cái, nuốt nước bọt, sau đó đánh chữ. Các ngón tay lướt trên bàn phím, phát ra tiếng gõ tạch tạch trong đêm tối yên ắng.

“Sau khi chết xác người sẽ cứng lại, bốn mươi tiếng sau mới bắt đầu mềm ra. Nếu nhiệt độ tăng cao thì sẽ nhanh mềm hơn, không cần đợi bốn mươi tiếng, chỉ khoảng ba mươi tiếng là được. Vì vậy bằng chứng không có mặt ở hiện trường của những người kia không có hiệu lực. Thời gian tử vong của người chết đã bị anh suy đoán nhầm hơn mười tiếng. Anh đã không chú ý đến ảnh hưởng của môi trường với xác chết. Hehehe, mau sửa lại đi”.

Chắc sau khi đọc tin nhắn của Vệ Nam bên kia sợ xanh mặt mèo, im lặng một lúc mới nhắn lại – “Bạn à....Trong phòng người chết có điều hòa”.

Vệ Nam sững người.

“Thật sao? Điều hòa? Vệ Nam dụi mắt, cảm giác mặt mình bỗng nóng bừng lên, ngượng ngùng nhắn lại, “Vậy à.....Hi hi hi.....Ngại quá, em quên mất.....Thôi anh làm gì thì làm đi”.

Lục Song nhắn lại: “Anh rất hiểu tâm trạng bức xúc của em, muốn nhanh chóng bởi mớ sai sót của anh. Chỉ có điều em cần tu luyện một thời gian...”

Vệ Nam chưa bao giờ thấy xấu hổ như thế. Mặt cô đỏ bừng cả lên.

Vẫn chưa hết xấu hổ, bên kia gõ tiếp: “Người suốt ngày viết những lời chỉ trích sai sót của anh dưới mỗi bài viết là em hả?”

Vệ Nam giật nảy mình, đó là của chị Kỳ Quyên chưa ngoa...

“Không phải, không phải, tuyệt đối không phải em”.

“Không phải em à?”

Vệ Nam thật sự rất muốn khóc. Trong tình huống này mà cố gắng giải thích thì sẽ làm cho đối phương nghĩ rằng mình đang cố ý giấu diếm. Tuy tôi rất thích bởi mớ sai sót của anh, nhưng tiếc rằng những lời nhắn đó không phải là của tôi. Trước ngày hôm nay tôi vẫn chưa đọc truyện của anh. Tôi thấy anh chứng minh nên muốn chỉ ra sai sót mà tự mình cho là nghiêm trọng. Nào ngờ lại bị anh vặn lại đến nông nỗi này.

Thật xấu hổ, xấu hổ chết đi được.

“À, đúng rồi, em thích vẽ sò bảy màu đúng không?” Lục Song hỏi

“Em đùa thôi mà, Hehe”.

Vệ Nam gượng gạo gõ dòng chữ ấy. Đôi khi có cảm giác rất kỳ lạ - Lục Song trêu đùa mình như trêu một con nhóc vậy.

Bỗng nhiên Lục Song gửi cho Vệ Nam một file, Vệ Nam accept, mở ra xem thì thấy đó là một bức tranh có hình vẽ sò bảy màu phát sáng và bầu trời sang lấp lánh, trên bầu trời hiện lên bốn chữ “vỏ sò bảy màu” nhấp nháy như cầu vồng.

Nhìn dòng chữ đáng yêu, nhìn vẽ sò bảy màu lấp lánh đến chói mắt, Vệ Nam tức hộc máu. Chẳng phải rõ ràng muốn nói mình rất ấu trĩ sao?

Vệ Nam cố nhẫn nhịn một lúc rất lâu, sau đó mới nhắn lại bằng giọng điệu rất giả tạo.

“Cảm ơn anh, em chưa bao giờ nhìn thấy vẽ sò nào đẹp như thế”.

“Không có gì, tặng em một món quà gặp mặt nữa”.

Vệ Nam ngẩng người nhìn màn hình máy tính bỗng nhiên tắt ngóm. Đèn bên dưới vẫn sáng, đèn trên bàn phím vẫn sáng...Chỉ có màn hình là tối om.

Làm cái quái gì vậy.

Cái máy chết tiệt này mày nhanh chóng khởi động lại, khởi động lại rồi sống lại cho tao nhờ. Sao cứ ì ạch mãi một chỗ không thấy động tĩnh gì là thế nào?

Vệ Nam đang định khởi động lại, kết quả màn hình bỗng nhiên phát sáng, cứ sỗ chất cũng nhảy ra.

Lục Song gửi hình mặt cười rồi bổ sung thêm một câu: “Thích không?”

Sau đó chiếc máy tính của Vệ Nam lại tối đen lại, rồi lại phát sáng.

Vệ Nam ngơ ngàng nhìn cái máy tính trên bàn đột nhiên không còn là máy tính của mình, một lúc sau mới ngộ ra – Tay Lục Song này học về máy tính, lại còn là người khai thác game, không biết chừng anh ta từng làm hacker, kỹ thuật ấy thì khỏi phải nói. Nhưng cũng không cần phải giả thủ đoạn ấy để ức hiếp dân đen chứ.

Vệ Nam phần nộ nhả một câu, “Anh thả virus vào máy em à?”

Giọng điệu của Lục Song vẫn rất thản nhiên: “Làm gì có, chỉ là điều khiển từ xa giúp em thay hình nền, nhân tiện làm tối màn hình để kích thích thần kinh của em thôi mà”.

Vệ Nam nhìn cửa sổ chat mà không biết nói gì.

Thì ra không phải làm đơ máy mà là làm tối màn hình, nhân tiện kích thích thần kinh, được lắm, được lắm, kích thích đến nỗi tôi đang muốn giết người đây.

Vệ Nam gửi biểu tượng khinh bỉ: “Anh tinh thông máy tính thì có gì là tài giỏi? Tôi siêu hạng hơn anh nhiều. Tôi tinh thông não người”.

“Hehe”

“Cười cái gì mà cười”.

“Để anh ‘thể hiện’ cho em xem, em chờ chút nhé”.

Nói xong, máy tính của Vệ Nam bỗng nhiên không chịu sự điều khiển của cô.

Vệ Nam di chuột ra công ra sức ấn nhưng mũi tên không nghe lời, ngược lại làm theo sự điều khiển của Lục Song, kích vào “My computer”, sau đó nhấn lung tung vào các ổ đĩa.

Lục Song cười khoái chí: “Để xem trong máy tính của Mộc Nam cô nương có gì hay nào”.

Vệ Nam nghiêng răng nghiêng lợi, khi anh ta ấn vào ổ F, Vệ Nam rùng mình – Quả này đi rồi.

Từ trước đến nay, ổ F là ổ chị Kỳ Quyên ghê gớm không cho ai động vào, bởi vì trong đó toàn là ảnh người lớn, khi nào nhầm chán chị Kỳ Quyên sẽ vừa gặm táo vừa giải khuây. Trong đó có một số bộ phim biến thái máu mê bê bết, đủ loại vũ khí giết người, còn có rất nhiều phim cấm.....

Vệ Nam sợ tái cả mặt, chẳng may bị anh ta mở ra thì thật là mất mặt. Hix, xấu hổ chết mất. Đến lúc ấy dù có nói rát cổ bỏng họng rằng đây không phải là máy tính của em thì anh ta có tin không?

Nhưng bây giờ không thể điều khiển được máy tính, muốn lô anh ta vào danh sách đen cũng không được, chuột cũng không di chuyển được. Thấy anh ta ấn vào ổ F, Vệ Nam “chó cùng dứt giậu” nhấn nút tắt máy nhưng vẫn không thấy phản ứng gì, vội đứng dậy rút nguồn điện.

Trời ơi!

Kỳ Quyên dùng laptop, không giống với máy tính để bàn của mình, rút nguồn điện vẫn còn pin...không thể lật máy tính lại bỏ pin ra được.

Vệ Nam bất lực ngồi nhìn Lục Song nhả tin.

“Sao em để nhiều thứ linh tinh lộn xộn trong máy thế này? Trời, cũng nhiều phết đấy ... mấy trăm bộ chứ chẳng ít”.

Nhìn những bộ phim được sắp xếp ngay ngắn, lại còn chia thành từng loại, cầm 18, cầm 21. Vệ Nam mặt đỏ bừng bừng.

Dù bình tĩnh đến mức nào thì bị con trai phát hiện mình lén xem những thứ này cũng thấy thật khó xử. Tuy tất cả đều là của chị Kỳ Quyên nhưng bây giờ cũng chỉ còn cách nghiêng răng nghiêng lợi thay chị ấy gánh chịu nỗi oan ức này, tránh trường hợp giải thích loằng ngoằng, người ta lại nghĩ rằng mình cố giấu diếm, không chịu thừa nhận.

Vệ Nam cầm điện thoại nhắn tin nhắn cho Lục Song với giọng điệu bất cần: “Em thích làm gì thì kệ em, anh không cần quan tâm, trả máy tính lại cho em”.

“Anh không quan tâm”. Lục Song vừa nhắn lại vừa không chế máy tính của Vệ Nam, delete mấy bộ phim bạo lực cao cấp, động tác cứ gọi là nhanh, mạnh, chuẩn.

“Nam Nam, sau này đừng xem những thứ này nữa. Nó chỉ dành cho những người có đầu óc đen tối thôi. Em nên hướng về ánh sáng, xem những bộ phim cảm động như Saint Seiya, Athena ấy”.

Vệ Nam muốn tìm cái lỗ nào đó để chui xuống mà không thấy. Chỉ có thể nhìn gườm gườm vào màn hình, thấy chuột có thể điều khiển được, cô vội vàng tắt máy, động tác nhanh đến nỗi cứ như bị điện giật vậy.

Một lúc sau, Lục Song nhắn tin: “Ngủ sớm đi, chẳng phải sáng mai em muốn đi xem mặt trời mọc sao?” Lục Song tỏ vẻ thần nhiên như chưa có chuyện gì xảy ra.

Vệ Nam đỏ mặt nhắn lại, tay run run: “Vâng, anh cũng ngủ sớm đi”.

“Tối nay anh và Chu Phóng phải thức đêm viết bài. Em ngủ trước đi”.

“Vâng.....Hai anh cố lên.....”

“Uh, chúc ngủ ngon”.

Vệ Nam thấy lòng rối bời.

Từ nhỏ đến lớn tuy đã xảy ra rất nhiều chuyện mất mát nhưng chưa lần nào thâm thẳm như lần này.

Không biết anh ta sẽ gì nghĩ đây, liệu có nghĩ rằng Vệ Nam “thèm khát” đến cùng cực, down nhiều phim như vậy, đúng là “cô gái biến thái, bạo lực” không?

Oh....No....Chị Kỳ Quyên ơi, chị hại chết em rồi.

Đến tận gần sáng Vệ Nam mới đi ngủ. Trong giấc mơ, Vệ Nam thấy những bộ phim từ trên trời rơi xuống, giống như cơn mưa đá ào ào không dứt, thật là hoành tráng. Từng đĩa phim rơi xuống đè lên người như muốn chôn sống Vệ Nam, khiến cô không thể thở được.

Khi Vệ Nam thở hổn hển tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao, chiếc điện thoại cạnh đầu giường phát sáng, trời ơi, hơn hai mươi cuộc gọi nhờ toàn là của Lục Song.

Vệ Nam ngậy người, có cần thiết phải thế không, liên tục gọi hơn hai chục cuộc, tinh thần cách mạng kiên cường của anh ta thật đáng nể phục.

Lẽ nào có chuyện gì hệ trọng?

Vệ Nam vội gọi lại, đầu dây bên kia là giọng nói rất hay của Lục Song. Giọng nói nhẹ nhàng, nụ cười dịu dàng, ấm áp giống như cơn gió mùa xuân thổi đến khiến Vệ Nam phấn chấn tinh thần.

“Cuối cùng thì bạn Vệ Nam của chúng ta cũng đã thức dậy”.

“....Anh gọi điện có việc gì à?”

“Đánh thức em dậy. Chẳng phải em nói muốn đi xem mặt trời mọc sao?”

Vệ Nam nhìn khắp phòng, không thấy Kỳ Quyên và Nguyên Nguyên đâu, vội chạy lại kéo rèm cửa, phong cảnh bên ngoài thật đẹp, mặt trời đã lên cao đến đỉnh đầu...

“Thế à.....Tối qua ngủ muộn quá, sáng không thể nhấc mình dậy được”. Khi nói những lời này Vệ Nam thấy mặt mình nóng ran, đúng là mặt mặt hết lần này đến lần khác.

“Anh gọi hơn hai chục cuộc mà vẫn không đánh thức được em dậy. Tài ngủ của em đúng là không ai sánh bằng”. Lục Song nhẹ thở dài, sau đó bổ sung thêm một câu, “Đừng có mà nói với anh em để rung đấy nhé”.

Vệ Nam gật đầu: “Lúc ngủ em thường để rung mà”.

“.....Bó tay”.

“Hehe, anh đang ở đâu?”

“Sân bay, anh chuẩn bị lên máy bay, chiều qua đây đưa máy ảnh cho em”.

“Vâng ạ”.

“À đúng rồi”. Giọng cười nhẹ nhàng của Lục Song truyền qua điện thoại, “Sau này không biết chừng anh sẽ dùng cách này để đánh thức em dậy đấy. Tốt nhất là em để chuông đi. Đây là lời căn dặn của Vệ thái hậu. Anh không dám không tuân theo. Anh nghĩ em cũng không dám làm trái lại, đúng không?”

Sau khi cúp máy, Vệ Nam xấu hổ nhìn màn hình, thực ra không hề để rung, vậy mà Lục Song gọi nhờ hơn hai chục cuộc không hay biến gì, đúng là ngủ như lợn chết, không ai sánh bằng....

Nếu có người cầm dao mổ thịt chắc Vệ Nam cũng không biết mình chết từ lúc nào.

Vệ Nam chỉnh âm lượng ở mức to nhất, sau đó trong phần “nhạc của tôi” chọn bản nhạc chuông đặc biệt, cài đặt riêng cho cuộc gọi đến của Lục Song

Nhạc chuông ấy là tiếng gáy “Ồ, ó, o, o, o”.... rất cổ bồng hợm, liên tục không ngừng của gà trống.

Gần đến trưa, Kỳ Quyên và Nguyên Nguyên mới lướt mãi mồ hôi chạy về.

Kỳ Quyên và Nguyên Nguyên đang nói chuyện rất vui vẻ với nhau, vừa bước vào phòng, nhìn thấy Vệ Nam, Kỳ Quyên sa sầm mặt lại. Chỉ có Nguyên Nguyên là cười toe cười toét, đến bên cạnh Vệ Nam thì thầm: “Nam Nam, mặt trời mọc trên biển thật đẹp, thật hoành tráng, thật rực rỡ, làm người ta lưu luyến không rời....

Trước khi Nguyên Nguyên lòi hết những từ miêu tả đẹp đẽ ra, Vệ Nam vội vàng ngắt lời: “Thôi ngay, đừng có mà kích tạo. Đi một quãng đường xa đến Hải Nam để ngủ quên. Tao đang rất ức chế đây”.

Kỳ Quyên lườm một cái: “Mày cũng biết điều đó à? Đi một quãng đường xa xôi đến Hải Nam để ngủ như chết, mày thật là đỉnh. Sáng nay tao ra công ra sức lay mày dậy mà mày vẫn không tỉnh. Đúng là chỗ nào mày cũng ngủ được”. Kỳ Quyên nhíu mày rồi liếc nhìn Vệ Nam: “Chiều nay ra biển, đừng có mà nói với tao là mày mặc quần bò đi đấy nhé”.

“Dĩ nhiên là tao có mang quần sooc mà”. Vệ nam mỉm cười, sờ tay lên mũi rồi quay người vào phòng tắm thay quần áo, nghe thấy Kỳ Quyên và Nguyên Nguyên nói rất to: “Đúng là tài ngủ không ai sánh bằng”.

“Mày không biết đâu hồi học cấp ba, tập thể dục theo nhạc mà nó còn ngủ được, bó tay”.

“Chẳng phải giống lợn sao, ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn”.

“Đi xin cái kỷ lục Guinness cho rồi”.

Vệ Nam soi mình trong gương, lấy tay véo mặt thật mạnh rồi vã nước lạnh vào mặt. Lần này thì tỉnh hẳn rồi. Vừa mặc xong quần áo, cô ấy nghe thấy điệu cười gian lạnh lùng của Kỳ Quyên: “Hơ, máy tính của tao làm sao thế này?” Vệ Nam giật nảy mình, vội chạy ra chỗ Kỳ Quyên, sợ hãi nhìn màn hình và nói: “Kỳ Quyên, máy tính của mày làm sao vậy?” Về mặt lo lắng ấy giống như khi nhìn người chồng yêu quý nhất của mình vậy.

Kỳ Quyên bực tức sờ tay lên trán rồi quay sang hỏi Vệ Nam: “Mày hỏi tao thì tao hỏi ai? Đêm qua mày ngồi máy mà”.

Vệ Nam xoa mồ hôi trong lòng bàn tay rồi mỉm cười như chưa có chuyện gì xảy ra: “Chắc là bị virus”.

“Virus?” Kỳ Quyên nhìn Vệ Nam với ánh mắt đầy ngờ vực, sau đó nhìn màn hình nhấp nháy không ngừng: “Tao dùng cái máy này ba năm rồi, sớm đã tu luyện thành lão yêu tinh không loại virus nào xâm nhập được. Tại sao vừa vào tay mày lại bị virus?”

Vệ Nam mỉm cười: “Có lẽ virus ở Hải Nam rất lợi hại”.

“Đừng có nhiều lời. Tối qua mày vào trang web rác rưởi nào mà bị nhiễm virus hả?” Vệ Nam vừa nói vừa mở phần mềm diệt virus, “Á, không mở được phần mềm diệt virus. Mày đúng là có bản lĩnh thu hút sinh vật quái dị, nhiễm con virus gì mà kinh dị thế này. Phần mềm diệt virus của tao có bản quyền hẳn hoi mà”.

Vệ Nam thầm nguyên rủa Lục Song. Không biết có phải trong lúc gửi file ảnh anh ta đã nhân tiện thả con virus vào máy, đúng là tên ác ôn, mình muốn đập chết anh ta.

“Không sao, tạm thời tắt máy đi đã. Tao có anh bạn rất giỏi về máy tính, để tối nhờ anh ấy sửa cho”. Vệ Nam nói vậy để tạm thời trấn áp Kỳ Quyên đang trong cơn thịnh nộ.

Kỳ Quyên nhìn Vệ Nam rồi cười gian tà: “Nhiễm con virus cũng chẳng sao, chỉ sợ.... mất hết chỗ bảo bối của tao thôi”.

Vệ Nam toát mồ hôi hột. Bảo bối của mày mất hết rồi. Chỉ có điều có thể nhận cơ hội này nói là do virus ăn hết, chẳng liên quan gì đến tao cả, hoàn toàn là lỗi của virus. Nghĩ đến đây Vệ Nam lại cười thầm trong bụng.

Bỗng nhiên bên tai Vệ Nam vang lên âm thanh kỳ quái, ò ó o o o, ò ó o o o, giống như con gà trống đánh thức nhà nông vào buổi sáng, tiếng kêu rất tự nhiên, giống y như thật.

Nguyên Nguyên tò mò mở cửa thò đầu ra ngoài nghe ngóng: “Ồ đây mà cũng có người nuôi gà á? Sao bây giờ mới kêu nhỉ?”

Vệ Nam làm luật sư thực tập nửa tháng nên đã rèn luyện được khả năng phản ứng nhanh nhạy, lập tức tìm thấy nơi phát ra tiếng gà kêu, nhanh như chớp lôi chiếc điện thoại trong túi quần bỏ của Vệ Nam rồi nghịch một hồi.

“Tiếng chuông cá tính phết đấy, cài đặt cho ai vậy?” Kỳ Quyên mỉm cười gian tà.

Vệ Nam cười và nói: “Cho chiếc đồng hồ nhân tạo của tao”.

Kỳ Quyên nói trúng tim đen: “Gà kêu à? Mày không thấy dù mày cài đặt tiếng hổ gầm thì mày vẫn ngủ như chết không tỉnh dậy được sao?”

Vệ Nam xấu hổ. Xin chị đừng có lần nào cũng ăn nói chua ngoa khiến người ta ức chế có được không.

Kỳ Quyên liếc nhìn tên Lục Hựu Hựu hiện trên màn hình, cười đều rồi đưa điện thoại cho Vệ Nam: “Mau nghe điện thoại đi....Anh Lục Hựu Hựu nhà mày đấy”.

Vệ Nam cầm điện thoại, liếc nhìn ánh mắt nhìn chằm chằm như hổ đói của chị Kỳ Quyên rồi nói: “Lục Song à, có chuyện gì vậy?”

“Vệ Nam, anh đến Hải Nam rồi”.

Vệ Nam nghiêm túc nói: “Vâng, chúc mừng anh đã hạ cánh an toàn”.

Lục Song không thèm để ý đến lời nói đùa của Vệ Nam mà nói tiếp: “Lịch trình chiều nay của các em là gì?”

Vệ Nam tóm lấy tờ lịch trình trên bàn rồi bắt đầu đọc: “Mười hai giờ đến nhà ăn bên cạnh ăn trưa, mười hai giờ ba mươi ngồi trên xe ngắm cảnh biển, năm giờ chiều đến bãi biển, có thể xuống biển bơi, buổi tối đốt lửa trại và ăn đồ nướng”.

Kỳ Quyên nhìn Vệ Nam chằm chằm như muốn nhìn xuyên qua điện thoại xem người gọi điện cho Vệ Nam ở đầu dây bên kia là người như thế nào. Vệ Nam không chịu được nữa liền lườm Kỳ Quyên, lấy tay bịt điện thoại rồi nói với Kỳ Quyên: “Chị Kỳ Quyên ạ, vị này là Lục Song, bạn của anh trai em, lần trước họp lớp chị gặp rồi. Chị đừng soi em nữa, chị soi thế em lạnh hết cả sống lưng”. Thực ra Vệ Nam rất muốn nói vị này là tác giả đáng thương mà suốt ngày chị thích bới móc....cũng chính là tên cao thủ biến thái đã delete

bảo bối của chị và làm hỏng máy tính của chị.... Dĩ nhiên, đó chỉ là những lời nói thầm trong bụng, bề ngoài vẫn tỏ vẻ vô tội, mỉm cười và nói: Anh ta đúng là người có cá tính, vừa gặp mặt đã nói tao không phải là mẫu người anh ta thích”.

Một lúc sau, Kỳ Quyên mới mỉm cười rồi quay sang nói với Nguyên Nguyên: “Tiểu Nguyên à, cái chiêu lật mềm buộc chặt này thật thú vị”.

Nguyên Nguyên quay đầu lại, ngơ ngác nói: “Hả?”

Vệ Nam nhìn Kỳ Quyên mỉm cười, không nói gì.

Lúc ấy Lục Song cũng che một đầu điện thoại lại rồi quay sang nói với Chu Phóng: “Hôm nay em mời cơm, mời cả cô ấy, thế nào?”

Chu Phóng nhún vai: “Cậu đã mời rồi thì thêm ai không cần phải hỏi ý kiến của tôi.... Ai trả tiền người ấy là anh cả”.

Lục Song cười gian tà: “Nhưng em muốn nhờ anh giúp mà”.

Nói xong Lục Song quay sang nói chuyện tiếp, đúng lúc ấy Vệ Nam cũng đang ngồi nghe: “Nam Nam, ăn trưa do đoàn du lịch sắp xếp không có gì ngon đâu, toàn là bọ tôm ngao chẳng bỏ dính răng ý mà. Sang chỗ anh đi. Chu Phóng nói muốn mời em ăn cơm”.

Chu Phóng gườm gườm nhìn Lục Song: “Cái giá của việc được cậu mời ăn cơm là hy sinh thể diện của mình sao?”

Lục Song mỉm cười nhìn Chu Phóng rồi nói với giọng điệu khinh thường: “Anh cũng có thể diện để mà hi sinh ư?”

Chu Phóng nói: “Thôi được, hy sinh bản thân vì anh em, lại được miễn phí ăn cơm trưa, như thế cũng tốt”.

Lục Song gật đầu, nhấc điện thoại lên nói tiếp: “Được không? Nếu đồng ý thì anh sang đón em”.

“Hả?” Vệ Nam ngạc nhiên một lúc lâu rồi mới chỉnh lại cái cằm suýt bị trật khớp, “Chu...Chu Phóng? Mời...em....ăn cơm?”

“Đúng vậy”. Lục Song mỉm cười, “Thần tượng của anh khác xa so với tưởng tượng của em. Em chuẩn bị tâm lý gặp rồi vỡ mộng đi là vừa”.

“Vâng, không sao, tối qua em đã cảm nhận được điều ấy rồi hơn nữa lại được tự mình trải nghiệm. Em cũng rất muốn gặp anh ấy”.

“Vậy anh với Chu Phóng đến khách sạn cất đồ, đợi chút nữa sẽ qua đón em”.

“Vâng ạ”.

Sau khi cúp điện thoại, Vệ Nam vội chạy lại tóm lấy tay Kỳ Quyên và hỏi: “Tiểu Quyên, mày còn nhớ tào thích Chu Phóng bao nhiêu năm rồi không?”

Kỳ Quyên nghĩ một lúc rồi nói: “Hình như là bốn năm. Từ năm thứ nhất mày đã bắt đầu đọc truyện của hắn ta”.

Vệ Nam gật gù thở dài: “Đúng vậy, đã bốn năm rồi...”

Kỳ Quyên cười: “Sao đột nhiên lại xúc động bùi ngùi như vậy?”

Vệ Nam im lặng một lúc rồi nói: “Bi kịch kéo dài bốn năm, chịu đựng cũng không dễ dàng gì”.

Vệ Nam đi vào nhà tắm thay quần áo, quần bò và áo phông đơn giản, soi mình trong gương rồi lặng lẽ thở dài. Thực ra Vệ Nam chỉ đơn thuần thích tác phẩm của Chu Phóng, hâm mộ tài năng và tính cách của anh ta, cũng không hy vọng hay mơ mộng gì về cơn người anh ta. Nhưng nếu khác biệt quá lớn thì cũng rất hụt hẫng. Ban đầu cứ tưởng rằng trí ít thì anh ta cũng là tài tử phong lưu. Nào ngờ lại là tên xấu xa, còn cười cợt gọi mình là “em dâu”. Nghĩ đến đây Vệ Nam rất muốn chui qua điện thoại đập chết anh ta.

Vừa bước ra khỏi cửa, Vệ Nam nhìn thấy Nguyên Nguyên đang cười gian tà nhìn mình. Vệ Nam bước sang trái một bước, Nguyên Nguyên đứng đối diện liền bước sang phải một bước chặn cô ấy lại, hai mắt sáng lên nhìn chăm chăm vào Vệ Nam.

Vệ Nam khó chịu nói: “Mày muốn gì?”

Nguyên Nguyên mỉm cười dịu dàng: “Nam Nam, nghe nói Chu Phóng mời mày ăn cơm. Cho tao đi với”.

Đúng là chỉ biết đặt ăn lên trên hết. Lần trước mày ăn sườn xào của mẹ tao liền bán rẻ tao. Tao còn dám đưa mày đi cùng hay sao?

Vệ Nam vừa đi giày vừa nói: “Nhưng mày có phải là fan của anh ấy đâu”.

Nguyên Nguyên vỗ ngực rồi nói: “Ai bảo thế? Tao là người nho nhã, không điên cuồng như mày. Tao đã bắt đầu đọc từ tác phẩm đầu tay của anh ấy cơ. Có điều tao chỉ e dè giữ niềm ngưỡng mộ đối với anh ấy trong lòng chứ không thể hiện ra ngoài”. Nói xong còn tỏ vẻ e thẹn nắm tay Vệ Nam, “Thật đấy, trong lòng tao rất ngưỡng mộ anh ấy”. (Ôi chị Nguyên Nguyên nhà ta là người nho nhã, còn e thẹn, thật không tưởng tượng được=]])

Vâng, mày e dè. E dè đến nỗi khi chi tay còn tung cho bạn trai mấy cú đấm. E dè đến nỗi dán đầy ảnh Lưu Đức Hoa trong lòng. E dè ngưỡng mộ Chu Phóng mấy năm liền mà không biết anh ấy là sinh viên khoa văn học trên chúng ta mấy khóa.....

Vệ Nam không còn gì để nói.

“Thế mày thử nói xem tác phẩm đầu tay của anh ấy là gì?”

Nguyên Nguyên nghĩ một lúc rất lâu rồi rụt rè nói: “ Xác chết biến mất”

Vệ Nam và Kỳ Quyên nhìn nhau rồi cùng lườm một cái, không thèm để ý đến Nguyên Nguyên.

Khi taxi đến khách sạn, Lục Song nhìn thấy ba cô gái đang đứng chờ. Họ đứng rất thẳng hàng. Gió biển thổi đến làm bay tóc họ. Nhìn từ xa, ba cô gái tóc bay trong gió giống như ba cây dừa đứng sừng sững trước biển.

22. Chương 15. Gặp Gỡ Thần Tượng

Lục Song mỉm cười rồi gọi: “Vệ Nam”.

Vệ Nam gật đầu, kéo tay Kỳ Quyên và nói: “Giới thiệu với anh đây là bạn tri kỷ của em, tên là Kỳ Quyên, anh đã gặp trong buổi họp lớp hôm trước. Còn đây là bạn cùng phòng của em, tên là Nguyên Nguyên, lần trước đến nhà ăn cơm anh cũng gặp rồi”. Nói xong Vệ Nam tự động đứng ra đằng sau, để hai người bạn tri kỷ nhiệt tình chào hỏi Lục Song.

Nguyên Nguyên chạy lại bắt tay Lục Song, cười toe toét: “Sao anh cũng đến Hai Nam... Thật là trùng hợp”. Cổ ý kéo dài âm cuối, nghe rất “điều dân”.

Lục Song mỉm cười: “Đi công tác thôi mà”.

Kỳ Quyên nghiêm nghị gật đầu, “Lục Song, em thường nghe Nam Nam nói rất nhiều về anh”. Mặc dù Vệ Nam đã huých rất mạnh vào tay nhưng Kỳ Quyên vẫn không chút lay động, lễ phép đưa tay ra và nói: “Rất vui được gặp anh. Em là Kỳ Quyên, bạn thân của Nam Nam”.

Sau đó Kỳ Quyên nắm lấy tay phải của Lục Song.

Tay trái tay phải của Lục Song đều bị nắm chặt, giống như tội phạm vậy. Tuy nhiên Lục Song không hề để bụng, lịch sự rung rung hai tay, cùng lúc bắt tay hai cô gái, mỉm cười nói: “Rất hân hạnh được làm quen với hai em”.

Vệ Nam đứng cạnh cố gắng ấn bụng nhin cười.

Nếu nói với Kỳ Quyên rằng người bắt tay cô ấy chính là tay tác giả cô ấy chứng mắt thì Kỳ Quyên sẽ phản ứng thế nào nhỉ? Nếu nói với Lục Song rằng anh ấy đang bắt tay với độc giả biến thái suốt ngày bởi mớ sai sót của anh thì anh ấy sẽ có phản ứng gì đây?

Dĩ nhiên, cuối cùng Vệ Nam cũng không nói ra điều ấy. Có một số niềm vui mình nên giữ trong lòng thì tốt hơn. Không nhất thiết phải chia sẻ với người khác.

Ai nói niềm vui riêng không bằng niềm vui chung? Đôi lúc mình tự hưởng thụ niềm vui một mình, còn người khác đều là kẻ ngốc, thế mới đã.

Nhìn Lục Song đang rất lịch sự bắt tay với hai cô bạn thân, Vệ Nam bỗng thấy thương thay cho mình.

Hai đứa ghê gớm kia có thể giấu cái đuôi sói đi được không?

Vệ Nam cười suốt đường đi, Lục Song ngồi cạnh bình tĩnh nhìn cô.

Một lúc sau, Vệ Nam ho một tiếng, không cười nữa, quay sang nhìn Lục Song rồi nghiêm túc hỏi: “Tôi qua anh thả virus vào máy em à?”

Lục Song mỉm cười: “Sao anh có thể làm chuyện thất đức ấy được”.

Vệ Nam ngớ ngàng thốt lên: “Nhưng máy tính bị virus thật mà, phần mềm diệt virus cũng không khởi động được”.

Lục Song suýt phì cười, quay sang nhìn vào mắt Vệ Nam rồi nhẹ nhàng giải thích: “Gần đây mới xuất hiện một loại virus mới tên là Worm Blaster, chuyên tấn công khe hở của phần mềm diệt virus. Nó sẽ làm cho máy tính không ngừng tự động restart”. Nói xong cố tỏ vẻ bình tĩnh nói: “Không sao đâu. Anh sẽ sửa giúp em”.

Vệ Nam gật đầu mỉm cười: “Cảm ơn”.

Vệ Nam quay sang nhìn phong cảnh bên ngoài, nghĩ bụng: “Được lắm Lục Song, anh tưởng tôi mù máy tính à? Dĩ nhiên tôi không được giỏi giang như anh, nhưng từ hồi cấp ba tôi đã biết dùng máy tính rồi. Loại virus Worm Blaster mà anh nói có từ lâu rồi. Máy tính ở trường đã từng bị nhiễm loại virus này. Rất nhiều phần mềm diệt virus có thể xử được nó, sao lại có thể làm tê liệt phần mềm diệt virus Rising Antivirus bản quyền của Kỳ Quyên được? Thực ra con virus đó là chắc chắn là do anh thả vào hoặc là anh tự đẻ ra nó? Anh cố gắng làm hỏng máy sau đó lại sửa nó để chứng tỏ tài sửa máy tính siêu phàm của mình chắc?”

Vệ Nam thở dài, bây giờ nghĩ lại mới thấy gặp Lục Song đúng là bị thảm. Đúng nói mới sáng sớm đã phải chịu đựng sự giầy vò tàn khốc của anh ta, ngay cả bạn bè, người thân xung quanh đều bị anh ta làm cho mắc bệnh “mai mối” tập thể, thậm chí máy tính của bạn thân cũng bị anh ta làm cho tê liệt... giống như hiệu ứng domino làm đảo lộn cuộc sống

Vệ nam quay đầu lại, nhìn thấy Lục Song đang mở cửa thư thả nhìn ra bên ngoài, gió biển thổi đến làm bay tóc anh ta, để lộ những đường nét hoàn hảo trên khuôn mặt.

Vệ Nam cũng quay đầu lại, bắt chước anh ta mở cửa.

Buổi chiều mùa hè nóng bức, chiếc xe taxi phóng đi trên con đường rộng rãi và sạch sẽ, những cây dừa bên đường đứng thành hàng thẳng tắp, cành lá khẽ đung đưa trong gió giống như đang chào đón du khách đến đây thăm quan. Gió biển nhẹ nhàng tấp vào mặt, dịu dàng ấm áp, mang theo vị mặn của biển.

Vệ Nam nhếch mép cười, ngắm nhìn bức tranh biển trời rực rỡ ở xa.

Nhiệt độ hôm nay không cao lắm, gió biển mát mẻ khiến người ta cảm thấy rất sảng khoái. Bầu trời bao la và nước biển xanh ngắt như hòa làm một, cây cối bên bờ biển nghiêng mình đón gió, không khí trong lành khiến lòng người như thấy vui hơn.

Vệ Nam nhớ hồi trước hai nhà Lục, Vệ cũng lái xe đi du lịch. Hồi ấy vì mình còn nhỏ, lại bị hai ông anh xấu xa bắt nạt đến cùng cực nên đã tức giận đứng trên bãi cát, dùng chân viết chữ Song (), viết rất to, nhìn trông giống hai chữ Hựu () Hựu () hơn. Vệ Nam hận anh ta đã làm cháy tóc mình nên dùng cát chôn nó lại, miệng lẩm bẩm chửi rửa, Lục Hựu Hựu anh biến mất trước mắt tôi, biến mất mãi mãi.

Lời nguyên rất linh nghiệm, không lâu sau nhà họ Lục chuyển nhà.

Cô bé Vệ Nam cũng dần quên đi những tháng ngày thơ ấu, có một cậu bạn bên hàng xóm rất thích chòng ghẹo mình. Có một cậu bạn tên là Lục Hựu Hựu, ở trường là cậu học sinh gương mẫu, ngoan ngoãn, sau khi tan học biến thành ma vương, tìm mọi cách ức hiếp cô bé nhỏ tuổi hơn mình.

Bây giờ gặp lại, cậu bạn trai trước mặt nhìn lag người bề ngoài lịch sự nho nhã... nhưng bên trong tâm địa xấu xa.

Quả nhiên, sống dưới vùng trời khác nhau tính cách con người cũng biến đổi nhiều. Cậu bạn Lục Song sống ở miền Nam mấy năm, hít đủ không khí ẩm ướt. Chuyển ra miền bắc sống mấy năm lại được tận hưởng ánh nắng mặt trời dữ dội. Tình hoa biến thái giữa hai miền Nam bắc được anh ta tiếp thu, kết hợp một cách hoàn hảo, cuối cùng biến thành phần tử đồi bại.

Quay đầu lại nhìn Lục Song, nhìn ánh mắt bình thản của anh ta, Vệ Nam không kiềm được liền bật cười.

Lục Song ời Lục Song, ít tuổi không có nghĩa là không thù dai, không phải là không báo thù mà là thời cơ chưa đến. Làm thế nào để trả đũa anh, quả là vấn đề triết lý sâu sắc.

Taxi dừng lại ở một nơi tương đối yên tĩnh, trước mặt là khu phố hải sản, dường như mới mở, đang có hoạt động giảm giá mua ba tặng một.

Nghe nói một độc giả giới thiệu chỗ này cho Chu Phóng. Dĩ nhiên đó là lời Lục Song nói, thật hay giả còn phải xem xét lại.

Cùng Lục Song đi lên tầng trên, Vệ Nam bỗng thấy hơi căng thẳng.

Vệ Nam thích sách của Chu Phóng đã bốn năm rồi nhưng chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ được gặp thần tượng ngoài đời. Đối với Vệ Nam mà nói, việc biết vị tác giả nổi tiếng sách bán rất chạy này là sinh viên trường T đã là chuyện rất đáng tự hào rồi. Vệ Nam rất ngưỡng mộ tài tử khoa văn trong truyền thuyết này, bây giờ được tiếp xúc, nói chuyện, Vệ Nam thấy lòng mình rối bời, cảm giác căng thẳng như con dâu tương lai đến gặp mẹ chồng vậy.

Lục Song mở cửa.

Sau đó lịch sự đưa tay ra và nói: “Xin mời”.

Vệ Nam có cảm giác hành động này của Lục Song giống như đẩy người ta xuống vực thẳm.

Vệ Nam hít một hơi thật sâu rồi tự tin bước vào phòng, cố gắng tỏ vẻ bình tĩnh ngẩng đầu, nhìn thấy cảnh tượng – Một anh họ Chu nào đó đang ngồi gặm cua rất tự nhiên, hai tay cầm lấy càng cua ra công ra sức kéo, không kéo được thì nhăn nhó mặt mày. Khi nghe thấy tiếng cửa mở, Chu Phóng ngẩng đầu lên, nhìn Vệ Nam một cái, vẻ mặt rất khô hài, vứt con cua chưa ăn xong sang một bên như ném bóng rổ vậy, sau đó lau tay, nhún vai, mỉm cười: “Ngại quá, anh đói quá nên ăn trước”. Sau đó hướng ánh mắt về phía Lục Song, “Các em đến nhanh thế”.

Thế nào gọi là vỡ mộng, đó chính là khi nhìn thấy màn “Tài tử phong lưu ăn cua”.

Vệ Nam sợ mình không nể mặt phì cười thì thật xấu hổ nên đành phải cố gắng nhịn cười, cúi mặt xuống.

Lục Song lịch sự kéo ghế cho Vệ Nam rồi ngồi cạnh cô ấy, ở vị trí đối diện với Chu Phóng. Anh chỉ vào đĩa càng cua đầy bên cạnh rồi trêu Chu Phóng: “Anh đói đến phát điên rồi à?”

Chu Phóng nhún vai: “Anh đáng thương lắm cậu không biết đâu. Vừa xuống máy bay đã nhận được điện thoại thúc giục đăng bài. Anh vội chạy về nhà viết viết và viết. Đêm qua thức trắng viết bài, sáng nay chưa có gì nhét vào bụng, anh đói đến nỗi sắp bị chuột rút dạ dày rồi đây này”.

Lục Song phì cười, ấn nút bên cạnh gọi nhân viên phục vụ đến và bắt đầu gọi món.

Dĩ nhiên anh ta đưa menu cho Vệ Nam chọn trước, Vệ Nam chọn vài món hải sản không đắt lắm, sau đó đưa menu cho Lục Song, nhẹ nhàng nói: “Anh gọi đi”.

Tuy Chu Phóng nhìn Vệ Nam với ánh mắt vô cùng “thân thiết” nhưng cô vẫn có cảm giác đáng sợ anh ta thật giống với con sói đang ngoe nguẩy cái đuôi dài. Vệ Nam nghĩ bụng chắc Lục Song vẫn chưa nói cho

Chu Phóng biết mình là fan của anh ta, bởi ánh mắt của anh ta toát lên vẻ “đàn anh” rõ rệt, nói đúng hơn là ánh mắt như đang nhìn “em dâu” vậy.

Ánh mắt ấy khiến Vệ Nam thấy không tự nhiên, cô mỉm cười với Lục Song và nói: “Em vào phòng vệ sinh một chút”.

Lục Song gật đầu: “Uh, ra cửa rẽ phải”.

Sau khi Vệ Nam đi, Chu Phóng mới bức xúc nói: “Khả năng thẩm mỹ của cậu độc đáo nhỉ, một cô gái giản dị như thế, quần bò và áo phông một màu, tóc dài tự nhiên, không có cái kẹp tóc nào trên đầu cũng không tết sam, xét cho cùng là quá giản dị, hay là quá lười...”

Vệ Nam chỉ cười không nói gì.

Chu Phóng tiếp tục than vãn: “Anh cứ tưởng với con mắt của cậu, trí ít cũng phải chọn cô gái nào sành điệu, tóc xoăn, đi giày cao mười phân, trang điểm đúng mốt, đeo chiếc túi xách thời thượng, trông rất sexy chứ”.

Lục Song nói: “Em không thô tục như thế”.

Chu Phóng trêu chọc: “Uh, uh, cậu siêu phàm thoát tục”.

Lục Song vừa mở bia cho Chu Phóng vừa mỉm cười nói: “Mỗi người một ý thích mà. Bạn gái anh em cũng thấy chướng mắt. Dẫn cô ấy đến cho anh làm quen thôi. Em tôn trọng quyền ngôn luận của anh nhưng không có nghĩa là em đồng ý với quan điểm của anh”.

“... Thôi được. Cậu thích là được. Anh không đánh giá nữa”. Chu Phóng nhún vai, cầm cốc bia Lục Song đưa cho, uống một hơi rồi nói: “À, đúng rồi, cô ấy chưa biết tình cảm của cậu dành cho cô ấy đúng không? Anh có cảm giác ánh mắt cô ấy nhìn cậu như nhìn anh trai vậy?”

“Dĩ nhiên”. Lục Song mỉm cười, “Nếu cô ấy biết thì với tính cách của cô ấy chắc chắn sẽ né tránh em, chống chọi với em. Vì vậy trước khi cô ấy có cảm tình với em, em sẽ cố hết sức kéo dài thời gian thổ lộ”.

“Vì sao không chủ động tấn công? Chẳng giống với tác phong sét đánh tiêu diệt một chiếc máy tính trong nháy mắt của cậu chút nào cả”. Chu Phóng cười và nói.

Lục Song im lặng một lúc lâu, lâu đến nỗi Chu Phóng uống hết cốc bia rồi mới nhẹ nhàng nói: “Vì cô ấy yêu một người, yêu... sâu sắc, da diết”.

Chu Phóng không nói gì, mỉm cười lắc lắc cốc bia trong tay, chờ Lục Song nói tiếp.

Lục Song khẽ thở dài rồi bình thản nói: “Em không muốn tạo bất cứ áp lực nào cho cô ấy. Cô ấy đã... khổ sở lắm rồi”.

Chu Phóng im lặng, một lát sau mới day huyệt Thái Dương và nói: “Anh cứ tưởng rằng hai đứa là đôi thanh mai trúc mã từ nhỏ đã thích nhau cơ”.

Lục Song mỉm cười: “Dù em có người lớn sớm thì cũng không đến nỗi thích một người từ lúc tám tuổi đâu anh ạ”.

“Cũng phải...” Chu Phóng gật gù, “Vậy thì hồi tám tuổi cậu bắt nạt cô ấy, thế chẳng phải là tâm lý của bọn trẻ con thích mới bắt nạt sao?”

Lục Song nghiêm túc nói: “Không phải, hồi ấy chỉ thấy bím tóc của cô bé nhà họ Vệ rất đáng yêu, muốn túm tóc nghịch thôi”.

“Sau đó cậu nghịch lửa làm cháy tóc con nhà người ta....”

Lục Song nghiêm túc nói: “Cô ấy ngồi trước vườn hoa nhà em, tóc tai bù rù, em cứ tưởng là cỏ mọc um tùm”.

“...”

Nghe tiếng cửa mở, hai người cùng phá lên cười, sau đó tiếp tục rót bia như không có chuyện gì xảy ra.

Vệ Nam thấy không khí có trong phòng có gì đó rất lạ, liền điều chỉnh chiếc điều hòa bên cạnh cho nhiệt độ xuống thấp một chút rồi mới ngồi xuống cạnh Lục Song.

Nhân viên phục vụ đẩy chiếc xe thức ăn đầy. Hải sản tươi sống được bày trên đĩa với nhiều hình thù ngộ nghĩnh, hai mắt Chu Phóng sáng như đèn pha ô tô, ăn rất tự nhiên.

Hình ảnh “tài tử phong lưu ăn cua ăn như hổ đói” mà được chụp lại phân phát khắp nơi thì đảm bảo tỷ lệ fan của Chu Phóng vỡ mộng đạt đến 99.9%.

Vệ Nam liếc nhìn Chu Phóng đang ăn ngấu nghiến, không còn gì để nói, nhìn bàn thức ăn toàn các món hải sản lại càng không còn gì để nói.

Vệ Nam không hứng thú với hải sản cho lắm. Nào là tôm, cua, ngao, sò khi ăn phải bóc vỏ rồi chấm nước tương, thật phiền phức, lại chẳng no bụng. Thích nhất là được ăn một bát mì. Dĩ nhiên Chu Phóng không thể mời người ta đi một quãng đường xa đến đây để ăn mì được. Vệ Nam đành phải lặng lẽ ngồi ăn, hì hà hì hụi bóc tôm, bóc mãi mới ăn được ít thịt, chẳng bỏ dính răng, thật là ức chế.

Một lúc sau, Vệ Nam một con tôm đã bóc sẵn nhảy vào bát mình, ngẩng đầu lên thì thấy Chu Phóng đang cười toe toét: “Em ném thử xem, ngon lắm đấy”.

Lục Song nhìn Chu Phóng với ánh mắt khen ngợi, sau đó mỉm cười gấp một con cua đã bóc sẵn vào bát Vệ Nam và nói: “Ăn nhiều vào”.

Vệ Nam nhìn nụ cười vô cùng dịu dàng của hai anh chàng lịch sự mà cảm giác mình giống như động vật quý hiếm bị mọi người vây quanh. Cảm giác ấy thật là đáng sợ, giống như dưới ghế có đinh, khiến Vệ Nam đứng ngồi không yên.

“Em tự bóc được, các anh cứ kệ em”. Vệ Nam vừa từ chối thịnh tình của hai người vừa ôm khư khư cái bát trước ngực.

Lục Song và Chu Phóng không gấp đồ ăn nữa mà quay sang nói chuyện.

“Mâu thuẫn giữa anh và nhà xuất bản đã giải quyết xong chưa?” Lục Song hỏi.

Chu Phóng nhún mày: “Anh không muốn làm bị cáo trước tòa đâu, cảm giác bị mọi người sấm soi chẳng hay chút nào, đang cố giải quyết cho xong đây”.

“Cái kiểu chỉ thích làm theo ý mình của anh đã đắc tội với bao nhiêu nhà xuất bản rồi”.

Chu Phóng nhún vai: “Chẳng còn cách nào, anh là người hung hăng quen rồi, không muốn nghe theo sự sắp đặt của họ, đừng hòng mà lợi dụng được anh”.

“Lật mặt với bên Lão Đông, việc ký kết cuốn sách mới của anh có thuận lợi không?”

“Tháng sáu ra sách, còn cậu?”

“Chắc cùng đợt với anh, trong bản kế hoạch của nhà xuất bản sách của anh em mình cùng thể loại mà”.

Cuối cùng Vệ Nam cũng có thể nói xen vài câu. Cô quay sang hỏi Lục Song: “Sách của anh sắp xuất bản à?”

Lục Song mỉm cười: “Đúng vậy, Xác chết biến mất sắp xuất bản rồi, đến lúc ấy sẽ tặng em một quyển, cho em chơi trò “bối lòng tìm vết”.

Vệ Nam xấu hổ đỏ cả mặt, hôm ấy chỉ nhằm chỗ sai đã đủ mất mặt lắm rồi.

Chu Phóng mỉm cười lấy trong chiếc túi bên cạnh một cuốn sách đưa cho Vệ Nam: “Tặng em món quà gấp mặt, đừng chê quà mọn nhé”.

Nhìn thấy cuốn sách có chữ ký, Vệ Nam bỗng thấy xúc động đến đỏ cả mặt, đang định cầm lấy sách rồi cảm ơn thì bị Lục Song chặn lại.

Lục Song mỉm cười nhìn Chu Phóng: “Chỉ có một cuốn mà anh cũng lấy ra à?”

Chu Phóng vội rút trong túi một cuốn nữa và nói: “Suýt thì quên, thực ra anh mang hai cuốn”.

“Chẳng phải là tập 1, tập 2 sao? Vẫn tính là một cuốn”. Lục Song mỉm cười bất bẽ.

Chu Phóng than thở: “Thôi anh xin cậu, vác hai quyển sách nặng thế này đi một quãng đường xa đến đây cũng không dễ dàng gì. Bên trong có chữ ký bằng bút lông đấy, không có bản thứ hai đâu”. Nói xong mỉm cười đưa cho Vệ Nam: “Tặng em món quà gặp mặt, thực ra cũng chẳng có gì hay ho đâu nhưng mang về bày cũng được”.

Đó là cuốn Vùng đất vĩnh hằng đóng bìa cứng với số lượng tiêu thụ hàng chục nghìn cuốn. Lúc ấy không biết bao nhiêu người chờ đặt sách, Vệ Nam xếp hàng nhưng không mua được. Cuốn sách đóng bìa tinh xảo, được đặt trong chiếc hộp rất đẹp. Tuy cảm giác chiếc hộp ấy trông giống chiếc “quan tài”, nhưng rất hợp với phong cách của Chu Phóng.

Vệ Nam mở cuốn sách, nhìn thấy nét viết rất cá tính – “Tặng Vệ Nam, chúc mọi điều tốt lành. tháng X năm XX, Chu Phóng”.

Nét bút phóng khoáng, đúng là tuyệt tác, tuyệt tác, không biết mang đi bán đấu giá thì sẽ kiếm được bao nhiêu tiền.

Tuy đã có được cuốn sách có chữ ký của tác giả như mong ước, nhưng tiếc rằng Chu Phóng hoàn toàn không biết rằng Vệ Nam là fan trung thành của anh, tặng cuốn sách này cũng là vì nể mặt Lục Song, cộng thêm hình ảnh ăn của đáng kinh ngạc, Vệ Nam cố gắng nhịn cười nhịn suốt một tiếng, đến nỗi ruột sắp xoắn lại giống như dây thừng rồi.

Vệ Nam vào phòng vệ sinh một lần nữa trước khi rời khỏi khu phố hải sản. Nhân lúc xung quanh không có ai, Vệ Nam soi mình trong gương cười sắc súa, sau đó hít một hơi thật sâu – Kỳ Quyên à, mày phải biết rằng tao đối tốt với mày thế nào.

Trong lòng biết rõ rằng Lục Song là tác giả biến thái mà mày ngưỡng mộ nhưng không nói với mày, đó là một chuyện hết sức đau lòng nhưng cũng rất thú vị.

23. Chương 16. Kỳ Quyên Hung Dữ

Vệ Nam bước lững thững từ phòng vệ sinh ra ngoài, không biết Chu Phóng móc đâu ra chiếc xe, chễm chệ ngồi trong buồng lái, đeo cặp kính đen rất ngầu, vẫy tay về phía Lục Song.

Lục Song bước lại gần, mỉm cười nói: “Dù gì thì ngày mai mới ký hợp đồng, chiều nay chúng ta được tự do. Anh lại mượn được xe, chỉ bằng chúng ta đến bờ biển ngắm cảnh, được không?”

Chu Phóng than vãn: “Cậu nhẩn tâm nhìn một tác giả đáng thương thức đêm viết bài như tôi đưa cậu đi ngắm cảnh sao...”

Lục Song lạnh lùng nói: “Rất nhẩn tâm”.

Chu Phóng nghiêm túc nói: “Anh Lục Song, anh theo đuổi bạn gái có cần cần em phải chạy theo không?”

Lục Song mỉm cười: “Rất cần”.

Chu Phóng thở dài bất lực: “Thôi được. Nhưng anh có điều kiện”.

“Xin cứ nói”.

Chu Phóng nghĩ một lúc, đột nhiên nhếch mép cười đẽu: “Sau này sinh con phải nhận anh làm cha nuôi. Nếu sinh đôi thì phải cho anh một đứa”.

Lục Song ho một tiếng: “Anh cũng... lo xa gớm nhỉ?”

Chu Phóng vẫn cười đẽu: “Anh quen dùng kiểu tư duy này để phân tích vấn đề rồi”.

Lục Song đặt ngón tay cái lên cằm, tỏ vẻ suy nghĩ nghiêm túc, sau đó ngẩng đầu lên nói: “Thôi được. Sinh con nhận anh làm cha nuôi, sinh đôi cho anh một đứa”.

Chu Phóng sững người. Người này nhận lời thật dứt khoát.

Chu Phóng đâu biết rằng, trong phút chốc Lục Song quay đầu lại, anh ta khoái chí cười thầm trong bụng – Chu Phóng ơi là Chu Phóng, đáng tiếc thay cho tác giả lớn viết tiểu thuyết suy luận như anh, khả năng tư duy logic tinh vi như vậy, sao lần này lại có thể quên đại từ nhân xưng quan trọng như vậy chứ. Anh không hề nói rõ “Ai” sinh con? Haha, nhận lời anh dứt khoát như vậy thực ra vì sơ hở trong lời nói của anh quá rõ ràng, sau này để con lợn, chó, mèo nhà tôi sinh một đàn con lúc nhúc, nhận anh làm cha nuôi, thậm chí cho anh nuôi tất cũng chẳng có vấn đề gì”.

Lục Song vẫn chưa đắc chí xong thì đột nhiên Chu Phóng thở dài: “Cậu nhận lời dứt khoát như vậy, không phải là muốn tặng tôi con chó con chứ...”

Lục Song bật cười: “Bị anh phát hiện rồi”.

Vệ Nam chậm chậm cuối cùng cũng xuất hiện. Lục Song lễ phép hỏi: “Em ngồi trước chứ?”

Vệ Nam lắc đầu, tự giác ngồi ở ghế sau. Dù gì thì nói hai người họ cũng thân nhau hơn, có nhiều chuyện để nói. Minh ngồi cạnh Chu Phóng khó đảm bảo không vì một phút kích động mà tung chưởng đâm anh ta.

Tiếc rằng khi xe vừa lăn bánh, Vệ Nam đã thấy hối hận.

Lục Song lái xe giống như đánh xe ngựa, còn đẳng cấp của Chu Phóng cao hơn một bậc, lái xe như lái máy bay.

Kỹ thuật lái xe của Chu Phóng rất “dã man”. Nghe nói là người yêu thích đua xe nghiệp dư, còn tham gia vào câu lạc bộ đua xe nào đó. Lái xe với tốc độ cao như vậy mà mặt vẫn thản nhiên như không, còn bật nhạc rất to, rất điên cuồng. Lục Song ngồi bên cạnh cũng thản nhiên không kém, khi xe nghiêng một cái chỉ nhẹ nhàng đưa tay ra bám vào tay vịn bên cạnh. Vệ Nam ngồi sau thật thê thảm, giống như chiếc thuyền lênh đênh trên mặt biển, net mặt toát lên vẻ oanh liệt của tráng sỹ một đi không trở lại, dang rộng hai tay, bám vào thành trong của xe, hết lắc sang trái rồi lại lắc sang phải theo tiếng nhạc, giống như con lật đật vừa buồn cười vừa đáng thương.

Vệ Nam rất muốn hét lên: “Đồ biến thái, anh có thể lái xe chậm lại được không?”

Nhưng không thể nói như vậy được. Dù gì đó cũng là thần tượng của mình, chửi thần tượng là “đồ biến thái” thì chẳng ra làm sao cả. Vệ Nam đành lặng lẽ nghiêng răng nghiêng lợi chịu đựng cơn đau dạ dày âm ỉ đang giào vò.

Bỗng nhiên Lục Song như nhớ ra điều gì liền với tay tắt nhạc đi, quay sang nói với Chu Phóng: “Anh lái chậm thôi”.

Chu Phóng nói: “Đường ở đây rộng rãi lại không có xe cộ, nhân tiện lướt chút, có vấn đề gì không?”

Lục Song nhẹ nhàng nói: “Vệ Nam say xe”.

Chu Phóng quay lại nhìn Vệ Nam. Cặp kính râm to che mất nửa mặt anh ta, chỉ để lộ cặp môi đẹp như điêu khắc đang mỉm cười, nụ cười gian tà điển hình của những kẻ xấu xa, “Oh, say xe à”. Cố ý kéo dài âm cuối, giọng điệu giễu cợt, “Say xe sao không nói sớm”. Sau đó, chiếc xe được giảm tốc độ xuống còn một nửa.

Lúc ấy Vệ Nam mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn Lục Song với nụ cười đầy cảm kích rồi nói: “Cảm ơn...”

Lục Song mỉm cười gật đầu: “Không có gì”.

Chu Phóng hất tóc lên rất ngẫu nhiên, mở cửa huyết sắc rồi mỉm cười nói: “Năm nay làm bóng đèn cũng phải làm cái bóng đèn huỳnh quang cao cấp có cá tính”.

Vệ Nam nghi ngờ hỏi: “Anh nói gì vậy?”

Chu Phóng cười nói: “Không có gì, chỉ là bỗng nhiên có linh cảm sáng tác mãnh liệt”.

Vệ nam rất muốn đập chết anh ta, nghiêng răng chịu đựng mới không thèm để ý đến nụ cười gian tà của anh ta. Cô quay sang nói với Lục Song: “Sau khi đến khách sạn, anh sửa máy tính giúp em được không?”

Lục Song gật đầu: “Ok”.

Trong chuyến đi du lịch, thời gian ngủ trưa rút ngắn xuống còn một tiếng, đối với Nguyên Nguyên, quãng thời gian ít ỏi này không bỏ dính răng, thế nên quyết định ôm cuốn sách nằm trên giường giết thời gian. Kỳ Quyên sa sầm mặt lại, vật đi vật lại cái máy tính dở sống dở chết.

Vệ Nam gõ cửa bước vào phòng, sau khi thấy hai cô bạn thân ăn mặc chỉnh tề mới cười toe toét với Kỳ Quyên: “Tiểu Quyên à, tao mời Lục Song đến xem cái máy tính của bọn mình, được không?”

Kỳ Quyên gật đầu, nhìn Lục Song một cái, dù không muốn nhưng vẫn phải đứng dậy nhường chỗ. Đối với Kỳ Quyên, máy tính quý báu như mạng sống của mình vậy.

Lục Song ngồi xuống trước bàn máy tính, nhìn màn hình rồi bình tĩnh ấn nút khởi động, gõ tạch tạch một dãy ký tự trong sự ngỡ ngàng của hai cô gái, chỉ thấy màn hình màu xanh nhấp nháy dãy chữ tiếng Anh, sau đó có các số phần trăm chạy trên màn hình, một lúc sau máy tính khởi động bình thường. Lục Song mỉm cười, nhấp chuột mở phần mềm diệt virus, nâng cấp, sau đó đứng dậy, nhún vai và nói: “Xong rồi”. Động tác nhanh đến chóng mặt.

Kỳ Quyên nhìn chiếc máy tính sống lại trong nháy mắt rồi hỏi lại với giọng điệu đầy hoài nghi: “Anh chắc chắn máy em không có vấn đề gì chứ?”

Lục Song quay sang nhìn Vệ Nam, sau đó cười với Kỳ Quyên một cách kỳ quặc: “Đây là... máy tính của em?”

Kỳ Quyên nhú mày: “Có vấn đề gì à?”

Lục Song nhìn Vệ Nam, Vệ Nam quay đầu sang chỗ khác cố nhịn cười. Lục Song quay đầu lại mỉm cười với Kỳ Quyên và nói: “Không vấn đề gì, hoàn toàn không có vấn đề gì”.

Kỳ Quyên không hiểu hai con người đang cười một cách rất kỳ quặc này, liền chạy lại kiểm tra ổ cứng, khi kiểm tra đến ổ F, Vệ Nam bắt đầu nín thở, còn Lục Song thản nhiên như không.

Bỗng nhiên Kỳ Quyên sa sầm mặt xuống: “Rất nhiều bảo bối của tao không cánh mà bay, Nam Nam, chuyện này là thế nào?”

Vệ Nam chưa kịp nói gì thì Lục Song đã nói trước: “Có lẽ là do virus tấn công máy em đã ăn mất mấy file đó rồi”.

Kỳ Quyên nheo mày: “Virus cũng biết ăn file á? Đây là lần đầu tiên em nghe thấy đấy. Anh thử cho em xem xem”.

“OK”. Lục Song bình tĩnh gật đầu, cầm laptop của Kỳ Quyên, nhân lúc Kỳ Quyên không để ý làm một vài thao tác, trong nháy mắt tự động “ăn” mấy file trong ổ F. Kỳ Quyên hét lên: “Thôi thôi thôi. Em phục anh rồi”.

Lục Song mỉm cười nhún vai, sau đó phục hồi mấy file vừa xóa.

Sau khi sửa máy tính xong, Vệ Nam tiễn Lục Song ra cửa.

Đi đến hành lang, Lục Song đứng lại, quay sang nói với Vệ Nam: “Thì ra cái máy tính ấy không phải của em. Xem ra anh đã xem thường em rồi”.

Vệ Nam vội gật đầu như đập tỏi: “Đúng vậy đúng vậy, sao em có thể làm những chuyện như thế được”.

Lục Song mỉm cười: “Ý anh là lẽ ra máy tính của em phải nhiều hơn mới đúng, anh xem thường em quá”.

“.....” Vệ Nam không còn gì để nói.

Lục Song nói tiếp: “Thực ra mấy file xóa tối qua có thể dùng số liệu phục hồi lại”. Anh ta thở dài rồi nói: “Tiếc rằng thái độ của Kỳ Quyên quá hung hăng, không thêm tin vào khả năng của anh. Anh nghĩ một lúc, cuối cùng quyết định không hồi phục lại”.

Vệ Nam rất muốn cào mạnh vào tường, dĩ nhiên cào mặt anh ta thú vị hơn.

“Xem nhiều phim bạo lực như thế không có lợi cho sự phát triển sau này”.

Phát triển phát triển, anh tưởng cô ấy là cây dừa bên bờ biển chắc.

Vệ Nam lờm một cái: “Anh viết tiểu thuyết bịa ra bao nhiêu vụ án thảm sát bạo lực, máu mê bê bết, còn dám lấy cái tên biến thái ‘Tiếng khóc trong nhà xác’ để đặt tên cho chương chuyện. Lẽ nào cũng vì anh xem quá nhiều phim bạo lực?”

Vệ Nam mỉm cười: “Anh chưa bao giờ xem phim bạo lực”. Sau đó đột nhiên chuyển đề tài, nghiêm túc nói: “Anh chỉ xem phim kinh dị”.

Nhìn bóng Lục Song biến mất ở đầu kia hành lang, một lúc sau Vệ Nam mới khẽ thở dài rồi gơ ngón tay cái lên.

Lục Song, I bó tay YOU!

Vệ Nam không ngờ rằng, Kỳ Quyên với giác quan thứ sáu nhạy bén đã lén tạo một khe hở, sau đó áp sát tai vào đó nghe trộm như đang điều tra vụ án vậy.

Vì thế khi Vệ Nam đẩy cửa bước vào, nhìn thấy khuôn mặt đờ đờ sát khí của Kỳ Quyên và Nguyên Nguyên đang ẩn bụng nhin cười, cô đã rất biết điều thu lại cái chân vừa bước vào cửa, quay người định bỏ chạy, kết quả là bị Kỳ Quyên tóm gáy lôi vào.

“Con ranh”.

Tiếng hét khùng khiếp của Kỳ Quyên suýt thì làm thủng màng nhĩ của Vệ Nam. Vệ Nam không trâu bò như Kỳ Quyên, chỉ có thể để cô ấy mặc sức lôi cổ vào phòng. Kỳ Quyên đóng cửa đến rầm một cái, giống hệt đoạn mở đầu của vụ án giết người điển hình.

Nguyên Nguyên có mặt ở hiện trường, tận mắt chứng kiến mọi thứ nhưng rất “e dè” bịt miệng cười, còn nhảy từ trên giường xuống nhường chỗ rộng rãi cho hai người, vừa đứng nhìn vừa nói: “Chúng mày có cần dụng cụ gì không? Hay đánh nhau bằng tay? Cần cây lau nhà không? Chối cũng có đấy, có cần tao lấy cho không?”

Vệ Nam chỉ biết lờm không nói gì.

Kỳ Quyên và Vệ Nam quen nhau bao nhiêu năm nay, dĩ nhiên biết hết điểm yếu của nhau. Kỳ Quyên rất quyết đoán đè Vệ Nam xuống giường, gờ tay ấn vào tử huyệt của Vệ Nam.

“Hahahaha....đừng cù, đừng cù....” Móng vuốt ma quái của Kỳ Quyên cù vào bụng Vệ Nam khiến cô cười đến rớt nước mắt, khóc lóc, la hét cầu xin, “Chị ơi, xin chị tha cho em....Em muốn tốt cho chị nên mới không nói cho chị biết chuyện....Lục Song chính là tác giả mà chị yêu thích....”

Căn phòng bỗng nhiên tĩnh lặng như nắm mồ.

Kỳ Quyên rút tay lại, Vệ Nam nghe thấy tiếng cười của mình vọng lại trong căn phòng trống trải. Tiếng cười khùng khiếp của chính mình thật đáng sợ, Vệ Nam nghe mà rùng mình.

“Mày nói gì?” Về mặt sàm sì của Kỳ Quyên trong nháy mắt đen sì như Bao Công, gườm gườm nhìn Vệ Nam rồi nói: “Nói lại lần nữa cho tao nghe”.

Vệ Nam nuốt nước bọt, nhìn khuôn mặt đáng sợ của Kỳ Quyên, quả thực không dám giấu diếm, huống hồ trong lúc nguy cấp chính mình đã lỡ miệng, đành phải “đâm lao thì phải theo lao” nói rõ ràng cho Kỳ Quyên hiểu: “Lục Song...là...là...tác giả...của...Xác chết biến mất”

Vệ Nam vừa lắp ba lắp bắp nói từng chữ vừa quan sát phản ứng của Kỳ Quyên.

Chỉ thấy mặt Kỳ Quyên tối sầm lại, đỉnh đầu có khói bay ra, giống như yêu nữ luyện công bị tẩu hỏa nhập ma trong tiểu thuyết kiếm hiệp, chỉ thiếu chút gió, tóc tai bù rù, quần áo rách rưới.

Một lúc sau, Kỳ Quyên mới lặng lẽ thở dài, “Uh, thì ra Lục Song là tên tác giả ấy. Chẳng trách tai thấy tính cách biến thái của anh ta sao mà quen thế”. Nói xong cô ấy mỉm cười rồi vỗ vai Vệ Nam, “Mày đúng là có bản lĩnh lôi cuốn những sinh vật quái dị, tiếp tục phần đầu”. Sau đó bình thản bước lại gần cửa sổ, mở toang cửa sổ, cầm một quả táo xoay đi xoay lại trong lòng bàn tay, quay đầu lại mỉm cười dịu dàng với Vệ Nam: “Nam Nam, tao rất muốn ném táo”.

Vệ Nam rùng mình, cười miễn cưỡng: “Xin cứ ném”.

Kỳ Quyên vung tay, cố hết sức ném quả táo đi thật xa, chắc phải đến chục mét, quả táo rơi cạnh thùng rác ở xa, vang lên tiếng kêu lộc cộc rồi vỡ nát bét.

Sau đó, Kỳ Quyên quay đầu lại, nhếch mép mỉm cười: “Nam Nam, tao coi quả táo đó là mày ném đi rồi”.

Vệ Nam nghiêm túc gật đầu: “Ném hay lắm, ném hay lắm”.

Kỳ Quyên nói tiếp: “Dám giấu tao vui về một mình, mày lợi hại thật đấy”.

Vệ Nam ngoan ngoãn gật đầu: “Không dám không dám, lần sau không dám nữa. Sau này có niềm vui gì nhất định em sẽ chia sẻ với chị đầu tiên”.

Kỳ Quyên nói: “Thế còn được”. Sau đó cô ấy vung tay đập thật mạnh vào tường rồi co tay lại lắc lắc tay, quay sang nhìn Nguyên Nguyên đang trở mặt nhìn rồi mỉm cười và nói: “Tay tao đau quá”.

Nguyên Nguyên gật đầu thông cảm: “Mày đập vào tường, không phải Lục Song, dĩ nhiên là đau rồi”.

Kỳ Quyên nhìn Vệ Nam một cái rồi lao về phía giường, cầm một cái gối đập lia lịa, sau một hồi bùm bụp không dứt, cuối cùng Kỳ Quyên vỗ vỗ cái gối rồi đặt lại vị trí cũ, sau đó cười toe toét nói: “Sắp đến giờ tập trung rồi. Chúng mày còn không đi thay quần áo đi”. Nói xong lấy trong túi chiếc lược rồi bình thần chải đầu.

Vệ Nam xoa mặt, ôi, thật là may mắn, Lục Song không có mặt ở đây, mình cũng vẫn còn sống, đúng là chuyện tốt đẹp không gì bằng.

24. Chương 17. Một Lục Song Khác

Lịch trình buổi chiều là một tiếng ngắm cảnh và vui đùa trên bãi biển.

Vệ Nam, Kỳ Quyên, Nguyên Nguyên thu dọn song mọi thứ liền xuống cầu thang tập trung, vừa ra khỏi phòng được vài bước thì nghe thấy trong một căn phòng nào đó vọng lên tiếng hét chói tai của Tô Mẫn Mẫn, “Hứa Chi Hằng, sao anh không chết đi”. Cùng với đó là tiếng lao vèo vèo của chiếc gối, suýt nữa thì đập trúng đầu Kỳ Quyên.

Ba người sững sờ nhìn vào trong phòng, thấy Tô Mẫn Mẫn đang tức giận đến nỗi toàn thân run rẩy, tay cầm một chiếc gối khác chuẩn bị ném tiếp, sau khi nhìn thấy ba người đang đứng ngoài cửa liền chau mày rồi dừng tay lại, lịch sự mời ba người đi qua.

Nguyên Nguyên hiểu ý liền kéo Vệ Nam và Kỳ Quyên nhanh chóng bước qua cửa.

“Bụp” một cái, một cái gối nữa bay vèo vào sau gáy ba người.

Hứa Chi Hằng đi ra, khuôn mặt thản nhiên đứng dựa vào cửa, lạnh lùng nhìn Tô Mẫn Mẫn và nói: “Tiếp đi”.

Ba người đi cũng không phải mà dừng lại cũng không phải, người này nhìn người kia.

Tô Mẫn Mẫn tức điên lên, khua khoắc lung tung tìm thứ gì đó ném tiếp, tiện tay vớ được cái cốc, định ném nhưng dường như không nhắm tâm, tay run run đặt cốc xuống bàn, chỉ tay vào Hứa Chi Hằng rồi run rẩy nói: “Hứa Chi Hằng tôi nói cho anh biết, đừng tưởng Tô Mẫn Mẫn tôi là người anh thích thì gọi đến không thích thì đuổi đi. Tôi không ngu như anh nghĩ đâu. Chẳng phải anh chỉ coi phụ nữ như món đồ sao? Dám qua lại với nhiều người như thế, có tin là tôi dám lấy dao cắt cổ anh không?”

Hứa Chi Hằng hơi nhíu mày, “Em ném xong rồi thì xuống dưới đi, mọi người đang chờ. Nhớ lau sạch nước mắt đi, đừng có vác cái mặt ấy xuống để người ta cười cho”.

Nói xong, Hứa Chi Hằng quay người bước đi, để lại một mình Tô Mẫn Mẫn phẫn nộ không nói nên lời, “Anh anh anh...”

Lấp bắp mãi không nói được câu nào.

Vệ Nam, Kỳ Quyên, Nguyên Nguyên đi thang máy xuống dưới, vừa vào thang máy, Nguyên Nguyên không nhịn được cười phá lên: “Sack, không ngờ Tô Mẫn Mẫn cãi nhau cũng hung dữ như thế, cũng ném linh tinh cơ đấy, thật hợp với phong cách giả tạo của cô ta”.

Kỳ Quyên cười: “Hai đứa chúng nó không cãi nhau được đâu, chúng mày không thấy ánh mắt Hứa Chi Hằng nhìn nó chẳng khác nào nhìn một con kiến sao?”

Nguyên Nguyên đáp lại: “Đúng thế đúng thế, Tô đại tiểu thư thật không biết mình biết ta, còn đứng ì ở đấy mà chửi rửa, bó tay”.

Vệ Nam im lặng không nói gì, thang máy mở ra, ba người bước ra ngoài thì thấy Tô Mẫn Mẫn bước ra từ thang máy bên cạnh.

Tâm trạng của Tô Mẫn Mẫn có vẻ rất tồi tệ, mặt lạnh lùng đi đôi giày cao gót, dường như coi mặt đất là mặt ai đó, giẫm cộc cộc cộc cộc, đi ngang qua mặt Hứa Chi Hằng đang đứng chờ bên cạnh. Mái tóc dài đen nhanh tung bay trong gió.

Hứa Chi Hằng nhìn Tô Mẫn Mẫn bước qua trước mặt mình, nhún vai một cái, khuôn mặt hiện rõ vẻ bất cần, bước lên xe.

Bỗng nhiên Vệ Nam thấy rằng cách sống của họ thấy khiến người ta khó mà lý giải được. Tuy Tô Mẫn Mẫn là người giả tạo, xấu xa nhưng thật lòng yêu Hứa Chi Hằng, không hiểu giữa họ đã xảy ra chuyện gì mà khiến Tô đại tiểu thư giận dữ đến mức muốn cầm dao cắt cổ anh ta.

Cứ tưởng rằng trước mặt Hứa Chi Hằng cô ta sẽ giống như con chim, không ngờ cũng tiềm tàng bản chất của một con “hổ cái”.

Vệ Nam sờ mũi rồi bật cười.

Chiếc xe xuất phát đúng giờ, Kỳ Quyên chạy sang xe của lớp Vệ Nam, ngồi cạnh Nguyên Nguyên, hai người ba hoa chích chòe nói liên thoảng. Vệ Nam ngồi sau hai người, đeo tai nghe, vừa nghe nhạc vừa ngắm phong cảnh bên ngoài. Khung cảnh ở đây thật đẹp, trời xanh mây trắng, hướng tầm mắt ra xa có thể nhìn thấy biển rộng bao la, không khí trong lành, hàng dừa thẳng tắp, ngắm cảnh mà thấy lòng hân hoan, không biết chừng sau này mình già sẽ đến đây dưỡng già.

Vệ Nam đang nghĩ lung tung thì bỗng nhiên chiếc xe phanh kít một cái, dường như phía trước có tai nạn giao thông. Vệ Nam ngoái đầu ra cửa nhìn – Ô, kia chẳng phải là xe của Chu Phóng sao?

Tim Vệ Nam đập thình thịch, vội rút tai nghe ra chạy ra cửa, cầu xin lái xe mở cửa rồi chạy thật nhanh ra hiện trường xảy ra vụ án....

Hiện trường vụ án là một chiếc xe bị chết máy và hai người đàn ông đứng bên, tay áo tung bay trong gió - Đó mới gọi là “dáng đứng Bến Tre” điển hình.

Vệ Nam không còn gì để nói. Hai cái con người này, vừa nãy xe vẫn ngon lành như thế, không hiểu sao trong nháy mắt đã bị họ biến thành thế này. Họ thật không hổ là tác giả biến thái, có “sức tàn phá” và “sức bùng nổ” dữ dội.

Nhìn thấy Vệ Nam, Lục Song mỉm cười: “Thật trùng hợp, các em cũng đi đường này à?”

Thực ra có mỗi con đường này là địa điểm ngắm cảnh nổi tiếng nhất, gặp hai người họ cũng chẳng có gì là lạ cả, chỉ thấy lạ là Chu Phóng đưa xe kiểu gì mà thật khủng khiếp, làm bục cả lớp xe, không những thế còn một lần hai lớp, trái phải cân xứng không hề thiên vị.

Hai người đổ xe một bên, đứng ở đó làm thần giữ đường, nhìn trông rất đẹp trai, phong độ.

Một lúc sau, có người đến kéo chiếc xe đến xưởng sửa chữa, Chu Phóng bức xúc nói: “Đúng là cái xe tàn tạ, mới đi có thế mà đã hỏng”. Sau đó quay sang nói với Lục Song với vẻ mặt vô tội: “Làm thế nào bây giờ?”

Lục Song nhún vai: “Đứng đây thôi, lấy kính viễn vọng ra, thả hồn ngắm cảnh”

Chu Phóng thở dài, tỏ vẻ ca thán giống như nhà thơ vậy, “Ôi, tư tưởng của ta, có bay đến đâu xa cũng không thoát khỏi trái tim em....”

Lục Song nhú mảy, Vệ Nam không nhịn được phì cười, khi Chu Phóng quay đầu lại thì vội vàng mím miệng lại, nghiêm túc nói: “Hay là hai anh lên xe lớp em ngồi đi, vẫn còn chỗ đấy”.

Lục Song mong được ngồi cùng xe Vệ Nam chẳng được, thấy vậy vội mỉm cười gật đầu ngay.

Chu Phóng gạt gạt cái kính, áp mặt vào tai Lục Song thì thầm: “Cậu đảm bảo một thần tượng như tôi có thể sống sót trở về được không?”

Lục Song chưa kịp nói gì thì Vệ Nam đã nói xen vào: “Em đảm bảo. Các bạn cùng ngành với em đều rất rụt rè, như em là bạo dạn lắm rồi đấy”. Thực ra sinh viên khoa Y rất bận rộn, không có nhiều thời gian rảnh rỗi đọc tiểu thuyết, số người biết tên Chu Phóng đếm trên đầu ngón tay. Vì vậy dù Chu Phóng lên xe cũng không xảy ra tình trạng lộn xộn chen chúc xin chữ ký. Dĩ nhiên Vệ Nam không thể nói thẳng ra như vậy, sợ động chạm đến lòng tự tin của Chu đại ca “mặt dày mũi nhọn”.

Chu Phóng nhìn Vệ Nam một cái, dường như không nhận thấy vẻ “bạo dạn” của Vệ Nam, thế là yên tâm nói: “Nếu em là mạnh dạn nhất thì...anh yên tâm rồi”. Có một lần, độc giả đã kích động đến nổi xé rách áo Chu Phóng, xé toạc một cái khiến Chu Phóng gần như khỏa thân.

Sự xuất hiện của hai anh chàng đẹp trai bỗng chốc thu hút rất nhiều ánh nhìn. Vệ Nam giới thiệu sơ qua: “Anh này họ Chu, trước đây cũng học khoa văn trường T”, sau đó kéo tay Lục Song và nói: “Anh này họ Lục”, thấy Vệ Nam dường như đang suy nghĩ xem nên giới thiệu thế nào, Lục Song tự giác nói: “Là bạn của anh trai cô ấy”.

Vệ Nam cười không nói gì. Nguyên Nguyên sắc cả nước. Kỳ Quyên sa sầm mặt nhìn Lục Song, ánh mắt phức tạp ấy ẩn chứa biết bao cảm xúc.

Chương 17. Một Lục Song khác (2)

Lục Song vẫn chưa biết chuyện gì nên rất tự nhiên rồi xuống bên cạnh Vệ Nam, lại còn nhìn Kỳ Quyên cười rất thân thiện, kết quả nhận lại cái lườm sắc như lưỡi dao.

Lục Song làm ra vẻ vô tội nhìn Vệ Nam. Vệ Nam cũng nhìn anh với ánh mắt ấy, sau đó Lục Song nhún vai, không biết nên nói gì.

Chu Phóng ngồi chéo phía trên, nói chuyện với Kỳ Quyên và Nguyên Nguyên.

“Các em đều học trường Y à, sắp đi thực tập chưa?” Đúng là giọng điệu của người từng trải, trông rất da dẳng “đàn anh”.

“Em tốt nghiệp trường luật, đang thực tập ở Thời Đại”. Vì anh ta là đàn anh nên Kỳ Quyên mới lễ phép đáp lại, giọng điệu không nóng không lạnh.

“Văn phòng luật sư Thời Đại à”. Chu Phóng bật cười: “Văn phòng ấy nổi tiếng nhất vùng, em vào được đó, thật là lợi hại”.

“Cũng bình thường thôi ạ”. Được người khác khen ngợi, khuôn mặt lạnh lùng của Kỳ Quyên cũng tan chảy, nhưng vẫn nhếch mép cười.

“Nếu anh nhớ không nhầm Tiêu Phàm cũng làm ở Thời Đại?” Chu Phóng đột nhiên hỏi.

Kỳ Quyên gật đầu, “Đúng ạ, luật sư Tiêu Phàm là anh họ của Tiêu Tinh bạn em. Anh quen anh ấy à?”

Kỳ Quyên hoàn toàn không biết rằng “anh Chu” này chính là tác giả lớn Chu Phóng nên nói chuyện với anh ta bằng giọng điệu “tôn trọng đàn anh”. Vệ Nam ngồi sau nghe họ nói chuyện mà buồn cười vỡ cả bụng, không sợ chết ngồi đó xoay xoay cái MP3 và lặng lẽ “vui vẻ một mình”.

“Biết chứ, bạn học cùng hồi cấp ba, anh còn tìm anh ấy để bàn bạc một số vấn đề liên quan đến pháp luật”. Chu Phóng cười rồi nói tiếp, “Anh cũng gặp Tiêu Tinh rồi, cô bé rất đáng yêu, hình như đi du học rồi thì phải”.

Vì anh ta không chỉ khen ngợi mình mà còn khen ngợi người bạn thân nhất của mình nên Kỳ Quyên thấy có cảm tình với anh ta, cô cười rạng rỡ hơn.

Quả thực Vệ Nam không nhẫn tâm nói với cô ấy rằng người này chính là tay tác giả Chu Phóng xấu xa. Nếu nói ra chắc trái tim vốn đã vỡ thành nhiều mảnh của Kỳ Quyên sẽ vỡ vụn. Lúc này còn có gối, tường mà đập, nhờ lần này cô ấy đập cửa kính xe thì chết...Thế nên Vệ Nam nghĩ rằng tự mình cảm nhận niềm vui một mình thì tốt hơn.

Lục Song khó chịu nói: “Em cứ ngồi đấy mà nhịn cười, không sợ ảnh hưởng đến chức năng của cơ mặt sao?”

Vệ Nam nghiêm túc nói với Lục Song: “Em có nhịn cười đâu?”

Lục Song thở dài, “Đừng bóp nữa, tuy MP3 là kim loại nhưng em cứ bóp mãi như thế cũng biến dạng đấy”. Nói xong, anh ta mỉm cười, quay đầu lại và nói: “Không sao đâu, anh che cho em, em cứ cười đi, cô ấy không nhìn thấy đâu”.

Lục Song nói như vậy khiến Vệ Nam dở khóc dở cười.

Kỳ Quyên và Chu Phóng đang nói chuyện ở Thời Đại, bỗng nhiên Lục Song nói: “Chu Phóng, những tư liệu anh thăm khảo lần trước là nhờ luật sư Tiêu Phạm tìm cho à?”

Chu Phóng gật đầu, “Đúng vậy, những thứ nó đưa cho anh rất có ích. Anh vẫn chưa trả lại đâu. Khi nào về anh cho cậu xem”.

“Cảm ơn, em đang lo không tìm được”.

Trong khoảnh khắc nghe thấy hai từ “Chu Phóng”, nụ cười bỗng nhiên vụt tắt trên môi Kỳ Quyên, hai mắt cô gườm gườm, sa sầm mặt xuống.

Khi quay đầu lại, Chu Phóng nhìn thấy cô gái lúc này vẫn đang mỉm cười chuyện trò vui vẻ với mình bỗng nhiên mặt mày sầm sì, không thêm để ý đến người khác.

Chu Phóng làm ra vẻ tội nghiệp quay sang nhìn Lục Song, hai người không hẹn mà gặp cùng nhún vai xua tay. Vệ Nam ho một cái rồi bật cười, cô ngược lên thì thấy cái lườm sắc nhọn của Kỳ Quyên đúng như dự đoán.

Hải Nam nằm trong vùng áp nhiệt đới, có sức hút đặc biệt. Đến đây rồi mới thực sự cảm nhận được vẻ đẹp và quyến rũ của trời biển, cảm nhận được cái mát mẻ, dễ chịu của gió biển, cảm nhận được cảm giác khi đứng trước biển rộng bao la, khác biệt hoàn toàn so với những bãi biển nhỏ ở thành phố nơi Hải Nam sinh sống.

Xe dừng lại gần bãi biển, cuối cùng mọi người cũng có thể tự do vui đùa.

Lúc ấy trời đã nhá nhem tối, ánh mặt trời in bóng xuống mặt biển sóng gợn lăn tăn, bãi cát xung quanh như được mạ một lớp vàng, khung cảnh tươi đẹp khiến người ta có cảm giác được đứng trên thiên đàng. Mọi người phấn khích chạy xuống xe, cởi quần áo giày dép nô đùa trên cát, chen chúc như cứ như là nhìn thấy báu vật vậy.

Tô Mẫn Mẫn bước xuống từ chiếc xe bên cạnh, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như thế. Vừa xuống xe liền buộc cao tóc ra sau, mặc quần áo bơi rồi một mình nhảy xuống biển. Cách trang điểm ấy rất giống nàng tiên cá. Hứa Chi Hằng không xuống xe, ngồi lì trên xe không biết đang làm gì.

Kỳ Quyên và Nguyên cùng đi dạo trên bờ biển. Vốn dĩ Vệ Nam muốn đi cùng họ, nhưng Lục Song và Chu Phóng đứng đó như hai vị thần, Vệ Nam không muốn để mặc họ chạy mất, đành phải cười toét toét hỏi: “Hai anh không đi chơi à?”

Lục Song mỉm cười nói với Vệ Nam: “Em đi đi, đi nữa anh chụp ảnh cho”.

Chu Phóng cười và nói: “Lục Song, cậu đừng nói quanh co như thế”.

Lục Song cười, thẳng thắn nói: “Vâng, tuy em rất cá tính, có điều không cá tính đến mức... mặc quần áo sơ mi... nhảy xuống biển bơi đâu ông anh ạ”.

Vệ Nam nói: “Quần áo có mọc trên người anh đâu, anh có thể cởi quần áo rồi xuống biển được mà”.

Chu Phóng cười đều: “Vệ Nam à, tuy da mặt anh Lục Song rất dày, nhưng thỉnh thoảng...cũng có lúc xấu hổ”.

Vệ Nam ngạc nhiên một lúc lâu rồi mới lạnh lùng nói: “Anh cũng biết xấu hổ?”

Lục Song mỉm cười: “Đâu có, anh chỉ không muốn nhiều người như xúm lại nhìn mụn trên người anh thôi”.

Vệ Nam sững người một lúc rồi nói: “Thôi được, vậy em đi chơi một mình, hai anh tự nhiên, sáu rưỡi lên xe, hai anh đừng đi lung tung nhé”.

Đợi Vệ Nam đi xa, Chu Phóng cười phá lên, đặt tay lên vai Lục Song cười gian tà: “Cậu bao nhiêu tuổi rồi mà còn mọc mụn trứng cá?”

Lục Song mỉm cười: “Đâu có, em có làn da trắng mịn có thể đi quảng cáo sữa tắm trắng da”.

“Vậy cậu lừa cô ấy làm gì?”

Lục Song nghiêm túc nói: “Vì em xấu hổ”. Nói xong bổ sung thêm, “Em không bạo dạn như anh, tùy tiện khỏa thân... trước mặt người mình yêu”.

Chu Phóng như bị sặc, ho một lúc rất lâu, “Cậu... xấu hổ... thật à?”

Lục Song cúi đầu, khẽ cười: “Không thể mặc quần sịp đi bơi đúng không? Anh không xấu hổ nhưng em xấu hổ”.

Chu Phóng không còn gì để nói, “Thôi được. Tôi xấu hổ. Tôi sợ thân hình hoàn hảo của mình khiến người khác phải đổ kị”.

Lục Song nghiêm túc gật đầu, “Thực ra, em cũng vậy”.

25. Chương 18. Sóng Gió Trên Biển

Lục Song chạy đi đưa máy ảnh cho Vệ Nam, Chu Phóng đứng một mình không biết làm gì liền rút điện thoại gọi điện thoại quốc tế cho em yêu. Đầu dây bên kia vừa nhắc máy, Chu Phóng đã nói: “Em yêu à, anh nhớ em quá đi mất”.

Đầu dây bên kia im lặng một lúc rồi lạnh lùng nói: “Anh không để ý đến thời gian à? Bên em là năm giờ sáng”.

“...Anh xin lỗi”. Chu Phóng nhếch mép, “Thực sự anh nhớ em quá, đừng nói là thời gian, ngay cả bản thân mình anh cũng quên mất rồi”.

Đầu dây bên kia giọng điệu lạnh lùng, nghe thấy vậy bỗng dịu dàng hẳn lên, khẽ nói: “Thế à, em cũng nhớ anh. Mặc dù anh vừa bay sang thăm em”.

“Vậy thì tốt. Em ngủ tiếp đi. Nhớ mơ đến anh nhé”.

“...Em không muốn mơ thấy ác mộng đâu”. Đầu dây bên kia khẽ cười rồi nói: “Em ngủ đây, khi nào tỉnh gọi lại cho anh sau”.

Sau khi cúp điện thoại, Chu Phóng ngẩng đầu nhìn lên trời rồi thở dài: “Nỗi nhớ ơi nỗi nhớ, sao người lại giày vò người ta đến thế...”

Lục Song lại gần, mỉm cười và nói: “Anh đừng để lộ cái vẻ mặt như bị vợ bỏ như thế, em rất muốn đắm anh”.

Chu Phóng nhún vai nói: “Chẳng có cách nào, người yêu thì ở Mỹ, một mình anh cô đơn lạnh lẽo. Không giống cậu, vừa mới thích người ta, toàn thân sục sôi nhiệt huyết, rừng rực khí thế chiếc đũa”.

Lục Song nói: “Chẳng phải tối qua anh mới bay từ Mỹ về sao?”

Chu Phóng cười gian tà và nói: “Một ngày không gặp, giống như ba năm. Điều ngọt ngào nhất của tình yêu chính là nhớ mong và được nhớ mong”.

Lục Song chỉ cười, không nói gì.

Thực ra tiểu thuyết Vụ án hoa tường vi ngừng đăng một thời gian dài như vậy quả thực là do Chu Phóng chạy sang Mỹ thăm bạn gái. Lục Song với Chu phóng là tri kỷ nên hiểu rất rõ những trắc trở trong con đường tình yêu của họ - Bạn gái Chu Phóng, người có bút danh Bảo Đình cũng là tác giả viết truyện nổi tiếng như anh. Nhắc đến nguồn gốc tên Bảo Đình, đó cũng bắt nguồn từ hình thức tách chữ, giống như Mộc Nam, Hựu Hựu vậy. Khi Lục Song và Chu Phóng quen nhau cũng đúng lúc Bảo Đình phải đi du học vì gia đình thúc ép. Chu Phóng rất buồn. Tuy suốt ngày kêu ca rên rĩ nhưng vẫn kiên trì chờ đợi tình yêu mà họ khó khăn lắm mới có được. Chu Phóng nói: “Dù có lâu đến đâu anh vẫn sẽ đợi em”. Tận sâu trong ánh mắt là tình yêu và quyết tâm chân thành.

Tuy Chu Phóng là người không nghiêm túc, không đứng đắn nhưng sự chung thủy với tình yêu của anh ta khiến Lục Song cũng phải cảm động. Thực ra hai người có thể trở thành bạn bè tri kỷ thân thiết như vậy không chỉ vì một số quan điểm trong việc viết lách mà còn vì có rất nhiều điểm chung. Ví như mặt dày này, ví như không nghiêm túc này, ngoài ra còn có...quan điểm về tình yêu rất giống nhau và tấm lòng bao dung, quan tâm với người mình yêu.

Bây giờ nghĩ lại, lúc hai người mới quen nhau có nhiều điều thú vị.

Trong một buổi diễn đàn về văn học, có người thấy phong cách “văn suy luận” chương mắt nên vợ đùa cả nắm, chửi Chu Phóng, Lục Song không ra gì, hơn nữa lại còn bôi mớ rất nhiều sai sót để chỉ trích họ. Có một người trên áo đề tên là “Phương Văn” đứng lên phản bác lại, dùng lời lẽ dí dỏm, hài hước chọc lại người kia khiến những người xung quanh vui đến nỗi đập bàn suốt cả buổi tối. Vì Lục Song là một trong những nhân vật chính của vụ việc này nên phải giữ im lặng dưới lệnh của biên tập viên. Anh lén đổi tên nick thành “Hựu Hựu”, cùng Phương Văn liên kết đầu lại nhóm người kia.

Trong trận chiến ấy, Hựu Hựu và Phương Văn kẻ vai sát cánh bên nhau, Lục Song thấy Phương Văn rất thú vị, có rất nhiều quan điểm giống mình, thực sự rất hợp với mình. Thế nên anh quyết định dùng tài năng máy tính siêu việt của mình, tra được IP của anh ta rồi xâm nhập vào máy tính của anh ta, còn để lại một file txt tên là “Hựu Hựu ghé thăm, xin hãy add QQ XXXX”.

Sáng hôm sau khi mở máy tính, Chu Phóng ngạc nhiên đến nỗi mắt sắp lồi ra ngoài, một lúc sau mới nhếch mép mỉm cười – “Rất có cá tính, xâm nhập được vào máy tính của mình, cách ghé thăm này rất hợp ý mình”.

Thế là hai người trở thành bạn bè thân thiết, thường xuyên online chat chit.

Nguồn gốc của hình thức tách chữ cũng là.....từ người mình yêu. (Phóng () tách thành Phương () Văn ())

Nghĩ đến đây Lục Song bật cười, quay đầu sang nhìn Chu Phóng, bắt chước giọng điệu của anh ta: “Duyên phận ơi duyên phận, mi quả là kỳ diệu...”

Nói xong, Lục Song để mặc cho Chu Phóng ngồi cười, quay người đi thuê hai chiếc ghế nằm và hai cái dù che nắng, đưa cho Chu Phóng một cái, sau đó ngồi cạnh, qua kính viễn vọng ngắm khung cảnh xung quanh.

Bỗng nhiên Chu Phóng quay sang hỏi: “Chẳng phải cậu nói đi chụp ảnh cho cô ấy sao?”

“Đưa máy ảnh cho cô ấy rồi”. Lục Song thở dài, “Em tin rằng cô ấy thích Kỳ Quyên và Nguyên Nguyên chụp ảnh cho cô ấy hơn. Để chị em họ chơi với nhau, em không muốn làm phiền”.

Chu Phóng thốt lên: “Cậu thật biết chiều chuộng bạn gái”.

Lục Song nhếch mép mỉm cười: “Cũng thường thôi”.

Ánh chiều tà còn sót lại lấp lánh trên mặt biển, phát ra ánh sáng vàng óng, nhìn từ xa mặt biển và bầu trời như hòa vào làm một, sóng biển dạt dào.

Màn đêm dần buông xuống, những người tắm dưới biển lần lượt lên bờ, bên ngoài phòng tắm công cộng bên cạnh, những người đang chơi vui vẻ vừa xếp hàng vừa nói về cảnh đẹp của biển. Đoàn du lịch bắt đầu tập trung hành khách lên xe.

Vệ Nam là con vịt trên cạn, không xuống bơi, một mình ngồi trên bờ đắp lều dài cát. Nhìn từ xa có thể thấy cô ấy đắp được một lều dài cát tỹ hon trông rất đẹp, phía trên cắm một lá cờ lấy được từ một cậu bạn nhỏ để bày tỏ tấm lòng yêu nước nồng nàn.

Chu Phóng thốt lên: “Đúng là một cô gái ngây thơ đáng yêu”.

Lục Song mỉm cười không nói gì, bởi nhớ lại hình ảnh Vệ Nam lúc còn nhỏ dùng ngón chân viết hai chữ “Hữu Hữu” trên bãi cát, bỗng nhiên anh cảm thấy rất dịu dàng, ấm áp – có lẽ, cái mình thích chính là sự giản dị và ngây thơ của cô ấy? còn có cảm giác khi ở bên cô ấy Cảm giác ấm áp và thoải mái.

Một cơn gió thổi qua, cuốn bay cát bụi, vọng lên tiếng hét từ phía xa. Tiếng hét ấy rùng rợn giống hệt tiếng hét của yêu nữ trong phim ma, xé toạc bầu không khí.

Vệ Nam vội chạy về phía có tiếng hét, không thèm để ý đến mái tóc bị gió thổi làm cho rũ rượi, cô lao như tên bắn.

Lục Song giật nảy mình, gọi ngồi dậy “Chạy lại xem sao”. Một tay kéo Chu Phóng đang ngáp ngủ, chạy thục mạng về phía có tiếng hét.

Khung cảnh hỗn loạn, các học sinh trường T đứng xúm xít lại với nhau, ai cũng lo lắng, căng thẳng.

Lục Song hỏi han tình hình. Một cô gái nói: “Hình như có một cô gái bị rơi xuống biển, Hứa Chi Hằng nhảy xuống cứu, bây giờ vẫn chưa thấy lên”.

Lục Song cảm ơn rồi len qua đám đông chạy đến bên cạnh Vệ Nam. Mặt Vệ Nam tái nhợt như tờ giấy trắng, hai tay nắm chặt, các ngón tay hằn vết trên lòng bàn tay, dường như phải cố gắng kiềm chế lắm mới không để toàn thân run lên.

Lục Song thấy lòng nhói đau, vội đặt tay lên vai cô ấy để an ủi. Vệ Nam quá lo lắng nên không để ý đến Lục Song, không biết anh đứng bên từ lúc nào.

Kỳ Quyên và Nguyên Nguyên len lỏi qua đám đông đến chỗ Vệ Nam rồi hốt hoảng hỏi: “Sao thế Nam Nam?”

Vệ Nam im lặng một lúc rất lâu rồi trả lời lí nhí: “Hứa Chi Hằng....cậu ta nhảy xuống biển cứu người”.

Kỳ Quyên chau mày: “Có gì mà phải lo lắng thế, chẳng phải cứu người lên là xong sao”.

Vệ Nam khẽ nói: “Cậu ta không biết bơi”.

Kỳ Quyên không nói gì

Vệ Nam nói tiếp: “Tô Mẫn Mẫn nhảy xuống cứu cậu ta, cũng chưa thấy lên”.

Sau đó là sự im lặng đến hãi hùng.

m thanh xung quanh dường như bị gió biển thổi bay đi, Vệ Nam chỉ thấy đầu óc mình trống rỗng.

Tiếng hét kinh hoàng của Tô Mẫn Mẫn và hình ảnh cô ấy mặc kệ tất cả nhảy xuống biển cứ hiện lên trước mắt Vệ Nam.

Thật xót xa!

Một Tô Mẫn Mẫn ban ngày vẫn còn ném gối, ném cốc, chửi rủa Hứa Chi Hằng “sao anh không chết đi?”, bây giờ Hứa Chi Hằng vừa xảy ra chuyện thì lại nhảy xuống như một kẻ điên, cũng không nghĩ xem một người con gái yếu ớt như mình có thể kéo được một người con trai cao 1m85 như Hứa Chi Hằng và một người bị chết đuối không, cũng không, cũng không nghĩ đến việc mình có thể sống sót sau khi nhảy xuống biển không.

Cô ấy quên cả bản thân mình, gọi tên Hứa Chi Hằng rồi nhảy xuống biển không chút do dự.

Còn Vệ Nam do dự đứng bên cạnh trông mới nực cười và đáng buồn biết bao?

Khoảnh khắc anh ấy xảy ra chuyện, Vệ Nam chỉ có thể đứng cạnh lo lắng, chỉ có thể đứng nhìn, bởi vì cô không biết bơi và cũng không có ý nghĩ sẽ nhảy xuống cứu anh ấy.

Vì quá lý trí hay quá ích kỷ?

Trước đây Vệ Nam luôn cho rằng trong khoảng thời gian hạnh phúc bên Hứa Chi Hằng mình đã rất thật lòng, đã yêu anh ấy hết mình, như thế là đủ. Cô chưa bao giờ nghĩ rằng thì ra như vậy vẫn chưa là gì. So

với Tô Mẫn Mẫn, Vệ Nam thiếu sự mạnh mẽ và lòng dũng cảm. Chính vì điều đó mà đôi khi dù mình có dũng khí cũng không có điều kiện khách quan khích lệ mình.

Mình là con vịt trên cạn, vì vậy dù có lấy hết dũng khí, bất chấp tất cả, thậm chí sứt đầu mẻ trán – cũng không thể bước chân vào thế giới của người ấy.

Đó là sự thực. Một sự thực phũ phàng.

Kỳ Quyên và Nguyên Nguyên đều không nói gì, lo lắng nhìn về phía mặt biển. Tuy bình thường rất ghét Tô Mẫn Mẫn nhưng đó cũng chỉ là chuyện con gái với nhau, lúc buồn đưa lê thì nói xấu vài câu, không ai hy vọng cô ta sẽ xảy ra chuyện cả.

Mặt biển lặng sóng bỗng nổi cơn thịnh nộ, từng cơn sóng lớn ào ào vỗ vào bờ, dường như muốn nuốt chửng những người đứng gần bờ. Mọi người hốt hoảng lùi ra sau. Vệ Nam vẫn đứng yên đó không nhúc nhích, toàn thân ướt sũng.

Lục Song lại gần kéo Vệ Nam lùi lại phía sau, nhẹ nhàng vỗ vào vai cô ấy rồi khẽ nói: “Đừng sợ, để anh đi cứu cậu ta”.

Sự quan tâm của Lục Song khiến Vệ Nam bình tĩnh, cô quay lại nhìn Lục Song, chỉ thấy anh đang mỉm cười nhìn mình, ánh mắt toát lên vẻ bình tĩnh và khoan dung.

Anh và Chu Phóng cùng nhảy xuống nước, Vệ Nam há miệng, dường như âm thanh tắc nghẹn trong cổ, không nói được lời nào.

Một lúc sau, Lục Song và Chu Phóng lôi Tô Mẫn Mẫn lên bờ, còn Hứa Chi Hằng cứu được một cô gái, anh tự mình lên bờ, mặt mày sa sầm đi về phía trước.

Đám đông xung quanh bắt đầu tản ra, Hứa Chi Hằng lạnh lùng nói với Tô Mẫn Mẫn đang ho không ngớt vì sắc nước: “Em điên à?”

Tô Mẫn Mẫn không nói gì. Vệ Nam thấy cô ta cúi đầu, từng giọt nước mắt lăn dài trên má.

Sự im lặng đến ngạt thở ấy không biết đã kéo dài bao lâu, Tô Mẫn Mẫn đứng dậy, nhìn Hứa Chi Hằng rồi nhếch mép cười lạnh lùng.

“Hứa Chi Hằng, tôi mong sao lúc này anh chết đuối. Anh chết đi cho rồi”.

Sau đó cô ta quay người chạy đi.

Sau khi được Lục Song cứu lên bờ, Tô Mẫn Mẫn tóc tai xơ xác, nước biển và nước mắt hòa trộn vào nhau tạo thành những hình thù rất buồn cười trên khuôn mặt xinh xắn, toàn thân dính đầy cát, trông thật thảm hại.

Đó là thời khắc thảm hại nhất của một người từng được mệnh danh là “hoa khôi khoa văn”.

Cô hoàn toàn không để ý đến hình tượng của mình, chỉ ra công ra sức chạy thật nhanh, giống như con hươu nhỏ hốt hoảng chạy trốn khỏi tầm mắt của ai đó. Những người đứng xung quanh không hiểu chuyện cứ ngỡ rằng cô gái này hoảng hốt đến nỗi thần kinh bất thường nên đứng đó chỉ trỏ, cười nhạo cô.

Vì chạy quá nhanh, Tô Mẫn Mẫn chỉ thấy tim đập dữ dội, cảm giác đau nhói trong lồng ngực như bị ai cứa xé, nhưng hoàn toàn không phải do bị sắc nước.

Tô Mẫn Mẫn hiểu rằng, Hứa Chi Hằng nhảy xuống biển cứu người không phải xuất phát từ lòng tốt bụng mà chỉ vì anh ta nhận nhầm người, ngỡ rằng con vịt cạn Vệ Nam xảy ra chuyện nên mới bất chấp tất cả nhảy xuống cứu.

Còn mình đã quên mất rằng anh ta đã học bơi, bất chấp tất cả nhảy xuống biển như một con ngốc, trông mới nực cười và đáng buồn làm sao.

Được người lạ cứu lên bờ, uống đầy bụng nước, thảm hại, xấu hổ, vậy mà nhận lại được câu nói lạnh lùng “Em điên à?”

Một câu nói đơn giản, ngắn gọn mà như chiếc chùy đập mạnh vào nơi yếu mềm nhất của con tim, đập tan mọi sự giả tạo.

26. Chương 19. Người Con Gái Yêu Anh Nhất

Tô Mẫn Mẫn không lên xe, một mình trốn trong góc nhà vệ sinh, vã nước lạnh lên mặt, rửa trôi vệt cát và nước mắt dính trên mặt. Cô nhìn khuôn mặt gần như biến dạng trong gương rồi bỗng cười phá lên – Nụ cười ấy trông còn xấu hơn cả lúc khóc.

Hứa Chi Hằng, anh vĩnh viễn không bao giờ biết rằng ai mới là người yêu anh nhất, ai mới là người chấp nhận tất cả con người anh, ai mới là người đồng cam cộng khổ cùng anh, ai mới là kẻ ngu ngốc vứt bỏ mọi thứ vì anh... Đúng vậy, ngu ngốc, Tô Mẫn Mẫn tôi đúng là con ngốc nên mới bị anh coi thường, bị anh khinh rẻ.

Tôi cũng là một người con gái. Tôi cũng có những ước mơ đẹp đẽ, cũng muốn được mọi người yêu mến và quan tâm như Vệ Nam, cũng mơ ước có được gia đình ấm áp như cô ta, có một người anh đáng yêu, có bạn bè tri kỷ để có thể chia sẻ mọi điều. Tôi cũng mong có một người đàn ông yêu mình hơn chính bản thân người ấy, mong được người ấy quan tâm, chiều chuộng.....

Còn anh? Anh chỉ dành sự dịu dàng, quan tâm, chiều chuộng cho Vệ Nam, còn với tôi lúc nào cũng là sự hờ hững, lạnh nhạt. Tôi đã dâng cả trái tim của mình cho anh, vậy mà anh nở vết xuống đất rồi nhấn tâm giẫm đạp lên nó. Anh tưởng rằng Tô Mẫn Mẫn tôi sinh ra là để cho anh giày vò sao?

“Hứa Chi Hằng, anh sẽ phải hối hận”.

“Anh nhất định sẽ phải hối hận...”

Tô Mẫn Mẫn nhắc lại câu nói đó như đang niệm thần chú vậy. Tuy nhiên, cảm giác đau nhói trong lồng ngực vẫn không nguôi ngoai. Nước mắt giống như dòng suối tuôn trào, dường như nỗi đau đã bị kìm nén rất lâu. Những giọt nước mắt nóng rất và nước lạnh buốt hòa vào nhau, giống như thuốc độc ăn sâu vào tim, vào máu, vào từng lỗ chân lông khiến người ta run rẩy.

Tô Mẫn Mẫn hiểu rằng, tất cả đều là do mình tự làm tự chịu mà thôi.

Hứa Chi Hằng sẽ không bao giờ hối hận.

Không có Tô Mẫn Mẫn, anh ta vẫn sống rất tốt, thậm chí sống rất tự do, thoải mái. Đối với anh ta, Tô Mẫn Mẫn chỉ là một trong số các cô bạn gái. Còn Vệ Nam mới là người giữ vị trí đặc biệt trong trái tim anh ta. Vì vậy mất đi Vệ Nam anh ta mới đau khổ như thế, mới cho mình cơ hội để thay thế Vệ Nam.

Nhưng kết quả thì sao? Mình giống như miếng cao dính chặt trên người anh ta, cuối cùng bị anh ta vứt bỏ.

Liệu có phải vì tôi theo đuổi anh trước, vứt bỏ cả lòng tự trọng của mình nên trong mắt anh tôi là kẻ hèn mọn, là kẻ bị anh coi không ra gì?

Thật nhục nhã, thật xót xa.

Tô Mẫn Mẫn lau những vệt nước mắt dính trên mặt, sau đó dùng nước lạnh rửa sạch cát bắn dính trên người, soi mình trong gương, khẽ nói: “Rốt cuộc thì mày quá coi trọng anh ta, hay là quá coi khinh bản thân mình?”

Hồi mới biết yêu, Tô Mẫn Mẫn đã mơ một giấc mơ rất đẹp. Trong giấc mơ ấy có một người con trai toàn tâm toàn ý yêu cô. Tuy bình thường anh ấy rất lạnh lùng nhưng trước mặt mình lúc nào cũng nở nụ cười dịu dàng, ấm áp như ánh nắng mùa xuân. Nụ cười ấy khiến người khác đắm say.

Sau khi tan học, cô ngồi sau xe anh ấy, mệt thì tựa đầu vào vai anh ấy. Mùa hè nóng bức cùng anh đi ăn kem. Mùa đông lạnh lẽo cùng sưởi ấm cho nhau. Lúc ôn thi, hai người cùng nằm bò ra bàn thảo luận những bài toán khó. Anh ấy cầm bút viết viết vẽ vẽ trên quyển vở của mình rồi quay đầu lại mỉm cười, kiên nhẫn giảng giải.

Nhưng đó chỉ là giấc mơ thời xa xưa. Vì còn nhỏ nên mới hồn nhiên và ngây thơ đến thế.

Khi tỉnh mộng, Tô Mẫn Mẫn nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng không chút biểu cảm của Hứa Chi Hằng, vẻ mặt rạng rỡ vui tươi của ba chị em Vệ Nam và sự đổ kỵ ăm sâu vào tim. Sự đổ kỵ ấy dần đơm hoa kết trái trong lòng, kết thành quả độc, giống như một khối u ác tính tỏa ra mùi hôi thối khi đứng trước mặt Vệ Nam.

Tuy bề ngoài cô tỏ ra dịu dàng, thân thiện, nói với Vệ Nam rằng hai người là chị em tốt ngồi cùng bàn. Nhưng sự thù địch trong lòng thì ngày càng sâu sắc. Vì vậy mới lên lấy trộm thư Hứa Chi Hằng viết cho Vệ Nam.

Tô Mẫn Mẫn ngẩng đầu nhìn mình trong gương, nhếch mép cười lạnh lùng, “Vệ Nam, mày biết không? Thằng ngốc Hứa Chi Hằng từ hồi cấp ba đã thầm yêu mày, còn viết thư tỏ tình với mày nữa. Tiếc là đã bị tao phát hiện và lấy đi. Chính tao đã tự tay hủy hoại duyên phận giữa hai chúng mày”. Cô ta vừa rửa tay vừa thở dài, “Nhưng bây giờ tao đã phải trả giá, bị giày vò đủ rồi. Vệ Nam mày thấy vui chưa, vui chưa....”

Khi cô ta bước ra khỏi cửa trời đã tối, mọi người đã chuẩn bị về khách sạn. Tô Mẫn Mẫn bình tĩnh đi về phía chiếc xe của đoàn du lịch, không thèm nhìn ghé trống bên cạnh Hứa Chi Hằng mà một mình ngồi xuống ghế sau.

Chiếc xe đưa mọi người về khách sạn. Lịch trình buổi tối là đốt lửa trại và ăn đồ nướng trên bãi cát phía sau khách sạn.

Tô Mẫn Mẫn rất khó chịu vì người nhột nháp, dính đầy cát nên vừa đến khách sạn là đi tắm ngay. Bước vào cửa nhìn thấy Hứa Chi Hằng đang thay quần áo, cô đi ngang qua mặt anh ta, định vào nhà tắm thì bị chặn lại.

“Tô Mẫn Mẫn, cô giận đối đủ chưa?” Vẫn là giọng nói lạnh lùng, hờ hững.

Có lẽ trong mắt anh ta, mình lúc nào cũng thích giận hờn vô cớ. Thật chua xót. Đau đớn lắm mới nói được hai từ “chia tay”, vậy mà anh ta không tin. Quả nhiên anh ta nghĩ rằng Tô Mẫn Mẫn yêu anh ta điên cuồng, yêu đến mức không thể tách rời. Tưởng Tô Mẫn Mẫn tôi là con ngốc mặt dày không biết xấu hổ sao?

Tô Mẫn Mẫn nhếch mép, lạnh lùng nói: “Hứa Chi Hằng, thật ra tôi không hề mang thai”. Khi nói ra điều này, cô thấy lòng thật thanh thản, “Giữa hai chúng ta chẳng xảy ra chuyện gì cả. Đó là vì anh quá ngu ngốc. Tôi chỉ cần lên mạng tìm mẫu giấy xét nghiệm rồi in ra, vậy mà anh cũng tin”. Quay đầu lại, thấy mặt Hứa Chi Hằng sa sầm đến cực điểm, nét mặt gần như biến dạng, Tô Mẫn Mẫn cảm thấy rất đã, cô nói tiếp: “Vì vậy, xin anh hãy tiếp tục theo đuổi Vệ Nam, người mà anh yêu quý nhất. Tôi không chơi với anh nữa. Với điều kiện như tôi đây, muốn kiếm những người như anh đâu có khó gì. Tôi chỉ cần nói một câu là có hàng tá, người xếp hàng theo đuổi tôi nhiều vô kể. Anh tưởng rằng tôi yêu anh lắm à”.

Vì có gì tôi phải ở bên anh để chịu ảm ức... Vì có gì tôi phải hy sinh tất cả mà vẫn bị anh coi thường...

Đừng nói là đối xử chân thành, ngay cả nhìn vào mắt nhau cũng không có. Ở bên anh một năm, ngày nào cũng nghe tiếng anh gọi tên Vệ Nam trong giấc mơ. Thấy anh mỗi lần gặp Vệ Nam đều phân tâm, anh có nghĩ đến cảm giác của tôi không? Anh đặt một người bạn gái trên danh nghĩa như tôi vào vị trí nào trong lòng mình?

Tuy luôn tự giày vò, dần vụn giữa đổ kỵ và thất vọng, giữa thù hận và sa ngã, nhưng vẫn... cam tâm tình nguyện, lặng lẽ chờ đợi anh quay lại.

Tôi còn ngây thơ nghĩ rằng có lòng sẽ được báo đáp.

“Vậy thì tốt. Cô không mang thai. Tôi không phải lo còn trẻ thế này đã phải nuôi con, vác nợ vào người”. Nói xong Hứa Chi Hằng quay người bước đi, tiếng đóng cửa rầm một cái nghe thật chói tai.

Một giọt nước mắt lăn dài trên má, rơi xuống sàn nhà giống như thủy tinh trong suốt, khúc xạ ánh sáng của đèn tuýp, thật chói mắt, dường như đang chế nhạo sự ngu ngốc của mình.

Hơn một năm nay, Tô Mẫn Mẫn đã dùng tất cả mọi cách để đối xử thật tốt với anh ta. Vốn là cô con gái độc nhất, chưa từng phải động tay động chân vào việc nhà, vậy mà vì anh ta, cô đã tập giặt quần áo, tập nấu cơm, đeo tạp dề vào bếp nấu các món ăn thật ngon để lấy lòng anh ta. Ngày nào cũng dậy sớm hơn anh ta rồi dùng tóc gãi ngứa đánh thức anh ta dậy. Buổi tối trải giường cho anh ta ngủ. Cô lớn lên trong

sự yêu thương, chiều chuộng của cha mẹ, nhưng vì anh ta mà biến thành “người vợ hiền” điển hình, lòng bàn tay có rất nhiều vết chai sạm, móng tay cũng không bóng đẹp như trước nữa. Trong lòng chỉ có một mình anh ta. Vì anh ta cô có thể hy sinh tất cả.

Cứ tưởng rằng hai người sống với nhau lâu như vậy, hơn một năm, mấy trăm ngày, không nhiều thì ít cũng sẽ có tình cảm với nhau.

Nhưng cuối cùng, cái nhận lại được là sự lạnh lùng và khinh rẻ của anh ta.

Mỗi lần cãi nhau đều chỉ còn lại một mình mình trong căn phòng trống trải.

Thậm chí không có sự quan tâm, an ủi của bạn bè.

Tất cả đều do mình tự làm tự chịu, chẳng dám trách cứ ai, cũng chẳng dám ca thán gì... Vệ Nam đã từng đối xử rất thật lòng với mình, coi mình là chị em thân thiết giống như Kỳ Quyên, Tiêu Tinh. Ngồi cùng bàn bao nhiêu năm cũng có rất nhiều kỷ niệm vui. Nhưng chính tay mình đã hủy hoại tình bạn ấy. Bây giờ, phải trả lại tất cả cho cô ấy, tự mình giữ lại trái tim tan vỡ, không hiến dâng cho Hứa Chi Hằng để rồi bị giày vò và khinh rẻ nữa.

Ở một mình trong căn phòng trống trải, tự do tự tại, suy nghĩ về những việc đã qua. Như vậy cũng tốt.

Tô Mẫn Mẫn thay quần áo rồi bước ra khỏi cửa. Bầu trời đêm lấp lánh ánh sao, ánh lửa trại bập bùng phía xa tô điểm cho màn đêm thêm rực rỡ.

Bờ biển về đêm thật yên tĩnh, gió thổi mát lạnh, từng gợn sóng biển nhẹ nhàng, e ấp vỗ vào bờ.

Mọi người cùng bắt đầu nướng thịt, chơi suốt một ngày, ai cũng đói bụng. Từng xiên thịt được bắc lên bếp, mùi thơm lan tỏa khắp nơi.

Tô Mẫn Mẫn tìm chỗ của khoa văn rồi vui vẻ ngồi xuống cạnh mọi người.

Có người nói đùa: “Mẫn Mẫn, cậu không lạnh à? Mặc chiếc váy đẹp thế này đi ăn đồ nướng. Cậu thật cá tính”.

Tô Mẫn Mẫn mỉm cười: “Chẳng phải có lửa sao. Nếu mình thấy lạnh thì các cậu bắc mình lên bếp nướng, nếm thử mùi vị xem sao?”

Câu nói ấy khiến mọi người cười ầm lên.

Hứa Chi Hằng vẫn lạnh lùng như thế, ngồi im như một pho tượng, không nói chuyện cũng không ăn gì.

Bề ngoài mọi người vẫn vui vẻ ăn cá nướng, nói chuyện phiếm nhưng trong lòng thầm nghĩ tốt nhất không nên đắc tội “đôi tình nhân vừa mới chia tay” này.

Tô Mẫn Mẫn tắm rửa thay quần áo, sau đó ngồi trước bàn trang điểm, dùng mỹ phẩm che lấp đôi mắt sưng đỏ. Phải mất rất nhiều thời gian cô ta mới trang điểm xong. Khi ra đến bờ biển chỉ còn lại chút tro tàn, những con tôm to một chút đều bị người khác chọn hết, chỉ còn lại những con tôm nhỏ chẳng bỏ dính răng và mấy cái lạp sườn biến dạng. Tô Mẫn Mẫn thản nhiên nướng thịt, nướng chín rồi thì cầm lên ăn. Miếng thịt cháy đen sì bị lẫn trong bóng tối nên không nhìn rõ, xé một miếng đưa lên miệng, dù thịt chín hay không chín, cháy hay không cháy thì cũng chẳng có gì khác biệt, chỉ cảm nhận được mùi đắng chát.

Điều ấy khiến các bạn học ngồi cạnh rất đổi kinh ngạc – Những người thất tình thật đáng sợ. Một người ngồi im như pho tượng, toàn thân tỏa ra khối khí lạnh buốt. Người kia mỉm cười ăn con cua cháy khét lẹt mà vẫn thấy ngon lành.

Tô Mẫn Mẫn mới ăn được một nửa con cua thì Vệ Nam, Kỳ Quyên và những người bên cạnh đã ăn no. Kỳ Quyên bước lại gần, về mặt lạnh lùng nói với Hứa Chi Hằng: “Lại đây. Tôi có chuyện cần nói với cậu”. Hứa Chi Hằng chau mày rồi theo Kỳ Quyên ra một chỗ cách đó khá xa.

Kỳ Quyên đi thẳng vào vấn đề: “Hứa Chi Hằng, tôi mong cậu đi càng xa càng tốt. Tốt nhất cùng mẹ cậu ra nước ngoài, đừng bao giờ quay lại”.

Hứa Chi Hằng không ưa gì Kỳ Quyên, lạnh lùng nói: “Hình như cô không có tư cách can dự vào cuộc sống riêng tư của tôi”.

Kỳ Quyên cười lạnh lùng: “Tuy tôi rất muốn tự tay đưa cậu và ông ta lên đoạn đầu đài... nhưng, nể tình con bé Vệ Nam ngốc nghếch, tôi muốn nói trước với cậu một tiếng, tránh sau này chúng ta đấu đá nhau, nó sẽ trách tôi không nhắc nhở cậu. Cậu cẩn thận đấy, lưới pháp luật thưa mà không lọt, đừng có phạm tội giống ông ta. Nếu không cậu không có kết cục tốt đẹp đâu”.

Hứa Chi Hằng nhún vai nói: “Cô nghĩ vụ án đó có liên quan đến tôi? Xem ra cô làm luật sư cũng chẳng ra gì, vẫn ngu ngốc như xưa”.

“Có liên quan đến cậu hay không tôi không biết cũng không muốn quan tâm. Chỉ cần có liên quan đến ông ta là được”. Kỳ Quyên cười lạnh lùng, “Cậu yên tâm, tôi sẽ cùng luật sư Tiêu Phàm điều tra, tuyệt đối không phụ sự kỳ vọng của cậu. Chúng tôi sẽ nhanh chóng tìm được chứng cứ có hiệu lực để trừng trị ông ta. Nếu cậu không biết điều thì chúng ta hãy gặp nhau ở tòa”.

Hứa Chi Hằng im lặng, một lúc sau mới nói tiếp: “Kỳ Quyên, cô có thể chuyển lòng căm hận đối với ông ta sang tôi, nhưng tôi có quyền không chấp nhận nó. Nếu không phải vì Vệ Nam, cô nghĩ tôi thêm quan tâm đến cô?”

Hứa Chi Hằng nhún vai rồi quay người bước đi.

Đến tận khi bóng anh ta biến mất trong màn đêm, Kỳ Quyên mới thấy người mình run lên. Cô cố gắng nắm chặt tay để kiềm chế cảm xúc, nhếch mép mỉm cười, nụ cười lạnh lùng đến cực điểm.

“Thật đáng mừng, cuối cùng ông ta cũng bỏ rơi hai mẹ con cậu. Hahaha. Tuy cậu cũng rất đáng thương, rất xui xẻo, nhưng điều đó không làm giảm đi sự căm ghét trong tôi. Nếu không phải vì sự ra đời của cậu thì mẹ tôi sẽ không... sẽ không...”

Một số điều không thể nói ra, chỉ có thể giữ trong lòng, nhiều năm trôi qua nó liền biến thành thù hận, căm hận mẹ con Hứa Chi Hằng đến thấu xương.

Chính vì vậy khi Vệ Nam yêu Hứa Chi Hằng, mình đã kịch liệt bày tỏ mâu thuẫn và sự căm ghét đối với Hứa Chi Hằng, tìm đủ mọi cách để cho Vệ Nam hiểu rằng Hứa Chi Hằng là kẻ cần bỏ, hy vọng Vệ Nam từ bỏ ý định ở bên Hứa Chi Hằng.

Bởi vì một nửa gene trên người Hứa Chi Hằng là của ông ta. Cậu ta lớn lên bên cạnh ông ta, chịu sự giáo dục của ông ta, làm sao có thể trở thành người tốt, làm sao có thể mang lại hạnh phúc cho Vệ Nam?

Con người ấy làm biết bao chuyện xấu xa, con người ấy bất nhân vô lương tâm, con người ấy vứt bỏ vợ con...

Con người ấy là bố của mình.

Bản thân mình đã từng ngu ngốc đứng ở cửa chờ ông ta quay về, sau đó xà vào lòng ông ta, gọi ông ta là cha.

Sau đó mặc kệ tiếng ho dữ dội và sự ngăn cản của mẹ, chạy ra ngoài cửa như một con điên, khóc xé ruột xé gan gọi cha, nói Tiểu Quyên muốn có cha, cha đừng đi. Nhưng ông ta không bao giờ quay trở về.

Nên nói thế nào đây, Vệ Nam yêu quý của tao, người chị em tốt nhất của tao. Hứa Chi Hằng mà mày yêu chính là con trai của tên mặt người dạ thú đã ruồng bỏ hai mẹ con tao. Người mẹ vĩ đại của nó đã từng tát mẹ tao trước mặt tao. Người cha vĩ đại của nó, người cha mà tao từng sùng bái nhất, yêu quý nhất sau bao nhiêu năm tao vạn bất đắc dĩ mới đến tìm ông ta vay tiền để làm phẫu thuật cắt khối u cho mẹ tao. Vậy mà ông ta ném cho tao một nghìn tệ như ném cho một tên ăn mày, còn nói với giọng rất từ bi: “Không cần trả lại đâu”.

Đối với ông ta, mẹ con tao chỉ đáng giá vậy thôi.

27. Chương 20. Kết Cục Bi Thảm

Thấy Kỳ Quyên quay lại với vẻ mặt thất thường, Vệ Nam lo lắng chạy lại nắm tay cô ấy và hỏi: “Tiểu Quyên, mày sao thế?”

“Không sao, gió to quá khiến đầu óc tao rối bời”. Kỳ Quyên nói rồi lật tay lại nắm tay Vệ Nam, cố tỏ vẻ bình tĩnh nói: “Trải qua chuyện ngày hôm nay, mày đã hiểu chưa? Mày và Hứa Chi Hằng không thể đến với nhau được đâu. Bắt đầu từ khi chúng mày sinh ra đã không thể rồi. Cha nó là một tên cặn bã chính hiệu. Loại người như thế có thể sinh ra được đứa con tử tế không?”

Vệ Nam im lặng rất lâu, lâu đến nỗi đồng lửa đã tàn, không còn nhìn rõ vẻ mặt của đối phương mới khẽ nói: “Tao hiểu mà. Mày yên tâm”.

Kỳ Quyên lạnh lùng nói: “Mày hãy tỏ rõ thái độ cho tao biết đi. Dừng từ mơ hồ. Tao bá phục nghệ thuật vòng vo tam quốc của mày”.

“Mày thật cố chấp”. Vệ Nam cười rồi nhẹ thở dài: “Mày nói rất đúng, tao và cậu ta không thể đến được với nhau. Tao đã sớm biết điều đó rồi. Chỉ có điều hôm nay... càng hiểu rõ thêm mà thôi”.

Hứa Chi Hằng, trong khoảng thời gian cậu giả vờ không biết bơi còn tôi thực sự không biết bơi, chúng ta đã từng vui vẻ làm những con vịt cạn trên bãi biển.

Nhưng cuối cùng cậu đã xuống biển, còn tôi chỉ có thể đứng trên bờ ngóng trông.

Thế giới của cậu, tôi không thể bước chân vào. Vùng đất của tôi, cậu không thể thích ứng. Một đường bờ biển ngăn cách hai người yêu thương nhau. Tôi nhảy xuống sẽ bị chết đuối. Còn cậu trèo lên cũng bị chết vì thiếu nước. Đó là hai con đường không nên chọn và cũng không thể chọn.

Không phải vì quá lý trí, chỉ là chúng ta không thể không lý trí.

“Nam Nam, những người biết quên đi mới có thể sống hạnh phúc”. Giọng nói của Kỳ Quyên khẽ vang vọng bên tai.

Thực ra cả hai người đều hiểu rằng, có những chuyện không bao giờ quên được. Ví như sự ngọt ngào khắc cốt ghi tâm. Ví như nỗi đau xé nát tim can. Ví như sự thù hận mãnh liệt – Những thứ ấy đã bám chặt rễ trong trái tim ta, vĩnh viễn không bao giờ có thể xóa hết được.

“Tao sẽ... cố gắng hết sức”. Vệ Nam nói

Sau khi ăn đồ nướng xong, mọi người quây quần bên đồng lửa trại chơi đùa vui vẻ.

Nhìn bề ngoài trông Tô Mẫn Mẫn rất vui vẻ. Cô ta mặc chiếc váy rất đẹp, rất sexy, nhảy múa cùng mọi người. Tô Mẫn Mẫn rất có năng khiếu nhảy múa, từng bước nhảy uyển chuyển, cộng thêm dáng người chuẩn, khuôn mặt xinh xắn, khiến người xem mê mẩn.

Kỳ Quyên lạnh lùng nói: “Đúng là đồ Mai Siêu Phong luyện cửu âm bạch cốt trảo. Nó có vấn đề à?”

Nguyên Nguyên khẽ cười rồi thì thầm nói: “Mày không thấy Tô đại tiểu thư mặc váy đỏ trông rất giống con phượng hoàng sao?”

Kỳ Quyên quan sát thật kỹ, chỉ thấy chiếc váy ấy bay bay phía sau theo những bước nhảy của Tô Mẫn Mẫn. Nhìn kỹ trông cô ta rất giống một con gà tây, thiếu mỗi cái lông gà trên đầu. Thế là cô ấy gật gù khoái chí, “Chả trách, nó sắp niết bàn hồi sinh rồi, vì thế mới đang giẫy chết”. (Theo truyền thuyết, phượng hoàng là loài chim lửa thần thánh, khi chuẩn bị từ già cõi đời, nó tự xây tổ từ những cọng quế và tự bốc cháy. Giữa đồng tro tàn sẽ có một con chim phượng hoàng con hồi sinh. Vì Tô Mẫn Mẫn mặc bộ váy màu đỏ, lại nhảy múa bên đồng lửa, nên Kỳ Quyên và Nguyên Nguyên mới liên tưởng tới phượng hoàng niết bàn, hay phượng hoàng hồi sinh, với hàm ý mỉa mai, châm chọc).

Nguyên Nguyên cười: “Thực ra tao cũng rất đồng cảm với nó. Cảm giác bị đá không dễ chịu chút nào. Như tao còn có thể dùng cú đấm để phát tiết. Còn Tô đại tiểu thư trông yếu điệu thực nữ như thế, ném cái gối cũng thật dịu dàng. Hơn nữa đối phương lại là bạn Hứa Chi Hằng cao to vạm vỡ, con thỏ con Tô Mẫn Mẫn làm sao dám đánh lại.... ao nhìn mà thấy ngứa ngáy chân tay thay cho cô ta”.

Bỗng nhiên Kỳ Quyên quay đầu lại: “Sao mày hiểu rõ thế? Bị đá rồi à?”

Nguyên Nguyên thở dài: “Về bản chất thì đúng là tao bị đá thật. Nhưng về hình thức thì bà chị này vẫn chiếm thế thượng phong. Tao đã đánh cho nó một trận rất đã. Đối phó với những thằng xấu xa không được nhẹ tay. Đợi một ngày nào đó tao gặp thằng ấy trên bàn mổ, tao nhất định sẽ xé nát nó thành từng mảnh”.

Kỳ Quyên phì cười, giơ tay cái nói: “Được lắm, được lắm, nếu lúc ấy có kiện cáo gì thì chị mày sẽ đứng ra bào chữa cho mày”.

“OK. Chắc chắn thế nhé!”

Hai người cùng cười phá lên.

“À, đúng rồi, hai chúng ta ai là chị?” Bỗng nhiên Kỳ Quyên nói, “Tao sinh năm hổ, còn mày?”

Nguyên Nguyên cười: “Thế thì tao là chị mày rồi. Bởi vì tao sinh năm sư tử”.

“Sack, dám trêu tao hả....”

Hai người đang cười đùa vui vẻ, bỗng nhiên Tô Mẫn Mẫn cười tươi hơn hỏ đi tới, “Sắp tốt nghiệp rồi, sau này mỗi đứa một nơi. Dù gì thì chúng ta cũng là bạn học bao nhiêu năm. Nào, cùng cạn ly”. Tô Mẫn Mẫn đưa cốc rượu cho Vệ Nam. Vệ Nam đang ngồi im lặng suy tư, đang định đưa tay ra cầm thì bị Kỳ Quyên chặn lại.

Tô Mẫn Mẫn mỉm cười: “Không phải cậu sợ tôi hạ độc Vệ Nam chứ?”

Kỳ Quyên cười toe toét: “Chắc cậu không có gan làm thế”. Nói xong Kỳ Quyên uống hết cốc rượu rồi nói: “Chúc mừng cậu, cuối cùng cũng được tự do”.

Tô Mẫn Mẫn gật đầu, chạm cốc với Kỳ Quyên và nói: “Chúng cậu thành công trong sự nghiệp, trở thành người có danh tiếng trong giới luật sư”. Sau đó đưa cốc rượu lên miệng, uống một hơi hết sạch.

“Cảm ơn”. Kỳ Quyên cười rồi chuyển chủ đề nói chuyện, “Cậu tìm được việc rồi đúng không?”

Tô Mẫn Mẫn đáp: “Đang định thôi việc, chuyển nghề”.

“Chuyển nghề làm gì? Buôn thuốc phiện à?”

Cái miệng thâm nho của Kỳ Quyên không tha cho ai bao giờ. Tô Mẫn Mẫn không hề ngạc nhiên, vẫn cười rất tươi: “Mình định làm cô giáo dạy văn. Lấy được chứng chỉ sư phạm rồi”.

Nguyên Nguyên không hề nể nan gì, vừa nghe Tô Mẫn Mẫn nói vậy đã phọt cả nửa cốc rượu ra ngoài, sau đó ra công ra sức vỗ ngực ho sặc sụa.

Kỳ Quyên chau mày: “Làm cô giáo? Cậu định vùi dập bao nhiêu bông hoa của đất nước?”

Tô Mẫn Mẫn cười: “Những bông hoa được tưới bằng thuốc độc mới là những bông hoa đẹp nhất”.

Kỳ Quyên im lặng một lúc rất lâu, sau đó mới mỉm cười đưa tay ra, “Vây chúc cậu trở thành người làm vườn tài giỏi, chăm sóc một vườn yêu quái”.

Tô Mẫn Mẫn mỉm cười, đưa tay ra bắt tay Kỳ Quyên. Sau đó đi đến trước mặt Vệ Nam, khẽ nói: “Mình có thứ này muốn đưa cho cậu”. Nói xong liền đi trước dẫn đường. Kỳ Quyên ngạc nhiên nhìn Vệ Nam, Vệ Nam cười và nói: “Cô ta không đưa bom cho tao đâu. Yên tâm đi”.

Hai người đứng ở góc rẽ phía hành lang. Tô Mẫn Mẫn quay người lại, mỉm cười với Vệ Nam và nói: “Cậu biết không, mình đã lấy đi hai thứ của cậu”.

Vệ Nam lạnh lùng nói: “Thế à? Nói ra xem nào. Mình sẽ đòi lại hết. Không biết chừng làm ma cũng không tha cho cậu”.

Tô Mẫn Mẫn cười.

“Vây thì đợi khi nào cậu làm ma thì nói vậy”. Sau đó Tô Mẫn Mẫn vén tóc, khẽ nói: “Một thứ là những bức thư Hứa Chi Hằng viết cho cậu hồi cấp ba. Mình không đọc mà đốt hết rồi nên không thể trả lại cậu”. Ngừng một lát, cô ta nói tiếp, “Một thứ là món quà sinh nhật năm ấy Hứa Chi Hằng tặng cậu. Thực ra trong hộp có quà tặng, chỉ có điều mình đã lấy nó đi”.

Dùng đủ mọi thủ đoạn, cuối cùng cái nhận lại được là sự lạnh lùng của anh ta.

Với cậu, những mưu tính trước đây có lẽ không thể thay đổi kết cục ngày hôm nay.

Với tôi, những sai lầm hồi còn nhỏ ấy đã trở thành vết nhơ trong suốt cuộc đời.

Cơn ác mộng khiến người ta giật mình tỉnh dậy giữa đêm, một quá khứ không mấy huy hoàng, bây giờ nói ra tất cả, giống như phơi trái tim mốc meo của mình dưới ánh nắng mặt trời. Từng vết nứt đáng sợ trên đó như những con yêu quái đang gợn nanh nhe vuốt.

Không còn là con phượng hoàng xinh đẹp ấy nữa, dù có muốn tắm lửa để được hồi sinh thì cũng không thể tìm lại chính mình.

Tô Mẫn Mẫn vừa cười, vừa lấy trong túi một chiếc hộp, mở nó ra rồi cầm tay Vệ Nam, nhẹ nhàng đặt nó vào lòng bàn tay Vệ Nam.

“Trả lại cậu, chúng ta... không ai nợ ai”. Nói xong Tô Mẫn Mẫn quay người bước đi, đôi giày cao gót giẫm lên nền gạch phát ra tiếng kêu đều đều theo nhịp, dưới ánh đèn sáng, mái tóc dài ong mượt của Tô Mẫn Mẫn ánh lên vết sáng nhẹ nhàng, chiếc váy bay bay trong gió, trông thật đẹp, nhưng cũng thật cô đơn.

Vệ Nam cúi đầu, nắm chặt chiếc nhẫn lạnh buốt trong tay.

Còn có một mẩu giấy nhỏ. Nét chữ trên ấy nhạt nhòa vì mang theo dấu ấn của thời gian. Nhưng vẫn là nét chữ quen thuộc của người ấy.

“Vệ Nam, mình không biết cậu muốn gì, cũng không biết có thể cho cậu cái gì. Chỉ có thể giành cho cậu nơi sạch sẽ nhất trong trái tim của mình”.

Nơi sạch sẽ nhất trong trái tim là nơi nào?

Hứa Chi Hằng, vị trí mà cậu trái tim cậu giành cho mình, mình đã không tìm thấy từ lâu rồi, cũng không có tư cách.... tiếp tục ở trong đó.

Một chiếc nhẫn, một mẩu giấy, những thứ đã mất đi khi nhận lại được thì đã quá muộn.

Cuối cùng thì cũng hiểu hàm ý câu nói của cậu

“Mình chỉ muốn tìm một người có thể chấp nhận tất cả con người mình”.

Năm ấy cậu tưởng mình đã nhận được chiếc nhẫn ư? Cậu tưởng rằng mình nhận được rồi mà không đáp lại là vì mình coi thường cậu ư? Cậu tưởng rằng mình không muốn ở nơi sạch sẽ nhất trong trái tim cậu, không muốn nhận chiếc nhẫn quý giá nhất của cậu, vì vậy cậu mới nói như thế đúng không?”

Vì sao bây giờ nghĩ lại cảm giác lúc ấy của cậu lại thấy tim đau nhói đến ngạt thở?

Chiếc nhẫn lạnh buốt trong tay bỗng nhiên xuất hiện một giọt nước mắt nóng rát, nhưng trong nháy mắt đã bị gió biển thổi khô, giống như chưa bao giờ tồn tại cả.

Rất nhiều năm sau, trong một lần đi công tác, một mình Vệ Nam bay đến Hải Nam.

Khách sạn năm ấy ở đã bị phá dỡ vì thành phố quy hoạch xây chung cư. Những con đường từng đi qua cũng thay đổi rất nhiều. Người mà mình đã từng yêu sâu sắc đã bước ra khỏi thế giới của mình.

Vật đổi sao dời.

A Tang, ca sĩ mà Vệ Nam thích nhất đã chết vì bệnh ung thư vú. Trước khi chết cũng không tiết lộ bất kỳ tin tức gì. Người con gái cô đơn ấy đã ra đi một cách đột ngột và âm thầm. Lắng nghe tiếng hát của cô ấy, trước mắt hiện lên hình ảnh quen thuộc và rõ nét.

Hồi học năm thứ hai đại học, trong ngày cá tháng tư, có một người đã phóng xe như bay đến bên cạnh mình, công mình chạy thật nhanh đến bệnh viện. Bờ vai rộng của anh ấy truyền hơi ấm khiến người ta cảm thấy yên lòng. Ánh mắt lo lắng của anh ấy khiến tim người ta nhói đau, ánh đèn chói mắt trong hành lang bệnh viện chiếu sáng nụ cười của anh ấy khi biết tin bệnh tình không nghiêm trọng.

Trong chuyến du lịch năm ấy, Tô Mẫn Mẫn mỉm cười nói lời chia tay với Hứa Chi Hằng, mái tóc dài bay bay trong gió. Để lộ dáng người gầy gò, cuối cùng biến mất ở đầu kia hàng lang. Góc rẽ hành lang vang lên tiếng hát trầm lắng của Hứa Chi Hằng, anh hát bài Tổn thương. Gió biển nhẹ nhàng thổi bay tóc mái của

anh, để lộ từng đường nét trên khuôn mặt điển trai, đôi mắt ấy rất sâu, sâu như màn đêm cô đơn, khi quay lại nhìn Vệ Nam, ánh mắt ấy sao mà xa vời đến thế.

Anh ấy mỉm cười, nhẹ nhàng hát, lời bài hát nhẹ nhàng nhưng khắc sâu vào tim can.

My love, chúc ngủ ngon, anh đừng buồn nữa, đừng lo em sẽ tổn thương.

Vui vẻ, tha thứ, em đã quen rồi, nếu không sẽ thế nào đây.

Thành phố này rất biết nguy trang, tình yêu giống như chiếc đèn chùm.

Người nào rời đi quên không tắt điện, để giấc mộng vẫn mãi huy hoàng...

Cứ ngỡ rằng anh sẽ khác, nhưng vì có gì mà anh phải khác chứ.

Một bản tình ca dài hơn một nụ hôn, đó gọi là hợp hợp tan tan...

Không khí ngột ngạt, tim đập nhanh hơn vì quá đau, tiếng gió rít bên tai, Vệ Nam dường như nghe thấy tiếng khóc mình đã cố kìm nén – Đó chỉ là tiếng khóc trong ảo giác, chưa bao giờ dám khóc thật to trước mặt người khác.

Tiếng sóng biển ào ạt vỗ vào bờ, hòa vào tiếng hát trầm lắng của Hứa Chi Hằng, giống như tiếng kêu than của một con thú hoang bị thương.

Chiếc nhẫn lạnh buốt trong lòng bàn tay, và mẩu giấy ấy. Nét chữ bị nhòa đi bởi những giọt nước mắt – “Mình chỉ có thể giành cho cậu nơi sạch sẽ nhất trong trái tim mình”.

Hứa Chi Hằng cùng mẹ ra nước ngoài. Tô Mẫn Mẫn đến một nơi rất xa. Còn tất cả những điều khác đều không thay đổi.

Chỉ có điều Vệ Nam không biết rằng, khi mình đang lặng lẽ ngắm nhìn Hứa Chi Hằng thì trên một tòa nhà cao ở phía xa, có người đang dõi theo mình.

“Em đứng trên cầu ngắm cảnh, người ngắm cảnh đứng trên lầu nhìn em. Ánh trăng sáng tô điểm cửa sổ của em. Em tô điểm giấc mộng của người khác”. Chu Phóng bình luận, “Đây là một kết cục bi thảm nhưng lãng mạn”.

Lục Song nói: “Không sao, em chính là chiếc chìa khóa cho kết cục ấy”.

Chu Phóng mỉm cười và hỏi: “Tự tin vậy sao? Cậu hơi tự cao tự đại đấy”.

Lục Song mỉm cười: “Trên thế giới này không có cái khóa nào là không thể mở được, chỉ có điều một số người không muốn mở nó, muốn nó hoen gỉ, muốn khắc cốt ghi tâm”.

Hai người không nói chuyện nữa mà nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hứa Chi Hằng và Tô Mẫn Mẫn đã ra đi, mỗi người một nơi.

Một mình Vệ Nam đứng trên bờ biển, ngắm nhìn phong cảnh ở đằng xa. Gió biển thổi bay chiếc áo phông của cô ấy, mái tóc dài nhẹ bay trong gió. Một cô gái vốn rất ngây thơ lúc nào cũng cười rất tươi, vậy mà lúc này trông mới buồn và cô đơn làm sao.

Hình ảnh biển rộng bao la và bóng cô gái nhỏ bé hòa vào làm một, khiến người ta thấy tim mình nhói đau đến ngạt thở.

Chu Phóng lấy máy ảnh chụp lại cảnh ấy.

Lục Song nhếch mép mỉm cười, ánh mắt hiện lên sự chân thành và kiên định.

“Hứa Chi Hằng từng nắm tay Vệ Nam chạy dưới trời mưa. Em biết, Vệ Nam sẽ không thể nào quên, thậm chí suốt cuộc đời cũng không quên những ký ức sâu sắc và đẹp đẽ ấy”,

“Nhưng....”

“Em nguyện che ô cho cô ấy”.

Một câu nói tách làm ba lần, vang vọng trong không gian.

Chu Phóng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng đặt tay lên vai Lục Song, truyền cho anh sự khích lệ quý giá nhất giữa những người bạn.

Cùng dầm mưa với cô ấy, che ô cho cô ấy đều là phương thức thể hiện tình yêu. Cả hai đều chân thành, cả hai đều thật lòng, chỉ có điều người nào phù hợp với sự lựa chọn của cô ấy hơn mà thôi.

Vệ Nam ngây thơ đã cùng Hứa Chi Hằng dầm mưa, dầm mưa rất nhiều lần, thời gian quá lâu, lâu đến nỗi Vệ Nam đã quen với những ngày không có nắng. Cùng dầm mưa tuy rất lãng mạn nhưng cũng rất khổ sở. Vốn là một cô gái ngây thơ, trong sáng, nhưng dần dần, Vệ Nam cũng biết học cách dùng mặt nạ để ngụy trang cho mình, đằng sau nụ cười rạng rỡ ấy là sự bất lực và đau khổ khiến người khác thấy tim mình nhói đau.

Nhưng cô ấy đã quên rồi. Sự lãng mạn khi dầm mưa không thể kéo dài mãi được, chỉ có người ở bên cạnh mình, che ô cho mình mới có thể cùng mình đi đến cuối con đường. Dù bước đi chậm rãi, dù không rung động lòng người, dù không thể khắc cốt ghi tâm, nhưng... đó là nơi ấm áp nhất, an toàn nhất.

Phần 4. Sự ấm áp

Những ngón tay dài của anh ấy lồng vào tay, mười đầu ngón tay đan vào nhau, thật chặt, thật chặt. Vệ Nam bỗng thấy sờn cả gai ốc. Nhưng... cũng không có ác cảm. Bàn tay ấm áp và đốt ngón tay khô dài ấy khiến người ta cảm thấy dễ chịu.

28. Chương 21. Bác Sĩ Hướng Dẫn Khó Tính

Chuyến du lịch kéo dài ba ngày nhanh chóng trôi qua. Phong cảnh của Hải Nam khiến mọi người mở rộng tầm mắt. Trên đường về, ai ai cũng mệt mỏi, vừa lên xe là nhắm mắt thư giãn. Không khí trên xe yên lặng khác thường.

Chu Phóng và Lục Song cũng muốn đi nhờ xe, họ còn trả tiền xe cho đoàn du lịch. Vệ Nam hỏi: “Hai anh không đi máy bay à?”

Lục Song thật thà trả lời: “Bay trên cao không có cảm giác an toàn”. Sau đó tự nhiên đi xuống ngồi sau Vệ Nam.

Chu Phóng áp sát vào tai Vệ Nam thì thầm: “Thực ra cậu ta vừa lên máy bay là ngủ, hoàn toàn không có thời gian cảm nhận cái gọi là ‘cảm giác an toàn’ đâu. Ha ha ha”.

Vệ Nam nhìn Lục Song, thấy anh ta đã bắt đầu “nhắm mắt thư giãn”.

Không còn gì để nói.

Chu Phóng và Lục Song ngồi một hàng. Vệ Nam và Kỳ Quyên ngồi một hàng.

Quan niệm “tôn trọng đàn anh” truyền thống của sinh viên trường T vẫn còn trong Nguyên Nguyên. Hơn nữa cũng không căm ghét hai người có bút danh là “Chu Phóng” với “Virus” như Kỳ Quyên, vì vậy khi Kỳ Quyên sầm sì không thèm nhìn hai người ấy thì Nguyên Nguyên vẫn rất “e dè” mỉm cười bắt chuyện với hai vị đàn anh.

Chu Phóng mỉm cười với Nguyên Nguyên: “Mỗi khoa các em phải lướt một vòng đúng không?”

Vệ Nam lẩm nhẩm, lướt một vòng, cách dùng từ của đại tác gia như anh chẳng có chút nghệ thuật nào.

Nguyên Nguyên ngoan ngoãn trả lời: “Vâng, đúng ạ. Anh cũng biết quy định của trường Y ạ?”

“Anh có rất nhiều bạn học trường Y”. Chu Phóng giải thích.

Nguyên Nguyên cười toe toét: “Em và Nam Nam cùng nhóm, theo lịch là thực tập ở... ngoại khoa tim mạch, đúng không Nam Nam?”

Vệ Nam uể oải gật đầu: “Đúng”

Chu Phóng cười: “Vậy thì các em cầu trời Phật phù hộ đi”.

“Vì sao anh lại nói thế?” Nguyên Nguyên tò mò hỏi.

“Ngoại khoa tim mạch có một vị giáo sư tên là Hà Thục Mẫn, vị giáo sư này mà mắng chửi thì vô cùng ghê gớm. Có người đã từng bị cô ấy mắng đến phát khóc. Vì vậy anh khuyên các em nên chuẩn bị tâm lý trước. Nhớ là đừng đến muộn đấy”. Chu Phóng mỉm cười rồi nói tiếp, “Các em biết đại tài tử Diệp Kính Văn của trường Y chứ?”

Vệ Nam giật nảy mình. Người như Diệp Kính Văn tuyệt đối không thể dùng một chữ “biết” để hình dung, bởi vì ấn tượng quá sâu sắc. Con người biến thái cài đặt trả lời tự động là “nói lảm”, chạy ra ngoài học thạc sĩ. Tài tử trường Y, Diệp Kính Văn, tài tử khoa Văn, Chu Phóng. Đồng “tài tử” này đúng là không ai thua kém ai.

“Chính giáo sư Hà đã dẫn dắt nó đấy”. Chu Phóng cười bí hiểm: “Đúng là thầy nào trò nấy”.

Vệ Nam như chợt nhận ra điều gì đó. Chẳng trách Diệp Kính Văn kinh dị như vậy. Thì ra là học trò của giáo sư Hà.

Chu Phóng nói tiếp: “Người phụ nữ ấy, haizz....đúng là đáng sợ. Bà ta sẽ cho các em cảm nhận một cách sâu sắc cảm giác hồn lìa khỏi xác. Anh sẽ thả thêm chút hương muối để phù hộ cho các em được bình an”.

Nghe Chu Phóng nói vậy, Vệ Nam thấy rùng hết cả mình.

Sau chuyến du lịch này sẽ phải đến bệnh viện thực tập, không biết con đường chờ đợi mình phía trước sẽ đáng sợ như thế nào?

Ngày đầu tiên đến bệnh viện, Vệ Nam đã được tự mình trải nghiệm thế nào là “hồn lìa khỏi xác” mà Chu Phóng nói.

Những lời miêu tả của Chu Phóng không thể diễn tả hết được sự “dã man” của giáo sư Hà. Người phụ nữ ấy, vẻ mặt lạnh lùng đến nỗi giữa mùa hè nóng bức có thể làm đông lạnh nhà xác.

Vệ Nam vì ngủ quên nên vừa lau mồ hôi vừa chạy đến bệnh viện. Gần đến cửa văn phòng thì bị giáo sư Hà chặn lại.

Vệ Nam biết có chuyện chẳng lành nên cúi đầu xuống làm ra vẻ đáng thương, liếc sang nhìn cũng thấy Nguyên Nguyên đang cúi đầu tỏ vẻ đáng thương, bên cạnh còn có một cậu bạn rất cao, đang chăm chú nhìn hai người với ánh mắt “trách trời thương dân”.

Giáo sư Hà ghê gớm vừa mở miệng là mắng xa xả như tát nước vào mặt: “Nhìn xem, mấy giờ rồi?”

Từ trước tới nay Vệ Nam không có thói quen đeo đồng hồ, lục lọi trong túi, tìm mãi mà không thấy điện thoại đâu. Cậu bạn bên cạnh rất tốt bụng giờ đồng hồ trước mặt Vệ Nam để cô tự nhìn. Vệ Nam quay đầu một góc 90 độ mới nhìn thấy. “Dạ, bảy giờ năm mươi phút ạ...” Vệ Nam cúi đầu xuống, nói lí nhí.

“Ba giờ là hội nghị giao ban. Bảy giờ năm mươi phút cô mới hốt hơ hốt hải chạy đến bệnh viện, có nhận thức về giờ giấc không?” Giáo sư Hà lạnh lùng nói: “Nếu để bệnh nhân nhìn thấy cô chạy như điên vào bệnh viện chắc sẽ tưởng rằng cô là con thú dữ lên cơn, ai dám tìm cô chữa bệnh nữa”.

Một giọt mồ hôi trên trán Vệ Nam rơi xuống, cô vội cúi người xuống nói: “Xin lỗi giáo sư, sau này em nhất định sẽ chú ý, em...”

“Vẫn may cô chưa mặc áo blouse trắng, nếu không sẽ hủy hoại hình tượng của bác sĩ”. Giáo sư Hà lạnh lùng ngắt lời Vệ Nam, “À, đúng rồi áo của cô đâu?”

Vệ Nam vội lấy trong túi bộ quần áo trắng bị vo thành một đống. Không biết nên để cho bà ta kiểm tra hay mặc trước mặt bà ta.

Giáo sư Hà gườm gườm nhìn Vệ Nam, “Các cô đến bệnh viện thực tập hay ra chợ bán thịt đấy hả? Vì sao bộ quần áo lại cũ kỹ rách nát thế này?”

Vệ Nam không biết nói gì, cúi đầu xuống thấp hơn. Nguyên Nguyên đứng bên cũng vo bộ quần áo nhăn nhúm, cúi đầu giống mình. Động tác của hai người thật hài hòa.

“Vệ Nam đứng không, lần sau không được đi dép lê, à, buộc cái tóc cho gọn lên. Khi đi kiểm tra, cô cúi đầu xuống thì chẳng phải tóc sẽ rũ rượi như một cái chổi quét vào người bệnh nhân sao. Điều tối thiểu như vậy mà cũng không hiểu”.

“... Vâng ạ”.

“Nguyên Nguyên cũng vậy, đừng có mà để tôi dùng dao phẫu thuật cạo đầu các cô. Còn đứng ngây ra đấy làm gì? Mau cắt hết các thứ đi cho tôi. Hoa tai, nhẫn, tháo ra hết, sau này không cho phép đeo đến bệnh viện”. Bà ta vừa đi vào văn phòng vừa thở dài: “Haizzz, học sinh trường Y đúng là ngày càng đi xuống, ý thức kiểu gì vậy, đúng là không thể so sánh được với các anh chị khóa trên”.

Sau khi giáo sư Hà đi, Phí Đăng mới khẽ thở dài. Anh ta nhún vai rồi nói: “Chào hai em. Hai em mới đến nên không biết tính giáo sư Hà. Sau này chú ý một chút, đừng để cô ấy tức giận”. Nói xong ghé sát vào tai Nguyên Nguyên thì thầm: “Nhất định đừng có thách thức khả năng bùng phát của giáo sư Diệt Tuyệt sư thái, đáng sợ lắm đấy”. (Diệt Tuyệt sư thái: một nhân vật trong tiểu thuyết Ý Thiên Đồ Long ký của nhà văn Kim Dung, là chương môn phái Nga My, tính cách lạnh lùng, cứng nhắc. Giới trẻ Trung Quốc thường gọi những giáo viên nữ nghiêm khắc là Diệt Tuyệt sư thái)

Nguyên Nguyên cúi đầu xuống, ngoan ngoãn gặt đầu.

Phí Đăng mỉm cười rất tươi, nụ cười của “thiên thần” rồi quay người đi lấy áo blouse.

Đến khi bóng anh ta biến mất khỏi tầm mắt, Nguyên Nguyên mới ngẩng đầu lên lau mồ hôi trên mặt và nói với Vệ Nam: “Sack, sợ chết đi được. Vừa xong tao bị giáo sư Diệt Tuyệt sư thái coi như tấm bia luyện Cửu m Chân Kinh, còn nói sẽ trừ điểm thực tập của tao, bắt tao chép mười bệnh án. Tao khóc đây, Nam Nam....”

Vệ Nam cũng không biết làm thế nào, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Bọn mình phải chịu sự bóc lột của giáo sư Hà trong bao lâu?”

Nguyên Nguyên than thở: “Ba ngày, bảy mươi hai tiếng, bao nhiêu giây nhỉ....”

Mở mắt, nhắm mắt, một ngày nhanh chóng quá đi. Nhắm mắt mở mắt, thời gian ba ngày trôi đi rất nhanh. Đáng tiếc là Vệ Nam và Nguyên Nguyên không có cơ hội nhắm mắt, vì vậy thời gian trôi đi rất chậm chạp. Giữa đêm, trong ký túc xá của bệnh viện, Vệ Nam và Nguyên Nguyên đang cầm đầu chép các bệnh án. Vệ Nam than thở: “Ôi cuộc đời, sao mà mê đắm đến thế...”

Nguyên Nguyên nói: “Chép nhanh lên, nghe nói những người đắc tội bà ta sẽ có kết cục rất thảm”.

Vệ Nam ngạc nhiên hỏi: “Sao thông tin của mày nhanh nhạy vậy? Mày nghe ai nói thế?”

Nguyên Nguyên cười: “Phí Đăng chứ ai”.

Vệ Nam cười đều: “A ha, mới quen nhau một ngày mà đã thân thiết thế. Một câu Phí Đăng hai câu Phí Đăng. Sao cái gì anh ta cũng nói với mày thế. Hehe”.

Nguyên Nguyên không thèm để ý đến nụ cười gian tà của Vệ Nam mà nói tiếp: “Tao thấy tên của anh ta rất nghệ thuật. Giống như anh trai mày tên là Vệ Đăng (weiteng) thì chỉ có một từ đồng âm là ‘đau dạ dày’(weiteng). Đăng này tên Phí Đăng (Feiteng), nếu xét về góc độ động vật học thì tên của anh ta có nghĩa là ‘Khỉ đầu chó đang nhảy’. Nếu xét trên góc độ sinh học thì có nghĩa là ‘sói sùng sục’. Nếu xét trên lĩnh vực y học thì có nghĩa là ‘đau phổi’”.

Vệ Nam sặc nước bọt, đập tay vào ngực thở hổn hển.

Nguyên Nguyên làm ra vẻ nghiêm túc nói: “Tao thấy mẹ anh ta rất có tài. Vượt qua cả ranh giới một tên hai nghĩa mà tiến thẳng lên ba nghĩa”.

“Thôi mày đừng nói xấu người ta nữa”. Vệ Nam không kìm được phì cười. “Thực ra nếu nói như mày thì tên của tao cũng đặc biệt đấy chứ. Xét trên lĩnh vực y học, triết học hay thực vật học đều có từ đồng âm cả. Mỗi từ một nghĩa khác nhau”.

Nguyên Nguyên gật đầu: Đúng vậy đúng vậy. Thật ra tao cũng là người rất văn vẻ. Cái tên Nguyên Nguyên của tao vừa hay vừa dễ nhớ. Trước đây khi tao mở miệng chữ bới người khác, chúng nó nói tao là người thô lỗ. Mà còn nhớ lúc ấy tao đã trả lời thế nào không?”

Vệ Nam cười: “Lúc ấy mày nghiêm nghị nói. Chị mày không thô. Chị mày tròn”. (Chữ Nguyên Nguyên đọc là YuanYuan, đồng âm với từ Viên Viên, có nghĩa là tròn).

“Đúng, chính câu ấy, câu nói kinh điển, đúng không? Hahaha”. Nguyên Nguyên đập bàn cười ầm ĩ. Bỗng nhiên Vệ Nam thấy rằng cái cách mình và Nguyên Nguyên nói chuyện với nhau thật giống cách nói chuyện giữa Lục Song và Chu Phóng, đều là “mèo khen mèo dài đuôi”. Xem ra da mặt của ai cô gái cũng có xu hướng dày lên để được chọn làm áo chống đạn.

Vệ Nam cười, đột nhiên nhớ đến anh trai mình, thế là đập bàn rồi phấn khích nói: “Đúng rồi, nói đến tên đồng âm tao lại nhớ đến một chuyện rất hay. Hồi học cấp ba lớp tao có thằng bạn tên là Đỗ Tử Đằng (duziteng), cộng thêm anh trai tao Vệ Đằng (weiteng), và anh Phí Đằng (feiteng) thì chẳng phải là ‘đau bụng’ (duziteng), ‘đau dạ dày’ (weiteng), ‘đau phổi’ (feiteng), những bệnh thường gặp khi chẩn đoán bệnh à?”

Nguyên Nguyên ôm bụng cười: “Hahaha, Vệ Nam cô nương, mày tài thật”.

Vệ Nam nhún vai nói: “Có tài cũng phải chép tiếp bệnh án. Giáo sư Diệt Tuyệt sư thái sẽ không dạy cho tao Cửu m Chân Kinh vì tao có tài đầu”.

Hai người cúi đầu chép một lúc, Kỳ Quyên mỏi hết cả tay, quả thực không thể chép được nữa. Thế là lại quay sang buồn dưa lê.

Nguyên Nguyên nói: “Hồi ấy học viện hóa học có một bạn tên là Thẩm Cảnh Băng (Shenjingbing), thầy giáo phát âm không chuẩn, khi điểm danh cứ gọi “Shenjingbing (bệnh thần kinh) đau? Bạn Shenjingbing có đến không? Mọi người ngồi dưới cười bò lăn bò càng”.

Nguyên Nguyên cười rồi nói tiếp: “Này, mày còn nhớ khu ký túc đối diện có bạn tên là Bào Dư Hiểu (Baoyuxiao) không?”

Vệ Nam gật đầu: “Dĩ nhiên là nhớ rồi. Đúng là trận cười nhớ đời”.

Nguyên Nguyên vung tay múa chân, cầm tờ giấy chép bệnh án, cười ha hả: “Hôm ấy trời mưa như trút nước. Một cậu bạn đứng ở cửa sổ gọi: ‘Baoyuxiao, baoyuxiao’ (Mưa nhỏ rồi, mưa nhỏ rồi’. Phía dưới có người quát loạn lên: ‘Này người anh em, giữa buổi trưa anh hết cái gì mà hết. Không biết là mưa cả ngày à, mưa to xối xả không nhỏ được đâu. Về phòng mà ngủ đi’ Người ấy ầm ục nói: “Tôi gọi bạn Bào Dư Hiểu (Baoyuxiao) mà...” Cậu bạn kia nói: ‘Vậy à, sau này sinh con gái tôi sẽ đặt tên là Tiêu Vũ Đại (Xiaoyuda, đồng âm với từ mưa to), kết hợp với bạn Bào Dư Hiểu (đồng âm với từ mưa nhỏ) của anh, như vậy là mưa cả năm”.

Nguyên Nguyên đặt tay vào cổ họng bắt chước giọng của cậu bạn ấy, nghe rất giống, Vệ Nam không kìm được phá lên cười.

Cuối cùng hai người kết luận: “Đặt tên là một môn nghệ thuật”.

Bỗng nhiên phòng bên cạnh vang lên tiếng đập tường bụp bụp, kèm theo tiếng hét: “Ma quỷ lộng hành giữa đêm. Đúng là điệu cười của âm hồn, ma nữ”.

Hai người nhìn nhau, quay đầu lại nhìn – Nghìn non bóng chim tắt, chỉ vì chúng ta cười.

Vệ Nam thở dài, “Haizzz... Chép tiếp đi, mới chép được một nửa, tay tao sắp bong gân rồi”.

Nguyên Nguyên nói, “Haizzz... Tay tao giật, tay mày bong gân, thật thê thảm”.

“Nào không giật là may rồi. Tối nay chúng ta phải đặt mười cái chuông, tránh trường hợp sáng mai không dậy được, lại bị giáo sư Diệt Tuyệt sư thái vật lỏng...” Vệ Nam nói.

Vệ Nam quên rằng, ngoài đồng hồ báo thức, còn có chiếc đồng hồ nhân tạo tên là Lục Song, đang ngồi đó nhe nhớn chờ đánh thức mình dậy.

Chương 21. Bác sĩ hướng dẫn khó tính (2)

Sáng hôm sau, dưới sự giầy vò dã man của mười hồi chuông báo thức, Nguyên Nguyên và Vệ Nam dậy đúng sáu rưỡi sáng, đánh răng rửa mặt với tốc độ thần tốc, sau đó buộc tóc cao, mặc quần áo chỉnh tề, bộ quần áo blouse cũng được là lượt nghiêm chỉnh, kiểm tra lại thẻ một lần, chuẩn bị tinh thần chiến đấu rồi cầm bản bệnh án nặng trĩch đã chép xong, chạy đến bệnh viện.

Đến cửa bệnh viện là bảy rưỡi, các y tá đang bận rộn sắp xếp bệnh án, các bác sĩ cũng lần lượt chạy đến. Vệ Nam và Nguyên Nguyên rửa tay, mặc quần áo bác sĩ, chuẩn bị giao ban và kiểm tra phòng buổi sáng.

Hôm nay giáo sư Hà rất khác mọi ngày, là người cuối cùng đến bệnh viện. Thấy Vệ Nam và Nguyên Nguyên ngoan ngoãn ngồi đó cùng Phí Đăng kiểm tra bệnh án, lúc ấy mới hài lòng gật đầu và nói: “Hôm nay hai em cùng tôi đi kiểm tra phòng. Chiều nay có ca phẫu thuật cho bệnh nhân thiếu vách ngăn tâm thất. Muốn xem không?”

Vệ Nam và Nguyên Nguyên bỗng thấy phần chân tinh thần, ngẩng đầu lên, sau đó ngoan ngoãn gập đầu, giống như gà con mổ thóc vậy.

“Có ạ”

Nhìn thấy ánh mắt tràn đầy tinh thần ham học hỏi của hai người, giáo sư Hà mỉm cười: “Thế còn được”.

Nhưng đâu biết rằng ánh mắt mơ màng ấy không phải vì tinh thần ham học mà vì quá buồn ngủ.

Trong văn phòng, công tác giao ban tiến hành đúng theo trình tự. Vì là khoa ngoại tim mạch, có rất nhiều y tá nên nếu ngồi quanh bàn thì không đủ chỗ. Mọi người đều đứng. Một đồng thiên thần áo trắng đứng thành vòng tròn, trông thật khí thế.

“Chào mọi người, giao ban”. Giọng nói êm dịu của các chị y tá giống như cơn gió mát thổi vào tim. Tiếc rằng cơn gió ấy tuy rất thoải mái nhưng Vệ Nam và Nguyên Nguyên vẫn mơ mơ hồ hồ, nghe tai nọ sang tai kia. Vừa bước vào giai đoạn thực tập, còn rất nhiều điều bỡ ngỡ, khi chị ấy đọc quy luật thay đổi nhiệt độ cơ thể, huyết áp cũng không hiểu gì. Hai người đang nhăn nhó nhìn nhau thì bỗng nhiên trong văn phòng vang lên tiếng chuông điện thoại.

“Ồ, ó, o, o, o, o...” Tiếng gà trống gáy sáng.

Chị y tá đọc bệnh án liền dừng lại, ngẩng đầu nhìn mọi người.

Ánh mắt của giáo sư Hà như lưỡi kiếm sắc nhọn soi thẳng về phía Vệ Nam và Nguyên Nguyên.

“Ồ, ó, o, o, o, o...” Tiếng gà trống gáy không ngừng. Vệ Nam vội vàng rút tay vào túi ấn nút tắt.

Chị y tá lại đọc tiếp: “Tổng số bệnh nhân ngày hôm qua là hai mươi tám người, nhập viện ba người, xuất viện một người, làm phẫu thuật một người, có tám giường bệnh nhân về nghỉ chưa quay lại, mười sáu giường...”

“Ồ, ó, o, o, o, o...”

Chị y tá mơ màng ngẩng đầu lên. Giáo sư Hà không kiềm chế được, bắt đầu quát tháo: “Điện thoại của ai? Tắt ngay”.

Vệ Nam tay run run, rút tay vào túi ấn nút tắt.

“Đây là bệnh viện, không phải trại giết mổ, sao lại có tiếng gà gáy?” Giáo sư Hà cười lạnh lùng: “Nguyên Nguyên, về đổi ngay chuông điện thoại cho tôi. Muốn dọa bệnh nhân hay thế nào đây?”

Nguyên Nguyên nhìn Vệ Nam, nét mặt hiện lên vẻ oai phong凛冽, gật đầu như đập tỏi: “Vâng ạ... Em sẽ đổi ngay...”

“Bảo cô về nhà rồi đổi. Nghe cho kỹ vào chứ”. Giáo sư Hà lạnh lùng nói.

“...Vâng”

Nguyên Nguyên vì mình mà bị giáo sư mắng, Vệ Nam thấy rất có lỗi, lén đập đập vào lòng bàn tay của Nguyên Nguyên. Nguyên Nguyên cũng đập tay lại.

Hai người rúm ró như con tôm nhỏ trong góc, chỉ mong sao mình biến thành không khí để giáo sư Hà không phát hiện được...Tiếc rằng, trong ánh mắt của giáo sư Hà có sức mạnh đáng sợ có thể xuyên qua da, nhìn thấu linh hồn của bạn, sau khi toàn thân bị lột sạch dưới ánh mắt sắc nhọn ấy, cuối cùng buổi họp giao ban cũng kết thúc.

Vệ Nam và Nguyên Nguyên thấy nhũn cả chân vì đứng lâu, nói đúng hơn là vì sợ.

Vệ Nam đi vào phòng vệ sinh, lúc mở điện thoại ra thì nghe thấy tiếng chuông “ò, ó, o, o, o...” vang lên. Vệ Nam vội nhấc máy, bực tức nói: “Lục Song, anh không cần phải lần nào gọi điện thoại cũng dai như đĩa xôi vậy”.

“Dĩ nhiên anh sẽ gọi đến lúc nào em nhấc máy thì thôi. Nếu không thì anh gọi mất công à?” Lục Song không hề để ý đến thái độ bực bội của Vệ Nam, vẫn bình thản như mọi ngày: “Em dậy chưa?”

“Anh gọi điện thoại chỉ vì muốn đánh thức em dậy sao?” Vệ Nam tức tím mặt

“Đúng vậy”. Lục Song trả lời rất ung dung, “Mẹ em nói hôm nay là ngày đầu tiên em đến bệnh viện, không thể đến muộn được. Vì vậy anh gọi em dậy theo đúng lời căn dặn của mẹ em”.

Vệ Nam không còn gì để nói.

Vì sao hôm qua anh không gọi đi để tôi bị cô giáo mắng.

Vì sao hôm nay anh lại gọi để tôi không đi muộn nhưng vẫn bị cô giáo mắng.

Lục Song ơi là Lục Song, lúc cần thì anh không xuất hiện, lúc không cần thì lại đến phá đám. Anh đúng là sao chổi Haley của tôi.

Vệ Nam tức đến nỗi muốn ném điện thoại đi. Nhưng thái độ của đối phương tốt như vậy, giọng nói lại dịu dàng, Vệ Nam không nhẫn tâm nói cho anh ta biết sự thật, cố gắng kiềm chế và nói: “Cảm ơn anh. Em thấy đặt mười hồi chuông báo thức vẫn có thể dậy được. Vì vậy không cần phiền anh đích thân gọi em dậy”.

“Thôi được. Vậy thì trưa nay em về nhà một lúc. Mẹ em nói có chuyện muốn bàn với em”.

“Chuyện gì?”

“Anh cũng không biết”. Lục Song mỉm cười, “Em về thì khắc biết”.

29. Chương 22. Tình Huống Khó Xử Nhất

Hôm nay đúng là ngày kiểm tra toàn bộ bệnh viện. Bác sĩ chủ nhiệm cùng tất cả các bác sĩ và sinh viên thực tập đến các phòng bệnh. Tất cả các phòng đều được kiểm tra một lượt. Vệ Nam và Nguyên Nguyên đứng phía sau, đứng suốt cả buổi sáng đến nỗi sắp bị trật khớp, cuối cùng cũng hiểu được sự mạnh mẽ của những bác sĩ ngoại khoa này.

Đặc biệt là giáo sư Hà, suốt cả buổi không hề tỏ ra khó chịu hay mệt mỏi.

Nghe nói giáo sư Hà là một người phụ nữ “trâu bò”. Nếu gặp ca phẫu thuật lớn, đứng trong phòng phẫu thuật hai mươi tiếng là chuyện nhỏ. Các bác sĩ ngoại khoa cần thể lực và tinh thần khỏe mạnh. Vì vậy rất ít nữ bác sĩ chọn ngoại khoa. Theo quan niệm của mọi người, phụ nữ cần phải chăm sóc gia đình, chăm sóc con cái. Giáo sư Hà là người phụ nữ của công việc điển hình. Ly hôn với chồng đã lâu, một mình vất vả nuôi con gái, còn đưa con gái Hà Diệp vào trường đại học Y thuộc đại học T để rèn luyện thử thách. Nghe nói giáo sư Hà rất giỏi, số lượng công trình được công bố chất thành núi, học trò của cô cũng rất xuất sắc. Trong đó có rất nhiều người đã ra nước ngoài học tập, phát huy tinh thần của giáo sư.

Sau khi nghe Phí Đằng kể về giáo sư Hà, Vệ Nam và Nguyên Nguyên cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ vị “giáo sư Diệt Tuyệt sư thái” này. Các bậc tiền bối không nói một, dĩ nhiên Vệ Nam và Nguyên Nguyên không dám kêu mệt. Hôm nay Nguyên Nguyên còn liềm linh đi giày cao gót, đứng như kiêu lung lay sắp đổ. Vệ Nam biết ý đứng trước mặt Nguyên Nguyên, để cô ấy mỏi thì có thể bám vào người mình.

Cuối cùng buổi kiểm tra cũng kết thúc. Vệ Nam vào phòng thay đồ thay quần áo, soi mình trong gương thở dài rồi chạy như bay ra khỏi bệnh viện, ngồi tàu điện ngầm về nhà.

Vừa vào nhà, Vệ Nam đã bị tiếng hét kinh hoàng làm giật bắn cả mình.

“Sack, mày delete game của tao. Lục Song, mày muốn chết à?” m thanh ma quỷ quen thuộc, giày vò mình suốt hai mươi năm của anh trai Vệ Đằng.

“Hehe. Không phải tao delete đâu. Hay là máy tính của mày bị virus? Tao có ý tốt diệt virus cho mày. Mày lấy oán trả ơn thế à?” m thanh dịu dàng dễ nghe, dĩ nhiên là của Lục Song mặt dày.

Vệ Nam thay đôi dép lê, tìm nơi phát ra tiếng cãi cọ - phòng ngủ của anh trai.

Vệ Nam toát mồ hôi hột đứng trước cửa nhìn anh trai đang nhe nanh giơ vuốt và Lục Song thản nhiên như không, còn có cái máy tính lúc sáng lúc tối như đang “giãy chết”.

Dường như hai người cũng cảm nhận được sự xuất hiện của Vệ Nam nên quay đầu lại nhìn.

Lục Song mỉm cười: “Vệ Nam về rồi à?”

Vệ Đằng mắt gườm gườm nói với Lục Song: “Tao là anh trai còn chưa hỏi, mày tranh hỏi cái gì. Mày là ai chứ?”

Vệ Nam sa sầm mặt, gật đầu với Lục Song tỏ ý chào hỏi, sau đó quay sang lườm anh trai mình, “Anh, sao anh lại về”.

Vệ Đằng nói: “Anh được nghỉ hè, không được à?”

“Trường anh thật khác người, sớm thế này đã cho nghỉ hè rồi”. Vệ Nam lạnh lùng nói.

“Đúng vậy, đối với người đi thực tập thì không có kỳ nghỉ. Anh biết số em nó khổ. Nhưng cũng đừng vì thế mà ghen tỵ với người khác. Anh sẽ ăn chơi cho đã, chơi hộ cả em nữa nhé”.

“Em thềm vào ghen tỵ. Tối thiểu thì em cũng được đến bệnh viện thực tập, còn anh vẫn ở trong phòng thí nghiệm... rửa ống nghiệm”.

“Haizzz, em thấy anh chướng mắt hay là làm sao? Anh trai ở xa, khó khăn lắm mới về nhà được một chuyến, thái độ kiểu gì vậy?”

Hai anh em vút Lục Song ngồi trong xó, đầu khấu với nhau như kiểu trong phòng không có ai.

Một lúc sau, Lục Song mới bức xúc thở dài: “Xin hai vị cho em qua được không ạ?”

Cả hai người đồng thanh hỏi: “Sao?”

Lục Song đáp: “Muốn đi giải quyết”.

Bước ra khỏi phòng ngủ, Lục Song nghe thấy hai anh em tiếp tục cãi nhau, không ai chịu nhường ai, càng cãi càng hăng. Lục Song khẽ lắc đầu. Đến cửa phòng vệ sinh thì gặp một cô gái mặt mày sầm sì.

Cô gái đó lạnh lùng nói: “Tao đi trước, mày cứ chơi thông thả”.

Lục Song chau mày, kéo tay cô ta rồi dịu dàng nói: “Tức gì vậy? Anh tìm phòng cho em, như thế vẫn chưa được sao?”

“Thôi. Tao tự tìm. Mày cứ lo cho em Vệ Nam của mày đưa. Đừng để vệt đến tay rồi bay đi mất”.

Vừa nói dứt lời thì thấy Vệ Nam bước từ phòng ngủ ra, có lẽ vì nghe thấy tên mình nên Vệ Nam ngơ ngác nhìn cô gái gọi tên mình rồi nhìn Lục Song.

Nhìn dáng vẻ của cô ấy, Lục Song không kìm được bật cười rồi nói: “Xin giới thiệu đây là em gái anh, Lục Đan”.

Vệ Nam vừa quan sát mức độ giống nhau của hai người, vừa mỉm cười đưa tay ra, định bắt tay với Lục Đan.

Kết quả là Lục Đan không thềm nhìn Vệ Nam mà lạnh lùng nói với Lục Song: “Ai là em mày”.

Vệ Nam rất khó xử, ghé sát vào vai cô ta thấp giọng nói: “Nể mặt chút đi”.

Lục Đan cười lạnh lùng: “Vì lý do gì mà tao phải nể mặt?”

Vệ Nam rút tay lại, đưa tay ra sau gáy vuốt tóc, quay lại chỉ thấy anh trai Vệ Đằng đang uể oải đứng dựa vào vào cửa.

Vệ Nam thầm ngẩng đầu lên trời than thở: “Thượng đế ơi, đây là quan hệ anh em kiểu gì vậy”.

Vệ Đằng dựa người vào tường, ngạc nhiên hỏi: “Lục Song, mày mót cơ mà? Nhà vệ sinh không có người sao không vào đi”.

Lục Song sờ tay lên mũi, cười trừ: “Suýt nữa thì tao quên”.

Lục Song đi qua người Lục Đan vào phòng vệ sinh.

Vệ Nam vẫn ngẩng đầu lên trời than thở, suýt nữa thì quên mất vì sao mình lại mót?

Thực ra hôm nay gọi Vệ Nam về nhà chủ yếu là vì mẹ muốn làm mấy món ăn tiếp đãi Lục Đan.

Mấy năm trước, vì lý do sức khỏe mà Lục Đan phải nghỉ học, đến năm nay mới tốt nghiệp. Lần này đến miền Nam tìm việc, đúng lúc anh Vệ Đằng cũng về nhà nên hai người cùng đi tàu về. Bố mẹ Lục Song vẫn ở miền bắc, sau khi bán xong tất cả gia sản sẽ trở về quê hương.

Cả nhà họ Lục chuyển từ miền bắc về miền nam, quả là một công trình vĩ đại.

Sắc mặt Lục Đan không tốt lắm. Vệ Đằng nói cô ta nôn suốt đường đi.

Lục Song có vẻ rất quan tâm, chiều chuộng em gái, lúc nào cũng mỉm cười dịu dàng, giọng nói cũng rất nhẹ nhàng.

“Lục Đan, em không được khỏe, đừng ăn những thứ dầu mỡ”. Nói xong liền gấp miếng thịt trong bát của Lục Đan sang bát của mình.

Vệ Nam không khỏi nghi ngờ, liệu có phải anh ta dùng chiêu “quan tâm em gái” để kiếm lợi cho mình?

Lục Đan quay sang, lạnh lùng nhìn anh ta rồi nói: “Từ nãy đến giờ tao chưa có thứ gì vào bụng. Tao rất đói, mày tha cho tao có được không?”

Lục Song gấp miếng sườn thứ ba từ bát Lục Đan vào bát mình, mỉm cười rồi nhẹ nhàng nói: “Đói à? Vậy thì em ăn đi”.

Nhìn vẻ mặt nhe nhớn của anh ta, Vệ Nam không khỏi rùng mình.

Mẹ bưng bát canh trứng cà chua ra bàn.

Lục Song cười: “Cô cũng ngồi xuống ăn đi ạ, nhiều thức ăn rồi mà”.

Mẹ cười vui vẻ ngồi xuống, nói với Lục Song ngoan ngoãn, người lớn: “Thức ăn có ngon không?”

Lục Song cười và nói: “Ngon lắm ạ”.

Vâng, hai người họ mới là mẹ con, những người khác đều là không khí.

“Tài nấu nướng của cô thật tuyệt đỉnh. Khi nào rảnh cô dạy cháu vài chiêu nhé”. Lục Song tiếp tục nói chuyện với mẹ Vệ Nam khiến mẹ vui đến nỗi cười không ngớt: “Được được, có thời gian rảnh cứ sang đây. Cô dạy cháu làm sườn xào chua ngọt”.

Lục Đan lẩm nhẩm: “Nổi hết da gà, có loại người gì mà giả tạo thế không biết...”

Lục Song ghé sát vào tai Lục Đan và nói: “Em ăn cơm đi, nói ít thôi có được không?” Ngừng một lát, anh nói tiếp: “Anh sẽ xử lý em sau”.

Vệ Nam ngồi cạnh Lục Đan nên vô tình nghe thấy giọng nói của Lục Song, bỗng nhiên cô cảm thấy tâm trạng rất phức tạp.

Xem ra con người lúc nào cũng tỏ vẻ chính nhân quân tử như Lục Song, qua cách đối xử với em gái đã bộc lộ bản chất ác quỷ, xấu xa. Con người này thật khiến người ta gờm gớm.

Thật sự rất muốn thay em gái anh ta cho anh ta vài chưởng.

So với con người này, người anh trai lúc nào cũng bộc lộ tất cả cảm xúc trên mặt của mình chỉ có thể là người anh tòi tẹt thứ hai trên thế giới.

Lục Song đã dành ưu thế tuyệt đối ngồi lên chiếc ghế vàng dành cho “người anh tòi tẹt nhất thế giới”.

Ban đầu Vệ Nam nghĩ rằng mẹ gọi mình về chỉ làm lá tô điểm cho bông hoa Lục Song và bố thí cho mấy miếng sườn xào chua ngọt. Nào ngờ mới ăn được một nửa mẹ đã đứng ngồi không yên, nói vào chủ đề chính ngày hôm nay.

“Lục Song à, cháu có ở cùng em gái không?”

Lục Song chưa mở miệng nói thì Lục Đan đã vội nói: “Cháu không thích ở chung”. Nói xong tiếp tục cúi đầu ăn cơm như không có chuyện gì xảy ra.

Lục Song nhìn Lục Đan trêu mếu, ánh mắt như muốn nói “Em ngoan lắm”, sau đó ngẩng đầu lên, cười và nói: “Cô muốn nói chuyện Vệ Nam chuyển sang chỗ cháu ạ? Không vấn đề gì ạ. Dù sao cũng là phòng hai người, để không cũng phí”.

Vệ Nam lạnh lẽo cúi đầu, dùng đũa chọc mấy hạt cơm trong bát.

“Chỗ Lục Song ở chắc chắn là tốt hơn ký túc xá sinh viên, hơn nữa lại gần bệnh viện. Vệ Nam à, chi bằng con...”

Mẹ chưa nói hết câu Vệ Đăng liền lên tiếng: “Con không đồng ý”.

Vệ Nam nhìn anh với ánh mắt đầy cảm kích. Vào đúng thời điểm quan trọng nhất. Ôi anh trai, đúng là không phụ một nửa số gen giống nhau trong huyết mạch của chúng ta.

Vệ Đăng nhìn em gái rồi quay sang nói với mẹ: “Thói quen sinh hoạt của Vệ Nam tòi tẹt như thế, sống cùng Lục Song chẳng phải sẽ khiến người khổ sở lắm sao”. Ngừng một lát, bổ sung tiếp: “Hơn nữa một nam một nữ ở cùng nhau, nhờ may Vệ Nam nổi cơn động kinh sẽ gây hậu quả khó lường cho Lục Song”. Sau đó anh ta nhìn Lục Song với ánh mắt vô cùng thân thiện: “Lục Song là anh em tốt của con. Con phải đảm bảo an toàn tính mạng cho nó”.

Vệ Nam thầm nghĩ, nửa số gen ấy thực chất đã bị biến dị từ lâu rồi, đứng về phe người khác đã kích em gái mình. Thật khiến phẫn làm em thấy đau lòng.

Thực ra Vệ Nam không muốn chuyển sang sống cùng Lục Song.

Tuy nhiên hiện nay tình trạng con trai con gái ở chung không còn gì là mới mẻ, hơn nữa nhân phẩm của Lục Song thì không còn gì phải lo lắng, chỉ có điều tư tưởng của Vệ Nam vẫn chưa thoáng như thế.

Nhưng mấy ngày nữa Nguyên Nguyên cũng chuyển đi. Con ranh ghê gớm ấy đã tìm được chỗ ở mới. Nó nói ở cùng với một đứa bạn thân. Vệ Nam không muốn xen vào. Hơn nữa ký túc mới của bệnh viện vẫn đang xây. Vệ Nam và Nguyên Nguyên phải ở trong tòa nhà cũ nát, nhìn bề ngoài xiên xiên vẹo vẹo, dường như có thể sập bất cứ lúc nào. Cơ sở vật chất bên trong cũng rất tồi tàn. Vòi nước trong nhà tắm thì đơ đơ, vừa mới nhỏ vài giọt nước, bỗng chốc phun nước nóng. Việc cách âm với phòng bên cũng không được tốt lắm, có thể nghe rất rõ phòng bên buôn dưa lên với nhau. Không có điều hòa. Chiếc quạt trần trên đầu thì giống như máy bay ném bom thời xa xưa, không những không quạt mát mà còn kêu inh tai nhức óc. Ký túc ở tầng hai, muỗi, chuột, gián chạy khắp nhà như quân Nguyên, giống hệt vườn thú nhỏ. Hơn nữa động vật còn hung hăng hơn con người.

Nghĩ đến đây, Vệ Nam than thở một tiếng rồi nói – Chuyển!

Chiều hôm ấy, lần đầu tiên Vệ Nam và Kỳ Quyên cùng giáo sư Hà vào phòng phẫu thuật.

Trước đây họ cũng được vào phòng giải phẫu, cầm dao phẫu thuật giải phẫu xác chết. Hôm nay được vào phòng phẫu thuật, được nhìn thấy bệnh nhân và bàn phẫu thuật sạch sẽ không dính chút bụi, Vệ Nam và Nguyên Nguyên đều cảm thấy hồi hộp.

Bệnh nhân là một bé gái, thiếu vách ngăn tâm thất bẩm sinh. Giáo sư Hà bình tĩnh đứng bên bàn phẫu thuật, dường như đang đứng trước một con búp bê. Kỹ thuật dùng dao siêu đẳng, Vệ Nam và Nguyên Nguyên chỉ biết há hốc mồm thán phục.

Cuộc phẫu thuật rất thuận lợi, giáo sư Hà mỗ chính, anh Phí Đăng phụ, hai người phối hợp rất ăn ý.

Vệ Nam thấy Nguyên Nguyên nhìn Phí Đăng với ánh mắt đầy ngưỡng mộ. Thỉnh thoảng Phí Đăng cũng ngẩng đầu lên nhìn Nguyên Nguyên, sau đó nhếch mép cười – Tuy anh ta đeo khẩu trang nhưng vì độ nhếch mép khá lớn khiến khẩu trang cũng bị nhăn theo.

Vệ Nam cười thầm, theo giác quan thứ sáu nhạy bén của mình thì chắc chắn hai người này có tình ý với nhau.

Tuy từ sau khi chia tay với bạn trai, Nguyên Nguyên luôn cố tỏ vẻ bất cần. Nhưng thực chất... cô ấy khá giống mình ở một vài điểm. Có một số nỗi đau chỉ có thể giấu trong lòng không bộc lộ ra ngoài. Nếu Phí Đăng là mùa xuân thứ hai của cô ấy thì người bạn thân như Vệ Nam dĩ nhiên mừng thay cho cô ấy.

Ngược lại, Nguyên Nguyên cũng rất vui khi Vệ Nam gặp được Lục Song. Vì vậy khi biết tin Vệ Nam chuyển sang sống cùng Lục Song đã cười rất tươi.

“Được đấy, được đấy, dù gì thì bây giờ con trai con gái ở cùng nhau cũng thịnh hành rồi. Mỗi người một phòng, chẳng ai làm phiền đến cuộc sống riêng tư của ai”.

“Cuộc sống riêng tư...” Vệ Nam không hiểu Nguyên Nguyên đang nghĩ gì trong đầu.

“Uh. Dĩ nhiên mà không cần bận tâm đến điều đó. Tao thấy Lục Song rất ngoan, chắc không có thói quen chơi gái linh tinh đâu”. Nguyên Nguyên nói tiếp.

Hai từ “chơi gái” rất thích hợp cho những công tử trắng hoa. Có lẽ Nguyên Nguyên nên học lại môn ngữ văn.

Việc chuyển nhà của Vệ Nam vô cùng đơn giản và nhanh chóng.

Buổi tối về nhà Vệ Nam chỉ mất đúng ba mươi phút, lấy một chiếc va li to nhét đầy quần áo, sau đó ngồi tàu điện ngầm đến nơi đã hẹn. Vệ Đăng nói sẽ đưa Vệ Nam đến nhưng Vệ Nam đã từ chối. Chẳng qua anh ta chỉ muốn kiểm soát đưa em gái đến để mượn Lục Song mấy cái đĩa CD mà thôi. Vệ Nam còn lâu mới để anh ta lợi dụng.

Khi mở cửa, Lục Song vô cùng ngạc nhiên khi thấy chiếc va li trong tay Vệ Nam, nhếch mép cười: “Anh cứ tưởng em có tủ hay bàn ghế gì phải chuyển, phải gọi công ty chuyển nhà ấy chứ....”

Vệ Nam mỉm cười: “Người chuyển đến là được rồi, còn những thứ khác đều là vật ngoài thân”.

Nói xong đi qua người Lục Song vào phòng.

Lục Song nhe răng cười bí hiểm: “Uh. Người chuyển đến là được rồi. Em hiểu được điều ấy thì tốt quá”.

Bỗng nhiên Vệ Nam quay phắt đầu lại: “Anh nói gì?”

Lục Song nghiêm túc nói: “Anh muốn nói là em có cần anh giúp dọn đồ đạc không?” Sau đó chỉ tay về phía phòng ngủ đang mở cửa bên trái và nói: “Em ở phòng này”.

Vệ Nam vừa bước vào phòng đã cúi đầu thất vọng.

Ga trải giường trắng tinh, rèm cửa trắng tinh, tường trắng tinh, sàn nhà trắng tinh – Haizzz, tôi khổ sở ở bệnh viện như thế vẫn chưa đủ sao?

Vệ Nam vội vàng lột ga trải giường ra, lấy trong va li chiếc ga màu xanh lam có hình con mèo xinh xắn trải lên. Chiếc chăn trắng cũng được thay bằng chiếc chăn màu xanh da trời nhạt có in hình chú chó đáng yêu. Ga trải giường màu xanh lam, chăn màu xanh da trời nhạt hòa vào thành sắc xanh hài hòa. Các hình vẽ trên đó là chó mèo một nhà.

Lục Song đứng ở cửa, một lúc sau mới xoa cằm và nói: “Mèo và chó, đúng là sự phối hợp hoàn hảo”.

May mà không phải là cừu và sói....

Vệ Nam quay đầu lại, mỉm cười và nói: “Cảm ơn nhận xét của anh”. Tuy rằng nó rất giả tạo.

Lục Song gật đầu: “Không cần khách khí”.

Vệ Nam rút trong và li một chiếc áo phong dài, trên nền trắng có in rất nhiều nụ hôn rục rồ.

Lục Song giặt bẩn mình, cái áo này...trông hơi đáng sợ.

Vệ Nam lại lôi ra chiếc váy ngủ rất giàu. Phía trước có hình “mũi tên xuyên vào tim”.

Chiếc váy này....thật đáng sợ.

Vệ Nam lại lấy ra một chiếc váy ngủ, ngoài những hình hoa nhỏ li ti là màu hồng phấn gần như trong suốt.

Chiếc váy này....vô cùng đáng sợ.

Sao em có thể mặc những bộ quần áo đáng sợ như thế này để kích thích anh, để thách thức con người đứng đắn như anh đây.

Lục Song sờ mũi, chỉ tay vào chiếc váy ngủ gần như trong suốt và nói: “Em thích mặc loại quần áo ngủ này sao? Anh nghĩ em nên suy nghĩ một chút...”

Lục Song chưa nói hết câu, Vệ Nam đã cười và nói: “Cái này cho em gái anh”.

30. Chương 23. Sự Trả Thù Đáng Yêu

Vệ Nam quay đầu, mỉm cười với Lục Song lúc ấy đang xoa cằm suy nghĩ và nói: “Mẹ em mua cho Lục Đan làm quà gặp mặt. Anh đưa cho cô ấy nhé!”

Lục Song xoa xoa mồ hôi trong lòng bàn tay, cầm lấy chiếc váy ngủ sexy trơn bóng – chẳng trách lần đầu tiên gặp em, em mặc bộ váy bó sát vào người trông như chiếc bánh chưng, khiến anh cứ nghĩ rằng em vừa mới chui từ trong hộp đêm ra vậy khách....

Thẩm mỹ của mẹ Vệ Nam thật khiến người ta toát mồ hôi.

Lục Song nghĩ bụng, khi đưa chiếc váy này cho Lục Đan, vẻ mặt của cô ấy chắc chắn sẽ rất đáng sợ. Lúc ấy phải chụp ảnh làm kỷ niệm, cho vào cuốn album ghi dấu những chuyện buồn cười mà mình chuẩn bị riêng cho em gái.

“Anh đứng đấy làm thần giữ cửa à?” Vệ Nam lườm một cái: “Nhìn em thu dọn quần áo hay lắm sao?”

Lục Song nghiêm túc nói: “Rất hay”. Những bộ quần áo của em quả thực rất kích thích thần kinh.

“... Thôi được”. Vệ Nam đồ hết quần áo trong và li vào tủ, sau đó ngồi trên giường, mỉm cười giả tạo với Lục Song: “Sau này phiền anh chỉ bảo thêm”.

Lục Song mỉm cười: “Uh, được rồi”.

Vệ Nam hỏi: “Mấy giờ anh đi làm?”

“Tám giờ”.

“Vậy buổi sáng phiền anh gọi em dậy với nhé!”

“Uh. Không dám”

“Mấy giờ anh đi làm về?”

“Năm rưỡi”.

“Vậy buổi tối phiền anh mua giúp em hộp cơm nhé!”

“Không dám”.

Vệ Nam lườm một cái, cái con sói đội lốt cừu này sao tự nhiên lại biến thành con chó con biết nghe lời vậy nhỉ? Không biết trong bụng có ý đồ đen tối gì đây. Vệ Nam khề thở dài rồi nói: “Hiệu quả cách âm giữa các phòng tốt chứ anh?”

“Uh, cũng được”.

“Vậy thì tốt, chẳng may giữa đêm em phát ra tiếng cười rùng rợn, hoặc tiếng hét biến thái thì cũng không sợ sẽ làm anh thức giấc”. Vệ Nam cười toe toét.

Lục Song cười và nói: “Không vấn đề gì, em cứ hét thoải mái, anh quen viết những cảnh tượng máu mê bê bết trong truyện trinh thám rồi mà”.

Vệ Nam nuốt nước bọt, nói tiếp: “Chẳng may em bị mộng du đi sang phòng anh, nửa đêm coi anh là vật thí nghiệm để thực hành, bóp cổ anh hay đâm vào ngực anh thì xin anh cố gắng chịu đựng”.

“Uh. Không dám”. Sau đó Lục Song nghiêm túc nói: “Anh nguyện hiến dâng bản thân mình để cho em thực hành”.

Vệ Nam muốn kích Lục Song, cuối cùng đã bị câu nói “Uh, không dám” của Lục Song kích lại.

Thu dọn đồ đạc xong, Vệ Nam muốn xuống dưới ăn cơm. Chỗ ở của Lục Song tuy khá yên tĩnh nhưng phía dưới có khá nhiều cửa hàng ăn nhanh và vài cửa hàng ăn. Vệ Nam vừa đến đã nhầm trúng một cửa hàng ăn Tứ Xuyên, đang nuốt nước bọt ừng ực muốn đi ăn phở chua cay thì bị Lục Song chặn lại.

Lục Song xắn tay áo, đeo tạp dề, muốn đích thân xuống bếp trở tài nấu nướng, còn nói là chúc mừng Vệ Nam dọn đến chỗ ở mới.

Vệ Nam nhìn anh ta vào bếp cứ như là đang xem kịch hay vậy. Một lúc sau, trong bếp vang lên tiếng bát đĩa leng xeng.

Vệ Nam hí hửng chạy vào cửa bếp, dựa người vào tường, cười toe toét và nói: “Này, đầu bếp Lục, mẹ em dạy anh ba bước xào sườn, anh đã học được chưa đấy?”

Lục Song quay đầu lại mỉm cười: “Mới học được bước đầu. Việc này không thể nóng vội được, còn phải luyện tập nhiều”.

“Nói vậy thì em là người đầu tiên được ăn sườn do chính tay anh làm? Ôi, thế thì vinh dự quá”. Vệ Nam miệng cười toe toét, mắt liếc nhìn đĩa sườn cháy đen thui. Trời ơi, đúng là vinh dự thật. Mẹ ơi, học trò của mẹ đúng là “hậu sinh khả úy”. Món sườn mẹ xào màu cà phê. Anh ta cho luôn thành màu đen.

Hai người ngồi đối diện nhau trên bàn ăn, Lục Song làm bốn đĩa thức ăn, một bát canh. Nếu trừ những phần bị cháy thì cũng rất thịnh soạn.

Lục Song mỉm cười nói: “Nào, ném thử xem tay nghề của anh thế nào”. Nói xong gấp một miếng sườn đen sì vào bát Vệ Nam.

Vệ Nam tuy miệng cười rất tươi nhưng trong lòng thì kêu than thảm thiết. Người ta có lòng tốt làm thức ăn cho mình, không thể không ăn được. Thế là nghiêng răng nghiêng lợi nhét miếng sườn cháy vào miệng, đắng quá... huhu... đắng dã man.

“Nào, ăn thêm miếng nữa”. Lục Song cười rất dịu dàng.

Vệ Nam cười: “Anh đừng khách sáo, đừng khách sáo, em thích ăn cơm hơn”.

Vệ Nam cúi đầu ăn một miếng cơm. Anh cũng giỏi thật, nấu được nồi cơm dẻo sống dẻo chín. Vệ Nam mặt mày nhăn nhó, cổ sống cổ chết nuốt miếng cơm ấy vào bụng.

Lục Song nhẹ nhàng hỏi: “Có ngon không?”

Vệ Nam gật đầu: “Ngon lắm, ngon lắm, từ trước tới nay em chưa được ăn loại sơn hào hải vị này bao giờ”.

Lục Song mỉm cười rồi chuyển chủ đề câu chuyện: “Thực ra anh biết là không ngon nên mới cho em thử”.

“.....” Anh thích ăn lắm à?

“Cái gọi là kỹ thuật là do luyện nhiều mà có. Sinh viên ngành y các em trước khi trở thành bác sĩ phải tìm rất nhiều bệnh nhân để thực hành. Anh cũng vậy, trước khi làm được một món ăn ngon anh cũng phải thực hành nhiều lần. Em thấy đúng không?”. Nói xong, anh ta giờ móng vuốt vỗ nhẹ vào vai Vệ Nam và nói: “Em thiệt thòi rồi”.

“.....” Thật là vinh dự, được anh chọn làm “vật thí nghiệm”.

Ăn xong Lục Song vào phòng ngủ. Trước khi đi còn nói “Anh nấu cơm rồi, để cho công bằng thì em đi rửa bát đi”. Nhìn cái mặt thật đáng ghét.

Vệ Nam bê đồng bát đĩa vào nhà bếp, vừa rửa bát vừa than thở. Haizzz, vậy là sống cùng nhau rồi, không phải nghe mẹ ca cẩm cũng tốt. Chỉ có điều sau này phải chịu sự giày vò của tên ác quỷ Lục Song này cũng chẳng sung sướng gì.

Cầm dao phẫu thuật thực hành trên cơ thể người khác và bị ăn sườn rán đen thui là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Lục Song anh cứ chờ đấy. Chúng ta còn nhiều việc phải tính toán với nhau lắm. Không phải chưa báo thù mà là thời cơ chưa tới. Sớm hay muộn gì thì tôi cũng sẽ cho anh biết tay.

Nhân tiện tính luôn cả việc hồi nhỏ anh làm cháy tóc tôi.

Ăn xong một bữa cơm vô cùng “thiệt thòi” khiến nửa đêm Vệ Nam tỉnh giấc vì quá đói.

Vệ Nam bật đèn, mò mẫm đến phòng vệ sinh giải quyết nỗi buồn, trên đường vào nhà ăn, nhìn thấy phòng ngủ bên cạnh vẫn sáng đèn. Lục Song vẫn chưa ngủ, có lẽ những người học công nghệ thông tin quen thức đêm.

Vệ Nam không thèm để ý đến anh ta, phi thẳng xuống phòng bếp tìm thứ gì đó để ăn. Sau một hồi lục lọi, cuối cùng cũng tìm thấy một túi mì bò ở góc bếp, bên trong còn lại hai gói. Vệ Nam bóc một gói ném vào nồi, sau đó mở tủ lạnh lấy trứng, cà chua và rau, nấu một bát mì rất hấp dẫn.

Mùi vị rất thơm ngon. Dĩ nhiên không phải do Vệ Nam nấu ngon mà là do mì ngon.

Vệ Nam bê bát mì lên định ăn, nhưng đưa lên miệng rồi lại đặt xuống.

Đúng rồi, Lục Song hôm nay cũng không ăn gì mấy, chắc bây giờ cũng đói lắm. Mình có nên hào phóng chia cho anh ta một nửa không nhỉ? Hay là nấu cho anh ta bát khác?

Ở cùng nhà với anh ta, đầy đủ mọi thứ, lại không phải trả tiền điện nước, mình phải cảm ơn anh ta mới đúng. Nhưng so với thái độ dã man của anh ta thì tất cả những điều tốt đẹp ấy giống mây bay trên trời.

Mặc kệ anh ta cho anh ta chết đói, dù gì thì cũng do anh ta tự làm tự chịu.

Nghĩ vậy Vệ Nam vui vẻ ăn hết bát mì, sau đó về phòng ngủ.

Một lúc sau, Vệ Nam nghe thấy tiếng gõ cửa, cô bật đèn, nhìn thấy Lục Song với bát mì trên tay, chậm rãi bước vào.

“Nghe thấy tiếng em vào phòng vệ sinh, chắc tỉnh vì đói đúng không?” Lục Song mỉm cười, đặt cái bát xuống chiếc tủ cạnh giường và nói: “Anh lục khắp nhà mà chẳng thấy thứ gì ngon, chỉ còn mì gói thôi. Em ăn tạm vậy”.

Vệ Nam thấy hơi khó xử, lồm cồm chui ra khỏi chăn, len sờ cái bụng no căng của mình rồi mỉm cười và nói: “Em không đói đâu. Anh ăn đi”.

Lục Song nghiêm túc nói: “Đừng giả vờ nữa, em ăn như ỉn cơ mà. Hôm nay mới ăn có mười mấy hạt cơm, làm sao mà no được?” Nói xong anh ta bưng bát mì lên nhét vào tay Vệ Nam, “Mau ăn đi kẻo nguội”. Anh mắt như kiêu đang chờ lợn ăn vậy.

Vệ Nam nhìn bát mì bốc khói nghi ngút, ngượng ngùng nói: “Anh ăn đi mà”.

“Không sao. Anh đi nấy bát khác. Cái kiểu nói nhiều thế này chẳng giống em chút nào. Không ăn sẽ nguội đấy”.

Thực ra đã hết mì rồi, rõ ràng anh biết điều đó, việc gì phải tỏ vẻ không có gì như thế....Anh mới là người giả vờ thì có.

Vệ Nam mỉm cười nói: “Em đau dạ dày”.

Vốn dĩ Vệ Nam chỉ buột miệng nói vậy, không ngờ Lục Song vội vàng chạy đi lấy thuốc, ngồi đầu giường, nhìn Vệ Nam với ánh mắt dịu dàng, giọng nói cũng rất nhẹ nhàng: “Anh xin lỗi, anh quên là em bị bệnh

dạ dày. Sau này không ép em ăn nữa”. Nói xong Lục Song đưa cho Vệ Nam cốc nước rồi khẽ nói: “Đau lắm không? Em uống thuốc đi. Nếu đau quá không chịu được thì anh đưa em đến viện khám”.

Vệ Nam nghiêng răng nghiêng lợi uống mấy viên thuốc, sau đó Lục Song mới yên tâm bưng bát mỳ ra ngoài.

Nhìn bóng anh ấy bước đi, Vệ Nam cảm thấy trong lòng trào dâng niềm xúc động bùi ngùi. Chiêu giả vờ bị ốm này đã dùng rất nhiều lần. Lần nào cũng thu được những lợi ích khác nhau.

Lần này, thu được gì đây?

Chương 23. Sự trả thù đáng yêu (2)

Sáng sớm hôm sau, Lục Song gọi Vệ Nam dậy theo đúng lời “căn dặn” của cô ấy.

Vì tối qua nấu cơm sống khiến Vệ Nam bị đau dạ dày nên Lục Song cảm thấy hơi áy náy. Anh quyết định loại bỏ những ý nghĩ đen tối trong đầu như dùng gối dúi vào mặt cô ấy, dùng dây thừng đánh cô ấy, kẹp cái kẹp vào mũi cô ấy, dùng thuốc xịt côn trùng xịt vào mặt cô ấy mà thay bằng phương pháp rất đổi “dịu dàng” để đánh thức cô ấy dậy. Đó là lấy một viên đá trong tủ lạnh nhét vào áo cô ấy. (Thật biến thái quá đi mất

Nhét đá xong, Lục Song xoa tay, sau đó ung dung bước ra khỏi phòng ngủ của Vệ Nam, phi thẳng vào nhà vệ sinh. Anh tự tin soi mình trong gương rồi đếm đến ba, quả nhiên.....

“A.....a.....”

Trong phòng ngủ vang lên tiếng kêu thảm thiết giống như lợn bị chọc tiết vậy.

Hòn đá to lăn từ cổ xuống bụng, đánh thức từng mảng da gà trên người, toàn thân lạnh buốt, giữa trời mùa hè nóng bức, đúng là..... MẮT.

Vệ Nam vừa đi vào phòng vệ sinh vừa lau bầu. Người cô mát lạnh đến nỗi hai hàm răng va vào nhau, ngẩng đầu lên thấy Lục Song đang rửa mặt như không có chuyện gì xảy ra. Vệ Nam nghĩ bụng, mình đúng là con ngốc vì đã cảm động vì sự quan tâm của anh ta tối qua.

“Cảm – ơn – anh – đã – đã – gọi em dậy”. Vệ Nam vừa rũ viên đá xuống vừa run rẩy nói với Lục Song.

Lục Song mỉm cười: “Không có gì, anh đã hứa với em rồi, vì vậy anh sẽ không thất hứa đâu”.

Vệ Nam cúi đầu nghiêng răng, không nói gì.

Lục Song chải đầu, chải được một lúc thì kêu ca: “Ồ, sao tóc dài nhanh thế nhỉ?”

Vệ Nam vội ngẩng đầu lên, miệng cười toe toét: “Em biết – biết một cửa hàng cắt – cắt tóc rất đẹp. Tối nay em đưa anh đến đó”. Cuối cùng cũng nói trôi chảy hết câu, thật không dễ dàng gì. Mới sáng sớm đã bị một cục đá to giầy vò.

Lục Song cười và nói: “Ok, chiều nay đi làm về anh sẽ lái xe đến bệnh viện đón em”.

Vệ Nam gật đầu: “Vâng”.

Sau khi tan làm, Lục Song lái xe đến đón Vệ Nam.

Nguyên Nguyên và Vệ Nam đi cùng nhau. Vừa nhìn thấy xe của Lục Song, Nguyên Nguyên liền toe toét chạy lại và nói: “Ồi, chiếc xe đẹp quá, nhân tiện cho em đi nhờ với”. Nói xong vẫy tay về phía Vệ Nam: “Nam Nam, mau lên xe”.

Vệ Nam vẫn chưa lên xe thì Phí Đằng đã hớn hờ chạy lại: “Đi nhờ à? Vậy thì cho mình đi cùng với”.

Nói xong anh ta chui vào ghế sau, ngồi cạnh Nguyên Nguyên.

Vệ Nam nhin cười, mặt mày nhăn nhó ngồi cạnh Lục Song. Lục Song nỗ máy nhưng nét mặt có vẻ không thoải mái lắm. Tuy nhiên vẫn nhiệt tình đưa hai người không biết ý chút nào về tận nhà, giống như tổng cổ ôn thần vậy.

Vệ Nam cười rất tươi: “Nhân tiện giúp anh mài lốp xe, cũng tốt mà”.

Lục Song quay sang, mỉm cười hỏi Vệ Nam: “Câu sinh viên ấy là ai vậy? Vì sao cứ nhìn anh chăm chăm với ánh mắt sắc như lưỡi dao, anh có cảm giác đầu mình sắp bị nhìn đến thủng cả lỗ rồi”.

Vệ Nam đáp: “Có lẽ anh ta tưởng rằng anh có ý đồ với Nguyên Nguyên nên coi anh như tình địch ý mà. Đáng về Nguyên Nguyên chạy bổ về phía anh lúc này.... chẳng khác nào ruồi nhìn thấy máu cả”.

Lục Song tỏ vẻ không vui: “Cách ví von của em thật trù tuợng”.

Vệ Nam bật cười, quay sang nhìn cảnh vật bên ngoài, phía trước không xa có một quán Macdonald. Hình ảnh chú Macdonald ngoài cửa thật hấp dẫn. Vệ Nam quay sang hỏi: “Đi đâu ăn cơm?”

Lục Song ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Đi ăn hải sản được không?”

“Không đâu, bóc những sinh vật dưới biển ấy thật là đau đầu”. Vệ Nam cười toe toét rồi nói: “Hay là đi ăn phở, vừa tiện lại vừa rẻ”.

Đánh giá của Lục Song là: “... Em thật dễ nuôi”.

Vệ Nam không để ý đến hàm ý sâu sa trong câu nói của Lục Song, ngoài cổ tìm hàng phở. Tiếc rằng trên con phố này toàn nhà cao tầng và nhà hàng cao cấp, muốn tìm hàng phở Quế Lâm khó hơn lên trời. Vệ Nam không còn cách nào khác, đành phải chỉ tay về phía cửa hàng Macdonald ở phía xa và nói: “VẬY thì đi ăn đùi gà nhé”.

Lục Song không còn gì để nói. Vệ Nam đúng là con người lười biếng chỉ cần một thùng mỳ tôm có thể sống được một tháng. Ăn hải sản cũng chê bóc tách loãng loãng. Chi bằng em đến bệnh viện truyền dịch cho xong....

Sau khi vào hàng Macdonald, Vệ Nam vào phòng vệ sinh. Lục Song đứng xếp hàng trong đoàn người đông đúc. Cuối cùng khi đến lượt, Vệ Nam vẫn chưa ra, thế là anh trau mày nhìn tám biển to đùng, rất nhiều loại bánh Hamburger giống nhau....

“Mỗi loại một cái”

Nhân viên phục vụ tay run run ấn vào máy tính tiền, ngẩng đầu lên nói: “Dạ... mỗi loại một cái?”

Lục Song gật đầu: “Hamburger mỗi loại một cái, thêm hai suất khoai tây chiên và hai cốc coca. À đúng rồi có lẽ cô ấy còn thích ăn bánh hoa quả....Vị gì nhỉ?” Lục Song ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Bánh hoa quả cũng mỗi loại một cái”.

Nhân viên phục vụ giúp Lục Song tính tiền, tay gõ tạch tạch, mãi mới đánh xong, thở phò một cái, sau đó liếc mắt nhìn Lục Song, sau khi phát hiện anh ta không có bạn đi cùng, khóe miệng của nhân viên phục vụ bắt đầu co giật.

“Thưa anh, đồ ăn của anh”. Thật giống một ngọn núi nhỏ....

“Cảm ơn”. Lục Song thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, một tay bưng cái khay chất đầy đồ ăn. Đồ ăn được xếp cao đến nỗi chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ đổ ụp xuống đất.

Sau khi bước ra khỏi phòng vệ sinh, Vệ Nam nhìn thấy một bức tranh đáng sợ - Lục Song khó khăn lắm mới tìm thấy một khe hở trong đồng bánh Hamburger cao như núi, mỉm cười rồi vẫy tay gọi: “Bên này”.

Cảnh tượng ấy giống với người bị bánh Hamburger chôn sống, đang đọc di chúc trước lúc lâm chung.

“Anh đói đến phát điên à? Sao gọi nhiều thế?” Vệ Nam ngồi đối diện với anh ta, vừa xếp lại đồng bánh Hamburger và bánh hoa quả, vừa cầu nhàu: “Coi em là lợn à?”

Lục Song nhếch mép cười: “Em không phải là lợn à?”

Vệ Nam lườm một cái: “.... Lợn cũng biết chọn thức ăn”.

“Vì vậy anh mới mua nhiều thế này để cho em có cơ hội lựa chọn”. Lục Song mỉm cười rồi nói tiếp: “Em cứ chọn những thứ thích ăn nhất, ăn không hết thì gói mang về, anh ăn cho”. Nói xong đứng lên rồi nói: “Anh vào phòng vệ sinh. Em không phải lo ăn nhiều sẽ bị người khác đánh giá đâu”.

Sau khi Lục Song đi, Vệ Nam cúi đầu xuống đồng bánh Hamburger, khổ sở chọn loại bánh mình thích nhất. Vừa ăn vừa tính kế hại người. Liệu mình có nên dùng cách Tiêu Tinh, Kỳ Quyên xử lý người khác để xỏ đùa anh ta không nhỉ? Không dùng thì thật phí, hiếm khi có cơ hội tốt thế này, dĩ nhiên phải báo thù chứ. Nghĩ đến đây, Vệ Nam liền bóc hai túi sốt cà chua, sau đó mở nắp cốc coca, đổ thẳng vào cốc không chút nhẹ tay, sau đó dùng ống hút khuấy thật đều, đập nắp lại. Nhìn bề ngoài trông chẳng khác gì cốc coca thật.

Sau khi quay lại, Lục Song liền mở cốc coca ra uống.

Vệ Nam ngẩng đầu cười rất tươi: “Ngon không?”

Lục Song mỉm cười: “Mùi vị hơi đặc biệt”.

“Hehe. Vậy à”. Vệ Nam cúi đầu xuống, tiếp tục ăn Hamburger như không có chuyện gì xảy ra. Lục Song muốn đặt cốc coca xuống, bỗng nhiên Vệ Nam nói: “Không uống thì thật lãng phí”. Thế là Lục Song lại cầm cốc lên uống, vẻ mặt bình thản như không.

Vệ Nam cười thầm trong bụng. Giới hạn cao nhất của việc xỏ đùa người khác là người bị xỏ đùa không biết mình bị xỏ. Nhìn anh ta bình thản uống hết cốc coca cà chua, Vệ Nam thấy hả hê trong lòng.

Hai người bước ra khỏi cửa, bỗng nhiên nghe thấy đứa trẻ bên cạnh khóc ầm lên: “Con cũng muốn cho sốt cà chua vào nước uống giống chị kia, con cũng muốn...”

Lục Song nhếch mép mỉm cười, quay đầu lại, chỉ thấy Vệ Nam vẫn thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, lại còn đưa tay lên đầu vuốt tóc rất tự nhiên.

Lục Song nhún vai, người con gái này đúng là tâm địa xấu xa. Nếu không phải vì anh thích nụ cười đắc trí của anh thì còn lâu anh mới uống cốc coca kinh tởm ấy? Nhưng cũng không nên được voi đòi tiên, da sói rất mềm, sờ có thích không, Vệ Nam?

Giới hạn cao nhất của việc xỏ đùa người khác là cứ tưởng rằng mình đang xỏ người khác nhưng thực chất đã trở thành con khỉ làm xiếc trong mắt người khác. Nhìn vẻ mặt đắc trí cổ tở ra bình tĩnh của Vệ Nam, Lục Song thấy hả hê trong lòng.

Dĩ nhiên, dạ dày không dễ chịu chút nào. Đó gọi là: Có cái được thì cũng có cái mất.

Ăn xong, Vệ Nam đưa Lục Song đến cửa hàng cắt tóc gần đó, lại còn rất “tốt bụng” chọn thợ cắt tóc giúp Lục Song.

Lúc Lục Song vào phòng vệ sinh cũng là lúc Vệ Nam đang cười thầm trong bụng. Trước đây không lâu, tóc của Kỳ Quyên đã bị thợ cắt tóc này cắt thành đầu nắm Loli đáng sợ khiến cô ấy tức đến nổi đập bàn không ngớt: “Thà anh cạo trọc đầu cho tôi còn hơn”. Anh thợ cắt tóc ấy không hề biết ý chút nào, vẫn cười rất vô tư: “Cô muốn cạo trọc thật sao? Rất cá tính. Nào chúng ta bắt đầu lại...” Vệ Nam và Tiêu Tinh sợ cô ấy cầm dao nên vội kéo cô ấy sang một cửa hàng khác, cắt kiểu tóc siêu ngắn, nhìn trông rất phong độ.

Lục Song ngồi trước gương, thấy Vệ Nam đang ngồi cúi đầu đọc báo, mái tóc dài lòa xòa, quệt đi quệt lại trên từng trang báo.

Lục Song khẽ cười và nói: “Vệ Nam, hay là em cũng cắt tóc đi”.

Vệ Nam ngẩng đầu lên, mỉm cười và nói: “Em không cắt đâu. Da thịt tóc tai là bố mẹ cho. Cắt đi bất hiếu”.

“.....” Lục Song không còn gì để nói, quay đầu lại nói chuyện với người thợ cắt tóc đang cười rất tươi: “Cắt ngắn một chút là được”.

Thợ cắt tóc hỏi: “Ngắn bao nhiêu?”

Lục Song đáp: “Tùy anh”.

Kết quả của “tùy anh” ấy là kiểu tóc không thể nhìn được, giống như mớ đất cỏ bắt đầu mọc lại. Trên đường về nhà, Lục Song mặt mày nhăn nhó, nói chuyện với Vệ Nam đang mừng thầm trong bụng: “Em còn nhớ hồi nhỏ anh đã làm cháy tóc em không?”

Vệ Nam quay sang, mỉm cười nhìn Lục Song rồi nói: “Không nhớ. Em ngốc thế này, đâu có trí nhớ tốt giống như anh”.

“Thật sao?...” Lục Song kéo dài âm cuối. Nhìn mái tóc không thể chấp nhận được của mình qua gương sau rồi nói: “Thời đại này, không có thợ cắt tóc bèo có thể cắt được kiểu tóc bình thường sao?”

Vệ Nam nhin cười gật đầu: “Có lẽ vậy. Thời đại phát triển nhanh như vũ bão, còn chúng ta đã bị bỏ lại phía sau”.

Nhìn Vệ Nam cười khoái chí, Lục Song thở dài rồi nhếch mép.

Vệ Nam, anh tin rằng, sau này nụ cười của em sẽ ngày càng nhiều hơn. Dĩ nhiên nếu nụ cười ấy không xuất phát từ nỗi đau của anh thì sẽ càng hoàn mỹ hơn.

31. Chương 24. Kế Hoạch Của Lục Song

Buổi tối Vệ Nam vẫn phải chép bệnh án. Đây là một việc gian khổ nhất trong quá trình thực tập. Bệnh án phải được viết thật kỹ càng, hoàn chỉnh, chẳng may sơ ý chép sai thì phải chép lại từ đầu, thật là đau khổ. Lục Song nghĩ ra một cách rất hay, trước tiên sẽ đánh bản word trong máy tính, sau đó sẽ in ra cho Vệ Nam chép, như vậy sẽ đỡ mắc sai sót hơn.

“Thôi không cần phiền anh đâu”. Vệ Nam cảm thấy hơi ngại: “Em tự đánh cũng được. Chẳng phải anh còn phải viết tiểu thuyết sao?”

Lục Song đáp: “Không sao, coi như là để tác giả nghiệp dư như anh được luyện đánh chữ đánh độ nhanh mà”.

Thực ra là muốn nhân cơ hội này ở bên cô ấy lâu hơn một chút.

Vệ Nam đặt tay lên bàn phím, các ngón tay lướt trên bàn phím tạch tạch liên hồi. Động tác nhanh như tên bắn ấy khiến Vệ Nam há hốc mồm vì ngạc nhiên. Anh ta thật giống cái máy đánh chữ, tay người máy trong truyền thuyết....

Sau khi đánh xong, Lục Song lại in ra cho Vệ Nam. Vệ Nam vô cùng cảm kích cầm bệnh án đi chép. Đợi Vệ Nam ra khỏi cửa, Lục Song mới khẽ mỉm cười, mở QQ nói chuyện với Chu Phóng.

“Anh Chu Phóng à? Anh có khỏe không? Thời tiết bên ấy nóng không?”

“Này, cậu lại định hàn huyên đầy hử?”

“Vạn sự khởi đầu nan mà anh. Dù gì cũng phải tìm một câu nói với anh. Em thấy câu này rất hay”.

“Thôi được, cậu có điều gì cần dặn dò thì nói nhanh lên. Tôi đang mót”.

“Vâng... Anh giới thiệu giúp em thợ cắt tóc nào có thể cắt được kiểu tóc bình thường một chút”.

“Sao vậy? Cậu định viết vụ án thợ cắt tóc cầm kéo giết người à?”

“Không phải. Chỉ là kiểu tóc đẹp trai của em đã bị hủy diệt dưới tay của Mộc Nam cô nương rồi...”

“.....”

“Yêu cầu của em không cao chút nào, chỉ bình thường thôi. Kết quả là sau khi cắt tóc xong, quả thực là rất...không giống con người”.

“Hahaha. Lẽ nào Mộc Nam cô nương dùng dao phẫu thuật cạo trọc đầu cậu?”

“Không phải, cô ấy cao tay hơn anh tưởng tượng nhiều. Cô ấy biết cách mượn dao giết người, tỏ vẻ vô tội giới thiệu cho em một tay thợ cắt tóc tồi tệ hết sức tưởng tượng mà thôi”.

“Hahaha. Anh bắt đầu thấy thương cậu rồi đấy. Con đường tình yêu của cậu cũng thật gian nan”.

“Không sao, em thích thách thức mà”.

“Thôi được, ở đường Thái Bình có một cửa hàng cắt tóc khá đẹp, cạnh siêu thị ấy, tuy hơn đắt một chút nhưng có thể giúp cậu cứu vãn tình thế, trở về với hình dáng con người. Đắt chút cũng đáng”.

“Cảm ơn anh”.

Thực ra bị Vệ Nam dày vò bằng mọi cách như vậy, Lục Song không thấy thoải mái chút nào.

Nhưng anh cũng hiểu rất rõ, so với nỗi đau mà cô ấy phải chịu đựng thì một chút không thoải mái này có đáng gì đâu. Để cho cô ấy cười, để cho cô ấy tìm niềm vui từ mình. Đáng tiếc là cái đầu trong gương quả thực không giống đầu người. Không thể để cho Vệ Nam vui lâu được. Muốn theo đuổi con gái, trí ít cũng phải giữ được hình tượng và phong độ của mình. Nếu không, để Vệ Nam suốt ngày nhìn hình tượng “phản xã hội” thế này thì làm sao nảy sinh tình cảm được chứ?

Chỉ có thể tìm thợ cắt tóc tay nghề giỏi chỉnh sửa một chút.

Sau khi chép xong bệnh án, Vệ Nam bật máy tìm người nói chuyện.

Hôm nay thật là ngày may mắn, số người online phá kỷ lục, có phải mọi người đều cảm nhận được sóng ánh sáng của mình không nhỉ? Vệ Nam xoa cằm, cười bí hiểm. Đột nhiên Vệ Nam thấy rằng mới ở cùng Lục Song mấy ngày, không những không học hỏi thêm được điều gì mà da mặt ngày càng dày giống anh ta.

Dạo trước vừa phân nhóm cho hội bạn thân. Mấy đứa bạn thân nhất cho vào một nhóm. Tiêu Tinh và Kỳ Quyên hiếm khi online cùng một lúc. Nhóm tài tử biến thái trường T gồm Chu Phóng và Diệp Kính Văn đều online. Nên chào ai trước đây?

Suy ngẫm một lúc, Vệ Nam quyết định chào Diệp Kính Văn.

“Lúc thực tập ở bệnh viện em gặp giáo sư Hà hướng dẫn anh rồi, quả nhiên cô ấy thật là...”

“Nói lắm”

Lại trả lời tự động, người này không ngồi trước máy tính, mặc xác anh ta.

Vệ Nam mở QQ của Chu Phóng.

“Chu Phóng, truyện mới của anh chuẩn bị đến đâu rồi?”

“Cảm ơn”.

“Gì cơ?”

“Cảm ơn”.

Vệ Nam không còn gì để nói. Kiểu quái gì vậy. Cài đặt trả lời tự động biến thái như nhau. Là một tài nữ trường T, có các tài tử như các anh thật là mất mặt...

Thôi thì chat với Kỳ Quyên và Nguyên Nguyên vậy.

“Tiểu Quyên, nhớ tao không?”

“Chị mày đang chán đời đây, đưa nào làm phiền lòi ra ngoài đánh mười phút”.

“.....Mày đừng dã man như thế mà”.

“Hihi, trả lời tự động. Mày tìm tao có việc gì?”

Câu trả lời tự động này thật hợp với phong cách sư tử cái của mày.....

Vệ Nam sờ tay lên mũi rồi nói: “Không có việc gì, thấy chán nên tìm mày thôi”.

“Không có việc gì làm mày tìm tao làm gì!!!!”

“Nhiều dấu chấm than thế, mày đơ à?”

“Tao đang điên đây. Con ranh Nguyên Nguyên ăn bánh vãi lung tung, khiến bọn chuột xung quanh chạy đến tấn công. Hai chúng tao cầm chổi đập chuột suốt cả buổi tối. Lũ chuột ấy thật hung hăng. Dám trốn trước mặt tao”.

Nghĩ đến hình ảnh Kỳ Quyên cầm chổi, Vệ Nam không nhịn được bật cười, trong đầu là hình ảnh mụ phù thủy ngồi trên chiếc chổi. Ấy? Nguyên Nguyên?

“Nguyên Nguyên ở cùng mày à?”

“Mày không biết à? Vốn dĩ nó muốn ở cùng mày. Bệnh viện mày thực tập chẳng phải gần đây sao. Nhưng Nguyên Nguyên nói mày có nơi có chốn rồi, nó bảo nó không nên chen chân vào phá đám. Tao vạn bất đắc dĩ mới cho nó ở cùng”.

Nguyên Nguyên đúng là con sói mặt trắng.

Ban đầu thì vì đĩa sườn xào chua ngọt mà bán rẻ mình. Bây giờ vì chỗ ở tốt lại bán rẻ mình lần nữa. Mình còn lưu luyến nói với nó rằng: “Mày đến chỗ bạn mày ở thì tao phải làm thế nào?” Nghĩ lại mới thấy mình là con đại ốc. Bạn thân mà nó nói chính là Kỳ Quyên. Mình còn lo nó đến đó ở sẽ khiến bạn nó khó chịu, ầm ứ chuyển đến ở cùng Lục Song. Hix hix, thật là bi thảm.

“Nguyên Nguyên mày chết đi”. Vệ Nam nhấn vào nick QQ của Nguyên Nguyên nhưng lại nhận được câu trả lời tự động: “Nguyên Nguyên đang đánh chuột, không muốn chết thì im mồm”.

Vệ Nam than thở: Mình đúng là có tài thu hút sinh vật quái dị.

Vệ Nam thở dài, mở phần bạn thân, lập một nhóm mới có tên là “Làm thế nào để xỏ đùa anh”, sau đó kéo nick Lục Song vào đó. Nhìn thấy Hựu Hựu đáng thương đứng trong nhóm đó một mình, Vệ Nam thấy rất sung sướng.

Vì quá nhàm chán nên Vệ Nam mới nhắn tin cho Lục Song: “Anh online chứ? Gửi cho em ít trò chơi đi. Chán quá”.

“Uh. Anh có online. Em chờ một chút. Anh đi uống nước đã”.

Vệ Nam thu nhỏ cửa sổ chat, chờ anh ta uống nước. Một lúc sau, bỗng nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa, Vệ Nam nói: “Mời vào”.

Người bước vào dĩ nhiên là Lục Song.

Sau khi đến hiệu cắt tóc chỉnh sửa lại, trông Lục Song phong độ hẳn, đẹp trai khác thường, còn mặc chiếc áo sơ mi mới mua, để hở mấy khuy áo trước ngực, đứng dáng vẻ phóng khoáng của chính nhân quân tử. Tuy nhiên Vệ Nam không thấy vậy. Anh ta thay đổi kiểu tóc cũng nhanh gọn.

Vệ Nam tay run run chỉ về phía Lục Song: “Anh...”

“Sao cơ? Đến hiệu cắt tóc chỉnh sửa lại, đẹp trai lắm, đúng không?” Lục Song nhếch mép cười.

Vệ Nam không thêm để ý đến những lời nói của anh ta, chỉ hỏi với giọng đầy nghi ngờ: “Nhưng chẳng phải vừa nãy em vẫn nói chuyện với anh sao?”

Lục Song ngây người một lúc, ngẩng đầu lên liếc nhìn máy tính của Vệ Nam rồi nhún vai: “Ngốc thế, đây là trả lời tự động mà”.

Vệ Nam không còn gì để nói, quay đầu lại nhìn câu trả lời tự động trên QQ.

Lục Song, anh được lắm.

Chẳng bao lâu nữa là phải rời ngoại khoa tim mạch, nghĩ đến dáng vẻ kinh khủng của giáo sư este khi mắng người, Vệ Nam và Nguyên Nguyên bỗng thấy lưu luyến, lẽ nào chúng ta có khuynh hướng tự ngược đãi mình? Vừa đến bệnh viện, Vệ Nam mới nhớ ra quên không mang bệnh án. May mà giáo sư Hà vẫn chưa đến, Vệ Nam vội vàng gọi điện cho Lục Song.

“Alô, Lục Song à? Anh ra khỏi nhà chưa?”

Bên ấy dường như có rất nhiều người, còn nghe thấy tiếng một cô gái đang gọi “Anh Lục”. Lục Song đi đến một góc khuất, nhẹ nhàng nói: “Chẳng phải anh và em cùng ra khỏi cửa, anh lại còn đích thân đưa em đến bệnh viện nữa. Vậy mà em hỏi anh ‘đã ra khỏi cửa chưa’. Tư tưởng của em đang bay xa hay linh hồn vượt không gian đấy hả?”

Vệ Nam sờ mũi, mỉm cười: “Em muốn về nhà lấy bệnh án”.

“Vậy thì về lấy đi, không cần phải báo cáo với anh”.

“....Không có chìa khóa”.

Lục Song suy ngẫm một lúc, bỗng nhiên đập tay vào đầu như chợt nhận ra điều gì đó: “Anh, anh quên không đưa chìa khóa cho em”. Sau đó khẽ cười: “Vậy thì....”

Vệ Nam lườm một cái rồi bực tức nói: “Em sắp phải nộp bệnh án rồi, công ty của anh ở đâu? Em đến tìm anh lấy chìa khóa”.

Lục Song nói: “Không cần đâu. Anh có xe, quay về lấy sẽ nhanh hơn. Em cứ chờ anh ở bệnh viện”.

“Thế chẳng phải....” Vệ Nam cười rồi nói “làm phiền anh rồi, sao em có thể làm thế được....”

Lục Song lạnh lùng nói: “Em gọi điện thoại chẳng phải là muốn làm phiền anh sao?”

“.....Bị anh phát hiện rồi”.

“Thôi. Bây giờ anh đi đây. Đợi anh 10 phút”.

Công ty Lục Song tám giờ ba mươi phút mới chính thức làm việc. Nhưng vì Vệ Nam phải đến bệnh viện trước bảy giờ ba mươi phút nên Lục Song dậy sớm đưa cô ấy đến bệnh viện. Kết quả là khi Lục Song từ công ty về nhà mới là bảy giờ năm mươi phút, đúng vào thời điểm tắc đường.

Lục Song ước lượng khoảng cách, phát hiện thời gian người mới học lái xe như mình len lỏi qua bao nhiêu chiếc xe kia để về nhà thì bằng thời gian chạy đi chạy lại mười lần.

Thế là Lục Song không hề do dự xuống xa chạy về nhà. Tuy một thành niên đẹp trai cơ bắp chạy trông hơi mất phong độ nhưng Lục Song vẫn giữ nụ cười bình thản trên môi. Chạy qua mỗi đoạn đường anh đều cảm nhận thấy ánh mắt “thần phục” của mọi người – Thực ra mình chạy thật nhanh cũng có sức hút đấy chứ.

Sau khi về đến nhà, Lục Song tóm lấy tập bệnh án trên bàn. Vệ Nam đúng là người cầu thả, buổi sáng đã cố tình đặt bệnh án ở chỗ dễ nhìn thấy nhất, vậy mà vẫn quên không mang đi. Đúng là đáng ăn đòn.

Không ngờ vừa ra đến cửa thì trời đổ cơn mưa.

Thời tiết ở miền Nam biến đổi nhanh hơn cả mặt phụ nữ. Vừa nãy trời cao trong xanh, vậy mà đã sấm chớp ùng ùng. Lục Song kẹp bệnh án trong người chạy thật nhanh. Những người xung quanh nhìn anh như nhìn động vật quý hiếm vậy. Dĩ nhiên, trong suy nghĩ của Lục Song, đó vẫn là ánh mắt “thần phục”. Anh nghĩ chắc chắn là vì quần áo của mình ướt sũng, để lộ những đường nét sexy trên cơ thể khiến người khác nhìn thấy phải ghen tỵ.

Vệ Nam đứng chờ ở cổng bệnh viện mà lòng như lửa đốt. Nhìn thấy Lục Song đang lê từng bước chậm chạp dưới trời mưa, cứ như là đang đi dạo vậy.

Tuy dáng đi ung dung của anh ta rất đáng ăn đấm nhưng trời càng mưa càng to, Vệ Nam vội vàng cầm ô chạy lại.

“Sao anh không che ô?” Vệ Nam cảm thấy hơi áy náy.

Kết quả nhận được câu trả lời hờ hững của đối phương: “Anh làm sao biết được trời sẽ mưa, lại còn chọn đúng lúc đi được nửa đường mới mưa chứ”.

Sự áy náy của Vệ Nam vụt bay theo mây khói.

“Đưa em bệnh án”. Vệ Nam cầm tập bệnh án Lục Song đưa cho, vì anh ta kẹp trong người nên vẫn còn ẩm, không dính chút nước mưa nào. Vệ Nam bỗng thấy xúc động tràn trề: “Cảm ơn anh”.

Lục Song cười và nói: “Không có....hắt xì”.

Vệ Nam ngẩng đầu lên, nhìn anh với ánh mắt nghi ngờ và hỏi: “Anh bị cúm à?”

Lục Song lắc đầu: “Không....hắt xì”.

Vệ Nam thở dài, đúng là, ốm thật còn giả vờ. Chỉ có điều anh ta bị cúm cũng nhanh thật, vừa mới dính nước mưa mà đã hắt hơi. Hệ thống trao đổi chất trong cơ thể phản ứng cũng nhanh thật.

“Đến cửa bệnh viện mới ốm, anh cũng khéo chọn chỗ thật”. Vệ Nam nhún vai, kéo anh ta vào phòng khám bệnh.

Thực ra, cơ thể Lục Song hơi kỳ quái một chút, cứ bị gió lạnh thổi vào hoặc dính nước mưa là rất dễ bị hắt hơi. Dĩ nhiên cũng khỏi rất nhanh. Vốn dĩ không nghiêm trọng đến mức phải đi bệnh viện, nhưng lúc này được Vệ Nam kéo vào bệnh viện, Lục Song rất muốn cảm nhận sự quan tâm của cô ấy.

Một tay Lục Song bóp mũi còn tay kia mặc cho Vệ Nam kéo đi.

Đây là lần đầu tiên hai người nắm tay nhau. Tuy rằng Vệ Nam vì lo lắng nên không để ý xem mình kéo tay hay kéo áo Lục Song.

Tuy chỉ là cái nắm tay giữa “bác sĩ” và “bệnh nhân”....

Nhưng Lục Song vẫn thấy rất vui.

Về lo lắng hiện rõ trên khuôn mặt Vệ Nam, cô kéo Lục Song vào phòng khám, sau đó vội vàng vàng đi thang máy lên ngoại khoa tìm mạch ở tầng mười. Chân trước vừa vào văn phòng chân sau đã nghe thấy tiếng nói ma quỷ của giáo sư Hà: “Vệ Nam, cô đi đứng cho bình thường một chút được không? Đối với những người làm ngành Y hình tượng vô cùng quan trọng, cô bước thấp bước cao thế kia còn ai dám đến tìm cô khám bệnh nữa?” Vệ Nam cúi đầu, cung kính dâng lên tập bệnh án, động tác giống như nô tỳ dâng trà cho thái hậu. Nguyên Nguyên đứng bên cũng cúi đầu sợ hãi. Mỗi người đứng một bên, hai nô tỳ hộ giá cho Từ Hy thái hậu, phía sau có anh Phí Đằng giữ chức tổng quản đại nội.

Lục Song nghĩ mình chỉ hắt hơi vài cái, không cần thiết phải vào phòng khám khám bệnh nên phi ngay ra cổng viện đi thẳng đến công ty. Vừa đi vừa nghĩ viễn vông: Nếu sau này lấy cô vợ làm bác sĩ thì mình mắc bệnh có thể chữa trị tại nhà, như vậy thì tốt biết bao. Điều quan trọng là cô bác sĩ này rất dễ nuôi, mỗi ngày chỉ cần cho ăn một bát phở là được. Đúng là vụ buôn bán lời lãi.

Kết quả là vừa đến công ty Lục Song đã liên tiếp hắt hơi hai cái rất to.

Các bạn đồng nghiệp trêu anh: “Hắt hơi một cái là có người chửi anh. Hắt hơi hai cái là có người nhớ anh”.

Lục Song nhếch mép mỉm cười: “Không biết ai đang nhớ tôi đây?”

Chưa nói dứt câu đã hắt hơi thêm cái nữa.

Mọi người nói: “Hắt hơi ba cái là cúm thật rồi”.

Cúm cúm chẳng có gì là ghê gớm cả. Lục Song không hề bận tâm đến nó mà dồn hết tâm trí vào công việc.

Vệ Nam ở bệnh viện mà đầu óc cứ để đi đâu. Cuộc họp giao ban vừa kết thúc liền gọi Nguyên Nguyên đến phòng vệ sinh.

Nguyên Nguyên tưởng rằng Vệ Nam sẽ mắng mỏ mình nên cứ ngập ngà ngập ngừng không chịu đi. Kết quả bị Vệ Nam kéo tới toilet thẳng đến nhà vệ sinh. Nguyên Nguyên mặc áo blouse chỉ vì muốn giữ “hình tượng tốt đẹp của những người trong ngành y” như lời giáo sư Hà nói. Bị Vệ Nam lôi đi, cô đành phải lững thững theo sau.

“Tao không cố ý mà”. Vừa vào nhà vệ sinh, Nguyên Nguyên liền giải thích ngay, “Tại Kỳ Quyên nói nó thuê phòng hai người. Tao thầm nghĩ nó nói với tao như vậy chẳng phải muốn gợi ý cho tao biết nó muốn tao đến ở cùng sao? Thế nên tao mới nể mặt nó đến đây sống”.

Vệ Nam gườm gườm nhìn Nguyên Nguyên: “Mày đúng là không biết xấu hổ...”

Nguyên Nguyên cười toe toét: “Thôi mà Nam Nam, đừng giận nữa, dù gì thì mày và Lục Song sống cùng nhau cũng tốt mà. Ngày nào cũng được đi nhờ xe đến bệnh viện, được đối xử như khách quý. Dân đen như chúng ta nhìn mày mà thèm nhỏ nước miếng, biết chưa hả?”

“Thôi xin người. Tao muốn nói chuyện này với mày”. Vệ Nam nghiêm túc nói.

“Chuyện gì? Nói đi. Tao quyết liều mình vì mày”.

Vệ Nam khẽ thở dài: “Đột nhiên tao có cảm giác rất kỳ lạ, nghĩ rằng....liệu có phải...Lục Song có tình cảm với tao?”

Thấy Nguyên Nguyên dần thối ra, Vệ Nam bỗng thấy ngại ngùng, lấy tay bóp má rồi khẽ nói: “Mày cứ coi là tao ngộ nhận cũng được. Tao thất rất lạ bởi ban đầu anh ta nói tao không phải là mẫu con gái anh ta thích. Vì thế tao chẳng nghĩ ngợi gì nhiều. Nhưng về sau tao thấy có gì đó khác. Nếu anh ta thấy tao chướng mắt thì việc gì phải đồng ý với mẹ tao để tao chuyển đến sống cùng, lại còn có vẻ rất vui mừng. Hơn nữa anh ta còn giúp tao đánh máy bệnh án rồi in ra, đợi trời mưa mang bệnh án đến cho tao....”

Nguyên Nguyên nghiêm túc nói: “Nếu anh ta thích mày thật thì mày định thế nào?”

“Vậy thì tao không biết phải đối xử với anh ta thế nào, muốn xỏ đùa cũng không ra tay được. Tốt nhất là sớm chuyển ra ngoài sống cùng bọn mày”. Vệ Nam bần thần nói: “Là giác quan thứ sáu của tao đang quấy rối hay là tao ngộ nhận?”

Nguyên Nguyên chau mày, “Quả nhiên là mày ngộ nhận”, vừa nói vừa đi ra ngoài, đi đến cửa còn quay đầu lại cười: “Làm sao anh ta có thể để ý đến mày được, nếu có thì phải để ý đến tao trước chứ”.

Vệ Nam không còn gì để nói, rốt cuộc là ai ngộ nhận đây?

Nguyên Nguyên vừa thoát khỏi tầm ngắm của Vệ Nam liền lẩn vào góc tối, rút điện thoại ra và bắt đầu nhắn số.

“Àlo, Lục Song à, địch đã phát hiện ra sơ hở, hãy nhanh chóng thay đổi chiến lược....Nếu không địch sẽ biến mất khỏi tầm kiểm soát của anh. Báo cáo hết”.

Đúng là Nguyên Nguyên đã “liều mình”, tiếc rằng “liều mình” chống lại Vệ Nam.

Sau một bữa hải sản ngon lành, Nguyên Nguyên đã đứng về phía Lục Song. Vì vậy mới chủ động chuyển đến sống cùng Lục Song, tạo điều kiện khách quan để Lục Song và Vệ Nam sống cùng nhau – Nội gián thường làm như vậy.

Trước khi có được Vệ Nam, phải lấy lòng anh trai, mẹ và cuối cùng là bạn bè cô ấy. Lục Song đã đề ra phương án chiến lược kỹ lưỡng, không chỉ dựa vào nụ cười tao nhã mà còn biết cách mua chuộc về mặt tinh thần. Chỉ với CD game, sườn xào chua ngọt và hải sản. Lục Song đã thu được thắng lợi bước đầu.

Những ngọn cỏ xung quanh Vệ Nam sau một cơn gió nhẹ là nụ cười của Lục Song đều đổ rạp về phía Lục Song. Chỉ có Kỳ Quyên nham hiểm là “đoạn trường thảo” kiên cường không lay động, vẫn ngẩng đầu trước gió, làm thân hộ mệnh của Vệ Nam.

Ngày Vệ Nam chuyển đến sống cùng Lục Song, Lục Song liên tiếp nhận được tin nhắn thúc giục.

“Đừng có tưởng rằng khoác tấm da quân tử lên người là có thể che lấp được bản chất gian ác của anh”.

“Nếu dám bắt nạt Nam Nam thì liệu hồn”.

Vệ Nam ơi, cách bảo vệ của chị Kỳ Quyên bạn em thật là rùng rợn. Phải chăng vì xem nhiều phim bạo lực quá mà tính cách cũng biến dạng theo?

32. Chương 25. Một Mũi Tên Trúng Hai Đích

Vệ Nam về nhà thì thấy cửa hé mở, đang định kêu ca Lục Song cầu thật không chịu khóa cửa thì nghe thấy tiếng người nói chuyện trong phòng.

“Em hỏi anh mẫu người con gái mà anh thích á?” Giọng điệu chậm rãi dĩ nhiên là của Lục Song. “Anh thích cô gái sành điệu với mái tóc ngắn trẻ trung, đi giày cao gót trên 10 phân, trang điểm khéo léo...”

Vệ Nam tóm lấy mái tóc dài của mình, nhìn đôi giày thể thao trắng, sau đó sờ lên khuôn mặt chỉ bôi kem trắng da – Xem ra mình cách xa với tiêu chuẩn của cô gái sành điệu.

“Ý mày là muốn tìm cô gái sành điệu?” Giọng điệu lạnh lùng là của Lục Đan.

“Uh, trước tiên phải qua được mắt mẹ đã. Quả thực anh rất đau đầu với việc mẹ cứ nhờ người này người kia giới thiệu bạn gái. Tuần sau mẹ qua bên này rồi. Trước khi mẹ đến anh nhất định phải tìm được một người đóng giả bạn gái. Nếu không chắc chắn mẹ lại bắt đi xem mặt”.

“Chẳng phải mày rất thân với Vệ Nam sao, nhờ cô ta đóng giả làm bạn gái không được sao?” Giọng nói của Lục Đan lạnh như đá. Vệ Nam có cảm giác dường như Lục Đan không ưa gì mình. Nếu không vì sao cứ mỗi lần nhắc đến hai chữ “Vệ Nam” lại lạnh thấu xương đến thế?

Vệ Nam vểnh tai lên nghe tiếp, Lục Song thở dài và nói: “Vệ Nam à, thôi khỏi. Anh không muốn làm khó cô ấy. Dường như cô ấy ghét anh. Mà anh cũng chẳng ưa gì cô ấy”.

“Vậy mày muốn tìm ai? Mày thế này mà đòi tìm được cô nào tình nguyện đóng giả làm bạn gái? Thôi đừng để người ta cười cho vào mặt”.

Lục Song cười: “Không chắc đâu. Đừng coi thường anh trai em. Bên cạnh anh đã có cô gái sành điệu rồi”.

“Ai cơ?”

“Kỳ Quyên”.

Vệ Nam giật nảy mình. Anh muốn nhờ Kỳ Quyên đóng giả làm bạn gái anh sao. Đúng là nhổ lông bên miệng sư tử - Sẽ chết thảm lắm đó.

Dĩ nhiên Vệ Nam rất vui khi được tận mắt chứng kiến tên Lục Song không biết trời cao đất dày chết thảm dưới tay Kỳ Quyên. Vệ Nam nhếch mép mỉm cười, đóng cửa lại rồi giả vờ gõ cửa như không có chuyện gì xảy ra.

Lục Đan ra mở cửa. Cô ta nhìn Vệ Nam với vẻ mặt lạnh lùng không chút biểu cảm, sau đó quay người lại đi về phía Lục Song, thản nhiên gọt táo tiếp. Thực ra xét ở một vài khía cạnh, đôi song sinh này thật giống nhau.

Vệ Nam sờ mũi, bước vào phòng rồi nhiệt tình nói: “Lục Đan đến rồi à”.

Lục Song ngồi dựa mình vào ghế, mỉm cười bí hiểm. Lục Đan ngẩng đầu lên trả lời với giọng điệu không thoải mái lắm: “Uh, đến thăm Lục Song”.

Sau khi biết tin Lục Song lật lại lịch sử, đảo lộn quan hệ anh em từ chính miệng mẹ nói ra khi uống say, Lục Đan không thèm gọi Lục Song là anh, càng nhìn thấy anh ta càng chướng mắt, nhìn Vệ Nam – người mà Lục Song yêu quý càng chướng mắt hơn.

Lục Song khẽ cười: “Vệ Nam, tuần sau bố mẹ anh qua đây. Nói thật với em mẹ anh hy vọng anh kết hôn năm hai mươi tư tuổi, cũng chính là năm nay”.

“Vâng”. Vệ Nam chuyển hướng suy nghĩ, nhớ đến giọng nói the thé của mẹ anh ta, lại nhớ đến người mẹ chỉ muốn bán con gái như bán một món hàng của mình, bỗng nhiên thấy mình và Lục Song thật giống nhau, trong lòng trào dâng nỗi niềm đồng cảm với anh ta: “Thế anh định làm thế nào?”

“Anh muốn nhờ Kỳ Quyên diễn một vở kịch để che mắt mẹ anh”. Lục Song cúi đầu, khẽ thở dài: “Không muốn kết hôn sớm thế này nhưng không thể thẳng thừng từ chối ý tốt của bố mẹ. Vì vậy đành phải dùng kế hoãn binh”.

Lục Đan lạnh lùng nói: “Mày còn may mắn chán. Sau khi mày đi, mẹ lấy tao làm mục tiêu tấn công chính. Kỷ lục xem mặt nhiều nhất của tao lên tới một tháng mười người...Thật là kinh khủng, chết quách đi cho rồi”.

Vệ Nam toát mồ hôi hột, so với mẹ Lục Song, hành vi ra công ra sức bán con gái thật nhanh của mẹ mình không quá đáng chút nào.

Vì thế Vệ Nam quyết định “mở lòng từ bi” giúp Lục Song gọi điện cho Kỳ Quyên.

“Tiểu Quyên à? Tối nay đến nhà tao ăn cơm nhé. Tao đích thân xuống bếp hầm canh gà cho mày ăn...”

“Thôi lẹ mẹ. Ăn canh gà của mày thà rằng tao cho chút muối vào nước còn ngon hơn”.

Vệ Nam vội đổi giọng: “Lục Song nói sẽ làm món sườn cho mày ăn”.

“Anh ta xào sườn? Như thế thì thà gặm vài khúc gỗ còn hơn”.

Lục Song mỉm cười, quay người bước đi. Lúc ấy Vệ Nam mới hạ thấp giọng nói: “Mày đến đi, chúng ta cùng bàn kính kể sách lâu dài, nhận dịp có cơ hội xử lý anh ta. Anh ta dám nhổ lông bên miệng sư tử, lợi dụng mày làm bạn gái tạm thời của anh ta. Đúng là không biết trời cao đất dày. Mày tuyệt đối không được nhận lợi anh ta, không để anh ta thực hiện được âm mưu xấu xa của mình”.

Kỳ Quyên im lặng một lúc rất lâu, sau đó mới nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Được”.

Một lúc sau, tiếng gõ cửa vang lên, hai người bước vào phòng.

Nguyên Nguyên cười bí hiểm còn Kỳ Quyên từ đầu đến cuối mặt lạnh như băng.

Tài nấu nướng của Vệ Nam và Lục Song đều rất kém, vì vậy liền xuống mấy hàng ăn phía dưới mua rất nhiều món ăn ngon tiếp đãi hai vị khách quý.

Trên bàn ăn, Nguyên Nguyên ngồi cạnh Lục Song, Kỳ Quyên ngồi đối diện với Lục Song, Vệ Nam ngồi cạnh Kỳ Quyên, hình thành “thế giao đầu” kỳ quái.

Lục Song lật bài ngửa: “Kỳ Quyên, lần này thực sự phải nhờ anh cứu anh qua cơn nước lửa”.

Kỳ Quyên trau mày: “Việc gì tôi phải giúp anh?”

Lục Song nhếch mép mỉm cười: “Anh có thể giúp em khôi phục bảo bối trong máy tính”.

Lục Song vừa nói dứt lời, giông bão liền nổi lên.

Nguyên Nguyên nhìn Lục Song với ánh mắt ngưỡng mộ, ánh mắt đó như muốn nói: “Ôi, Lục Song, cái cách anh nói chuyện thật giống một vị tướng quân chỉ huy trên chiến trường, thật oai phong, dũng mãnh. Xem ra em đứng về phía anh là vì em quá sáng suốt”.

Kỳ Quyên sa sầm mặt mày gườm gườm nhìn Lục Song, dám uy hiếp chị mày à, so với mấy thứ rác rưởi ấy thì tính mạng của Vệ Nam quan trọng hơn nhiều.

Vệ Nam toát mồ hôi hột – Đừng có nói với mình rằng kể từ lúc đó Lục Song đã đặt quả bom hẹn giờ này. Quả là tính toán sâu xa. Để đối phó với chị Kỳ Quyên, anh ta đã tốn không ít công sức.

Dĩ nhiên Vệ Nam không biết rằng Lục Song có dụng ý khác. Kỳ Quyên thì hiểu rất rõ, vì vậy mới nhún vai nói: “Không sao, chẳng qua chỉ là một vài bộ phim thôi mà”.

“Thật sao?” Lục Song mỉm cười, cúi đầu uống ngụm nước, “Thực ra....mấy ngày trước chat với em, anh đã tra được địa chỉ IP của em và xâm nhập thành công vào máy tính của em, nhân tiện cài đặt một file virus ẩn. Theo thời gian anh dự tính thì khoảng hai ngày nữa, file virus ấy sẽ tự động xử lý ổ F của em”. Lục Song nói rất nhẹ nhàng.

Dám bắt nạt những người không giỏi công nghệ thông tin?

Nhớ lại lần trước anh ta chỉ dùng vài thao tác mà đã xóa được một đồng file quan trọng, vẻ mặt của Kỳ Quyên bỗng trở nên rất khó coi.

“Lục Song, anh đừng có mà quá đáng quá”.

Lục Song bình thản đáp: “Chẳng còn cách nào khác. Anh không muốn giống em gái anh, cứ dăm ba ngày lại phải đi xem mặt, cuối cùng nằm luôn trong bệnh viện. Anh chỉ muốn phiền em tuần sau cùng anh ra sân bay đón mẹ anh, sau đó cùng đi ăn cơm. Chỉ vậy thôi mà”.

“Vì có gì tôi phải nghe theo sự sắp đặt của anh”.

“Anh đâu có bắt em nghe theo sự sắp đặt của anh”. Lục Song mỉm cười: “Chỉ là anh nhờ em thôi mà”.

Cách nhờ vả này thật là “uyển chuyển”.

Vệ Nam đa bắt đầu lung lay, cô huých nhẹ vào tay Nguyên Nguyên rồi ghé sát tai nói: “Trong ổ F có rất nhiều phim hoạt hình mày thu thập mấy năm mới được, toàn là bản xịn đấy...”

Kỳ Quyên vẫn nghiêng răng nghiêng lợi.

Lục Song bình thần nói: “Suy nghĩ kỹ đi, thật sự chỉ cần đi gặp mẹ anh thôi mà. Em cứ coi như là gặp một người là, ăn uống cũng do anh mời. Anh đảm bảo sẽ không vượt quá một tiếng đâu”.

“.....Vì sao lại chọn tôi?”

“Vì mẹ anh rất thích nhưng cô gái năng động giỏi giang như em”. Lục Song cười và nói: “Chỉ một tiếng thôi, thật đấy.....em giúp anh đi”. Ánh mắt hiện rõ sự chân thành.

Rốt cuộc anh ta định làm gì đây?

Vệ Nam ngỡ rằng đây thực sự là kế hoãn binh mà Lục Song muốn dùng để đối phó với việc mẹ anh ta suốt ngày ép đi xem mặt. Vì mẹ anh ta thích những người năng động giỏi giang mà Kỳ Quyên thì lại rất khó mua chuộc nên mới phải dùng hành vi bỉ ổi xấu xa là xâm nhập vào máy người ta, cài mấy con virus để ức hiếp cô ấy.

Kỳ Quyên hiểu rất rõ ý định của Lục Song. Cô thầm nghĩ: “Lục Song ơi là Lục Song, bàn phím như ý của anh gõ cũng thật kêu. Chẳng phải anh muốn một mũi tên trúng hai đích sao?”

Tối hôm ấy, sau khi về nhà, Kỳ Quyên mặt mày lăm lè bật máy tính tìm “virus ẩn”. Bắt đầu từ ổ C, mỗi file kiểm tra một lần, không thấy có gì bất thường.

Nguyên Nguyên cười và nói: “Anh ta đã nói là virus ẩn, người trần mắt thịt như chúng ta chắc chắn không tìm thấy”.

Kỳ Quyên lườm một cái: “Ai mà biết được có phải anh ta đang cố tình khoe khoang không. Tao không tin mới chat với anh ta một lần mà anh ta có thể thả virus vào máy tao được”.

Nguyên Nguyên nói: “Nhưng chẳng may là thật thì sau khi xử lý, những tài liệu của mày sẽ mất hết”.

Kỳ Quyên sa sầm mặt mày. Điều cô ấy sợ chính là cái chẳng may ấy.

Bỗng nhiên Nguyên Nguyên nảy ra một ý rất hay: “Hay là tối nay mày in những tư liệu ấy ra đĩa?”

Kỳ Quyên cười lạnh lùng: “Tao chat với anh ta cũng là vì máy in đĩa của tao hỏng rồi, muốn nhờ cao thủ máy tính như anh ta tư vấn”.

Nguyên Nguyên lè lưỡi: “Thế cop ra USB được không?”

Kỳ Quyên im lặng một lúc rồi mỉm cười: “Mày biết ổ F của tao bao nhiêu không?”

Nguyên Nguyên nói: “Chẳng phải bình thường đều là 20G sao?”

“Của tao....80G”. Kỳ Quyên đập bàn đánh rầm một cái, vút gối lên tường rồi nói: “Lục Song, anh được đấy”.

Sau giờ sáng, điện thoại của Kỳ Quyên bỗng đổ chuông, khiến Nguyên Nguyên cũng thức giấc.

Kỳ Quyên khó chịu nhấc điện thoại lên, đầu dây bên kia vang lên giọng nói nhã nhặn của Lục Song: “Kỳ Quyên, dậy chưa em?”

“.....Chưa”

“Thế à, anh vừa đánh thức Vệ Nam dậy, nhân tiện gọi em dậy luôn”.

Kỳ Quyên nhìn đồng hồ trên tường, bây giờ mới sáu giờ.

Kỳ Quyên gườm gườm nói: “Vậy thì cảm ơn anh quá”.

“Chuyện tối qua em suy nghĩ đến đâu rồi?” Lục Song thông thả hỏi.

“Tôi không suy nghĩ gì hết”.

Lục Song cười: “Không sao, anh sẽ kiên nhẫn chờ”.

Tám giờ tối, điện thoại của Kỳ Quyên lại đổ chuông, nhạc chuông inh tai nhức óc khiến Nguyên Nguyên đang chép bệnh án giật nảy mình, nguệch một đường dài trên bệnh án.

“Á! Tao viết đến chữ cuối cùng rồi. Thế là....đi tiêu....Sack!”

Kỳ Quyên sa sầm mặt mày, nhắc điện thoại: “Chuyện gì vậy?”

“Em suy nghĩ kỹ chưa?”

“Tôi không có thời gian suy nghĩ”.

Lục Song mỉm cười: “Không sao, anh sẽ chờ câu trả lời của em”.

Sáng sớm hôm sau, sáu giờ.

Điện thoại lại đổ chuông, Kỳ Quyên dụi đôi mắt thâm xì như gấu trúc lồm cồm bò dậy khỏi chăn, đồng tóc rũ rượi, trông giống như ma mút vậy.

“Alô....Lục Song...” Giọng nói của Kỳ Quyên tỏ rõ sự mệt mỏi, “Anh ta cho tôi đi, mấy hôm nay tôi phải điều tra một vụ án rất hóc búa, ngày nào cũng phải đợi điện thoại của khách hàng không dám tắt máy”. Ngừng một lúc, cô nói tiếp: “Lục Song, anh là người đầu tiên có thể ép tôi đổi số. Anh giỏi lắm”.

Lục Song chỉ mỉm cười và nói: “Anh chỉ muốn em biết rằng, anh đối với Vệ Nam là thật lòng”.

Kỳ Quyên im lặng không nói gì.

Lục Song khẽ cười: “Nếu em không tin, anh tin là thời gian sẽ chứng tỏ cho em thấy điều đó”.

“.....Vậy thì sao?”

“Anh hy vọng em đừng cản trở”.

“.....Sau đó thì sao?”

“Máy tính của em không có virus, anh sẽ giúp em khôi phục lại những file bị xóa lần trước, nhân tiện sửa phần mềm in đĩa giúp em. Trong ngày hôm nay anh sẽ nghĩ cách để Vệ Nam đồng ý làm bạn gái của anh”. Lục Song ngừng một lát rồi cười: “Vẫn là câu nói ấy, hy vọng em đừng cản trở”.

“.....Tôi không cản trở. Tôi sợ anh rồi. Tù anh!”

Kỳ Quyên cúp máy rồi khẽ thở phào nhẹ nhõm. Vệ Nam à, người đàn ông thật lòng với mày, vì mày làm bao nhiêu việc thế này, tao có tư cách gì...để mà cản trở đây?

Kỳ Quyên lao thẳng vào phòng vệ sinh rửa mặt. Nguyên Nguyên đã dậy trước rồi. Đột nhiên Kỳ Quyên quay sang hỏi: “Chúng mày đến bệnh viện thực tập sớm thế này sao?...Thật là đáng sợ”.

Nguyên Nguyên nói: “Chỉ là gặp một giáo sư đáng sợ thôi. Yêu cầu bọn ta có mặt trước bảy rưỡi”. Vừa bóp kem đánh răng vừa than thở: “Chẳng có cách nào cả....cái số nó khổ thế”.

Bỗng nhiên Kỳ Quyên cười phá lên: “Mày nói xem, Lục Song dùng cách gì gọi con lợn Nam Nam đây?”

Nguyên Nguyên đang đánh răng, miệng dính đầy bọt, nói không rõ lắm: “Tao cũng không biết, chắc là cách nào đó biến thái lắm...”

Kỳ Quyên nghiêm túc gật đầu, nhìn đôi mắt thâm quầng trong gương, nhún vai nói: “Vệ Nam mày cầu trời phật phù hộ đi. Chị mày khó bảo toàn tính mạng”.

Vậy là ngọn đoạn trường thảo cuối cùng cũng đổ. Tuy không đổ về phía Lục Song nhưng đã mất đi khả năng chiến đấu. Như vậy cũng tốt. Một mũi tên trúng hai đích.

Khi Lục Song mỉm cười soi mình trong gương, phòng bên cạnh vang lên tiếng hét thảm thiết như lợn bị chọc tiết vậy, sau đó Vệ Nam túm lấy áo ngủ, chạy vào phòng vệ sinh mà vẫn còn run lấy bầy.

“Lục Song...có thể thương lượng với anh một chuyện được không?” Vệ Nam tỏ vẻ đáng thương: “Đừng nhét đá nữa, tủ lạnh rất tốn điện”.

“Chẳng nhẽ em thích nước nóng hơn?”

“.....Quý trọng nguồn nước, dùng dùng cái gì liên quan đến nước được không?”

“Vậy thì ngày mai chuyển sang dùng dây điện, em thấy thế nào?”

“....Coi như em chưa nói gì”.

33. Chương 26. Con Dâu Gặp Bố Mẹ Chồng

Sau khi rời khỏi ngoại khoa tim mạch, Vệ Nam và Nguyên Nguyên cảm thấy hơi nuối tiếc. Tuy giáo sư Hà mắng mỏ có phần hơi dã man nhưng cô ấy giải thích vấn đề rõ ràng mạch lạc, trọng tâm rõ ràng, quả là một cô giáo giỏi. Có lẽ thầy nghiêm mới có trò giỏi, những học trò của cô ấy đều rất tài giỏi. Dù là anh Phí Đằng với nụ cười “không giống thiên thần” chút nào cũng tỏa ánh sáng chói lọi.

Trước khi rời đi, giáo sư Hà nghiêm túc nói với Vệ Nam và Nguyên Nguyên: “Các em đều là nữ. Sau này khả năng làm ở ngoại khoa tim mạch rất thấp. Chỉ có điều dù chọn khoa nào cũng phải chuyên tâm làm việc”. Sau đó cô vung bút, cho mỗi người 79 điểm vào mục bệnh án, sau đó cô nghiêm khắc nói: “Đừng trách tôi cho điểm thấp. Bệnh án mà các em viết chỉ đạt mức này. Hy vọng trước khi đi làm, các em sẽ có được một điểm cuối cùng để đạt bằng giỏi”.

Hai người gật đầu như đập tỏi: “Cảm ơn cô, thực sự rất cảm ơn cô”.

Với những người phụ nữ như thế, còn gì để nói nữa đây? Con gái cô ấy lẽ ra phải tự hào về người mẹ độc thân này mới đúng.

Sau đó hai người chuyển đến khoa cơ xương khớp. Thầy giáo hướng dẫn họ Ngô, béo mập đáng yêu, cũng rất dễ tính, hài hước, vui nhộn, chủ động đưa hai người đến kiểm tra phòng bệnh. Ngày đầu tiên vào khoa cơ xương khớp hai người đã gặp một người đàn ông trung niên. Xương cổ bị biến dạng rất nặng. Nghe nói bị ngã từ bệ cửa sổ 1m40, đầu đập xuống đất. Thật là đen đủi. Bệnh nhân bên cạnh ngã từ bệ cửa tầng 14 xuống đất nhưng chỉ bị gãy chân. Một người từ tầng 14, một người từ 1m40, chỉ vì bộ phận tiếp đất khác nhau mà gây hậu quả hoàn toàn trái ngược nhau.

Thầy giáo Ngô thở dài: “Quý trọng tính mạng, cách xa bệ cửa sổ...”

Một điều rất lạ là khi Vệ Nam và Nguyên Nguyên đến khoa cơ xương khớp, Phí Đằng cũng chạy đến khoa cơ xương khớp.

Nguyên Nguyên vừa nhìn thấy anh ta liền trốn vào nhà vệ sinh, giống như chuột trốn mèo vậy. Vệ Nam phì cười, xem ra hai người họ đúng là có tình ý với nhau. Thế là Vệ Nam chạy đến nhà vệ sinh tóm cổ Nguyên Nguyên: “Nói thật đi, có phải anh ta đang theo đuổi mày không?”

Nguyên Nguyên gườm gườm nhìn Vệ Nam: “Anh ta đang truy sát tao”.

“Thế á?”

“Vì ngày đầu tiên đến ngoại khoa tim mạch, tao không cẩn thận ngáng chân anh ta ngã, khiến anh ta nằm bò trên hàng lang mãi không đứng dậy được. Một đám y tá, bác sỹ và bệnh nhân đều cười anh ta...Tao không cố ý làm như vậy. Nhưng anh ta nhớ rất dai. Anh ta nói nếu không ngáng chân lại thì anh ta không phải họ Phí”.

Vệ Nam ngậy người, bây giờ thật khó phán đoán xem rốt cục là có tình ý hay có thù hận?

Vệ Nam vẫn chưa phán đoán xong thì ngoài cửa vang lên giọng nói gian tà: “Em ra đây một chút”.

Nguyên Nguyên hét lên: “Anh dám...xông vào phòng vệ sinh nữ?”

Phí Đằng nghiêm túc nói: “Bác sỹ không phân biệt giới tính, chỉ biết cứu người”.

“Em em...không có vấn đề gì về tính mạng. Không cần anh phải lo lắng”.

“Có người gặp nguy hiểm về tính mạng, cần em giúp đỡ”. Nghe một lát, Phí Đằng trau mày: “Có xe cấp cứu, muốn đi cùng không?”

Vệ Nam và Nguyên Nguyên nhìn nhau, cùng gật đầu như gà mổ thóc: “Có ạ”.

Nguyên Nguyên vừa đi vừa cười hí hí: “Em vẫn chưa biết xe cứu hộ thế nào. Cảm ơn anh đã cho em cơ hội ngàn năm có một này”.

Phí Đăng quay đầu lại và nói: “Chút nữa các em đứng bên quan sát là được, không được nói xen vào, không được động tay chân”. Nói xong liếc nhìn Vệ Nam và nói: “Nhanh chân lên”.

“Vâng”. Vệ Nam vội chạy đuổi theo.

Cuối cùng một ngày căng thẳng cũng trôi qua, Vệ Nam và Nguyên Nguyên tạm biệt nhau ở cổng bệnh viện, sau đó mỗi người đi một hướng.

Hôm nay tâm trạng Lục Song không tốt lắm, ngồi trên bàn ăn cơm mà cứ trau mày nhăn nhó.

Vệ Nam đoán chắc vấn đề phát sinh từ phía Kỳ Quyên. Kỳ Quyên thật kiên cường, vì thể diện và nguyên tắc mà hy sinh bảo bối 80G đó sao?

Vệ Nam ngẩng đầu nói: “Anh thả virus vào máy Kỳ Quyên thật sao?”

Lục Song vẫn trau mày: “Không. Dọa cô ấy chút thôi mà”.

“Vậy...ngày mai mẹ anh đến rồi, anh định thế nào?”

Lục Song im lặng, ánh mắt hiện lên sự “đau khổ” và “đáng thương”. Anh thở dài, thấp giọng nói: “Tiếc là mẹ anh đã biết anh đưa bạn gái đi đón mẹ. Lúc gọi điện thoại mẹ rất vui. Anh quả thực không biết sau khi biết sự thật thì mẹ anh có buồn đến nổi lên cơn đau tim không”.

“Mẹ anh bị bệnh tim à?...” Vệ Nam không nhẫn tâm, cô nói: “Về phía Kỳ Quyên....có cần em giúp anh khuyên nó không?” Dù gì thì cũng chỉ mất một tiếng, gặp mẹ anh rồi ăn cơm là xong thôi mà.

“Không cần đâu. Tính khí của Kỳ Quyên thế nào anh hiểu chứ. Anh dọa nạt, nịnh nọt lâu như thế mà cô ấy không hề lay động”.

Đúng vậy, Kỳ Quyên rất bướng bỉnh, đã quyết làm gì thì không bao giờ thay đổi, có lúc sứt đầu mẻ trán cũng không chịu lùi một bước. Tính nó kiên cường khí khái như thế, vì sao Lục Song cứ muốn nó đóng giả làm bạn gái cơ chứ...

“Không thì nhờ Nguyên Nguyên giúp vậy?”

“Anh không muốn bị anh mắt của cậu Phí Đăng kia xuyên thủng”. Lục Song nhún vai nói.

“Oh...” Đột nhiên Vệ Nam nhớ đến câu chuyện giữa anh ta và em gái anh ta. Em gái anh ta hỏi vì sao không nhờ Vệ Nam giúp, anh ta nói không muốn làm khó mình. “Không thì...em chịu thiệt thòi một chút cũng được”. Vệ Nam vuốt tóc, mỉm cười: “Không biết mẹ anh gặp em rồi có thấy chướng mắt không, lại làm hỏng chuyện của anh thì chết”.

Lục Song mỉm cười thâm trong bụng. Quá tuyệt, quá hoàn hảo, chú cá tự động cắn câu trông mới đáng yêu làm sao.

Lục Song nghiêm túc nói: “Sao anh có thể làm vậy được. Anh và anh trai em là bạn thân. Anh ấy đã nói rõ ràng không cho phép anh bắt nạt em”.

“.....Đâu thể gọi là bắt nạt được. Mẹ anh sức khỏe không tốt. Anh lại nhận lời dẫn bạn gái đến gặp mẹ. Lừa dối người trên là không tốt”. Hơn nữa dù gì anh không có hứng thú gì với em, để anh đóng giả làm bạn trai em để mẹ em từ bỏ ý định tìm bạn trai cho con gái. Như vậy cũng là vẹn cả đôi đường.

Lục Song mỉm cười: “Vậy thì được. Cảm ơn em”.

Thực ra Lục Song đã nói trước với mẹ là sẽ đưa bạn gái đến gặp mẹ. Anh cũng nghĩ nếu Vệ Nam không muốn giúp thì sẽ nói với mẹ như thế nào?

Nhưng cuối cùng Lục Song vẫn đánh cược, một bên là lòng tốt của Vệ Nam và một bên là tình bạn giữa Vệ Nam và Kỳ Quyên.

Kết quả một mũi tên trúng hai đích, giải quyết vấn đề của Kỳ Quyên, còn khiến Vệ Nam chủ động cắn câu, đóng giả làm bạn gái, không biết chừng lại thành sự thật.

Mình thật là thông minh.

“Anh cười gì vậy?” Vệ Nam ngẩng đầu, tay gõ gõ xuống bàn.

Lục Song cũng ngẩng đầu mỉm cười: “Cuối cùng cũng giải quyết được vấn đề khó khăn này, anh thấy nhẹ cả người”.

“Thật sao?”

“Dĩ nhiên rồi”.

Vệ Nam nhìn Lục Song với ánh mắt nghi ngờ. Không hiểu sao vẫn có cảm giác anh ta cười....rất nham hiểm?

Chẳng mấy chốc đã đến thứ hai, bố mẹ Lục Song nhanh chóng chuyển từ miền bắc đến miền Nam.

Lục Song cũng chuẩn bị đưa “bạn gái” ra sân bay đón bố mẹ.

Để thỏa mãn khiếu thẩm mỹ của mẹ Lục Song, Vệ Nam đã cố gắng trang điểm sao cho thật năng động trẻ trung. Cô đi đôi giày cao gót rất đẹp. Ngoài lớp kem bôi hàng ngày còn đánh thêm lớp phấn lót, tô son bóng, để môi không khô như mảnh đất hạn hán ba năm. Mái tóc lòa xòa được buộc cao ra sau, trông rất gọn gàng. Cuối cùng Vệ Nam lấy chiếc áo sơ my đã mặc hôm dẫn chương trình buổi thảo luận, kết hợp với quần bò bó sát, soi mình trước gương.

“ Trông chẳng ra làm sao cả”. Lục Song lầu bầu.

Vệ Nam quay đầu lại lườm cho anh ta một cái: “Nếu mẹ anh mà có ý kiến gì thì em cũng chẳng còn cách nào....Cố hết sức rồi”.

Lục Song đáp: “Không sao, em thế này...”, nhép mép mỉm cười: “Rất xinh mà”.

Ba giờ máy bay hạ cánh nhưng hai giờ hai người đã bắt đầu xuất phát. Vốn dĩ thoải mái thời gian nhưng đáng tiếc là tắc đường, kỹ thuật lái xe của Lục Song lại không thể len lỏi qua hàng xe đông đúc, khó khăn lắm mới đến được ngã tư, vòng hết đường này đến đường kia, cuối cùng vẫn đến muộn.

Đứng từ xa đã nhìn thấy một cặp vợ chồng đang che ô. Mẫu người phụ nữ thành đạt trong công việc với búi tóc phía sau, tay cầm chiếc quạt nhỏ không ngừng phe phẩy, đeo cặp kính râm. Người đàn ông cười rất tươi đứng bên cạnh che ô cho vợ, đứng dằng vế nho nha của người có học.

Lục Song đỗ xe, sau đó cầm tay Vệ Nam rất tự nhiên, chạy về phía bố mẹ.

Những ngón tay dài của anh ấy lồng vào tay, mười đầu ngón tay đan vào nhau, thật chặt, thật chặt. Vệ Nam bỗng thấy sờn cả gai ốc. Nhưng ... cũng không có ác cảm. Bàn tay ấm áp và đốt ngón tay khô dài ấy khiến người ta cảm thấy dễ chịu. Trong đầu bỗng hiện lên hình ảnh hồi còn nhỏ, Lục Hựu Hựu dắt mình ra bờ sông bắt cá, cuối cùng đập một chân khiến mình ngã xuống nước...

Cảnh tượng ấy thật chẳng vui vẻ gì. Vệ Nam rất muốn rút tay lại, nhưng thấy ánh mắt của bố mẹ Lục Song, đành phải để cho anh ta dắt đi.

“Bố mẹ vất vả rồi”. Lục Song mỉm cười giới thiệu: “Đây là bạn gái con, người mà con đã nói cho bố mẹ biết. Cô ấy tên là Vệ Nam”. Vệ Nam vui cúi đầu chào, thái độ đúng mực: “Cháu chào cô chú ạ”.

“Chào cháu, trông cháu thay đổi nhiều quá”. Mẹ Lục Song bỏ kính râm ra, nhìn Vệ Nam một lúc, sau đó cười và nói: “Nên chủ động xách đồ giúp người lớn, đúng không?”

Vệ Nam giật nảy mình, vội đỡ chiếc túi trên tay cô ấy. Lục Song thản nhiên giơ tay cầm túi trước rồi mỉm cười: “Chắc bố mẹ đói rồi. Chúng ta đi ăn đã”.

Mẹ Lục Song gật đầu: “Uh, đi ăn hải sản, gọi Lục Đan cùng ăn”.

“Hôm nay Lục Đan đi phỏng vấn, buổi tối sẽ đến gặp bố mẹ”.

“Nó lại nghỉ việc rồi à? Sao suốt ngày đi phỏng vấn thế. Hay là nó nghiện phỏng vấn rồi”. Mẹ Lục Song nhún mày, mặt mày sa sầm bước lên xe. Bố Lục Song mỉm cười rất thân thiện với Vệ Nam, còn vỗ vào vai cô và nói: “Rất tốt rất tốt, đúng là thiếu nữ có khác. Không ngờ cô bé hồi nhỏ tóc tai bù rù, mặt dính đầy bùn đất, bây giờ đã trở thành cô gái duyên dáng yêu kiều”.

Lục Song quay sang nhìn, ánh mắt toát lên sự dịu dàng. Vệ Nam bị mọi người nhìn đến nỗi sợ hết cả hồn vía, vội cúi đầu xuống tỏ vẻ ngoan ngoãn, e dè.

Lục Song lái xe. Vệ Nam ngồi cạnh anh ta. Bố mẹ Lục Song ngồi sau. Vệ Nam có cảm giác ánh mắt sắc nhọn của mẹ Lục Song sắp xuyên thủng đầu mình. Cảm giác ấy thật đáng sợ. May mà bố Lục Song rất hiền. Mỗi lần nhìn vào gương sau đều thấy bác ấy mỉm cười hiền từ với Vệ Nam. Nhưng cười nhiều như vậy Vệ Nam cũng thấy không tự nhiên chút nào. Chỉ có sự kết hợp “kinh khủng” như thế này mới sinh ra được cặp song sinh “biến thái” như Lục Song và Lục Đan....

Bốn người cùng đến khu phố hải sản. Vệ Nam vừa nhìn thấy những sinh vật biển ấy đã thấy đau đầu. Nhà họ Lục rất thích ăn hải sản. Tốc độ bóc tôm cua của bố mẹ Lục Song nhanh đến chóng mặt. Vệ Nam chỉ có thể ngồi mân mê bóc càng cua, nhai mãi mà chẳng được chút thịt nào.

Mẹ Lục Song thấy chướng mắt, tỏ vẻ khó chịu nói: “Người ta không ăn càng cua như thế đâu. Cái kiểu nhai nhỏ như nhai hạch đào của cháu khiến cô ăn mất cả ngon. Lục Song, con dạy nó đi”.

Mẹ Lục Song mà sánh vai với giáo sư este thì không biết ai thua ai thắng.

Vệ Nam thầm than thở trong lòng, bề ngoài vẫn tỏ vẻ ngoan ngoãn nghe lời. Cô cúi đầu nhìn chằm chằm vào cái càng cua. Lục Song ngồi cạnh Vệ Nam, anh gấp cho Vệ Nam con cua đã bóc sẵn, sau đó chấm xì dầu, đặt vào bát cô, sau đó khẽ cười: “Em nên ăn nhiều hải sản, dùng đũa chọc thịt sẽ dễ dàng hơn”. Vệ Nam gật đầu: “Vâng”. Lục Song nói tiếp: “Em muốn ăn cua cứ bảo anh, anh bóc giúp em”. Vệ Nam ngoan ngoãn trả lời: “Vâng”.

Ăn hải sản thật phiền phức, Vệ Nam thầm nghĩ: “Haizzz, đi ăn đùi gà thì tốt biết bao, ăn một cái to to một chút là đủ no. Hoặc một bát phở cũng được. Mấy loại sinh vật biển này, ăn cả chục con cũng chẳng bổ dính răng”. Vệ Nam rất đói, mắt liếc nhìn một con cua rất to. Nhưng lại ngại không muốn Lục Song bóc giúp mình trước mặt bố mẹ anh ta. Vì vậy đành tự gấp một con, kết quả là đũa trơn quá, con cua rơi ngay vào bát canh hải sản bốc khói nghi ngút vừa mới được bưng ra. Đúng lúc ấy Lục Song đang múc canh, vì vậy nước canh dính đầy tay anh.

Vệ Nam rất áy náy, vội vàng hỏi ngay: “Anh có bị bỏng không...”

Lục Song nói: “Không sao, canh không nóng lắm”

Mẹ Lục Song đặt đũa đến cạnh một cái, trau mày nói: “Vệ Nam, đây không phải lần đầu cháu ăn hải sản, sao lại có thể sơ ý đến thế được?”

“Cháu xin lỗi...” Vệ Nam ngoan ngoãn trả lời nhưng trong lòng thấy rất ảm ức. Khó khăn lắm mới ăn được chút hải sản, càng ăn càng thấy đói, lại còn phải nhìn khuôn mặt đáng sợ của bà mẹ chồng giả. Chỉ có điều cô ấy vẫn thấy may mắn, may là hôm nay Kỳ Quyên không đến, nếu không với tính cách nóng như lửa của cô ấy, nếu bị mẹ Lục Song mắng nhất định sẽ vút đũa xuống bàn rồi bỏ về.

Lục Song lau sạch tay. Vệ Nam quan sát thấy không bị sưng đỏ, dường như không bị bỏng, đang thở phào nhẹ nhõm thì bỗng nhiên Lục Song lên tiếng: “Mẹ đừng mắng cô ấy trước mặt con”.

Vệ Nam ngẩng đầu lên, trông sắc mặt của mẹ Lục Song rất khó coi: “Sao? Mẹ mắng nó có gì sai không? Con gái con đũa không biết trang điểm, ăn không biết ăn, ngồi không biết ngồi, bóc con cua cũng không biết, chắt chắt cũng không biết làm việc nhà, thích ngủ nướng, ngủ dậy không gấp chăn, suốt ngày ăn mỳ tôm...”

Vệ Nam cười thầm trong bụng, bà ta nói câu nào cũng đúng.

“Mẹ đừng nói nữa”. Lục Song bình tĩnh ngắt lời mẹ, nghiêm túc nói: “Vệ Nam là người yêu của con. Mong mẹ tôn trọng cô ấy, tôn trọng con”.

Vệ Nam quay sang nhìn anh ta, thấy vẻ mặt anh ta rất bình thản, không hiểu vì sao bỗng nhiên cảm thấy xúc động bồi ngùi. Thôi được, mình rất có năng khiếu diễn kịch, có thể nhập vai nhanh vậy. Vệ Nam tỏ vẻ áy náy, khẽ kéo áo Lục Song như cô con dâu mới về nhà chồng vậy: “Đều tại em không tốt...”

Khóe miệng Lục Song bắt đầu run run.

Mẹ Lục Song ngây người một lúc, sau đó bùi môi nói: “Việc gì phải âm ức như thế, cứ làm như mẹ giống nhà bà mẹ chồng độc ác thích ức hiếp người khác. Mẹ chỉ nghĩ rằng là con gái thì không nên lười quá”. Xem ra mẹ Lục Song đã biết được bản chất của Vệ Nam, nói câu nào trúng câu nấy.

Mẹ Lục Song quay sang nhìn bố Lục Song, lạnh lùng nói: “Ông thấy tôi giống bà mẹ chồng độc ác không?”

Bố Lục Song mỉm cười: “Không giống chút nào”. Nói xong gấp một con cua đã bóc vỏ vào bát mẹ Lục Song và nói: “Con trai thích là được rồi. Bà nói nhiều thế làm gì”.

Ăn xong, mẹ Lục Song đòi đi dạo ở khu phố đi bộ nổi tiếng nhất.

Lục Song nói: “Mẹ vừa xuống máy bay, chắc là mệt lắm, chi bằng về khách sạn nghỉ ngơi trước đã, ngày mai...”

Mẹ Lục Song khó chịu ngắt lời: “Ngồi máy bay hai tiếng, mệt gì mà mệt. Mẹ còn ngủ được một giấc trên máy bay rồi. Bây giờ tinh thần rất thoải mái, mới đến đây dĩ nhiên là phải đi mua đồ rồi”. Nói xong quay sang phía Vệ Nam: “Vệ Nam, cháu đi cùng cô”.

Lục Song sợ bà mẹ mới bước vào độ tuổi mãn kinh sẽ không vừa ý là lại mắng Vệ Nam, vì vậy đành phải nói: “Vậy con đưa mẹ đi”.

Mẹ Lục Song cười: “Vệ Nam cũng đi, mẹ quên không mang theo quà gặp mặt, bây giờ đi mua”.

Vệ Nam vội thưa: “Không cần đâu cô ạ...”

“Bảo cần là cần, nói nhiều thế làm gì”.

“.....” Vệ Nam không biết nói gì, quay sang nhìn Lục Song. Lục Song cũng không nói gì.

Lục Song lái xe, tiến lên lùi lại một lúc lâu mà vẫn không quay được xe. Bố Lục Song cười híp mắt, nói: “Con để bố lái cho”.

Thế là hai người đổi vị trí. Bố Lục Song ngồi trên ghế điều khiển, quay sang mỉm cười nhìn Vệ Nam.

Kỹ thuật lái xe của bố Lục Song giỏi hơn anh ta gấp mấy lần, trong nháy mắt đã đưa được chiếc xe ra khỏi bến đỗ, sau đó phóng từ từ trên đường, vừa đi bác ấy vừa nói chuyện với Vệ Nam: “Bố mẹ cháu vẫn khỏe chứ?”

Vệ Nam gật đầu: “Vâng ạ. Bố mẹ cháu vẫn khỏe”.

“Uh, trước đây chú và cha cháu rất hay đánh bài với nhau. Bố cháu đỏ lắm, thắng chú rất nhiều tiền”. Nói xong bố Lục Song bật cười.

Bỗng nhiên Vệ Nam có cảm giác nụ cười ấy không thân thiện chút nào. Lẽ nào muốn gỡ lại số tiền năm ấy? Haizzz....bố thật đáng thương, gần đây số đen, đừng bán cả nhà đi là được.

“Không ngờ cháu và Lục Song lại đến được với nhau”. Bố Lục Song cười ha ha: “Hồi nhỏ đánh nhau suốt ngày, bây giờ có đỡ hơn không?”

Vệ Nam chưa kịp nói gì thì Lục Song đã vội xen lời: “Bố yên tâm, chúng con đối xử với nhau rất tốt”. Nói xong anh ta nhếch mép mỉm cười: “Đúng không Vệ Nam?”

Vệ Nam gật đầu: “Đúng ạ”.

Tốt đến nỗi suốt ngày nghĩ cách xô đẩy đối phương, tốt quá đi ấy chứ.

Sau khi đến khu phố đi bộ, xe không đi vào được, bố Lục Song lái xe đến bãi đỗ xe gần đó ngồi chờ, ba người đi dạo phố.

Cùng mẹ Lục Song đi dạo khắp khu phố, Vệ Nam bắt đầu cảm thấy rùng mình.

Hôm nay đi đôi giày cao gót đế nhọn, chỉ ít cũng phải 8 phân. Lâu lắm không đi đôi giày này, cảm giác không vừa chân lắm. Cứ tưởng rằng chỉ đến sân bay đón bố mẹ anh ta rồi cùng nhau đi ăn bữa cơm, nào ngờ phải thêm khu phố đi bộ dài ngoằng này nữa.

Đi được một lúc, chân Vệ Nam sưng tấy vì đau, chân mỏi nhừ. Sức chiến đấu của mẹ Lục Song rất mãnh liệt, đi hết cửa hàng này đến cửa hàng khác, hết mua áo rồi lại mua quần, mua xong quần lại mua dép, sau đó lại còn vào siêu thị mua nào là khăn tắm, khăn mặt, màn, cuối cùng còn mua một cái chậu rửa mặt....

Vệ Nam và Lục Song đi sau xách đồ. Tuy Lục Song đã cố gắng xách hết những túi nặng, nhưng dưới ánh mắt lạnh lùng của mẹ Lục Song, Vệ Nam không thể đi tay không được. Thế là cô cũng xách một đồng hồ, ban đầu thì nhẹ, về sau càng ngày càng nặng, khiến tay cô hằn lên vì đau.

Mẹ Lục Song chọn cho Vệ Nam rất nhiều quần áo, nói là quà gặp mặt. Quần áo không rẻ chút nào. Vệ Nam cảm thấy rất ngại nhưng không dám từ chối thẳng thừng, chỉ có thể nhờ Lục Song cầm giúp.

Ba người xách túi lớn túi bé đến bãi đỗ xe. Vệ Nam sắp bị hạ đường huyết, trời nắng chang chang, đi dạo suốt cả một buổi chiều, người ướt đầm mồ hôi, nhột nhát, khó chịu, chân đau, tay đau, cuối cùng đầu cũng đau dữ dội. Vệ Nam thầm thốt lên: Chao ôi, khả năng dạo phố của cô ấy mới đáng khâm phục làm sao. Cô ấy đúng là máy bay chiến đấu trong các loại máy bay.

Sau khi nhét hết đồ trên xe, người mỏi nhừ đến nỗi không thể ngồi xuống được.

Lục Song tỏ vẻ khó chịu, vội lấy tờ bản đồ. Bố Lục Song lái xe đưa mẹ về khách sạn. Lục Song và Vệ Nam ngồi tàu điện ngầm.

Sau khi xe đi, Vệ Nam mới cúi người xuống, thở phào nhẹ nhõm: “Cuối cùng cũng được về nhà”.

Lục Song mỉm cười nhìn Vệ Nam, anh đưa tay phải, nhẹ nhàng ôm Vệ Nam vào lòng, vuốt mái tóc rối của cô ấy.

“Thật vất vả cho em”.

Thực ra Vệ Nam cảm thấy hơi khó chịu, tự nhiên bị anh ta lôi đi đóng giả làm bạn gái, bị mẹ anh ta mắng cho một trận không nói làm gì, lại còn khiến toàn thân mệt mỏi, tuy bề ngoài thì mặt dày diễn vở kịch này, nhưng trong lòng cảm thấy rất ảm ức.

Nhưng lúc ấy, thấy hình ảnh Lục Song mỉm cười dịu dàng, quan tâm đến mình, Vệ Nam cũng không muốn kêu ca gì, chỉ có thể nói với giọng điệu hơi dỗi hờn một chút: “Không sao.....”

Lục Song khẽ nói: “Chân đau lắm đúng không?”

“.....Một chút thôi”.

Lục Song đưa túi đồ cho Vệ Nam xách và nói: “Cởi giày ra”.

Vệ Nam lắc đầu: “Không đâu”.

“Vì sao?”

“Em không thích đi chân đất ngoài đường”.

Lục Song vuốt tóc Vệ Nam và nói: “Cởi giày ra cho thoải mái. Em không cần đi chân đất đâu. Anh công em. Đừng xấu hổ”.

Vì câu nói cuối cùng của anh ta, Vệ Nam đành phải “không xấu hổ”. Một tay xách túi đồ mẹ Lục Song mua cho làm quà gặp mặt, một bên xách đôi giày cao gót, nằm bò trên lưng Lục Song.

Cơn gió nhẹ thoảng qua, mang theo mùi hương thơm mát tỏa ra từ mái tóc của Lục Song. Vệ Nam nghiêng đầu nhìn Lục Song, chỉ thấy anh ta đang mỉm cười. Nhớ lại hồi nhỏ có lần không cẩn thận bị chèo chân, Lục Song cũng công mình về nhà. Suốt đường đi không ngừng mắng nhiếc, nào là đồ ngu ngốc, hậu đậu, nếu không vì nể mặt anh em thì anh cũng mặc xác em. Vệ Nam vừa khóc vừa chùi nước mũi vào lưng anh ta.

Nhớ lại thời thơ ấu hồn nhiên, nghịch ngợm, Vệ Nam bỗng thấy lòng ảm áp, cô khẽ gọi: “Lục Hựu Hựu”.

“Hả?”

“Anh không thích em đấy chứ?” Nếu chúng ta có thể giống như lúc còn nhỏ, không vướng bận chuyện tình cảm, vậy thì có được người bạn thân như anh, có lẽ là niềm hạnh phúc nhất của em. Vệ Nam khẽ mỉm cười: “Em còn nhớ anh nói thích những cô gái sành điệu”.

Lục Song im lặng một lúc lâu rồi mới mỉm cười: “Đúng, dĩ nhiên là anh không thích em rồi”.

“Thế thì em yên tâm rồi. Có vậy thì khi diễn kịch mới không cảm thấy áp lực”. Nói xong, Vệ Nam thấy nhẹ nhõm cả người, cô ngẩng đầu lên trời than thở, “Haizzz....mệt chết đi được. Mẹ anh thật dã man. Em sắp hạ đường huyết đến nơi rồi. Nếu hôm nào mẹ anh lại bắt em làm gì làm gì thì em nên làm thế nào?”

“Không đâu. Nếu mẹ muốn em đi làm gì thì anh sẽ đi cùng em”. Lục Song khẽ cười: “Em mệt thì ngủ chút đi”.

“Hự Hự hiểu em nhất. Vậy thì em không khách sáo đâu, mệt quá đi mất....” Nói xong Vệ Nam gối đầu lên vai Lục Song, chẳng mấy chốc đã thấy ngủ ngon lành, giống như hồi còn nhỏ, Lục Hự Hự vẫn là người anh bên hàng xóm thích bắt nạt mình.

Nghe tiếng thở đều đều bên tai, Lục Song nhếch mép mỉm cười.

Thực ra lúc ấy rất muốn đặt cô ấy xuống, nhìn thẳng vào mắt cô ấy rồi thật lòng nói, Vệ Nam, thực ra anh đã yêu em từ rất lâu, từ lúc anh nhìn thấy em khóc vì anh ta anh đã động lòng rồi, anh muốn mãi mãi ở bên cạnh em, nhìn thấy em cười, muốn em quên đi quá khứ đau khổ.

Rất yêu em, yêu đến nỗi lúc nào cũng nghĩ đến cảm nhận của em, coi niềm vui của em là trên hết. Yêu đến mức làm mọi cách để lấy lòng những người xung quanh em – còn mình thì rơi vào góc chết.

Nhưng nói ra rồi thì sẽ thế nào đây?

Nói ra rồi thì sẽ là hồi kết không thể cứu vãn cho mối quan hệ này, cùng với sự trốn tránh của cô ấy và không bao giờ liên lạc. Vì hiểu rất rõ cô ấy đã chịu nỗi đau quá lớn sau khi chia tay với Hứa Chi Hằng, cũng hiểu rất rõ rằng cô ấy chưa bao giờ quên Hứa Chi Hằng, thậm chí suốt đời không quên.

Nên trong khoảnh khắc quyết định che ô cho cô ấy đã chuẩn bị tâm lý sẽ bị ướm.

Nên dù mình đang tự dựng lên một vở kịch mà trong mắt cô ấy nó rất vô vị nhưng vẫn vui vì có thể cảm nhận được một chút gì đó ngọt ngào và ấm áp trong sự vô vị ấy.

Ví như, có thể đường đường chính chính nắm tay cô ấy, nói cô ấy là người yêu của mình. Cuối cùng có thể công cô ấy về nhà, để cô ấy nằm ngủ ngon lành trên vai mình.

34. Chương 27. Đồng Sàn Không Thể Dị Mộng

Bố Lục Song lái xe về chỗ ở của con trai. Mẹ Lục Song ngồi cạnh cười khoái trí.

Bố Lục Song bực tức nói: “Bà đừng cười nữa, bà cười là tôi lại muốn vượt đèn đỏ”.

Mẹ Lục Song lườm một cái rồi nói: “Ông nói xem, lần tấn công bất ngờ này có thành công không?”

Bố Lục Song cười và nói: “Dĩ nhiên rồi, có bao giờ bà thất bại đâu”.

Mẹ Lục Song khoái trí: “Con trai do tôi sinh ra, trong đầu nó có những ý nghĩ xấu xa như thế nào chẳng nhẽ tôi không biết? Muốn tìm bạn gái giả để qua mắt tôi, haha...” Mẹ Lục Song vuốt tóc rồi nhếch mép cười: “Còn lâu nhé”.

Bố Lục Song chỉ cười không nói gì.

Mẹ Lục Song nói tiếp: “Bây giờ con bé Vệ Nam đã hoàn thành xong nhiệm vụ, nhưng chắc chắn sau khi đi sẽ để lại sơ hở. Tôi muốn xem xem nó sẽ giải thích như thế nào”.

Sau khi tỉnh dậy Vệ Nam thấy mình đang nằm trên ghế sofa, trong bếp phát ra ánh sáng mờ mờ. Cô dụi mắt, thấy Lục Song đang đeo tạp dề, hâm nóng thức ăn trong lò vi sóng. Đồng hồ trên tường báo 8 giờ tối. Vệ Nam xoa cái bụng lép kẹp, hí hửng chạy vào phòng bếp: “Lục Hự Hự, có gì ăn không?”

Lục Song không quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Phở”.

“Chỉ có phở thôi à? Em đói lắm, ăn phở no làm sao được?”

“Yên tâm, chắc chắn là no”. Lục Song quay đầu lại, cười và nói: “Biết em ăn như lợn nên anh đã mua ba bát”.

“.....” Vệ Nam không còn gì để nói.

Hai người ngồi đối diện trên bàn ăn, giải quyết nhanh gọn ba bát phở. Lục Song ăn một bát. Vệ Nam ăn hai bát. Tỷ lệ giữa thức ăn và giới tính trái ngược một cách rõ rệt. Vệ Nam cảm thấy hơi xấu hổ....

Sau khi ăn xong, Lục Song nói: “Em đi tắm đi. Hôm nay mệt cả ngày rồi”.

Người Vệ Nam dính đầy mồ hôi, quả thực rất khó chịu. Cô “vâng” một tiếng rồi đi thẳng vào phòng tắm.

Tắm một cái thật thoải mái, khi bước ra khỏi phòng tắm, Vệ Nam thấy Lục Song đang cầm cúi tìm thứ gì đó. Cô vừa lau tóc vừa cười và hỏi: “Anh tìm gì vậy?”

“Tìm thuốc cho em”. Nói xong Lục Song vứt cho Vệ Nam một lọ thuốc bôi ngoài ra: “Chân em sưng đấy, bôi chút thuốc sẽ thấy dễ chịu hơn”.

Vệ Nam bỗng thấy rất cảm động. Tuy mình có công nhưng cũng có lỗi. Lục Song không xỏ đùa mình mà còn mỉm cười rất dịu dàng, thực sự cảm thấy không quen.

Vệ Nam đang ngồi cạnh đầu giường xoa thuốc thì chuông điện thoại reo.

“Buồn quá, đây không phải là kết quả anh mong muốn.....”

Vệ Nam sững người, nhạc chuông đặc biệt này, chắc không phải của mẹ anh ta chứ?”

Quả nhiên, sau khi Lục Song nhắc máy, người phụ nữ ở đầu dây bên kia bắt đầu quang quác, bắn như súng liên thanh không ngắt. Vệ Nam ngồi cạnh nên nghe thấy giọng nói của bà ta. Đại ý là điều hòa ở khách sạn bị hỏng, tối nay đến chỗ Lục Song tụ tập một buổi, ngày mai chuyển đến chỗ ở mới.

Cuối cùng Lục Song chỉ nói một câu rất nghiêm túc: “Vâng, thế thôi mẹ nhé!” rồi cúp máy.

Sau đó, Lục Song ngẩng đầu nhìn về phía Vệ Nam: “Mẹ anh nói tối nay sang đây ngủ”.

“Em nghe thấy rồi”. Vệ Nam gật đầu.

Vừa nói dứt lời thì nghe thấy tiếng gõ cửa. Tốc độ này có thể sánh ngang với chị Kỳ Quyên vừa nói “đến ngay”, vừa xuất hiện trong nháy mắt.

Khi nhìn thấy Vệ Nam, mẹ Lục Song hơi ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ mặt lạnh lùng: “Vệ Nam chưa đi à?”

Lục Song khẽ mím cười: “Mẹ, chúng con sống cùng nhau, quên chưa nói với mẹ”.

Trong khi hai bố con Lục Song mím cười thì mẹ Lục Song lại tức giận gườm gườm nhìn Vệ Nam với mái tóc còn ướt vì nghĩ rằng đã bị con trai qua mặt.

“Chưa gì đã sống cùng nhau rồi. Quan điểm của hai đứa thoáng thật”.

Lục Song cười và nói: “Bây giờ phần lớn đều là sống thử một thời gian trước khi kết hôn, thử xem có thể sống được với nhau không. Đây gọi là thời kỳ thích ứng trước khi kết hôn. Nếu không, đợi sau khi kết hôn thì đã muộn rồi, không hợp nhau lại phải li hôn, rất phiền phức”.

Ba người đều ngạc nhiên trước “mưu tính sâu sa” của Lục Song. Người ngạc nhiên nhất là Vệ Nam, vì sao trong nháy mắt quan hệ giữa đôi tình nhân giả bỗng nhảy vọt lên thành quan hệ sống thử? Lại còn thời kỳ thích ứng trước hôn nhân? Tư duy của Lục Song thật sinh động, khiến người ta phải thót tim....

Vệ Nam vẫn chưa hết bàng hoàng thì mẹ Lục Song lên tiếng: “Uh, như vậy cũng tốt. Con cũng biết nghĩ đến chuyện lấy vợ rồi”.

Lục Song gật đầu: “Dù gì thì sớm hay muộn cũng phải lấy vợ, chết sớm thì đầu thai sớm”.

Mẹ Lục Song hài lòng gật đầu, sau đó quay sang nói với Vệ Nam: “Vậy các con định bao giờ kết hôn?”

Vệ Nam thật sự choáng, cô nhìn Lục Song, sau đó tỏ vẻ ngượng ngùng nói: “Cháu....nghe theo anh ấy ạ”.

Lục Song nhìn Vệ Nam, cười bí hiểm, sau đó cúi đầu sờ mũi.

Mẹ Lục Song lườm cậu con trai đang cúi đầu sờ mũi: “Thế con định thế nào?”

Lục Song ho một tiếng, ngẩng đầu, nghiêm túc nói: “Con nghe bố mẹ”.

Mẹ Lục Song nói với bố Lục Song: “Ông thấy chúng nó kết hôn bây giờ có sớm không? Lục Song mới đi làm đã xin nghỉ phép kết hôn, chắc sẽ bị đuổi việc. Hay là đính hôn trước, vài năm nữa thì kết hôn?”

Bố Lục Song mỉm cười rồi nói: “Tôi nghĩ vẫn nên tôn trọng ý kiến của Vệ Nam”.

Quả bom được đá đi đá lại một vòng lại quay về chỗ Vệ Nam.

Vệ Nam cúi đầu, mặt đỏ bừng, nói lắp ba lắp bắp: “Vậy thì... cứ chờ một thời gian nữa ạ. Năm nay cháu mới 21 tuổi....vẫn chưa tốt nghiệp đại học....”

Lục Song suýt thì cười phá lên. Mẹ Lục Song rất vui: “Rất tốt, có ý định kết hôn là được. Chúng ta cứ từ từ làm quen đã. 21 tuổi đúng là vẫn trẻ, chỉ ít thì cũng phải tìm được việc đã rồi tính”. Nói xong mẹ Lục Song ngồi xuống ghế sofa, nói với Vệ Nam: “Nào, rót cho mẹ cốc nước”.

Không còn là dáng vẻ đáng sợ của “bà mẹ chồng độc ác” ban ngày nữa mà thay vào đó là nụ cười thân thiện, hòa nhã, qua ánh mắt ấy dường như có thể thấy mẹ Lục Song đã thực sự coi Vệ Nam là con dâu.

Hơn nữa....đã nhảy vọt đến cách xưng hô mẹ rồi. Thì ra tư duy sinh động của Lục Song di truyền từ cô.

“Không quen gọi mẹ à? Vậy thì đợi đến khi kết hôn hẵng hay. Cô nghĩ cháu nên thích ứng với sự chuyển biến trong cách xưng hô”. Mẹ Lục Song nhìn Vệ Nam, đỡ lấy cốc nước rồi nói: “Hôm nào mời bố mẹ cháu ăn cơm. Cô và mẹ cháu học cùng nhau hồi đại học. Lâu lắm rồi không gặp nhau”.

Vệ Nam chỉ có thể tỏ vẻ thẹn thùng, cúi đầu sờ vạt áo.

Lục Song nói đi rửa hoa quả, nháy mắt với Vệ Nam. Vệ Nam cũng đi vào phòng bếp.

Lục Song đứng lại, quay đầu, khoanh hai tay trước ngực và nói: “Em giả bộ thật là giống”.

Vệ Nam nói: “....Chẳng có cách nào cả, em không muốn chết dưới ánh mắt của mẹ anh”.

Lục Song nhin cười: “Mẹ anh thích những người nhanh nhẹn, vì sao em càng giả vờ càng giống thỏ con vậy?”

“Chúng ta phải căn cứ vào tình hình của địch để thay đổi sách lược mà”. Vệ Nam nhún vai: “Phải gọi là lấy nhu khắc cương. Mẹ anh là cương. Nếu em là sắt thì chẳng phải va vào nhau sẽ tóe lửa sao?”

Lục Song xoa cằm, gật đầu tán thành: “Đúng vậy đúng vậy. Chưa gì đã học được cách ứng phó với mẹ anh rồi”.

Vệ Nam nói: “Vạn bất đắc dĩ mà, đành phải làm vậy thôi”.

Chương 27. Đồng sàng không thể dị mộng (2)

Nhà chỉ có hai phòng, ngủ thế nào mới là vấn đề.

Thực ra không có vấn đề gì cả, vì mẹ Lục Song đã kéo chồng vào phòng ngủ của con trai, đóng cửa lại rồi nói: “Hai con nghỉ sớm đi”.

Lục Song nhún vai nói: “Anh ngủ ở ghế sofa”.

Vệ Nam ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Mẹ anh thấy anh ngủ ở ghế sofa, chẳng phải sẽ lộ tẩy sao?”

“Vậy thì....”

Vệ Nam vỗ ngực rất nghĩa khí: “Em ngủ dưới sàn nhà”.

“Làm sao có thể để cho con gái ngủ dưới đất được...” Đang nói rất hùng hồn bỗng nhiên chuyển sang giọng nhẹ nhàng: “Nam Nam, em vào phòng ngủ đợi anh. Anh đi tắm cái đã”. Vệ Nam suýt thì ngất lịm, này, khi anh nói những lời tình cảm sồn gai ốc ấy có thể dùng anh mắt oai hùng như thế được không, khiến tôi thấy áy náy. Nói xong Lục Song nhếch mép: “Đi đi”.

Vệ Nam liếc nhìn, cánh cửa phòng ngủ bên cạnh hé mở rồi lại nhẹ nhàng đóng lại. Xem ra mẹ Lục Song rất có tiềm năng làm trinh sát, nghe trộm xem con trai mình và “con dâu tương lai” đang nói gì. Thật là vô liêm sỉ....

Quả nhiên không phải là Vệ Nam ngủ dưới sàn, Lục Song trải đệm xuống đất. Tuy cái đệm ấy rất giống giường của trẻ sơ sinh, nhưng con phòng vốn dĩ đã nhỏ, tủ quần áo, bàn học và một chiếc giường đã chiếm hết phần lớn không gian, phần còn lại chỉ đủ chỗ cho một người đi lại. Lục Song giống như con tôm riu co ro trong góc, đang ngáp ngủ. Trông anh ta thật đáng thương.

Vệ Nam hào phóng nói: “Hay là anh lên giường ngủ đi?”

Lục Song đang ngáp ngủ, đột nhiên ngẩng đầu lên, cười tí mắt nhìn Vệ Nam: “Em đừng thoáng thế”.

Vệ Nam nhún vai: “Mẹ em nói tuyệt đối tin tưởng nhân phẩm của anh. Anh em cũng nói nhờ đâu em lên cơn động kinh thì lại làm liên lụy đến anh. Họ đều nghĩ rằng trong hai chúng ta, em là người đã man”. Cô xoa cằm rồi cười toe toét nói: “Yên tâm đi, em sẽ không làm gì anh đâu. Hơn nữa em cũng tin vào nhân phẩm của anh”.

Lục Song nói: “Anh có nên cảm thấy vinh dự không?”

Vệ Nam lắc đầu: “Không, không, là em nên cảm thấy vinh dự mới đúng...”

“Hả?”

“Bởi vì thói quen ngủ của em không tốt. Thực sự rất dã man. Vì vậy....anh là người đầu tiên dám leo lên giường em. Em cảm thấy vô cùng vinh dự”.

Khi Vệ Nam nói câu ấy, một chân Lục Song vừa giẫm lên thành giường, ngừng một lát, sau đó kiên quyết nhảy lên giường.

“Vậy thì anh cũng thật vinh dự”.

Trước khi ngủ Vệ Nam lấy chiếc khăn tắm làm vách ngăn cách.

Kết quả Lục Song nằm im không nhúc nhích, một sợi tóc cũng không vượt quá dải ngăn cách. Nhưng Vệ Nam thì ngược lại, nằm xoay lung tung, còn ôm chặt Lục Song làm gối ôm. Như thế thì không nói làm gì, trong cơn mơ mơ thấy bệnh viện đang thực tập kiểm tra cơ thể, thế là thò tay vào trong áo Lục Song, không thềm để ý đến cơ thể đông cứng của Lục Song, vừa sờ ngực đếm xương sườn vừa lẩm bẩm: “Xương sườn thứ tư, chắc là dưới phổi...” Sau đó sờ sang bên phải, sờ mãi sờ mãi, bỗng nhiên nói: “Ồ? Nhịp tim đâu rồi?”

Lục Song gườm gườm nhìn lên trần nhà, dịch móng vuốt của cô ấy sang bên trái rồi khẽ nói: “Tim ở bên trái”.

Vệ Nam cười: “A, sờ thấy rồi, xương sườn thứ năm, cường độ bình thường”.

Sau đó cô ấy yên tâm ngủ tiếp.

Đồng sàng dị mộng thật đau khổ, đồng sàng không thể dị mộng càng đau khổ hơn.

Vệ Nam ngủ rất ngon. Còn Lục Song đáng thương, đừng nói là mơ, chỉ có thể nằm im không nhúc nhích, người đông cứng, mắt thao láo, mắt ngủ cả đêm.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Vệ Nam thấy mình đang bầu vào người Lục Song như con bạch tuộc vậy. Tay vẫn thò trong áo anh ta, đặt ở đúng vị trí nhịp đập của tim.

Vệ Nam giữ tư thế đó rất lâu, rất lâu, sau đó nói với giọng đầy nghi ngờ: “Không phải nằm mơ chứ?”

Lục Song đặt hai tay ra say gáy, buồn rầu nhìn trần nhà rồi khẽ nói: “Không phải nằm mơ”.

Vệ Nam vội rút tay lại như bị điện giật, sờ mũi rồi ngại ngùng nói: “Xin lỗi, xin lỗi, em đúng là dã thú, xin lỗi...Em thật là đáng trách, anh thiệt thòi rồi...xin lỗi anh...”

Lục Song lạnh lùng nhìn Vệ Nam, không thèm để ý đến cô ấy, ngồi dậy, chỉnh sửa lại quần áo rồi vào phòng vệ sinh.

Vệ Nam nằm trên giường, mặt đỏ như gấc chín, tự nguyện rửa mình: “Mình thật là vô liêm sỉ, đúng là loại con gái ‘háo sắc’ điển hình. Ôi hình tượng của tôi, hình tượng của tôi”.

Bỗng nhiên nhớ lại, mình đâu còn hình tượng trước mặt anh ta. Mặt mặt bao nhiêu lần, thậm chí những thứ lưu trong máy đều bị anh ta kiểm tra...Mặt mặt thêm một lần nữa thì cũng có là gì đâu.

Vệ Nam đập đầu vào gối thật mạnh, bi thảm nhìn bàn tay của mình – Muốn cắt cụt nó để chứng minh sự trong sạch của mình.

Nhưng vừa nãy mình đặt tay vào tim anh ta, cảm thấy sao tim anh ta đập nhanh đến vậy? Nhịp tim nhanh đến nỗi giống như đang thi chạy maratong vậy, bịch bịch bịch, đập rất dữ dội.

35. Chương 28. Vật Thí Nghiệm Trong Bệnh Viện

Những ngày thực tập ở bệnh viện trôi qua thật nhanh, Vệ Nam và Nguyễn Nguyên thực tập xong ở ngoại khoa, bây giờ sang khoa hô hấp. Trong cuộc họp giao ban buổi sáng nhìn thấy mấy cô cậu mặt mũi non choẹt đứng rúm ró trong góc phòng làm việc, lại gần hỏi mới biết là các em khóa dưới bị bắt đến tham gia “kiến tập”. Trong đó có một người tên là Hà Diệp, con gái của giáo sư Diệt Tuyệt sư thái. Trái hẳn với vẻ mặt lạnh lùng đáng sợ của mẹ, Hà Diệp là cô bé hoạt bát, đáng yêu, ngoan ngoãn, một câu chị, hai câu chị, gọi đến nỗi Vệ Nam và Nguyễn Nguyên đều cười tít mắt.

Hôm ấy, mọi người đang kiểm tra phòng thì bỗng nhiên Vệ Nam nghe thấy một âm thanh rất quen thuộc.

“Buồn quá....Đây không phải là kết quả anh mong muốn....”

Vệ Nam quay ngoắt đầu lại như phản xạ có điều kiện, chỉ thấy một người quen đang nằm trên giường số ba – Chẳng phải là Lục Song sao?

Lục Song thò bàn tay nhợt nhạt ra khỏi chăn, trên tay có kim tiêm lại có băng dính, trông rất đáng thương. Sờ mãi mới tìm thấy điện thoại, nhắc máy lên nói: “Mẹ à....con không sao....không sao thật mà, chỉ bị cúm thôi, khụ, khụ, khụ....”

Tiếng ho xé ruột xé gan, ho đến nỗi Vệ Nam thấy tim mình như thất lại, đứng ngoài phòng bệnh nhìn anh ta chăm chăm.

Cô giáo Chương của khoa hô hấp mỉm cười nói: “Những bệnh nhân đẹp trai thường được nhiều người chú ý. Bệnh nhân này sáng nay được đưa đến bệnh viện vì sốt cao. Có bạn gái ở bên chăm sóc. Vệ Nam, em nhìn đủ chưa?”

Vệ Nam “ạ” một tiếng, vội chạy theo đoàn người đi kiểm tra nhưng vẫn không khỏi nghi ngờ, mình còn đang ở đây, anh ta móc đầu ra bạn gái? (VN ghen rồi)

Khó khăn lắm mới thoát khỏi hơn một tiếng kiểm tra phòng bệnh. Lúc ấy đã hơn 10 giờ, tất cả học sinh được cô giáo Chương sắp xếp đến phòng làm việc kiểm tra bệnh án. Vệ Nam rất muốn tìm bệnh án của Lục Song trên giá bệnh án. Nhưng không tìm thấy. Thế là chạy đi tìm cô giáo Chương và nói: “Thưa cô, em muốn xem bệnh án của bệnh nhân giường số ba”. Cô giáo nói: “Bệnh nhân ấy sáng nay mới nhập viện, vẫn chưa có bệnh án”. Vệ Nam nhanh nhẹn nói: “Vậy em có thể đi thăm anh ta được không ạ? Mọi người đều bận như vậy....” Cô giáo nói: “Được, em và Nguyễn Nguyên dẫn các em khóa dưới đến hỏi thăm cậu ta, sau đó viết bệnh án cho cô xem”.

Vệ Nam mong cơ hội ấy còn chẳng được, lập tức gọi Nguyễn Nguyên và Hà Diệp đi cùng.

Hà Diệp là sinh viên năm thứ hai, chưa học qua cách viết bệnh án, không biết phải hỏi thế nào nên ngoan ngoãn đứng bên cạnh lắng nghe. Chỉ có điều bệnh nhân nam ấy cũng rất lạ, vì sao vừa nhìn thấy Vệ Nam là khóe miệng run run?

Nguyên Nguyên đứng cạnh ấn bụng nhin cười, Vệ Nam nghiêm túc hỏi: “Chào anh, tôi muốn tìm hiểu một chút về bệnh tình của anh”.

Lục Song ho một lúc rồi mới nghiêm túc nói: “Được”.

Vệ Nam nói y như thật: “Có thể nói cho tôi biết tên của anh được không?”

Lục Song vẫn chưa trả lời, cô gái bên cạnh đã mở miệng nói: “Anh ấy tên là Lục Song”.

Vệ Nam quay đầu mỉm cười: “Tôi không hỏi cô”.

“.....” Cô gái đó không nói gì.

Lục Song che miệng ho vài tiếng, quay sang nói với cô gái ấy: “Hạ Vi, em về trước đi, anh không sao”.

“Không sao, em xin nghỉ rồi ạ”.

Vệ Nam gườm gườm ngắt lời họ, lạnh lùng nói với Lục Song: “Có thể trả lời câu hỏi của tôi trước được không?”

Lục Song quay sang nhìn Vệ Nam và nói: “Tôi tên là Lục Song”.

Nguyên Nguyên huých vào tay Vệ Nam: “Tao thấy anh ta rất mệt mỏi, mày đừng xỏ anh ta nữa. Chọn vài câu hỏi quan trọng rồi thôi”. Nguyên Nguyên đúng là “đàn em” trung thành của Lục Song.

Vệ Nam gật đầu: “Anh thấy...khó chịu ở đâu”. Giọng nói có vẻ nhẹ nhàng hơn: “Bắt đầu từ lúc nào?”

Lục Song vẫn ho: “Card âm thanh, khụ khụ, xuất hiện sự cố. Bắt đầu từ sáng nay”.

Vệ Nam gật đầu: “Còn gì nữa?”

“Card đồ họa cũng có vấn đề”.

“Còn thấy khó chịu ở đâu nữa không?”

Lục Song nghiêm túc nói: “CPU rất đau...”

Hà Diệp không thể kìm nén được nữa, huých tay Nguyên Nguyên và hỏi: “Chị ơi, vì sao em chẳng hiểu gì cả?”

“Chị cũng không hiểu”. Nguyên Nguyên nghiêm túc nói: “Anh ta đang chòng ghẹo Vệ Nam”.

“Hả? Chòng ghẹo...” Hà Diệp há hốc miệng, “Vậy thì lát nữa phải viết bệnh án thế nào?”

Nguyên Nguyên cười: “Để Vệ Nam viết, chúng ta chép bài của nó”.

Hà Diệp gật đầu: “Đúng là cách hay”.

Vệ Nam vẫn đóng vai bác sĩ, bước lại gần đuổi cô bạn gái đứng bên cạnh đi chỗ khác rồi khẽ nói: “Để tôi kiểm tra giúp anh”.

Lục Song gật đầu: “Ừ”.

Sau đó Vệ Nam cởi áo Lục Song, thò tay vào trong kiểm tra xương sườn, bắt đầu ấn quanh ngực.

“Đau không?”

“Này, cô ấn mạnh quá đấy....khụ khụ....”

“Tôi hỏi có đau không?”

“....Đau”

Vệ Nam ấn một vòng quanh phổi của Lục Song, bỗng nhiên, cô quay sang nói với Nguyên Nguyên bằng giọng nói bí hiểm: “Tao thấy tiếng clicks...”

“Hả?” Nguyên Nguyên ngạc nhiên nói: “Không phải chứ?”

Lục Song tái mặt lại: “Các cô đừng hù dọa người ngoài ngành, tiếng clicks là gì?”

Vệ Nam cười thầm trong bụng, cảm giác hù dọa người ngoài ngành thật sung sướng. Chả tránh Lục Song lừa Kỳ Quyên nói đã thả virus vào máy tính của nó mà mặt vẫn tỉnh bơ như không. Nhìn dáng vẻ căng thẳng của người khác thật là thích thú.

Vệ Nam tỏ vẻ rất bi thương, cô nói: “Tiếng clicks à.... không có gì”.

Lục Song run run. Hạ Vi đứng cạnh lo lắng nói: “Bác sĩ, anh ấy làm sao ạ?”

Vệ Nam cười: “Tôi làm sao mà biết được, chẳng phải đang khám sao?”

Nguyên Nguyên vội lấy ống nghe đến, đặt vào vị trí lúc này Vệ Nam ấn, một lúc sau mới nghiêm túc nói: “Rales ảm hay rales khô? Nam Nam, lại đây nghe xem nào”.

Vệ Nam lại gần, đeo ống nghe và nói: “Ấm”.

Nguyên Nguyên nói: “Sao tao lại thấy là khô nhỉ?”

Vệ Nam nghe một lúc rồi nói: “Là rales ảm. Túi phổi bị vỡ phát ra tiếng ùng ục. Lại đây nghe mà xem”.

Lục Song bực tức nói: “Hai cô có thể ra ngoài thảo luận được không, khi nào có kết quả thì báo cho tôi biết? Nếu tôi mà có bệnh tim thì chắc sẽ bị hai cô dọa đến chết mất”.

Vệ Nam nhìn Lục Song, cài cúc áo cho anh rồi giúp anh đắp chăn. Cô nói: “Vậy thì anh nghỉ đi”. Sau đó quay sang nói với cô gái bên cạnh: “Người nhà bệnh nhân, chú ý chăm sóc anh ta nhé”. Nói xong quay người bước đi.

Sau khi vào phòng làm việc, Vệ Nam lấy giấy bệnh án và bắt đầu viết.

Tên, giới tính, tuổi, địa chỉ, Vệ Nam không cần nghĩ ngợi nhiều mà điền vào luôn. Hà Diệp thốt lên: “Chị thật lợi hại, không cần hỏi mà cũng biết”.

Nguyên Nguyên nhe răng cười bí hiểm: “Bệnh nhân lúc này là bạn trai của chị em đấy. Đừng nói là tên tuổi, địa chỉ, ngay cả số đo ba vòng chị ấy cũng biết đấy”.

Hà Diệp ngạc nhiên một lúc rất lâu rồi nói: “A? Chả trách hiểu ý nhau thế, nào là card âm thanh, card đồ họa....”

Chiều hôm ấy, mẹ Lục Song và Lục Đan xách giỏ hoa quả vào thăm Lục Song. Để khỏi khó xử, Vệ Nam viện cớ tránh mặt.

Buổi tối Vệ Nam về nhà một mình. Lúc ngồi ăn phở một mình, đột nhiên cô nghĩ, may mà bệnh của Lục Song không đến nỗi nghiêm trọng, nếu không mẹ anh ta sẽ lấy lý do “không quan tâm bạn trai” để cầm dao cắt cổ mình.

Không có người cùng đầu khẩu, ăn cơm một mình thật cô đơn. Thế là Vệ Nam gọi điện thoại cho Lục Song: “Alo, Lục Song à, anh đỡ chưa?”

Lục Song vẫn đang ho: “Tiêm rồi cũng thấy đỡ hơn”.

Vệ Nam ở nhà một mình cũng thấy nhàm chán nên buột miệng nói: “Hay là....em đến bệnh viện chơi với anh”.

Chương 28. Vật thí nghiệm trong bệnh viện (2)

“Không sao, bệnh của anh sẽ không vì em đến chơi mà đỡ nhanh hơn đâu”. Giọng nói của anh ta tuy bình tĩnh nhưng rất khàn. Vệ Nam nghe mà thấy sốt ruột.

“Thôi được, vậy thì anh nghỉ sớm đi”. Minh đúng là con ngốc khi đồng cảm với con người này.

Sáng hôm sau, khi đánh giá về bệnh án, Vệ Nam được cô giáo Chương khen ngợi hết lời.

“Bạn Vệ Nam viết bệnh án rất tốt, khái quát các triệu chứng rất rõ ràng, nhiệt, ho, kèm theo đau ngực một ngày....”

Hà Diệp thì thầm: “Oh, thì ra đây chính là bệnh về card đồ họa, sự cố về card âm thanh và đau CPU...Bây giờ thì em đã hiểu”.

Nguyên Nguyên nháy mắt, khẽ nói: “Em thật thông minh”.

Cô giáo Chương đọc tiếp: “Một tuần trước bệnh nhân bị dính mưa, ba ngày trước mất ngủ, viết những điều này vào bệnh án chứng tỏ bạn Vệ Nam nắm rất rõ bệnh tình của bệnh nhân. Ngoài ra, không bỏ sót tiền sử bệnh của gia đình như mẹ mắc bệnh tim. Có thể thấy mức độ hiểu bệnh nhân vừa toàn diện vừa sâu sắc”.

“Vừa toàn diện, vừa sâu sắc”. Nguyên Nguyên lén nhắc lại câu nói ấy, nhìn Vệ Nam cười bí hiểm. Vệ Nam nghiêm túc gật đầu.

Bỗng nhiên cô giáo chuyển chủ đề: “Bạn Hà Diệp viết rất kém, thế nào gọi là ‘tinh thần sáng khoái, ăn uống vẫn tốt’? Viết bệnh án chứ không phải là viết truyện, cần dùng những từ ngữ chuyên ngành. Lại còn viết ‘Không nôn phân đen’. Nôn là nôn, phân đen là phân đen. Em nôn phân đen ra cho tôi xem”.

Mọi người cười bò lăn bò càng, Hà Diệp mặt đỏ như gấc chín, lắp bắp nói: “Thưa cô...em vẫn chưa học viết bệnh án...”

“Chưa học thì cũng phải biết phân được thải ra ngoài qua đường nào chứ? Lại còn viết là ‘nôn phân đen’. Cách nghĩ của em thật trừu tượng”. Cô giáo lườm một cái rồi nói tiếp: “Phải biết nắm tình hình của bệnh nhân giống như chị Vệ Nam”.

“Nếu không thể hiểu một cách sâu sắc và toàn diện thì hèn hò với tất cả các bệnh nhân đi...” Nhìn ánh mắt sắc nhọn của cô Chương, Hà Diệp vội nói: “Vâng, em biết rồi ạ”.

Cô Chương nói: “Thôi đi đi, bệnh nhân này rất biết hợp tác. Các em kiểm tra xem phổi của anh ta có gì bất thường không”.

Dưới sự dẫn dắt của cô Chương, đám sinh viên thực tập giống như đàn ruồi lao về phía Lục Song như lao vào vũng máu. (Tác giả ví von kinh quá =.=) Từng người thay phiên nhau nghe âm thành khác thường trong phổi của anh ta, sau đó từng người thực hành gõ, ấn, một đoàn người thực hành xong, một đoàn tiếp lại đến, hết lượt này đến lượt khác, liên tục không ngừng.

Từ đầu đến cuối, Lục Song đều tỏ ra rất thư thái, dường như thích thú với việc ấy.

Kết quả, thông tin bệnh nhân ở giường số ba rất biết hợp tác điều trị lan khắp bệnh viện. Một đám y tá thực tập đến thực hành tiêm. Kết quả mu bàn tay Lục Song có rất nhiều mũi tiêm, xanh xanh tím tím. Lục Song không thể chịu đựng được nữa, liền nói với đám y tá: “Đôi tay”. Các y tá cảm động đến rớt nước mắt, vội đổi tay để thực hành tiếp, kết quả chọc nát cả ven, tỏ vẻ đang thương nói: “Xin lỗi, ven của anh hơi khó lấy...”

Lục Song nghĩ bụng, không biết tiêm thì cứ nói là không biết tiêm đi, còn dám phàn nàn về ven của ta. Bị chọc bao nhiêu lần mà vẫn không chọc được, Lục Song bị thương nhìn bầu trời phía xa....

Trở thành “vật thí nghiệm” trong suốt một ngày, bị đám học sinh vây quanh hết nghe rồi lại gõ, hết nhìn rồi lại tiêm, sức chịu đựng của Lục Song lên đến cực điểm.

Cuối cùng buổi chiều anh cũng gặp được Vệ Nam bận rộn, khó khăn lắm mới có chút thời gian rảnh rỗi.

Vệ Nam cười đều: “Anh thật ngoan. Em nghe nói rồi, bệnh nhân rất biết hợp tác, chịu để thực tập sinh thực hành không phải là nhiều đâu”.

Lục Song nói: “Ai bảo bạn gái anh học y. Anh phải làm gương chứ, đúng không?”

Vệ Nam ngây người, thấy Lục Song nhếch mép cười, không biết là anh ta nói thật hay nói đùa. Vệ Nam nhìn thấy bó hoa đặt cạnh chiếc tủ gần giường bệnh. Nghe nói “bạn gái” anh ta tặng. Cô sờ mũi, cười và nói: “Người sáng nay tặng hoa cho anh là ai vậy?”

“Đồng nghiệp”.

“Ồ...” Vệ Nam không hỏi nhiều, Lục Song chủ động giải thích: “Sáng hôm qua đến công ty, sốt cao đến nỗi bị ngất. Cô ấy đưa đến bệnh viện. Là người cùng phòng thiết kế game”.

“Vậy à...” Vệ Nam gật đầu, “Không sao, em vừa xem kết quả chẩn đoán, anh bị viêm phổi thùy lớn”.

“Thùy lớn?” Lục Song sờ mũi rồi cười: “Lẽ nào còn có thùy nhỏ?”

Vệ Nam gật đầu: “Còn có viêm phổi thùy nhỏ”.

“.....Thôi được, em có thể bắt nạt người ngoài ngành”.

Vệ Nam nghiêm túc nói: “Có thật mà”.

Dáng vẻ nghiêm túc ấy càng khiến Lục Song nghi ngờ.

Trận ốm này đến nhanh mà đi cũng nhanh, ở bệnh viện vài ngày, sau khi xuất viện, Lục Song lại tràn đầy sức sống.

Ngày Lục Song xuất viện, y tá thực tập của khoa đều đến cảm ơn, lưu luyến không rời. Vệ Nam sờ bàn tay bị chọc không biết bao nhiêu lỗ, cười rất tươi: “Đừng khách sáo”. Đúng khí chất của người hào hiệp trường nghĩa.

Vệ Nam mời Lục Song ăn cơm, chúc mừng anh ra viện. Hai người đến hàng ăn theo phong cách phương tây ở gần bệnh viện. Vì suất ăn theo đôi rẻ hơn nên dĩ nhiên Vệ Nam gọi suất đôi. Đang ăn cơm, bỗng nhiên thấy một người đi tới, người ấy dáng chuẩn, đường nào ra đường nấy, kiểu tóc rất mới, mặc bộ váy bó sát, đi giày cao gót, mỉm cười với Lục Song: “Giám đốc Lục, anh cũng ăn ở đây à?”

Lục Song mỉm cười gật đầu: “Hạ Vi, lần này thực sự phải cảm ơn em. Nếu em không phát hiện ra thì có lẽ anh đã bị sốt cao đến nổi tan chảy trong phòng vệ sinh rồi”.

Cô gái có tên Hạ Vi kia cười rất nhã nhặn: “Anh khách sáo quá”. Sau đó quay người bước đi.

Vệ Nam lè lưỡi: “Giám đốc Lục?”

Lục Song mỉm cười: “Giám đốc kỹ thuật khai thác game ở công ty. Họ quen gọi như vậy rồi”.

“Nói như vậy anh cũng là người chủ chốt trong công ty đấy nhỉ?” Vệ Nam cười đều: “Cô Hạ Vi ấy có phải có cảm tình với anh không? Em thấy cô ấy rất lo cho anh mà. Lúc ở bệnh viện cũng ở bên chăm sóc anh suốt, hỏi anh có nghiêm trọng không, có vẻ cô ấy rất quan tâm đến anh”.

Lục Song im lặng không nói gì.

Vệ Nam nói tiếp: “Cô ấy là mẫu cô gái sành điệu mà mẹ anh thích đấy. Anh có nghĩ đến việc theo đuổi cô ấy không? Bạn gái giả mạo như em có thể rút lui một cách thành công rồi”.

Lục Song vẫn im lặng.

Vệ Nam hút nước cam, ho một tiếng lấy giọng rồi nói: “Em đóng giả làm bạn gái anh cũng không phải kẻ lâu dài. Em thấy anh nên tìm bạn gái thật....”

“Em chán rồi à?” Lục Song nói.

“Cũng không hẳn thế”. Miệng thì nói vậy nhưng trong lòng Vệ Nam lại cảm thấy rất kỳ lạ. Không hiểu vì sao mình đột nhiên để ý đến những cô gái bên cạnh anh ta. Vì sao khi nghe tin anh ta ngất, được Hạ Vi đưa đến bệnh viện lại cảm thấy không thoải mái. Vệ Nam nuốt nước bọt rồi nói: “Em thấy cô Hạ đấy rất tốt, anh với cô ấy trông rất đẹp đôi, làm cùng công ty yêu nhau cũng tiện”.

“Vệ Nam”. Bỗng nhiên Lục Song sa sầm mặt ngắt lời Vệ Nam: “Em muốn làm bà mối, đừng lấy anh làm mục tiêu”.

Vệ Nam sờ gáy rồi cười: “Em chỉ đánh giá khách quan thôi mà”.

“Dù thế nào thì anh vẫn là bạn trai của em trên danh nghĩa”. Đột nhiên Lục Song trở nên nghiêm túc lạ thường: “Em muốn gắn ghép anh với cô gái khác, như vậy sẽ động chạm đến sự tự tin của anh. Em không nên thách thức anh”.

Khi nói những lời ấy Lục Song không nhìn thẳng vào Vệ Nam, vẻ mặt bình tĩnh, chỉ có điều khi cắn bút tét thì dùng lực mạnh hơn, dao và đĩa tiếp xúc với nhau phát ra tiếng két két chói tai, dường như đang muốn bày tỏ sự phẫn nộ của mình.

Vệ Nam biết điều ngậm mồm lại.

Nhưng, kể hoàn bình để qua mặt cha mẹ vốn dĩ không thể kéo dài mãi được. Vệ Nam thấy mình nói không sai chút nào, chỉ thấy cơn tức giận của Lục Song có gì đó bất thường.

36. Chương 29. Lời Tỏ Tình Sau CƠM SAY

Kỳ nghỉ sắp kết thúc, anh trai chuẩn bị lên đường ra Bắc Kinh tiếp tục học cao học. Mẹ ra lệnh triệu tập con trai, con gái đến hàng ăn, cùng ăn bữa cơm đoàn viên. Sau đến đó Vệ Nam mới phát hiện bốn người nhà họ Lục cũng có mặt đầy đủ.

Thông tin Lục Song và Vệ Nam yêu nhau nhanh đến truyền đến tai bố mẹ. Dĩ nhiên đây là công lao của mẹ Lục Song với tốc độ bắn như súng liên thanh. Vệ Nam hiểu rất rõ bác ấy muốn con trai nhanh chóng lấy vợ nên sau khi đã xác nhận con trai “không lừa mình” nên vui mừng đến nỗi muốn thông báo cho cả thế giới cùng biết. Chủ động gọi điện cho bố mẹ Vệ Nam hẹn đi ăn. Lần này thì coi như cả hai nhà đều có mặt đầy đủ.

Tám người ngồi một bàn ăn.

Đôi Lục Song và Vệ Nam ngồi giữa bị mọi người soi từ đầu đến chân. Lục Đan ngồi cạnh Lục Song. Vệ Đăng ngồi cạnh Vệ Nam. Đối diện là bố mẹ hai bên với vẻ mặt hân hoan, vui mừng.

Vệ Nam ăn cơm mà toát mồ hôi hột. Chủ đề nói chuyện của bố mẹ từ “khi nào kết hôn” mở rộng sang “khi nào bế cháu”, thậm chí còn tính đến việc “nên đặt tên cho cháu như thế nào”. Mọi người còn nói: “Tên chúng ta đặt cho các con thật dễ nhớ, Vệ Đăng, Vệ Nam, Lục Song, Lục Đan. Sau này đặt tên cho cháu cũng phải tìm cái tên nào hay hay mới được”.

Lục Song bình thản ngồi ăn cơm, không hề quan tâm đến việc đặt tên cho con sau này. Thỉnh thoảng bố mẹ hỏi, anh ta nghiêm túc nói: “Chuyện có con chúng ta cứ để từ từ hãy tính. Bây giờ vẫn còn trẻ, nên đặt sự nghiệp lên trên hết”. Câu nói ấy rất được lòng bố mẹ Vệ Nam. Mẹ cười tiết tấu nói: “Lục Song thật chín chắn”.

Từ đầu đến cuối Vệ Nam đều lặng lẽ cúi đầu ăn cơm. Tuy trong mắt mọi người, đó là sự e thẹn của “con gái lớn sắp đến tuổi lấy chồng”. Nhưng tâm trạng Vệ Nam rất rối bời. Cô cảm thấy không khí tình cảm và ấm áp này khiến mình khó chịu. Rõ ràng chỉ là một màn kịch mà bố mẹ hai bên lại vui mừng đến thế. Nếu là người mình yêu thực sự thì sao? Có lẽ sẽ bị mọi người ghét bỏ, thậm chí muốn ăn cơm với bố mẹ cũng khó.

Cô giáo ở khoa hô hấp nói kỹ năng kiểm tra sức khỏe của Vệ Nam chưa đúng, cần phải luyện tập thêm. Người đầu tiên là Vệ Nam muốn thực hành dĩ nhiên là Lục Song. Nhưng cũng không biết từ khi nào Vệ Nam cảm thấy bất an khi ở bên Lục Song. Ánh mắt anh ta nhìn Vệ Nam khiến cô không dám nhìn thẳng. Mấy hôm nay lại bị mẹ anh ta lôi đi học nấu ăn. Vừa nhìn thấy ánh mắt “dạy dỗ con dâu” của mẹ anh ta và nụ cười hiền từ khi nhìn con dâu của bố anh ta là Vệ Nam lại thấy không tự nhiên chút nào.

Vệ Nam không biết làm thế nào đành phải gọi điện cho anh trai. Chưa nói hết câu đã bị anh ta từ chối một cách vô tình: “Vì có gì anh phải hiến dâng cơ thể của mình cho em làm vật thí nghiệm? Anh không vô vị đến mức ấy đâu”.

“...Chỉ thực hành một lần thôi có được không?” Vệ Nam cầu xin.

“Em đi tìm Lục Song đi, đừng nói là cơ thể mà ngay cả linh hồn cậu ta cũng hiến dâng cho em để em thực hành. Hai đứa ở cùng nhau, làm việc gì cũng tiện. Đi đi, đi đi. Em gái ngoan đừng làm phiền anh, anh đang chơi game”. Nói xong cúp điện thoại luôn.

Vệ Nam dở khóc dở cười, con người này cũng thật là, coi game quan trọng hơn tính mạng của mình, huống hồ là em gái.

Cuối cùng Vệ Nam đành phải mặt dày gọi điện cho Lục Song.

“Alô”. Giọng nói trầm lắng của Lục Song truyền qua điện thoại thấy Vệ Nam hơi căng thẳng.

“Cái đó...”

“Cái nào?”

“Anh có thể giúp em một chuyện được không? Tối nay em phải thực hành kiểm tra sức khỏe”.

“Giúp thế nào?”

“Thì nằm xuống để em thực hành”.

“Ồ, lại làm vật thí nghiệm à?” Lục Song khẽ cười: “No vấn đề”.

Sau khi gọi điện xong Vệ Nam lại thấy bất an. Hôm ấy ngủ cùng anh ta kết quả là ôm chầm lấy anh ta, lại còn làm hành vi bất nhã với anh ta. Bây giờ hai người ngồi đối diện trong phòng ngủ kiểm tra sức khỏe, một trai một gái trong căn phòng tối om, kể cũng thấy rùng mình. Thế là Vệ Nam gọi điện cho Nguyên Nguyên: “Tiểu Nguyên, tối nay đến chỗ tao thực hành kiểm tra sức khỏe nhé, có manơcanh rồi”.

Nguyên Nguyên ngáp một cái rồi nói: “Vệ Nam à, năm nay làm gì cũng phải tiêu đến tiền. Mà nói xem mua cái bóng đèn mất bao nhiêu tiền?” Ngừng một lát, cô ấy kiên quyết nói: “Tao không muốn làm bóng đèn điện cho chúng mày”.

Nói xong Nguyên Nguyên cúp điện thoại.

Không ngờ, khi về nhà, Lục Song đã mang theo chiếc bóng đèn miễn phí, lại còn là đèn huỳnh quang cao cấp – Chu Phóng đại ca.

“Ồ, Mộc Nam cô nương cũng ở đây à”. Chu Phóng vừa nhìn thấy Vệ Nam liền nhe răng cười: “Lâu lắm không gặp, tóc dài ra nhiều đấy”.

Vệ Nam mỉm cười, vào bếp lấy cho anh ta cốc nước.

Hôm nay Chu Phóng đến tìm Lục Song là muốn đưa những tài liệu lần đi Hải Nam đã nói, rất nhiều sách về pháp luật, vứt cho Lục Song một thùng đầy. Vệ Nam giúp Lục Song mang sách vào thư phòng sắp xếp lại. Chu Phóng và Lục Song ngồi nói chuyện trên ghế sofa.

Chu Phóng nói: “Phát triển đến mức nào rồi? Sống cùng lâu như vậy rồi mà vẫn không thấy động tĩnh gì. Anh vẫn mong hai em sinh con để còn nhận anh là cha nuôi”.

Lục Song cười và nói: “Hoàng thượng chưa lo mà thái giám đã lo rồi”.

Chu Phóng gườm gườm nhìn Lục Song: “Thế rốt cuộc đã nói với cô ấy chưa?”

Lục Song khẽ thở dài: “Hôm ấy Vệ Nam nhìn thấy Hạ Vi tặng em hoa hồng. Cứ tưởng rằng ít ra thì cô ấy cũng biết ghen một chút. Nào ngờ cô ấy vẫn cười toe toét, gán ghép em với Hạ Vi, còn nói Hạ Vi tốt thế này, thế kia, chi bằng anh tìm bạn gái thật...” Lục Song dựa lưng vào ghế rồi nói tiếp: “Đúng là muốn khiêu khích em”.

Chu Phóng cười ha hả: “Thế em Hạ Vi ấy....có tình ý với cậu à?”

Lục Song nói: “Hồng nhan tri kỉ thôi”.

“Nói vậy thì ô của cậu vẫn chưa bật à?”

“Ồ trong suốt, cô ấy không nhìn thấy”.

Vệ Nam bước từ thư phòng ra ngoài, hai người liền ngừng nói chuyện.

Vệ Nam vuốt tóc rồi nói với Lục Song: “Anh ăn cơm chưa?”

“Rồi”.

“Vậy thì em có thể thực hành được chưa?”

Lục Song gật đầu, lới lỏng cà vạt rồi cởi khuy áo. Chu Phóng ngồi cạnh mặt ngệt ra, ghé sát vai nói: “Này, chẳng phải cậu nói không tùy tiện khỏa thân trước mặt người khác sao?”

Lục Song cười bí hiểm: “Ở bệnh viện em đã khỏa thân rất nhiều lần rồi, bị một đám thực tập sinh thực hành”.

“Thế mới nói cậu không phải là người tùy tiện. Cậu mà tùy tiện thì không phải là người”.

Lục Song nhú mày: “Đừng nói trắng ra như thế”.

Chu Phóng cười đều: “Nói lịch sự một chút có nghĩa là da mặt của cậu dày đến nỗi không biết xấu hổ là gì, đúng không?”

Lục Song gật đầu: “Gần như thế”. Nói xong liền cởi áo ra, nói với Vệ Nam: “Tiến hành đi”. Sau đó nằm xuống ghế sofa.

Nụ cười bí hiểm của Chu Phóng khiến Vệ Nam nóng bừng cả mặt. Lục Song kia anh cũng thật là, nói “tiến hành đi” rồi nằm xuống luôn, vẻ mặt còn tỏ ra rất oai hùng nữa chứ. Coi tôi là thú dữ à?

Kết quả, dưới ánh sáng của “Đèn huỳnh quang cao cấp Chu Phóng”, Vệ Nam tay run run, bắt đầu kiểm tra sức khỏe cho Lục Song.

Chu Phóng ngồi cạnh đánh giá: “Sao giống massage thế?”

“Em đang kiểm tra hạch bạch huyết”.

Chu Phóng “uh” một tiếng rồi nói: “Em kiểm tra hạch bạch huyết sao lại sờ ngực?”

Vệ Nam giải thích: “Bây giờ là phổi”.

“Vậy à, vậy thì em nhân tiện nghe xem nhịp tim của nó là bao nhiêu, có vượt quá 100 không? Anh thấy nó có vẻ rất căng thẳng”.

“...Chu Phóng”. Lục Song gắt lên.

Chu Phóng cười: “Hả”

“Anh không phải về à?”

Chu Phóng cười và nói: “Anh vẫn chưa được xem kiểm tra sức khỏe, ở lại quan sát một chút mà. Hơn nữa, tấm da của cậu tốt thế này, quả thực làm anh lưu luyến không rời”.

Vệ Nam đang ấn vào ngực Lục Song. Chu Phóng nói vậy, Vệ Nam căng thẳng nên ấn tay xuống.

“Đau”. Lục Song kêu lên thảm thiết: “Vệ Nam, không phải em đang trả thù anh chứ”.

Vệ Nam ngại ngùng nói: “Xin lỗi, em không khống chế lực”.

Lục Song ngồi dậy và nói: “Xong chưa?”

Vệ Nam gật đầu: “Xong rồi, cảm ơn anh....” Thực ra vẫn chưa xong, phần bụng vẫn chưa kiểm tra, nhưng Vệ Nam không muốn thực hành tiếp dưới ánh mắt sấm soi của Chu Phóng.

Chu Phóng đứng dậy nói: “Xong chưa? Vậy thì mau mau đi uống rượu”.

Lục Song mặc quần áo đang định đi thì Vệ Nam kéo tay anh ta hỏi: “Các anh đi uống rượu ở đâu?”

Chu Phóng cười: “Yên tâm đi, tuyệt đối không đến hộp đêm”.

Chu Phóng lôi Lục Song ra quán rượu gần đó, hai người vừa uống rượu vừa nói chuyện.

Thực ra Lục Song rất buồn bực. Dường như cả công ty đều biết Hạ Vi có chút tình ý với mình. Lục Song cố giấu không nói cho Vệ Nam biết vì sợ cô ấy nghĩ nhiều. Kết quả....đúng là cô ấy nghĩ nhiều thật nhưng hướng suy nghĩ lại khiến Lục Song cảm thấy bị khiêu khích. Người mình yêu trước mặt mình nói “Anh và cô ấy rất đẹp đôi”, đúng là hắt nước lạnh vào mặt.

Xem ra trong thời gian dài đóng giả làm người yêu, trong mắt cô ấy những cái nắm tay, những cái ôm đều là giả. Quan tâm chăm sóc cô ấy cũng bị cô ấy coi là giả. Vệ Nam chỉ đang đóng kịch, còn mình thì hết lòng vì tình yêu ấy.

Lo sợ mang lại áp lực cho cô ấy, vì vậy cố giữ trong lòng không nói ra. Cuối cùng dồn tất cả mọi áp lực lên vai mình.

Vệ Nam rất vui vì có một “người bạn trai giả không yêu mình”, có thể đối phó với sự thúc ép của bố mẹ mà không biết rằng người ấy phải kiên nhẫn đến cực điểm mới giả vờ không có tình ý với cô ấy. Vỡ kịch hai

người diễn. Một người chỉ quan tâm học thuộc lời thoại để diễn sao cho tốt. Một người thì nhập vai quá sâu đến nỗi không thoát ra được. Thật là xót xa.

Chu Phóng nói: “Có cần anh nghĩ giúp biện pháp tồi không?”

Lục Song nói: “Anh đã nói là biện pháp tồi rồi thì ai dám nghe?”

Chu Phóng mỉm cười: “Biện pháp tồi còn hơn là không có”.

Lục Song nói: “Thôi được, anh thử nói ra xem nào”.

Chu Phóng lắc lắc chiếc cốc trong suốt trên tay, đồng dục nói: “Đầu tiên, bây giờ không phải là thời điểm thích hợp để tỏ tình trước mặt cô ấy. Nếu cô ấy từ chối thì sẽ làm tổn thương lòng tự trọng của cậu. Nếu cô ấy sợ làm tổn thương lòng tự trọng của cậu mà không từ chối thì cô ấy sẽ đau khổ. Vì vậy chỉ bằng cậu nhân lúc say thử tỏ tình xem sao, để cô ấy hiểu tâm lòng của cậu. Sáng hôm sau tỉnh dậy có thể nói, say quá, không nhớ gì cả”. Nói xong Chu Phóng khoát chỉ nhếch mép mỉm cười: “Biện pháp này hay không?”

Lục Song cười: “Uh...rất tồi”.

Chương 29. Lời tỏ tình sau cơn say (2)

Chu Phóng tiếp tục than thở: “Ý nghĩa của cuộc đời không phải là có một ván bài đẹp mà là...”

Lục Song khẽ cười: “Đánh thắng một ván bài đen”.

Hai người nhìn nhau cười rồi rời khỏi quán rượu.

Chu Phóng lái xe đưa Lục Song về nhà. Lục Song mở cửa xe, gió thổi vào mặt, mát lạnh. Anh đã ngà ngà say.

Lục Song ngẩng nhìn ánh đèn bên đường, mỉm cười ngẫm nghĩ, thực ra Hứa Chi Hằng có được một ván bài đẹp, Vệ Nam yêu anh ta chân thành trong suốt bao nhiêu năm, hai người có cùng suy nghĩ, nhưng anh ta không biết đánh ván bài ấy, thậm chí hoàn toàn đánh mất Vệ Nam. Có lẽ hoàn cảnh của anh ta khiến anh ta mất đi lập trường, có lẽ anh ta không có dũng khí.

Đến bây giờ, mình thay chân, nhận được ván bài rất tồi tệ. Vệ Nam không quên được Hứa Chi Hằng, thậm chí khắc cốt giâm tâm. Khả năng Vệ Nam yêu mình là rất rất thấp, tất cả đều khiến quá trình đánh bài trở nên vô vùng khó khăn. Mình chỉ biết cố gắng hết sức để đánh thật tốt. Nếu thắng thì đó là do may mắn. Còn nếu thua thì cũng là điều bình thường.

Lục Song khẽ thở dài, dù là người tự tin đến đâu thì khi cầm một ván bài đen cũng chỉ biết cố gắng hết sức.

Lục Song đi uống rượu, Vệ Nam ở nhà một mình không biết làm gì nên online chát chít.

Trong thời gian thực tập ở bệnh viện đã biết thêm nhiều điều về các khoa. Vệ Nam rất thích giáo sư este, ý nghĩ muốn vào khoa tim cùng cô ấy xông pha khắp chốn rần rần bên rề trong lòng. Đúng lúc ấy lại gặp Diệp Kính Văn trên mạng nên nhắn tin hỏi thăm.

“Anh ơi, con gái làm ở ngoại khoa có mệt lắm không?”

“Nói lắm”.

Vệ Nam không thể phán đoán câu “nói lắm” ấy là trả lời tự động hay là anh ta đang trả lời thật. Thế là lại nhắn thêm một câu: “Nhưng em thấy mình rất có hứng thú với ngoại khoa tim mạch”.

“Ngoại khoa tim mạch? Em muốn chết đến phát điên rồi à?”

Ồ, không phải trả lời tự động. Vệ Nam uống ngụm nước rồi gõ tiếp: “Bây giờ em vẫn chưa quyết định sẽ vào khoa nào. Chỉ là rất hứng thú với ngoại khoa tim mạch, hơn nữa rất thích giáo sư Hà”.

“Hứng thú không thể lười ra mà ăn được. Thực tế chút đi. Con gái không đủ sức làm ngoại khoa đâu, còn phải chăm sóc con. Anh khuyên em nên từ bỏ ý nghĩ ấy đi. Hơn nữa giáo sư Hà cũng không nhận đệ tử nữ”.

“Vậy ạ”. Vệ Nam cảm thấy hụt hẫng. Xem ra người phụ nữ mạnh mẽ như giáo sư Hà chỉ có thể ngưỡng mộ trong lòng. “Haizz, vậy thì em suy nghĩ đi khoa khác vậy”.

“Thích giáo sư este thế à?”

“Vâng, rất thích”.

“Nhưng em không có chút tố chất nào để trở thành người phụ nữ mạnh mẽ”.

“Đừng có đả kích người khác như thế chứ...”

“Anh thấy em có tình yêu thương bao la, chỉ bằng đến khoa nhi đỡ trẻ con?”

“....Em rất ghét trẻ con quấy khóc”.

“Không sao, sau này làm mẹ rồi, em sẽ thấy lúc trẻ khóc mới đáng yêu làm sao”.

“.....Vẫn còn xa lắm”.

“Xa sao? Anh thấy em để status là ‘bắn ra một mũi tên đầy máu để xuyên vào lòng anh’ chẳng phải là muốn xuyên vào tim ý chung nhân sao? Có ý chung nhân rồi thì chẳng bao lâu sẽ có con. Không phải là em chưa chuẩn bị tư tưởng sinh con đấy chứ?”

Tư duy của anh ta thật sinh động, ai nói có ý chung nhân rồi thì phải chuẩn bị sinh con? Vệ Nam gườm gườm, chuyển chủ đề nói chuyện: “Đúng rồi, lần trước nói chuyện với anh về cách liên lạc với Tiêu Tinh....không biết anh còn nhớ không?”

“À, tối qua vừa gặp Tiêu Tinh trong sân trường. Cô ấy nói vừa đến Mỹ đã bị mất điện thoại, không biết liên lạc với các em bằng cách nào. Anh cho cô ấy số điện thoại của em rồi. Cô ấy sẽ chủ động liên lạc với em”.

Vệ Nam vô cùng cảm kích: “Cảm ơn anh, cảm ơn anh nhiều lắm, thực sự cảm ơn anh”.

Diệp Kính Văn nhấn lại: “Giả tạo quá”.

Vệ Nam tắm xong, tắt máy tính, đang ngồi sấy tóc thì nghe thấy tiếng gõ cửa. Chú Phóng lôi Lục Song vào nhà như lôi xác chết vậy. Vệ Nam vội đỡ một tay, hai người dìu Lục Song vào giường. Thấy đáng vẻ say sấn của anh ta, Vệ Nam tức giận nói: “Làm gì mà uống nhiều thế?”

Chu Phóng nói: “Không phải anh chúc rượu nó đâu. Hình như tâm trạng nó không tốt, muốn mượn rượu giải sầu”. Nói xong quay người bước ra cửa, xua tay nói: “Anh đi đây. Em liệu mà chăm sóc nó nhé”.

Sau khi Chu Phóng đi, Lục Song trai mày, vẻ mặt khổ sở, đòi uống nước. Vệ Nam rót nước cho anh ta uống, anh ta không uống mà quay đầu đi không thèm nhìn.

Thôi được, kẻ say là anh.

Vệ Nam giúp Lục Song cởi áo, cởi giày, đỡ anh ta nằm lên giường, đắp chăn, đang định đi thì bị anh ta kéo tay lại.

Vệ Nam quay đầu, thấy đôi mắt long lanh của Lục Song đang nhìn mình chăm chăm, nhìn đến nỗi người ta phải dựng tóc gáy. Tay bị anh ta nắm chặt nên hơi đau. Vệ Nam nhíu mày: “Sao vậy? Nước rót rồi anh có thèm uống đâu”.

Bỗng nhiên Lục Song nói: “Vệ Nam”.

Thấy anh ta khẽ gọi tên mình, Vệ Nam im lặng chờ anh ta nói tiếp. Nào ngờ Lục Song gọi tên xong không nói gì nữa mà nhìn mình chăm chăm. Vệ Nam nghi ngờ, không biết đó có phải là biểu hiện của việc say rượu không?

Lục Song biết rất rõ mình không hề say.

Người con gái trước mặt với đôi mắt đen to tròn đang nhìn mình. Dường như muốn nói gì với mình nhưng lại không nói nữa, mái tóc mềm mượt vẫn còn ướt, thoang thoang mùi thơm nhẹ nhàng của dầu gội đầu, nhẹ nhàng buông xuống vai – Đó chính là Vệ Nam, người con gái mình yêu.

Nhân lúc uống say, Lục Song không chút do dự, đưa tay nhẹ nhàng ôm Vệ Nam, hôn vào đôi môi cô ấy.

“Anh làm gì đấy...” Vệ Nam ngạc nhiên nói

Tiếng nói bị chặn lại ở môi, cảm giác bỗng chốc người cô ấy đông cứng lại nhưng Lục Song vẫn không có ý định buông tay.

Nụ hôn dịu dàng, tình cảm, cảm giác mùi rượu thoang thoảng lan tỏa trong miệng khiến Lục Song mơ màng.

Bỗng nhiên cảm thấy tình cảm bị đè nén bấy lâu nay cuối cùng đã được tìm được cơ hội thổ lộ. Những bí mật chôn sâu tận đáy lòng dường như cũng đang hò hét, đòi nhả ra khỏi lồng ngực, nhịp tim đập dữ dội trở nên rõ rệt và tha thiết hơn trong không gian tĩnh lặng.

Vệ Nam không biết rằng Lục Song rất mong cô trở thành bạn gái thật sự của anh.

Rất mong nụ cười rạng rỡ của cô trước mặt bố mẹ là nụ cười từ tận đáy lòng chứ không phải giả tạo. Rất mong khi bố mẹ bàn chuyện đặt tên cho con, Vệ Nam có thể chăm chú lắng nghe chứ không phải cúi đầu nghĩ đến Hứa Chi Hằng của mình. Rất mong có thể quang minh chính đại nắm tay cô ấy, nói với mọi người rằng đây là người con gái mình yêu, sau đó nhẹ nhàng hôn lên má tóc cô ấy. Rất mong được lấy cô ấy làm vợ, cùng cô ấy sống đến già, đến lúc đầu bạc răng long, hai người nằm trên ghế mây sưởi nắng, cùng nhau nhớ lại những tháng ngày đã qua.

Cô ấy không biết gì hết, cứ tưởng rằng mình sẽ không bao giờ rung động trước cô ấy....

Ý nghĩ muốn cô ấy biết tấm lòng của mình bỗng trở nên mãnh liệt hơn bao giờ hết, mãnh liệt đến nỗi thậm chí đốt cháy lý trí.

Nụ hôn cũng trở nên mãnh liệt hơn.

Dường như muốn chứng minh một điều gì đó, bàn tay phía sau gáy cô ấy áp mạnh hơn, đầu lưỡi bắt đầu đẩy hàm răng hơi run run của cô ấy để đi sâu vào miệng, lướt qua khoang miệng, rêu lưỡi và niêm mạc cọ sát mạnh.

m thanh dịu dàng phát ra khi hôn vang vọng trong đêm tối.

Rõ ràng cảm thấy cô ấy đang run, đôi tay ra công ra sức đẩy người mình ra nhưng vẫn cố chấp không buông tay, vẫn hôn cô ấy, muốn cô ấy hiểu tấm lòng mình. Nụ hôn ấy mang dư vị của sự tuyệt vọng.

Đến khi gần tắc thở Lục Song mới nhẹ nhàng buông tay ra, nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu của cô ấy gườm gườm nhìn mình.

Một lúc sau cô ấy nói: “Anh say rồi”. Sau đó quay người bước đi.

Lục Song kéo Vệ Nam lại, lần này động tác nhanh và mạnh đến nỗi nghe thấy tiếng quần áo ngủ bị xé rách và tiếng hét của Vệ Nam – “Anh say rồi, Lục Song!” Lời nói ẩn chứa nỗi bức xúc và oán trách, pha chút lạnh lùng: “Buông tay ra”.

“Anh không say”. Lục Song mỉm cười, hạ thấp giọng: “Anh...yêu em”.

Giọng nói nhẹ đến nỗi Vệ Nam bỗng thấy mấy chữ ấy như chiếc chùy nặng trĩu đập mạnh bên tai, mạnh đến nỗi khiến người ta hoa mắt chóng mặt, khiến người ta ong đầu, dường như không nghe rõ anh ấy nói gì, chỉ thấy đôi mắt sâu của anh ấy chăm chú nhìn mình, nhìn thấy môi anh ấy mấp máy, dường như nhắc lại câu nói ấy rất nhiều lần – Anh yêu em.

Sau đó là khuôn mặt quen thuộc không ngừng tiến lại gần, mũi tỏa ra hương rượu thoang thoảng, đôi môi nóng ấm áp vào mặt mình, dịu dàng, mơn man, môi kề môi, khẽ nhắc lại câu nói: “Anh yêu em, Vệ Nam, yêu em”.

Vệ Nam gồng mình đẩy anh ấy ra, nhưng thấy mình đã bị anh ấy khống chế một cách dễ dàng, bị anh ấy đè xuống giường, không thể nhúc nhích.

“Anh yêu em”- câu nói ấy cứ vang vọng bên tai, giọng nói trầm lắng đến khản giọng, dường như đã bị đè nén rất lâu.

Cảm giác mặt nóng rát, dường như nước mắt anh ấy rơi xuống, sự nóng rát ấy khiến Vệ Nam thấy đau.

Vệ Nam khẽ nói: “Lục Song, đừng nói nữa”.

Vệ Nam nghĩ, có phải chúng ta đã kết thúc rồi không?

Khó khăn lắm mới gây dựng được “mối tình” trên cơ sở không bao giờ rung động, mục đích là lừa dối cha mẹ hai bên, sống gấu bó, vui vẻ bên nhau. Hai người sống trong một căn phòng, không can dự vào cuộc sống của đối phương nhưng đến lúc cần thiết lại tìm đối phương đóng kịch che mắt bố mẹ. Lúc nhàm chán đầu khâu, cãi vã, chồng ghẹo đối phương, mang lại không ít niềm vui cho cuộc sống. Khi cô đơn cùng nhau xem phim, cùng nhau vào bếp nghiên cứu ba bước làm món sườn xào chua ngọt – Cuộc sống dịu dàng và tươi đẹp như vậy, vì sao phải liên quan đến vấn đề tình cảm?

Cái ngày anh công em về, chẳng phải em đã hỏi anh sao. Anh nói làm sao anh có thể thích em được? Lời nói bóng gió ấy chẳng phải anh đã hiểu rất rõ rồi sao. Một khi liên quan đến vấn đề tình cảm chúng ta sẽ không còn gì.

Lúc anh ấy hôn, Vệ Nam thấy một giọt nước rơi xuống.

Cứ tưởng rằng có thể giống hồi còn nhỏ, cùng Lục Hựu Hựu vui đùa, anh chồng ghẹo em, em chồng ghẹo anh, vui vẻ sống bên nhau, không nói chuyện yêu đương, không bị tổn thương....

Đến bây giờ mới biết rằng mình là một con ngốc không hơn không kém.

Vệ Nam nhắm chặt mắt, không phản kháng, cũng không đáp lại, chờ đợi nụ hôn này kết thúc, sau đó đẩy anh ấy ra, chỉnh lại quần áo, ra khỏi phòng.

- Giống như chưa xảy ra chuyện gì.

“Rầm” một cái, cửa bị đóng sập lại. Lục Song nằm trên giường, mỉm cười đau xót – vở kịch này cuối cùng cũng phải hạ màn.

Vệ Nam, em là một diễn viên giỏi, có thể nhanh chóng quay trở về cuộc sống hiện thực.

Còn anh nhập vai quá sâu, không thể thoát ra được.

37. Chương 30. Chiếc Xe Cấp Cứu Định Mệnh

6h30 sáng Vệ Nam giật mình tỉnh giấc. Khoảng thời gian sống chung với Lục Song, ngày nào anh ta cũng dùng đủ mọi trò quái quỷ để dày vò mình, kết quả là đồng hồ sinh học của mình cuối cùng cũng bị ép xoay theo. Cứ 6h30 là tự động bật dậy.

Vệ Nam vào phòng vệ sinh chải tóc, nhìn đôi môi sưng đỏ trong gương, cô cười đau khổ rồi vỗ nước lạnh vào mặt.

Khi quay lại phòng khách thì thấy trên bàn bày sẵn sữa và bánh mì, Lục Song ngồi đối diện, bình thản gặm bánh mì như không có chuyện gì xảy ra.

Vệ Nam ngồi đối diện với Lục Song, vừa cúi đầu uống sữa vừa quan sát phản ứng của anh ta.

Một lúc sau, Vệ Nam lấy hết dũng khí, cố tỏ vẻ bình tĩnh khẽ cười: “Tối qua anh say đã man, bị Chu Phóng lôi về như lôi xác chết vậy”.

Lục Song đặt bánh mì xuống, ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt lẩn tránh của Vệ Nam.

Thực ra nếu theo cách Chu Phóng nói thì , mình có thể bình thản nói: “Anh say á? Anh chẳng nhớ gì cả”. Bỏ qua tất cả lời tỏ tình hoang đường và nụ hôn cháy bỏng, sau đó tiếp tục đóng giả làm người yêu của cô ấy, tiếp tục nói không yêu cô ấy trước mặt cô ấy, tiếp tục giả vờ không quan tâm đến việc cô ấy kết dây tơ hồng cho mình – Phải chăng đó cũng là câu trả lời mà cô ấy mong đợi?

“Anh không say”. Lục Song ngẩng đầu, mắt nhìn thẳng về phía Vệ Nam.

Tay Vệ Nam run run, cốc sữa cầm trên tay bị bắn mấy giọt ra ngoài, để lại vết loang lổ trên bàn ăn sạch bóng.

“Thật sao?” Vệ Nam cố tỏ vẻ bình tĩnh đáp lại.

Lúc ấy thực sự Vệ Nam rất mong Lục Song say rượu nên nói lung tung, rất mong mọi chuyện không xảy ra, nhưng kết quả vẫn là câu trả lời mà mình không muốn nghe nhất – Nếu tối qua anh không say, nếu tất cả những lời anh nói đều là thật, vậy thì con người chỉ muốn lợi dụng anh che mắt bố mẹ như em còn tư cách gì để ở lại bên anh?

Lục Song gật đầu: “Anh nhớ rất rõ tối qua mình đã nói gì, làm gì”.

Vệ Nam cúi đầu im lặng.

Lục Song với khuôn mặt không chút biểu cảm khiến Vệ Nam bỗng thấy thật xa lạ.

Thì ra anh ta cũng là người cao ngạo như thế, chỉ là cố gắng không biểu lộ trước mặt mình. Vốn tưởng rằng dù xảy ra bất cứ chuyện gì anh ta cũng mỉm cười không để ý, không ngờ khi anh ta tức giận cũng đáng sợ như vậy. Bây giờ, lộ rõ bản chất ...cũng tốt.

“Vậy em chuyển đi”. Vệ Nam ngắc đầu nói không chút do dự.

Coi như đó là lời từ chối thẳng thừng.

Bàn tay Lục Song xiết chặt lại, những ngón tay cắm vào da thịt để lại những rãnh đỏ rõ rệt.

Một lúc sau, anh ấy khẽ nói: “Em cứ ở đây, anh đi tìm phòng khác”.

Nói xong Lục Song đứng dậy, quay người bước đi.

Vệ Nam bỗng thấy tim mình nhói đau.

Nhưng....người đã dồn hết sinh lực vào mối tình với Hứa Chi Hằng như mình làm gì có tư cách chiếm toàn bộ trái tim anh ấy một cách ích kỷ như vậy?

“Lục Song.....em....” Vệ Nam mở miệng nhưng không nói được lời nào.

Với những người như anh ấy, dù là ba chữ “em xin lỗi” cũng cảm thấy quá “rẻ tiền”. Còn gì để nói đây? Cho đến bây giờ vẫn nghĩ đến cảm nhận của mình, để mình ở căn phòng anh thuê, còn anh thì chuyển ra ngoài ở....nên nói gì để bày tỏ sự áy náy của mình đây?

Nghĩ lại mới thấy sự dịu dàng và quan tâm mà anh ấy dành cho mình hiện ra trước mắt rõ mồn một. Cứ tưởng rằng anh ấy chỉ đang diễn kịch, nhưng làm gì có diễn viên nào diễn thật đến như vậy? Đã có lúc nghi ngờ liệu có phải anh ấy thích mình không, đã lấy hết dũng khí để hỏi, sau khi nhận được lời phủ định của anh ấy, cảm thấy thật nhẹ nhõm, nào ngờ ngay cả lúc ấy anh ấy cũng đóng kịch.

Thực ra anh ấy rất giống mình, dùng mặt nạ để che giấu cảm xúc thực sự, vì che giấu quá hoàn hảo nên không phát hiện được thật giả. Vì phải kìm nén quá lâu, cuối cùng không thể chịu đựng được nữa mới dùng nụ hôn mãnh liệt như tối qua để bộc lộ, để trút hết những thứ đã giấu kín trong lòng. Vệ Nam vẫn nhớ hành động khiếm nhã của Lục Song tối qua, vẫn nhớ giọt nước mắt mà anh ấy không kiềm chế được, giọt nước mắt ấy dính vào má khiến mình thấy nóng rát.

Thấy anh ấy thất cựa vạt trước gương, bình thản như không có chuyện gì xảy ra.

Vệ Nam bỗng thấy sống mũi cay cay.

Lục Hựu Hựu, hai chúng ta không thể trở lại như xưa. Bởi vì em không thể cho anh tình yêu mà anh muốn.

Ngồi xe của anh ấy đến bệnh viện, Vệ Nam cảm thấy không tự nhiên chút nào. Lục Song ngồi cạnh vẫn bình thản như không, còn bật nhạc, bài hát của Ngũ Nguyệt Thiên với nhan đề «Em không vui về thực sự»

Nguyên Nguyên nói bài hát này quả thực rất dã man, khiến người nghe thấy cào xé tâm can. Lúc ấy, tiếng gào thét gần như khản cả giọng bên tai như muốn nói thay lời cho hai con người đang ngồi trên xe.

Khóc giữ dòng người, em chỉ muốn biến mình thành trong suốt, em không còn mơ mộng, không còn thấy đau hay rung động bởi vì em đã quyết định rồi, em đã quyết định rồi.

Em lặng lẽ chịu đựng, giữ ngày hôm qua thật chặt, ký ức càng ngọt ngào thì càng khiến người ta tổn thương, càng cố giữ trong lòng bàn tay, thì các vết dao đâm càng chằng chịt.

Em không vui về thực sự, nụ cười của em chỉ là màu sắc tự vệ....

Giọng hát đến cao trào thì vụt tắt bởi Vệ Nam đã tắt nó đi.

“Anh mới lấy được giấy phép lái xe, lúc lái xe không nên nghe nhạc thì tốt hơn”. Vệ Nam khẽ nói.

“Vệ Nam”. Lục Song khẽ gọi tên Vệ Nam, tuy anh ấy không quay đầu sang nhưng qua gương, Vệ Nam có thể nhìn thấy anh ấy nhếch nói. “Tuy mỗi tình trước đã thất bại, nhưng em không nên thu mình như con ốc sên, tìm mọi cách tìm đường rút lui”.

Đến ngã tư thì gặp đèn đỏ, Lục Song dừng xe lại, mỉm cười. Dù ván bài có xấu đến đâu thì anh cũng đã cầm nó lên và cố gắng hết sức để đánh nó, đến tận lúc không còn gì để đánh. Vì vậy em không cần tìm đường rút lui, cũng không cần mất tự tin vì ván bài đẹp vẫn chưa đánh xong.

Lục Song nói tiếp: “Bởi vì Lục Hựu Hựu sẽ luôn ở bên em”.

Anh ấy dùng “Hựu Hựu”, cái tên mà từ nhỏ đến lớn chỉ dành riêng cho Vệ Nam, cũng chính là nick name cô ấy tách ra từ tên anh.

Đèn xanh bật lên, chiếc xe chậm chậm tiến về phía trước.

Vệ Nam cúi đầu, bàn tay trong túi áo xiết chặt lại. Một lúc sau, cô ấy khẽ nói: “Lục Song, anh đừng nên tự làm khổ mình...”

“Người tự kỷ như anh lẽ nào lại nỡ làm khổ mình?” Lục Song khẽ cười ngắt lời Vệ Nam, “Những việc anh thích làm không ai có thể cản được anh. Nếu anh không muốn thì dù có ép anh cũng không làm”.

“Anh....” Vệ Nam mở miệng nhưng không biết nên nói gì.

“Tất cả đều do anh tự nguyện”. Lục Song ngừng một lát rồi quay sang nhìn Vệ Nam, “vì vậy, em không cần thấy có lỗi”. Nói xong anh nhếch mép cười, “Tối qua uống say quá, không kiềm chế được bản thân. Em quên đi nhé”.

Đó là câu nói cuối cùng của Lục Song, sau đó chiếc xe dừng lại ở cổng bệnh viện. Sau khi xuống xe, Vệ Nam thấy Lục Song phóng xe đi, vẫn như trước đây, giống như vung dây quất ngựa, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của Vệ Nam.

Vệ Nam đứng đó, lặng lẽ thở dài, Lục Song, anh đừng đối xử tồi với em quá, nhớ lại những lần xô đẩy anh, em có thể không cảm thấy có lỗi được không? Cảm giác muốn quay lại thời gian bóp cổ mình.

- Nhưng, khoảng thời gian chòng ghẹo lẫn nhau là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong chuỗi ngày đau khổ này.

Hôm nay Vệ Nam và Nguyên Nguyên chuyển đến khoa cấp cứu.

Vừa vào khoa đã thấy những bóng trắng chạy vụt qua, giống như ma quỷ vậy. Hai người nhìn nhau, rùng mình run sợ. Sau đó bước thật nhanh vào văn phòng của bác sĩ Lưu. Đang định giới thiệu bản thân thì người đó liếc nhìn tấm thẻ trước ngực hai người rồi nói: “Thực tập sinh trường T đúng không? Mau theo tôi lên xe cấp cứu”. Tốc độ nói như súng liên thanh, sau đó vội vàng cầm lấy cái điện thoại rồi đi, khiến Vệ Nam và Nguyên Nguyên cũng thấy căng thẳng, vội đi nhanh theo sau.

Bác sĩ Lưu vừa đi thật nhanh vừa nói: “Giáo sư Chương ở khoa hô hấp nói với tôi hôm nay hai em sang khoa cấp cứu. tôi vừa đến bệnh viện liền có người gọi xe cấp cứu. Hai em cùng tôi đến hiện trường cấp cứu”. Nguyên Nguyên gật đầu: “Vì sao lại gọi xe cấp cứu ạ?” Bác sĩ Lưu đáp: “Tai nạn giao thông”.

Chương 30. Chiếc xe cấp cứu định mệnh (2)

Vệ Nam bỗng thấy đầu óc trống rỗng. Nụ cười của Lục Song, chiếc xe lao như bay, kỹ thuật lái xe chẳng ra làm sao....Không phải là anh ấy gặp tai nạn đấy chứ? Đừng làm em sợ mà....Nghĩ đến khả năng ấy, Vệ Nam thấy tim mình như lộn tung lại, tức ngực đến nỗi không thể thở được.

Bác sĩ Lưu quay đầu lại và nói: “Bệnh nhân chưa ngắt, em đừng có ngắt trước đấy. Cô gái trẻ khỏe thể này mà cũng không đuổi kịp được tôi?”

Vệ Nam vội bám tay Nguyên Nguyên, để cô ấy kéo mình đi, dùng cả tay lẫn chân cố gắng leo lên xe cấp cứu.

Đến hiện trường mới phát hiện vụ tai nạn này không liên quan đến Lục Song. Vệ Nam thở phào nhẹ nhõm nhưng lại thấy tâm trạng căng thẳng hơn vì vụ tai nạn thảm khốc khiến người ta nhìn thấy mà hãi hùng.

Đây là đoạn rẽ ngoặt thường xuyên xảy ra tai nạn giao thông. Nhưng tai nạn lần này đáng sợ và nghiêm trọng hơn tưởng tượng gấp nhiều lần. Xe khách và xe chở hàng đâm nhau, xe khách bị lật ngược lại. Chiếc xe bẹp rúm, máu mê bê bết, hành khách sứt đầu mẻ chân, tiếng kêu cứu của những người sống sót trong xe.

Hiện trường bị cách ly, người dân vây quanh, hiện trường rất lộn xộn.

Cảnh sát và phóng viên cũng có mặt. Cảnh sát giao thông dùng kèn át tiếng người dân đứng xem, phóng viên chụp ảnh, thêm vào đó là âm thanh của xe cấp cứu, hòa trộn vào nhau, inh tai nhức óc.

Bệnh viện gần đó cũng cho mấy chiếc xe cấp cứu đến hiện trường. Khi Vệ Nam và Nguyên Nguyên đến hiện trường, anh Phí Đăng đã có mặt ở đó, đang ở trên xe cấp cứu điều trị cho một ông lão. Phí Đăng nhìn Nguyên Nguyên, chưa kịp chào một câu thì chiếc xe cấp cứu đã phóng ra khỏi đoạn đường an toàn.

m thanh chói tai của chiếc xe cấp cứu vang giữa thành phố

.....

Vệ Nam không nhớ rõ đây là lần thứ mấy đến hiện trường vụ tai nạn, mỗi lần đến đầu thấy tim đập mạnh dữ dội.

Những người sống sót được đưa ra khỏi xe, máu nhỏ xuống thảm đầy đường. Vệ Nam và Nguyên Nguyên là thực tập sinh nên chỉ có thể đứng cạnh nhìn những sinh mạng sống sót được đưa lên giá, khiêng vào xe cấp cứu, đưa đến bệnh viện.

Tuy nhiên có một số người khi xe cấp cứu đến thì đã tắt thở.

Vì không đủ người nên cuối cùng Vệ Nam và Nguyên Nguyên cũng được điều động đi khiêng bệnh nhân. Hai người đang vui mừng vì có thể giúp được một tay thì Vệ Nam bỗng sững người lại – Cô gái tóc ngắn nằm trên giá, máu nhuộm đỏ tóc mái, dính cả vào má, ngực như bị vật nặng đè vào, chiếc áo trắng loang lổ vết máu đỏ tươi. Khuôn mặt ấy thật quen thuộc, quen thuộc đến nỗi Vệ Nam nhắm mắt vào cũng có thể vẽ được lông mày của cô ấy, mũi cô ấy, đôi môi cô ấy. Đó chính là người bạn thân thiết nhất, người đã ở bên mình suốt bao nhiêu năm nay, người đã cùng mình lớn lên...

“Kỳ Quyên?” Nguyên Nguyên cũng nhận ra, chạy lại hắt tóc cô ấy để nhìn cho rõ.

Bỗng chốc mặt Vệ Nam tái nhợt cả đi, chạy lại nắm lấy tay Kỳ Quyên: “Tiểu Quyên, mày đừng làm tao sợ....Mày sao đấy? Tỉnh lại đi, tỉnh lại đi”.

Vệ Nam bị Phí Đăng tóm áo lôi ra sau: “Đừng khóc nữa, phải đưa đến bệnh viện đã”.

Đám người lúng túng chạy lên xe, Vệ Nam nắm tay Kỳ Quyên không rời. Thực ra Vệ Nam không khóc, sự ngạc nhiên và nỗi sợ hãi đã làm cô ấy quên đi nước mắt, chỉ biết gọi tên cô ấy. Nguyên Nguyên dù cố tỏ ra bình tĩnh nhưng tay vẫn không ngừng run lên.

Nguyên Nguyên khẽ hỏi: “Anh ơi, cô ấy có thể cứu chữa được không?”

Phí Đăng không nói gì.

Nguyên Nguyên hét lên: “Đang hỏi anh đấy, rốt cuộc cô ấy có thể cứu chữa được không?”

Phí Đăng sa sầm mặt, lạnh lùng nói: “Cho dù người nằm đây là cha mẹ em thì em cũng phải bình tĩnh. Bình tĩnh, biết chưa? Em làm bác sĩ mà còn cuống cả lên, em nói xem cô ấy có thể cứu chữa được không?”

Nguyên Nguyên thu mình lại, cúi đầu không nói gì.

Vệ Nam nắm chặt tay Kỳ Quyên hơn, vừa định nói “Anh ơi....” thì bị Phí Đăng ngắt lời: “Anh đã gọi điện thoại khẩn về bệnh viện rồi, rất nhiều chuyên gia giỏi đã được mời đến, chỉ cần có một tia hy vọng chúng ta sẽ cố gắng đến cùng....Ở đây đã lộn xộn lắm rồi, các em đừng làm loạn nữa. Ngoan, nghe lời anh”.

Nguyên Nguyên ngoan ngoãn gật đầu, Vệ Nam cũng gật đầu theo.

Xe cấp cứu kêu suốt đường đi, Vệ Nam và Nguyên Nguyên cũng run suốt đường đi. Sau khi đến bệnh viện, Kỳ Quyên được đưa thẳng vào phòng phẫu thuật.

.....

Bận rộn suốt cả buổi sáng, công tác cấp cứu cuối cùng cũng kết thúc. Những người có mặt ở hiện trường cũng rời đi, việc cứu chữa trong bệnh viện vẫn đang được tiến hành.

Sau khi làm xong việc, Vệ Nam và Nguyên Nguyên chạy đến phòng phẫu thuật, đèn vẫn sáng.

Một y tá bước ra khỏi phòng phẫu thuật, Nguyên Nguyên vội chạy lên hỏi: “Kỳ Quyên sao rồi ạ?” Y tá không ngẩng đầu mà nói luôn: “Vẫn đang cấp cứu”.

Vệ Nam và Nguyên Nguyên ngồi ở hành lang bên ngoài phòng phẫu thuật, hai người nắm chặt tay nhau.

Chờ đợi quá lâu, không khí ngột ngạt khiến người ta thấy tắc thở, Nguyên Nguyên mở miệng nói: “Yên tâm đi Nam Nam, Kỳ Quyên nó ghê gớm thể Diêm Vương không dám nhận nó đâu”.

“Uh, đúng vậy, đâu không phải là lần đầu tiên Kỳ Quyên gặp tai nạn. Tao tin nó có thể vượt qua”. Tuy Vệ Nam cố tỏ vẻ bình tĩnh nhưng ngón tay vẫn run dữ dội. “Hồi trước khi còn học cấp hai, Kỳ Quyên cùng gặp tai nạn. Lần ấy vì cứu tao mà nó bị xe máy đâm vào người, bắn xa năm mét, trước lúc nhắm mắt nó còn nói với tao rằng ‘Nam Nam, cuối cùng tao đã hiểu đường parabol là gì rồi”.

Nguyên Nguyên mỉm cười: “Vì sao nó lại nói như vậy?”

Vệ Nam nói: “Bởi vì hôm ấy đúng là hôm trả bài thi, nó tính sai bài parabol nên bị 0 điểm. Thầy toán mắng nó: ‘Có phải đến chết em cũng không hiểu parabol là gì đúng không?’ Vì vậy nó mới nói như thế”. Hai tay Vệ Nam ôm chặt đầu, cố để không khóc, “Nó lúc nào cũng hiếu thắng, không bao giờ chịu thua. Cũng chính vì tính cách mạnh mẽ ấy mà nhiều năm nay nó đã phải chịu khổ không ít...”

Giọng nói của Nguyên Nguyên cũng lặng xuống: “Thế sau đó thì sao?”

“Sau đó tao và Tiêu Tinh khóc lóc leo lên xe cấp cứu đưa nó đến bệnh viện. Lúc đến bệnh viện nó gần tắt thở, may mà vẫn cứu được, nằm viện mấy ngày mới hồi phục, nó nói với bọn tao, vì tính cách của nó rất dã man nên bọn ma quỷ không dám bắt nó, chỉ có thể đuổi nó về. Nó nói tuyệt đối sẽ không chết trước tao và Tiêu Tinh”.

Nguyên Nguyên gật đầu: “Đúng vậy, sức sống của nó mãnh liệt như thế, nhất định sẽ không chết sớm thế đâu”.

Hai người ngẩng đầu lên, đèn ở phòng phẫu thuật vẫn sáng.

Bỗng nhiên Vệ Nam chợt nhớ ra cái gì đó không đúng, quay sang hỏi: “Chẳng phải Kỳ Quyên làm việc ở Thời Đại sao? Vì sao nó lại ngồi xe khách từ thành phố B đến đây?”

Nguyên Nguyên ngó người ra, đập tay vào đầu rồi nói: “Tao nhớ ra rồi. hôm qua nó nói với tao nó phải đi đón mẹ...”

“Mẹ nó có trên xe không?”

“Không biết....”

Sau đó là sự im lặng kéo dài khiến người ta khó thở.

Đến tận thi đèn ở phòng phẫu thuật vụt tắt, giáo sư Hà bước ra, Vệ Nam và Nguyên Nguyên mới vội vàng chạy lên.

“Thưa cô...”

Giáo sư Hà tháo khẩu trang, mỉm cười: “Là hai em à. Cô nghe Vệ Đăng nói bệnh nhân này là bạn của các em”.

“Vâng ạ. Cô ấy thế nào rồi ạ?”

“Ca phẫu thuật rất thành công. Nếu có thể vượt qua được thời kỳ nguy hiểm tối nay thì sẽ không có vấn đề gì”.

“Cảm ơn cô”.

Giáo sư Hà cười, quay lại nói với Phí Đăng: “Phí Đăng, theo cô sang bên kia....” Đang định đi thì Phí Đăng mỉm cười ngắt lời: “Hôm nay là ngày nghỉ của cô mà. Cô cứ về nhà dự sinh nhật con gái đi ạ. Em và mấy anh trong bệnh viện sẽ chú ý ạ”.

“Thôi được, vậy thì cô về nhà trước, bệnh nhân có vấn đề gì thì nhớ gọi điện cho cô”.

Nguyên Nguyên vừa nghe nói đến sinh nhật của em Hà Diệp liền nói: “Chúc em Hà Diệp sinh nhật vui vẻ”

Vệ Nam cũng nói: “Ngày sinh của con cái là ngày mẹ vất vả nhất. Giáo sư Hà làm mẹ cũng thật vất vả”.

Giáo sư Hà mỉm cười và nói: “Cô không vất vả, cô mỗ để, chỉ mấy phút thôi mà, không đau chút nào”.

“Vâng.....” Hai người nhìn nhau, không biết nói gì.

Kỳ Quyên được đưa vào phòng ICU (phòng chăm sóc đặc biệt), cần cách ly chăm sóc.

Sau khi giáo sư Hà đi, Phí Đăng nói cho Vệ Nam và Nguyên Nguyên nghe về bệnh tình của Kỳ Quyên: “Quá trình phẫu thuật rất khó khăn, khi được đưa đến bàn mổ cô ấy gần như tắt thở, nếu hôm nay không có mấy chuyên gia giỏi thì chắc là tiêu đời”.

Nguyên Nguyên gườm gườm: “Anh đừng có nói đáng sợ như vậy....”

Thực ra trong lòng biết rất rõ, số người thiệt mạng trong vụ tai nạn này lên đến hàng chục người, những người còn sống sót, lẽ nào không bị thương nặng.

Đột nhiên Vệ Nam hỏi: “Anh ơi, anh có nhớ có cứu một người phụ nữ trung niên có nốt ruồi dưới lông mày không ạ?”

Phí Đăng nghĩ một lúc rồi nói: “Có”.

Vệ Nam vội hỏi: “Thế bây giờ cô ấy thế nào rồi ạ?”

“Bị thương quá nặng, không thể cứu được”.

Sau khi Phí Đăng đi, Vệ Nam mới nắm chặt tay ngồi xuống ghế.

Nguyên Nguyên lo lắng hỏi: “Người phụ nữ trung niên mà mày hỏi không phải là mẹ Kỳ Quyên chứ?”

Vệ Nam gật đầu.

“Vậy.....vậy phải làm thế nào.....”

Vệ Nam im lặng rất lâu rồi mới khẽ nói: “Tao cũng không biết phải làm thế nào”. Ngừng một lát, cô ấy cúi đầu xuống, mái tóc dài lòa xòa che kín mặt, buồn rầu nói: “Bởi vì....đối với Tiểu Quyên, mẹ nó quan trọng hơn cả tính mạng của nó”.

38. Chương 31: Sự Ấm Áp Trong Bệnh Viện

Về đến nhà, Lục Song thấy phòng vẫn tối, anh rất ngạc nhiên vì Vệ Nam vẫn chưa về.

Lục Song cúi đầu xem đồng hồ, đã sáu giờ ba mươi phút rồi. Bình thường cứ sáu giờ là Vệ Nam đã ngồi ở nhà kêu la rên rĩ. Hôm nay vì sao lại về muộn vậy nhỉ? Lẽ nào tối qua tổ tình khiến cô ấy không dám đối mặt, vì vậy trốn không về nhà? Lục Song nhủ mảy, sau khi đặt túi phở vào bếp, anh vào phòng rửa mặt.

Trong phòng không bật đèn, nhưng bật máy tính, ánh sáng màn hình chiếu vào mặt Lục Song lúc ẩn lúc hiện. Lục Song ngồi xem tin tức mà mặt không chút biểu cảm gì, chốc chốc lại nhìn chiếc đồng hồ bên góc phải.

Bảy giờ ba mươi phút.

Xem ra cô ấy không về nhà thật

Tuy mặt dày gọi điện cho cô ấy có chút hạ thấp lòng tự trọng, nhưng ít ra... thì cũng biết cô ấy an toàn, có vậy mình mới yên tâm được.

Lục Song lấy điện thoại gọi cho Vệ Nam nhưng cô ấy không nghe máy.

Lục Song chau mày, gọi điện thoại cho Vệ Đằng.

“A lô, chú tìm anh có việc gì đây?”

Lục Song hỏi: “Vệ Nam có ở bên đây không?”

Vệ Đằng cười một tiếng: “ Tao không hỏi mày đã bán em gái tao chưa là nể mặt mày lắm rồi. Mày lại còn hỏi lại tao?”

Lục Song ngớ người: “Cô ấy không về nhà à?”

“Không. Tao thu dọn hành lý xong đang chuẩn bị rag a. Nó không tốt bụng đến nỗi về tiễn tao đâu”.

“Hôm nay mày quay lại trường à?”

“Ừ”. Đột nhiên Vệ Đằng nói với giọng đầy nghi ngờ: “Chẳng phải Vệ Nam ở cùng mày sao? Xảy ra chuyện gì rồi?”

Lục Song khẽ nói: “Không sao, mày cứ đi đi”.

“Không sao thật chứ?”

“Ừ... cãi nhau thôi mà”.

“Thấy mày nói nghiêm trọng như vậy, tao cứ tưởng là nó bị bắt cóc chứ, hóa ra là cãi nhau. Bó tay”.

Sau hi Vệ Đằng cúp máy Lục Song mới khẽ thở dài, vớ lấy cía áo khoác trên ghế rồi đi.

Lục Song phóng thẳng đến bệnh viện.

Anh vừa gọi điện cho Vệ Nam vừa tìm khắp nơi trong bệnh viện. Tìm hết các khoa có thực tập sinh mà vẫn không thấy bóng dáng của Vệ Nam đâu. Đến chỗ ngã rẽ ở cầu thang thì gặp Phí Đằng, Lục Song vội chạy lại hỏi: “cậu có nhìn thấy Vệ Nam không?”

Phí Đằng cười: “Không nhìn thấy”.

Lục Song sa sầm mặt: “Đừng đùa nữa,cô ấy ở đâu?”

Phí Đằng nhún vai: “Nể tình chúng ta là chiến hữu, tôi sẽ mở lòng tốt nói cho anh biết. Vệ Nam đang ngồi ngoài phòng ICU trên tầng 14. Kỳ Quyên đang ở trong đó”.

Lục Song ngạc nhiên hỏi: “Kỳ Quyên làm sao cơ?”

“Vụ tai nạn giao thông ngày hôm nay chắc là anh cũng có nghe nói”. Dường như Phí Đằng rất mệt, nói xong liền quay người bước đi.

Lục Song đứng đó một lúc rất lâu, sau đó mới đi vòa thang máy.

Đến tầng 14, Lục Song nhìn thấy Vệ Nam ở hành lang. Một mình cô ấy ngồi ở đó, gục đầu xuống gối, không biết là đang ngủ hay đang nghĩ ngợi chuyện gì.

Thấy cô ấy như vậy, Lục Song cảm thấy trái tim mình nhói đau như bị bóp nghẹt vậy, anh vội vàng chạy đến bên Vệ Nam, nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô ấy, khẽ gọi: “Vệ Nam...”

Nghe thấy tiếng gọi, Vệ Nam ngẩng đầu lên,mắt đỏ hoe nhưng vừa nhìn thấy Lục Song liền quay đầu đi, cố tỏ vẻ bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra: “Sao anh lại đến đây?”

“Muộn thế này em chưa về nhà, anh lo em xảy ra chuyện nên đến bệnh viện xem thế nào”. Lục Song hạ thấp giọng, nói rất dịu dàng, anh ngẩng đầu lên nhìn tấm biển trên phòng ICU, khẽ hỏi: “Kỳ Quyên sao rồi?”

Vệ Nam cúi đầu nói: “Phẫu thuật thành công, phải vượt qua thời kì nguy hiểm tối nay”.

“Vậy thì tốt” Lục Song khẽ vỗ vai Vệ Nam, “Đừng lo, nhất định cô ấy sẽ vượt qua”.

“Nhưng...” Vệ Nam khẽ nói: “Mẹ nó...”

“Sao cơ?”

“Mất rồi”.

Lục Song im lặng một lúc, thấy Vệ Nam run run, bàn tay đặt lên vai cô ấy siết chặt hơn, ôm cô ấy vào lòng, khẽ nói: “Nếu em muốn khóc thì hãy khóc đi, anh sẽ coi như không nhìn thấy”.

Nghe giọng nói nhẹ nhàng của anh ấy, Vệ Nam òa khóc.

Cảm xúc dồn nén bấy lâu cuối cùng cũng được trút ra ngoài. Vì hôm nay có rất nhiều người ở hiện trường, mình lại đứng trong hang ngũ cấp cứu của bệnh viện, trên xe bị anh Phí Đăng mắng cho một trận nên không dám khóc, hay nói cách khác vì quá lo lắng và sợ hãi nên đã quên đi cả nước mắt. Bây giờ bình tĩnh lại, tất cả mọi cảm xúc đều dồn xuống đáy lòng, cảm giác như có tảng đá đè trước ngực khiến người ta không thể thở được.

“Anh biết không...” Vệ Nam khẽ nói: “Từ nhỏ Kỳ Quyên đã không có bố”.

Lục Song không nói gì, chỉ ôm cô ấy chặt hơn, lắng nghe cô ấy nói.

“Kỳ Quyên nó rất vất vả. Hồi mẹ nó bị bệnh thất nghiệp, nó không có tiền để trả học phí. Em và Tiêu Tinh đưa tiền cho nó, nó cũng không lấy, một mình chạy đi làm thêm. Mỗi ngày làm mấy ca liên, không nghỉ ngơi một phút nào... Hồi học đại học nó xin học bổng, sau khi tốt nghiệp không học cao học mà đi tìm việc luôn, thực ra là để trả nợ... Nó rất hiếu thắng, hồi mẹ nó phải làm phẫu thuật ung thư vú, nó không cầm cự được nữa mới phải chạy đến mượn tiền bố nó. Kết quả là ông ta ném cho nó một nghìn tệ, chỉ đúng mười tờ nhân dân tệ...”. Vệ Nam ngừng một lát, lau nước mắt rồi nói tiếp: “Sau lần ấy, Kỳ Quyên nói mẹ là người thân duy nhất của nó. Nó có chết cũng không gặp người bố không bằng cầm thú. Nó rất thương mẹ, mặc dù phải chịu khổ nhưng vẫn mua loại hoa quả ngon nhất cho mẹ ăn...”

“Em nên làm thế nào bây giờ, ngày mai nó tỉnh lại, em biết nói gì với nó đây... nên bắt đầu thế nào đây? Mẹ nó đã mất... phải nói thế nào...”

“Biết nói thế nào đây...”

Vệ Nam khóc như mưa, nước mắt nước mũi dính đầy áo Lục Song.

Lục Song nhẹ nhàng vuốt tóc Vệ Nam, không ngừng lặp đi lặp lại động tác nhẹ nhàng ấy chỉ vì muốn cô ấy hiểu rằng – Dù xảy ra bất cứ chuyện gì anh cũng luôn ở bên em.

Đây là lời hứa của anh với em.

Nguyên Nguyên xách túi thức ăn lên tầng, nhìn thấy bức tranh ấm áp nhưng cũng khiến người ta nhói đau.

Trong bức tranh đơn giản ấy có hành lang dài, có bức tường trắng xóa, có chiếc ghế xanh đơn điệu, có ai người đang ôm nhau.

Lục Song ôm Vệ Nam rất chặt, Vệ Nam vừa khóc vừa kể chuyện của Kỳ Quyên. Ánh sang của bong đèn túp chiếu vào hai người bỗng nhiên dịu hẳn đi.

Nhiều năm sau, Nguyên Nguyên nói, nếu thời gian có thể quay ngược trở lại khoảnh khắc ấy, Vệ Nam, mày chỉ cần ngẩng đầu nhìn về mặt anh ấy, mày sẽ biết có một người yêu mày sâu đậm như thế nào.

Nguyên Nguyên quay người đi xuống, đến cửa thang máy thì gặp Phí Đăng.

“Em về nhà lấy ít quần áo”. Nguyên Nguyên giải thích.

Phí Đăng gật đầu: “Để anh đưa em đi”.

Trên đường về, bỗng nhiên Nguyên Nguyên hỏi: “Nếu Kỳ Quyên tỉnh lại biết mẹ nó không còn nữa, nó sẽ thế nào?”

Phí Đăng lạnh lùng nói: “Không kiềm chế được cảm xúc,lại vào phòng cấp cứu... hoặc là không sống nổi”.

Nguyên Nguyên gật đầu: “Em rất mong mình không quen nó, xảy ra chuyện thế này con cá sấu như em cũng muốn khóc”.

Phí Đăng khẽ cười: “Thực ra tuy bề ngoài cá sấu hung dữ nhưng lột ra rồi thì bên trong rất mềm mại”.

Nguyên Nguyên không nói gì,quay đầu đi chỗ khác.

Thành phố vẫn rất náo nhiệt, đèn điện sáng loáng, những ngôi sao nhấp nháy trên bầu trời, không thay đổi vì sự ra đi của một con người.

Cuối cùng Vệ Nam cũng thấy nhẹ nhõm hơn, Lục Song nhẹ nhàng vỗ vai cô ấy, khẽ nói: “Em đi rửa mặt đi rồi xuống dưới tầng ăn cơm”.

Vệ Nam lắc đầu: “Em không muốn ăn”.

“Cả ngày em không ăn gì rồi, em muốn để Kỳ quyền thấy em xanh xao gầy yếu sao?” Lục Song khẽ cười rồi nói: “Ăn chút gì đi, lấy sức hôn nay thức đêm”.

“Anh về đi, em ở đây với nó”. Vệ Nam khẽ nói.

“Anh ở lại cùng em”.

“Lục Song...”

Vệ Nam gọi tên anh ấy nhưng vẫn chưa nghĩ ra nên nói gì tiếp.

Cám ơn ư? Anh ấy vốn không cần đến nó. Xin lỗi ư? Càng không cần thiết. Chỉ có điều trong khoảnh khắc ấy, Vệ Nam bỗng nghĩ nếu mình có thể yêu Lục Song thì có lẽ đó sẽ là hồi kết hạnh phúc nhất. Lúc mình khó khăn nhất, cần sự giúp đỡ nhất thì luôn luôn có một người tên là Lục Song lặng lẽ ở bên cạnh mình, cho mình dũng khí và sự ấm áp.

Nhưng vì sao tận sâu trong đáy lòng vẫn ngự trị một người tên là Hứa Chi Hằng? Một Hứa Chi Hằng trao cho mình tất cả tình yêu và nơi sạch sẽ nhất trong trái tim. Một Hứa Chi Hằng lạnh lùng ít nói nhưng luôn mỉm cười dịu dàng với mình. Lúc này người đó đang ở đâu đây?

Thực ra Vệ Nam biết rất rõ mình nên lý trí vứt bỏ quá khứ, nhưng bỏ thì dễ, quên thì khó.

Lục Song tìm hang bún Quế Lâm rồi kéo Vệ Nam vào trong.

Lúc ấy đng là thờ điểm ăn đêm, của hang rất đông khách, Lục Song và Vệ Nam xếp hang ngoài cửa, trước mặt là một đôi yêu nhau.

Cô gái nghiêm túc nói với chàng trai: “Ăn bát nhỏ thôi, con gái ai lại ăn bát to”.

Cậu bạn trai gật đầu nói: “Vậy thì cho một bát nhỏ, một bát nhỏ”.

Hai người đó vào cửa hàng, đến lượt Vệ Nam. Đường như Vệ Nam có chút ngại ngùng, sờ cái bụng lép kẹp, cô nói với thu ngân: “cho hai bát nhỏ”.

Lục Song nghiêm túc nói: “Ăn thế no sao được, cho hai bát to”.

Thu ngân nhìn Lục Song như nhìn quái vật vậy, hỏi lại: “Hai bát to?”

Lục Song gật đầu.

Vệ Nam quay lại nhìn Lục Song, anh ta mỉm cười rồi ghé tai thì thầm: “Đừng ngại, chúng ta tìm góc nào khuất khuất em cứ từ từ mà ăn”.

Kết quả là khi nhân viên phục vụ bưng hai bát bún ra, hai người ngạc nhiên đến nỗi suýt ngất xỉu.

Không phải là bát to bình thường mà là bát bún to đầy phèo... chẳng trách lúc này thu ngân lại ngạc nhiên đến vậy.

Vệ Nam há hốc mồm, trông rất giống chữ O tròn trịa, đưa tay sờ gáy rồi than thở: “Bát bún này... trông thật vĩ đại”.

Lục Song nghiêm túc nói: “Chả trách mỗi bát hai mươi tẻ, đúng là tiền nào của nấy”.

Đôi trai gái bên cạnh trở mắt nhìn hai người, cô gái thì thầm: “Vì sao họ lại gọi hai bát bự như vậy, cả nhà ăn cũng không hết”. Cậu bạn trai nói: “Chắc là doi đến phát điên”. Lục Song mỉm cười lạnh lùng nhìn họ, hai người không nói gì nữa.

Vệ Nam xoa cằm, nhìn vào bát bún ngoại cỡ và nói:

“Ăn chứ?”

Lục Song gật đầu: “Ăn đi”.

Bát bún to như vậy trông chẳng lịch sự chút nào. Vệ Nam thấy Lục Song bình thản vớt bún trong bát, phì cười nói: “Trông anh kia. Bỗng nhiên em nhớ đến bộ dạng Chu Phóng lúc xé càng cua. Hai anh á, đúng là ngư tầm ngư, mã tầm mã”.

Lục Song nhìn khuôn mặt toe toét của Vệ Nam, nhếch mép nói: “Hai cái máng lợn ngoại cỡ, cộng với hai con lợn doi đến phát điên, cảnh tượng đẹp để thế này nên chụp lại làm kỷ niệm mới đúng”.

Lục Song vừa nói hết câu, cô bạn bên cạnh không nhịn được cười, phụt nước vào người bạn trai.

Vệ Nam cũng không nhịn được cười phá lên, chỉ tay vào người Lục Song và nói: “Anh thật không biết xấu hổ”.

Đây là nụ cười đầu tiên của Vệ Nam trong ngày hôn nay.

Khi về đến bệnh viện, Nguyên Nguyên đã mang quần áo đến để thay cho Kỳ Quyên. Vết thương của Kỳ Quyên không nhẹ, dù ngày mai có tỉnh dậy thì cũng phải nằm viện một thời gian dài mới hồi phục được. Nguyên Nguyên nói chúng ta phải chuẩn bị tinh thần cho cuộc kháng chiến trường kỳ.

Tối hôm ấy Vệ Nam ở lại trông Kỳ Quyên, Nguyên Nguyên cũng ở lại, cùng Vệ Nam chen chúc trên chiếc giường đơn trong phòng trực ban.

Ngoài hành lang, hai người đàn ông đứng dựa tường thở dài.

“Ngày mai tôi sẽ nói doi Kỳ Quyên”. Lục Song khẽ nói: “Vệ Nam và cô ấy là chị em tốt bao nhiêu năm nay, nói doi rất dễ bị phát hiện”.

Phí Đăng gật đầu: “Tôi cũng nói thêm vài câu, trước tiên phải để cô ấy bình tĩnh lại đã rồi tính”.

Lục Song gật đầu: “Cậu không về à?”

“Tối nay tôi trực đêm, nhân tiện ở lại với cô ấy. Còn anh? Cũng không về à?”

Lục Song nhún vai: “Về cũng chẳng ngủ được, chỉ bằng đứng ngoài làm thần giữ cửa cho cô ấy”.

Hai người nhìn nhau cười rồi bắt tay nhau: “Chiến hữu trên cùng chiến tuyến, gian khổ như nhau”.

Rất nhiều năm sau, mỗi lần trực đêm ở bệnh viện, Vệ Nam lại nhớ đến buổi tối hôm ấy, hình ảnh mà mình nhìn thấy khi nửa đêm tỉnh giấc đi vệ sinh in đậm trong tâm trí – Hình ảnh Lục Song đứng một mình trong hành lang dài ngoài phòng trực, hình bóng cô đơn càng trở nên mệt mỏi hơn dưới ánh đèn túyp. Lúc thì anh ấy đứng chống chân, lúc lại đứng dựa vào tường nhắm mắt thư giãn, lúc lại ngồi xuống ghế, tay chống lên đầu như đang nghĩ ngợi điều gì.

Để nghĩ lời nói doi hoàn hảo nhất cho buổi sang ngày mai mà suốt đêm Lục Song không chớp mắt.

Người con trai lặng lẽ đứng chờ bên ngoài, dù cố nỡ nụ cười phóng khoáng đến đâu thì cũng không giấu được sự cô đơn trong lòng. Thực ra bấy lâu nay anh ấy cũng rất khổ tâm, chỉ có điều vì quá từng trải và mạnh mẽ nên có thể giấu tất cả cảm xúc một cách hoàn hảo, đến đêm yên tĩnh mới bộc lộ nỗi chán chường và thất vọng.

Cảm giác ấy Vệ Nam không diễn tả được. Chỉ biết rằng lúc ấy thấy tim nhói đau như có mũi kim chọc vào mạch máu, lan ra các dây thần kinh toàn thân.

Lục Song, anh doi xử với em như thế, em nên báo đáp thế nào đây?

39. Chương 32: Tình Yêu Thầm Lặng

Trời sáng.

Cơn mưa đêm qua ào ào như trút nước, đến tận sáng sớm mới ngớt.

Sau cơn mưa, ko gian trở nên tươi mát lạ thường, những bãi cỏ và vườn hoa dưới bệnh viện còn đọng lại những giọt nước mưa trĩu nặng, môth số người nhà bệnh nhân mới sáng sớm đã dìu bệnh nhân đi dạo, có người mua bánh bao và sữa đậu nành bốc khói nghi ngút ở quán ăn bên đường.

Một ngày mới bắt đầu, nhẹ nhàng , thầm lặng.

Phí Đăng giao ca xong liền xuống dưới mua đồ ăn sáng mang lên. Anh và Lục Song cùng đứng ngoài hành lang ăn tạm chút đồ ăn. Ngược mắt nhìn vào phòng ICU, Monitor theo dõi bệnh nhân phát ra tiếng kêu tí tách, đồ thị trên đó đang chạy theo qui luật, Kỳ Quyên vẫn chưa tỉnh.

Phí Đăng đến phòng trực bạn gọi Vệ Nam và Nguyễn Nguyên, hai người chải đầu tóc gọn gàng rồi chạy đến phòng ICU. Vệ Nam lo lắng hỏi: “Cô ấy tỉnh chưa?”

Lục Song khẽ lắc đầu.

Phí Đăng nói : ‘ Hai em đừng sốt ruột, vẫn chưa đến giờ mà, ăn chút gì đã, nào, lại đây ngồi.’ Nói xong Phí Đăng đưa bánh bao cho hai người.

Các bác trực ban trong bệnh viện cũng bắt đầu tiến hành công tác giao ban, các bác sĩ khẩn trương kiểm tra cho các bệnh nhân, một ngày bận rộn bắt đầu.

Trước phòng ICU tầng 14 là bốn người khuôn mặt ko chút biểu cảm.

Vệ Nam cúi đầu gặm bánh bao. Có mỗi chiếc bánh bao mà ăn 10 phút vẫn chưa hết, dán mắt vào cửa sổ nhìn Kỳ Quyên mắt đang nhắm nghiền, bên tai vang lên tiếng đồng hồ tích tắc tích tắc.

Cũng ko biết ngồi bao lâu, đến tận 8h sáng, khi tiếng chuông đồng hồ ở quảng trường vang lên, bỗng nhiên tay Kỳ Quyên cử động nhẹ. Vệ Nam ko rời mắt khỏi Kỳ Quyên nên nhanh chóng phát hiện ra cử động của cô ấy, cô vội đứng phắt dậy : ‘ Cô ấy tỉnh rồi, có phải cô ấy tỉnh rồi ko ?’

Phí Đăng vội chạy đi gọi bác sĩ, Kỳ Quyên từ từ mở mắt, Vệ Nam ko kiềm chế được vội reo lên :’ Cô ấy tỉnh rồi, em biết là Tiểu Quyên sẽ vượt qua được mà.’ Vệ Nam ko ngừng nhắc lại câu ấy, niềm vui ấy lan sang cả những người đi ngang qua. Họ cười và nói : ‘ Tỉnh rồi là tốt, người trẻ tuổi sức sống mãnh liệt....’

Lục Song mỉm cười lễ phép với mọi người, sau đó giữ chặt tay Vệ Nam, ko để cô ấy xúc động quá mức, Vệ Nam chuyển hướng chú ý, ôm chặt vai Lục Song, vui mừng nói :’ Tiểu Quyên sống rồi, tốt quá, em biết là nó sẽ vượt qua mà...Nó lợi hại như thế Diêm Vương ko dám nhận nó đâu mà.’

Phí Đăng gườm gườm nhìn Vệ Nam : ‘ Dù có thế nào thì em cũng ko nên nhảy loạn xạ như con khỉ vừa mới uống thuốc kích thích chứ, con gái con đứa mà ko biết giữ mình gì cả...’

Lục Song ko thèm để ý đến Phí Đăng, vòng tay ôm Vệ Nam rồi mỉm cười.

Bác sĩ trưởng khoa bước nhanh đến phòng ICU , kiểm tra tình hình của Kỳ Quyên, khi bước ra bác ấy mỉm cười nói : ‘ Đúng là thanh niên, phục hồi rất nhanh. ‘

Kỳ Quyên nhanh chóng được chuyển sang phòng theo dõi liên tục, cho phép người nhà vào thăm. Vệ Nam đang định mở cửa bước vào thì bị Lục Song kéo lại. Lục Song gật đầu với Phí Đăng, hai người nhót hai cô gái bên ngoài rồi vào phòng thăm hỏi Kỳ Quyên.

Sắc mặt Kỳ Quyên nhợt nhạt, người vẫn yếu, giọng nói nhỏ và khàn.

‘ Mẹ tôi đâu ?’ Kỳ Quyên nhìn Lục Song và hỏi.

Quả nhiên đó là câu hỏi đầu tiên của cô ấy sau khi tỉnh lại .Tuy Lục Song đã đoán trước được điều đó và cũng chuẩn bị sẵn tinh thần để ứng phó nhưng thấy cô ấy như vậy, trong lòng vẫn cảm thấy buồn.

Lục Song mỉm cười và nói :’ Yên tâm đi, mẹ em ko sao, hôm qua được đưa đến bệnh viện cấp cứu kịp thời nên bây giờ đã thoát khỏi nguy hiểm ‘.

Phí Đăng vừa cười vừa giải thích :’ Bệnh tình của mẹ rất ổn định, hôm qua, lúc được đưa đến phòng phẫu thuật tuy vết thương khá nghiêm trọng nhưng may mà có nhiều chuyên gia giỏi nên mới qua được nguy hiểm. Em yên tâm đi, cứ nghỉ ngơi cho sớm hồi phục’.

Kỳ Quyên gật đầu , vì trước ngực băng bó một đồng băng nên lúc gật đầu trông giống như một xác chết cựa quậy, nhìn rất buồn cười, nhưng ko ai có thể cười được vì ánh mắt của cô ấy lạnh như băng.

‘ Nói dối’. Kỳ Quyên trợn mắt nhìn Lục Song.

Lục Song sờ mũi mỉm cười :’ Nói dối em làm gì. Mẹ em nằm ở phòng bên cạnh, cô ấy tỉnh trước, vì vậy Nam Nam và Nguyên Nguyên đến thăm cô ấy trước.’

‘Thật sao ?’

Phí Đăng gật đầu :’ Đúng vậy’.

Lục Song nhìn Phí Đăng bên cạnh với bộ quần áo blouse trắng rồi khẽ cười :’ Em thấy đấy, bác sĩ cũng nói vậy mà.’

Phí Đăng góp lời :’ Ủ. Ca mổ của mẹ em anh phụ mổ mà.’

Hai người phối hợp với nhau rất ăn ý, Kỳ Quyên ko hỏi thêm gì nữa, Chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi rồi nói :’ Vậy thì tốt, hai anh gọi Nam Nam vào đây. Tôi có chuyện muốn nói với nó’.

Lục Song ra ngoài gọi Vệ Nam ,ghế sát vào tai cô ấy và nói vài câu tóm tắt tình hình, chỉ thấy Vệ Nam gật đầu lia lịa.

Vệ Nam bước vào phòng, Kỳ Quyên liền mỉm cười nhìn Vệ Nam, khuôn mặt nhợt nhạt khi cười trông rất đáng thương, Vệ Nam vội chạy đến bên giường bệnh :’ Tiểu Quyên mà làm tao sợ quá, may mà tỉnh lại...’

Kỳ Quyên giơ tay ra, Vệ Nam vội nắm lấy tay cô ấy.

Kỳ Quyên nắm chặt tay Vệ Nam, khẽ nói : ‘ Nam Nam, mà còn nhớ những lời mà đã nói ko ? Chúng ta mãi mãi là chị em tốt đúng ko ? Mà hãy nói thật cho tao biết có phải mẹ tao đã đi rồi ko ?’

Vệ Nam cố tỏ vẻ bình tĩnh nắm tay cô ấy mỉm cười và nói :’ Mà nói linh tinh gì vậy, mẹ đang nằm phòng bên cạnh mà. Vừa nãy còn bảo tao chạy sang xem mà đã tỉnh chưa, mà phải dưỡng thương cho tốt, để tao còn sang báo cáo bệnh tình của mà cho mẹ biết.’

‘ Không nói dối tao chứ ?’

‘Nói dối mà là chó con.’

Kỳ Quyên im lặng một lúc lâu, cuối cùng mỉm cười.

Mọi người vừa thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên Kỳ Quyên nói :’ Nam Nam, từ nhỏ đến lớn, lòng mà của mà khẽ động một cái là tao biết mà đang muốn làm gì, mà có tin ko ?’

Vệ Nam sững người lại.

‘Mỗi lần mà nói dối lòng mà của mà sẽ rung rung, lúc nãy đã rung’. Kỳ Quyên nhìn thẳng vào mắt Vệ Nam, nói từng câu từng chữ:’ Mẹ tao đã đi rồi đúng ko? Đúng ko?’

Sự im lặng đến ngạt thở, Phí Đăng lặng lẽ ấn nút cấp cứu cạnh giường.

Một lúc sau, Kỳ Quyên xé nát vải băng bó trên ngực như một người điên, giọng nói khàn giống như thú dữ gào thét khiến người ta chói tai:’ Vì sao người chết ko phải là tao? Vì sao người chết lại là mẹ tao? Chính tao đã đổi chỗ cho mẹ, nếu mẹ ko ngồi cạnh cửa sổ thì người chết sẽ là tao’. Vì Kỳ Quyên quá kích động vùng vẫy đập ngực nên tấm vải băng bó bị thấm rất nhiều máu, Kỳ Quyên ôm đầu, nghẹn ngào nói:’ Vì sao tạo lại làm liên lụy đến mẹ... Lại là tao làm liên lụy đến mẹ.. Lần nào cũng vậy...’

Bác sĩ vội vàng chạy tới, giữ chặt Kỳ Quyên, tiêm cho cô ấy một liều thuốc an thần.

Đến tận lúc Kỳ Quyên đã thiếp đi Lục Song mới kéo Vệ Nam đang đứng ngây người một chỗ ra ngoài.

Hai người đứng ngoài hành lang, toàn thân Vệ Nam run lên bần bật, giọng nói cũng run run: 'Em ko biết khi nói dối em lại có thói quen ấy.. Em thực sự ko biết...'

Chị em tốt cùng nhau lớn lên, hiểu những thói quen nhỏ của nhau như lòng bàn tay, cũng chính vì lẽ đó mà nói dối trước mặt cô ấy mới dễ dàng bị vạch trần. Lúc này đây, đối diện với Kỳ Quyên hiểu mình như vậy, Vệ Nam ko biết nên khóc hay nên cười.

Lục Song nhẹ nhàng ôm Vệ Nam vào lòng, an ủi: 'Không sao, sớm hay muộn cô ấy cũng biết mà, đợi cô ấy tỉnh lại rồi chúng ta sẽ từ từ khuyên bảo cô ấy, được ko?'

Vệ Nam gật đầu.

Im lặng một lúc lâu, bỗng nhiên Vệ Nam ngẩng đầu hỏi: 'Anh ko đi làm à?'

Lục Song nói: 'Không sao, anh xin nghỉ rồi'.

Vệ Nam nhẹ nhàng nói: 'Anh về nhà nghỉ ngơi đi, Kỳ Quyên đã qua cơn nguy hiểm rồi, em sẽ ở đây với nó'.

Lục Song im lặng một lúc rồi nói: 'Thôi được, vậy anh đến công ty giải quyết một số chuyện, chiều anh lại vào'. Anh khẽ vỗ vai Vệ Nam và nói: 'Có chuyện gì nhớ gọi điện cho anh.'

Tâm trạng của Kỳ Quyên ổn định hơn nhờ tác dụng của thuốc an thần.

Vệ Nam phải đối mặt với vấn đề lớn hơn- Viện phí phải làm thế nào?

Sau khi làm phẫu thuật ung thư vú, tình trạng sức khỏe của mẹ Kỳ Quyên càng ngày càng yếu đi, phải liên tục uống thuốc đắt tiền, Kỳ Quyên mới là luật sư thực tập, ko có nhiều tiền. Bây giờ Tiêu Tinh cũng đi du học xa, bật vô âm tín. Mấy đứa chơi thân với nhau giờ chỉ còn lại Vệ Nam, cô chỉ có thể tự mình nghĩ cách giải quyết.

Gọi điện thoại vay bố mẹ, bố mẹ nói tiền gửi theo kỳ hạn, bây giờ chưa rút được.

Anh trai vẫn còn đi học, chắc cũng ko có tiền.

Vệ nam nghĩ trong đầu tất cả những người bên cạnh mình nhưng lại cố tình lờ đi Lục Song.

Mấy hôm trước vừa từ chối lời tỏ tình của anh ấy, hôm qua lại làm liên lụy đến anh ấy, khiến anh ấy suốt đêm ko chợp mắt. Không một câu ca thán, thậm chí còn nói: 'Anh tự nguyện, em ko cần cảm thấy có lỗi'. Một Lục Song như vậy luôn ở bên cạnh mình, cùng mình chờ Kỳ Quyên tỉnh lại, làm sao mình có thể vay tiền anh ấy được đây? Con người chỉ biết nhận sự quan tâm của anh ấy mà ko thể báo đáp như mình đủ vô liêm sỉ lắm rồi.

Dường như đã ẩn tất cả số điện thoại trong danh bạ, Vệ Nam bỗng thấy tâm trạng nặng nề hơn.

Buổi chiều, bỗng nhiên Chu Phóng gọi điện thoại, sau khi hàn huyên một hồi, Vệ Nam ngập ngừng nói: 'Anh ơi, bây giờ em có chút chuyện hệ trọng, anh có thể cho em vay tiền được ko?'

Chu Phóng rất thoải mái: 'Vay tiền à? Bao nhiêu?'

Vệ Nam ngập ngừng hỏi: 'Anh có bao nhiêu thì cho em vay bấy nhiêu.'

Chu Phóng nói: 'Vay thì phải xem chuyện hệ trọng của em là gì?'

"Chị em của em.... bị tai nạn giao thông vừa mới làm phẫu thuật, vết thương rất nặng cần trả viện phí".

"Vay thì cần bao nhiêu tiền nhỉ?" Chu Phóng ngừng một lát rồi nói tiếp: "Thế này đi, anh đưa hết chi em tiền nhuận bút bản thảo mấy hôm trước, dù gì thì anh cũng chưa dùng đến, em cho anh số tài khoản, anh chuyển thẳng vào cho em."

Vệ Nam xúc động đến phát khóc, vội vã gật đầu: "Thế thì cảm ơn anh quá."

Khoản tiền này đã giúp mình giải quyết được vấn đề lớn nhất.

Tuy Chu Phóng cho mình vay tiền là nể mặt Lục Song, nhưng so với việc vay tiền Lục Song, Vệ Nam cảm thấy nhẹ nhõm hơn chút ít.

Cô đâu biết rằng lúc ấy Lục Song đang đứng cuối hành lang, nhìn thấy cô vui mừng như thế anh chỉ mỉm cười quay đi.

Ở góc rẽ, Lục Song đứng dựa vào lan can nghe điện thoại.

“ Anh đã chuyển tiền cho cô ấy theo lời cậu dặn rồi”. Chu Phóng thở dài ngao ngán:” Chị em tốt của cô ấy xảy ra chuyện, cậu cũng chạy theo sau, ko biết mệt à?”

Lục Song nói:” Chẳng có cách nào cả, em đang theo đuổi cô ấy,cô ấy là nhất.”

Chu Phóng im lặng một lúc rồi thở dài:” Cậu cũng thật hào phóng, cho vay hết cả mấy tháng lương, còn phải lấy danh nghĩa của tôi, làm việc tốt ko ghi tên, tôi sắp bị cậu làm cho cảm động đến phát khóc rồi “.

“ Thôi đừng có cái kiểu mè nheo khóc chuột nữa”. Lục Song khẽ cười,” Em biết cô ấy ko vay tiền em đâu, nhìn cô ấy lo lắng như thế em cũng thấy buồn, giải quyết được vấn đề cấp bách này đã rồi tính”.

“ Ủ, cô ấy ko mượn tiền cậu...chắc ko phải là cậu đã lật bài ngửa rồi chứ?”

“Đúng vậy, hơn nữa còn bị thất bại thảm hại”. Lục Song đặt tay lên trán, buồn rầu nói:” Haizz, với tính cách của cô ấy, tối qua ko kìm nén được oà khóc trước mặt em chắc thấy ngại lắm, ko thể chạy đến vay tiền em được, vì vậy lần này phải nhờ anh ra tay”.

“Lục Song à..” Chu Phóng thở dài, ‘Hay là anh tặng cho cậu cái mũ, trên đó ghi chữ tình quái nhé ?’

Lục Song nhếch mép cười :’ Tình quái làm sao mà đủ để hình dung được, nói thế nào thì em cũng nên tình tiên rồi’.

‘Vâng, vâng, cậu là tiên.’ Chu Phóng thờ dài :’ Dù là tiên đi chăng nữa thì vì cô ấy đến mức này, có phải là.... hơi quá rồi ko ?’

‘ Chỉ cần em muốn là được, anh nói nhiều thế làm gì ?’ Lục Song mỉm cười :’ Hơn nữa, em chỉ có thể làm cho cô ấy thế thôi. ‘

Thực ra đã làm cho cô ấy rất nhiều rồi nhưng vẫn thấy chưa đủ, bởi vì Lục Song biết rằng dù có làm cho cô ấy nhiều hơn thế thì cũng ko bằng một câu nói , thậm chí một ánh mắt của Hứa Chi Hằng.

Cố gắng hết sức vì cô ấy, hi vọng có thể để lại dấu ấn trong lòng cô ấy, nhưng dù có nhiều dấu ấn đến đâu cũng ko sánh được vết thương ăn sâu vào tim ấy.

Dù cho mình có ở bên cô ấy vào lúc cô ấy cần sự quan tâm nhất, dù cho mình có giúp cô ấy giải quyết những khó khăn vào lúc cô ấy cần sự giúp đỡ nhất thì người mà cô ấy nghĩ đến, nhớ đến vẫn là Hứa Chi Hằng.

Đối với Vệ Nam, sự tồn tại của Hứa Chi Hằng ko gì có thể thay thế được, Lục Song ko hi vọng cô ấy có thể xoá hết những kí ức về anh ta, chỉ mong mình có thể khiến cô ấy khắc cốt ghi tâm, như vậy là đủ.

40. Chương 33: Ranh Giới Giữa Yêu Và Hận

Vệ Nam nằm mơ.

Trong giấc mơ mình vẫn tết đuôi sam, Tiêu Tinh bên cạnh mình, hồi ấy Kỳ Quyên vẫn chưa cắt tóc ngắn, mẹ cô ấy cũng chưa bị bệnh.

Ba người cắp sách tới trường,vào cửa hàng bán đồ ăn vặt cạnh cổng trường mua kẹo hồ lô.Kỳ Quyên nói:” Vị quả sơn tra thối cảm vào cái que nứa bần, có gì ngon mà chúng mày cứ thích ăn. Hai chúng mày trẻ con quá”. Tiêu Tinh đứng cạnh mỉm cười:” Sau này có cơ hội chúng ta sẽ vào kinh thành ăn kẹo hồ lô chính gốc”. Vệ Nam xoa cằm, tỏ vẻ bác học:” Ăn kẹo hồ lô chẳng phải sẽ vượt qua cây cầu mà nhân vật chính trong tiểu thuyết phải vượt qua sao?” Tiêu Tinh gật đầu:” Dĩ nhiên còn phải hát và ngâm thơ”.

Ba người cười phá lên, nắm tay nhau đi về, miệng ngân nga bài hát Thời gian đầu tiên rất hot lúc bấy giờ.

Hồi ấy Vườn sao băng bắt đầu công chiếu, những anh chàng đẹp trai trong nhóm F4 trở thành hoàng tử hoàn mỹ trong lòng các cô gái trẻ, nhưng Kỳ Quyên chẳng thèm quan tâm:” Lại F4, vừa nghe đã thấy giống máy bay chiến đấu”.Tuy miệng thì nói vậy nhưng Kỳ Quyên lại rất thích bài hát Thời gian đầu tiên của họ.

Mệt rồi đừng có e ngại, hãy để tôi giúp bạn quên đi nỗi mệt nhọc này.

Không quen thấy bạn bè gặp khó khăn, ai có thể lạnh lùng đứng nhìn, bàn tay của tôi sẽ nâng bạn dậy...

Ngày hôm qua sẽ bị ngày hôm nay, ngày mai thay thế, tình cảm gắn bó sẽ không bị phai nhạt, luôn quan tâm đến nhau...

Dù bạn và tôi có lạc nhau giữa thành phố náo nhiệt thì tình bạn sẽ xuất hiện trong giây phút đầu tiên...

Bài hát ấy vẫn vang vọng bên tai, còn bạn bè thì đã xa nhau thật sự.

Khi Vệ Nam tỉnh giấc, trời đã về chiều. Ánh nắng mặt trời chiếu vào người tạo cảm giác ấm áp, ngẩng đầu lên nhìn, Kỳ Quyên vẫn chưa tỉnh.

Trong phòng có một bó hoa tươi, mùi hương hoa thơm ngát lan khắp phòng, Vệ Nam quay đầu lại, thấy Lục Song đang ngồi trên chiếc ghế bên cạnh, cúi đầu chăm chú đọc tạp chí.

“Chẳng phải anh đến công ty sao?” Vệ Nam khẽ hỏi.

Lục Song đặt tờ tạp chí xuống, ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng vuốt tóc rồi mỉm cười:” Học sinh không trốn học không phải là học sinh ngoan, nhân viên không trốn làm không phải là nhân viên tốt.”

Vệ Nam cười:” Đừng hung hăng như thế, giám đốc công ty anh không đuổi việc anh sao?”

“Yên tâm đi, bản Vùng đất vĩnh hằng của Chu Phóng, chức giám đốc kỹ thuật khai thác game vẫn trong tay anh, làm gì có chuyện đuổi việc dễ dàng như thế”.

“Anh thật tự tin...” Vệ Nam khen ngợi Lục Song.

Lục Song gật đầu:” Tự tin một cách đúng mức sẽ khiến người ta có sức hút hơn”.

“Anh thật là có sức hút”. Vệ Nam khen tiếp.

Lục Song mỉm cười:” Dĩ nhiên rồi, đối với một số người, sức hút là bẩm sinh mà”.

“Anh thật có khí chất”.

Lục Song không nói gì.

Vệ Nam nói:” Có thể nói đến mức làm cho tác giả bí lời cũng là một chuyện đáng tự hào”.

Lục Song mỉm cười nói:” Đối với một số người, khí chất là toàn vẹn”.

“... Thôi được”. Vệ Nam thua trận ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, kim đồng hồ chỉ vào số 5. Vệ Nam hỏi:” Anh đói không? Em đi mua cơm”.

Lục Song nói:” Để anh đi, anh xuống dưới mua phở cho em”.

Vệ Nam lắc đầu:” Em có thể của bệnh viện, mua cơm được giảm giá, để em đi mua cho”. Nói xong cô ấy mỉm cười rồi đi thẳng ra cửa.

Sau khi Vệ Nam đi, Lục Song sờ mũi rồi khẽ nói:” Tuy hơi lười nhưng cũng biết tiết kiệm, có tiềm năng của một người mẹ hiền vớ thảo”.

Đùng lúc ấy Kỳ Quyên mở mắt.

Lục Song không hề ngạc nhiên, khẽ nói:” Em tỉnh từ lâu rồi đúng không?”

Kỳ Quyên không trả lời mà hỏi thẳng:” Mẹ tôi mất lúc nào?”

“Nghe nói lúc được đưa từ trên xe xuống thì đã...”

Kỳ Quyên quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này đã là hoàng hôn, ánh nắng mặt trời chiếu vào khiến người ta chói mắt, Kỳ Quyên nhắm mắt, Lục Song liền đứng dậy kéo rèm cửa, sau đó quay đầu lại mỉm cười và

nói:” Kỳ Quyên, những lời không nói được trước mặt Vệ Nam hãy để tạm ở chỗ anh, anh nguyện lắng nghe em nói”.

Kỳ Quyên im lặng, một lúc sau mới khẽ thở dài:” Trong khoảnh khắc hai chiếc xe đâm vào nhau, tôi đã nghĩ, nếu mình và mẹ cùng chết thì liệu có tốt đẹp hơn không?”

Tuy đã kéo rèm cửa nhưng vẫn còn một khe hở ở giữa, ánh sáng chiếu vào mặt Kỳ Quyên, chiếu đúng vào đôi môi nhợt nhạt không tua máu của cô ấy. Môi mấp máy nói những lời không chút biểu cảm - giống như đang kể chuyện của người khác, bình thản không chút gợn.

“Bây giờ lại nghĩ không chết cũng tốt bởi còn rất nhiều điều chưa nói hết”. Kỳ Quyên cười, sau đó khẽ nói:” Chắc anh không biết tôi và Hứa Chi Hằng là chị em cùng cha khác mẹ. Sau khi cưới mẹ tôi, ông ta còn lăng nhăng bên ngoài, khi người phụ nữ kia sinh con, ông ta vứt mẹ con tôi như vứt đồng rác vậy”. Kỳ Quyên ngừng một lát, nhếch mép nói:” Hơn nữa, Hứa Chi Hằng là con trai, sau này có thể kế thừa sự nghiệp bản thân của ông ta. Nếu tôi là con trai, Hứa Chi Hằng là con gái thì kết cục đã khác”.

Bỗng nhiên Kỳ Quyên dừng lại, nhìn chăm chăm lên trần nhà trắng tinh, trong đầu không ngừng hiện lên những hình ảnh đã qua.

Thực ra lúc đầu ông ta lấy mẹ chỉ vì thấy mẹ một mình ở nơi đất khách quê người không nơi nương tựa, dù có bỏ rơi thì cũng chẳng sợ phiền phức gì. Hồi ấy mẹ quá ngây thơ, mười tám tuổi đã bị ông ta lừa gạt để rồi mang thai, sinh con, sau khi sinh mình ra, mẹ phải nuôi con một mình, một mình chịu đựng mọi nỗi khổ cực.

Trong ký ức về thời thơ ấu nhạt nhòa có hình bóng của người ấy, mỗi lần về nhà đều mua cho mình rất nhiều đồ chơi, có búp bê xinh xắn, có bộ ghép hình, có xe đồ chơi, một túi đồ chơi lạ mắt khiến Kỳ Quyên thích thú reo lên:”Bố thật tốt”. Người đó liền cười và nói:” Tiểu Quyên, bố về nhà rồi, con có nhớ bố không?” Sau đó cúi râu vào mặt Kỳ Quyên. Kỳ Quyên vừa tránh vừa nói:” Ngứa quá”.

Sau này lớn lên, ký ức cong lại cũng chỉ là cảm giác” ngứa” như đâm vào tim ấy.

Đó là kỷ niệm duy nhất mà ông ta dành cho mình khi mình còn nhỏ.

Cái ngày ông ta để lại cho mẹ tờ đơn ly hôn rồi quay người bước đi, Kỳ Quyên mới mười tuổi, cô bé đáng thương đứng dựa người vào cửa gọi cha, vừa khóc nức nở vừa gọi, xin cha đừng đi, nhưng ông ta không thèm quay đầu lại, dặt tay Hứa Chi Hằng và người phụ nữ ấy ra đi.

Từ đó về sau, thế giới của Kỳ Quyên biến đổi hoàn toàn.

Không còn cha nữa.

Sức khỏe của mẹ không tốt, sau khi sinh vì không có người ở bên chăm sóc nên sau này mắc rất nhiều bệnh, tuy vậy mẹ vẫn cố gắng đi làm kiếm tiền nuôi Kỳ Quyên.

Hồi ấy Kỳ Quyên chỉ mong mình lớn thật nhanh, lớn thật nhanh, sau đó có thể đi làm, có thể kiếm tiền để mẹ không vất vả, để mẹ được mặc những bộ quần áo đẹp nhất, được ở trong căn phòng sang trọng nhất, được sống sung sướng.

Kết quả là vào đúng ngày mình hết thời gian thực tập, trở thành luật sư chính thức, đón mẹ về ăn mừng thì...”

Mẹ đã vĩnh viễn rời xa cõi đời.

Kỳ Quyên luôn nghĩ, cuộc đời mình toàn những điều trớ trêu.

Người cha mà hồi nhỏ mình yêu quý nhất sau này trở thành người mình hận nhất. Chị em tốt nhất của mình yêu com trai của người mà mình hận nhất. Cái ngày muốn để mẹ được sống sung sướng thì đúng là ngày mẹ ra đi mãi mãi. Một mình phải chịu đựng nhiều nỗi đau như thế. Đôi lúc cô ấy cảm thấy cuộc sống thật bất công, nhưng điều mình có thể làm được là chấp nhận, chấp nhận và chấp nhận, nếu không thì sẽ thế nào đây? Chết ư? Cho đến tận bây giờ vẫn không có dũng khí để chết, bởi vì..vì muốn mình sống tốt mà mẹ đã hy sinh cả cuộc đời.

Đó là ân tình mà mình vĩnh viễn không thể đền đáp được.

Một giọt nước mắt rơi xuống, vì Kỳ Quyên nằm nghiêng nên nước mắt rơi xuống gối, Lục Song ngồi cạnh mà cũng không nhìn thấy.

“Tôi sẽ sống thật tốt, nếu không thì thật có lỗi với mẹ”. Tay Kỳ Quyên túm lấy ga trải giường, giống như đang tự hứa với mình, cô khẽ nói:” Mơ ước của mẹ là muốn tôi trở thành luật sư, vì vậy tôi sẽ để mẹ thấy con gái của mẹ sẽ không để mẹ thất vọng, không để những khó khăn của mẹ trở nên uổng công vô ích, ít nhất thì cũng phải sống đến sáu mươi tuổi rồi mới đến tìm mẹ”.

Lục Song cười, nhẹ nhàng đặt tay lên vai Kỳ Quyên:” Em nghĩ được như thế là rất đúng, chỉ có sống thật tốt thì mẹ ở trên trời mới yên tâm được.”

Kỳ Quyên cười:” Anh thật là văn vẻ”.

Lục Song nói:” Em quá mạnh mẽ, anh đã chuẩn bị một đồng từ để thuyết phục em, kết quả là không dùng được từ nào, chỉ có thể chọn đại một câu để bày tỏ lòng mình”.

Kỳ Quyên cười:” Anh không cần lo cho em, dù chuyện nhỏ hay lớn một mình em đều gánh vác được, đã quen rồi mà”.

“Em nghĩ được như vậy thật không dễ dàng chút nào. Anh thấy khâm phục em rồi đấy”. Lục Song khẽ cười:” Thấy em phần chân thể này, Vệ Nam chắc sẽ vui lắm”.

Kỳ Quyên “ừ” một tiếng rồi nói:” Anh yêu Nam Nam đúng không?”

Lục Song sờ mũi:” Đúng vậy, em cũng cảm nhận được điều đó à?”

“Cái đuôi sói của anh dài như vậy chẳng nhẽ em lại không nhìn thấy?” Kỳ Quyên khẽ thở dài:” Anh yêu Nam Nam như vậy đúng là may mắn cho nó”.

“Yêu cô ấy cũng là may mắn của anh mà”. Lục Song cười, “Tiếc rằng cô ấy yêu Hứa Chi Hằng”.

Kỳ Quyên im lặng một lúc rồi quay sang nhìn Lục Song và nói:” Anh biết vì sao em ghét Hứa Chi Hằng không?” Thấy Lục Song im lặng không nói gì, Kỳ Quyên nói tiếp:” Em ghét nó không chỉ vì sự xuất hiện của nó đã phá hoại gia đình em mà còn vì... nó đã kế thừa toàn bộ tính xấu của bố nó. Nam Nam không biết rằng, số ảnh của những người con gái mà nó đã quan hệ nhiều đến nỗi có thể mở triển lãm ảnh, lại còn làm cho Tô Mẫn Mẫn có thai phải đi phá, loại người như thế làm sao có thể gửi gắm suốt đời được? Làm sao có thể để... Vệ Nam ngày thơ giống mẹ em, đau khổ suốt đời, liên lụy đến cả đời sau”.

Lục Song chau mày:” Có lẽ đó chỉ là bề ngoài, chắc anh ta không đến nỗi tệ như thế”.

Kỳ Quyên gườm gườm:” Anh lại còn nói hộ cho anh ta”.

Lục Song nhăn nhó nói:” Anh cũng không muốn mà, nhưng anh nghĩ rằng người mà Vệ Nam yêu chắc cũng không xấu xa lắm”.

Kỳ Quyên lạnh lùng nói:” Dù thế nào đi nữa em mong anh đừng từ bỏ Nam Nam, ban đầu em thấy anh chướng mắt nhưng bây giờ lại thấy thuận mắt”.

Lục Song cười:” Nghe lời nói ấy của em anh cảm thấy rất vinh dự”.

“Ừ. Cũng tạm được, không phải là thuận mắt lắm, tạm chấp nhận được thôi”. Kỳ Quyên gật đầu, nói tiếp:” Nam Nam trông thể thôi, thực ra rất dễ bị lừa, chịu khó dỗ dành nó là nó sẽ vẫy đuôi chạy theo...” Kỳ Quyên đang nói bỗng nhiên dừng lại.

Cùng với tiếng đẩy cửa là tiếng bước chân của Vệ Nam với hộp cơm trên tay.

Sau khi nhìn thấy Kỳ Quyên, Vệ Nam vội vứt hộp cơm cho Lục Song rồi căng thẳng bước đến gần giường Kỳ Quyên và hỏi:” Tiểu Quyên, mày tỉnh rồi à?” Vệ Nam đặt tay lên trán Kỳ Quyên kiểm tra nhiệt độ, sau đó nắm chặt tay cô ấy:” Mày thấy khó chịu ở đâu?”

Kỳ Quyên nhìn Lục Song đang cố nhịn cười rồi lạnh lùng nói:” Toàn thân khó chịu”.

“Thế à?... Để tao gọi bác sĩ đến khám cho mày”. Vệ Nam rất lo lắng, đang định chạy đi thì bị Kỳ Quyên kéo lại, “ Thôi, đừng để đám thiên thần áo trắng ấy giày vò tao nữa, giày vò đến nỗi tao sắp gãy xương rồi”.

Thấy sắc mặt Kỳ Quyên bình thường, không có biểu hiện như sáng nay, Vệ Nam nhìn Lục Song với ánh mắt nghi ngờ, Lục Song mỉm cười gật đầu.

Lúc ấy Vệ Nam mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm.

Tối hôm ấy anh Phí Đăng trực đêm, Nguyên Nguyên nói ở lại bệnh viện trông Kỳ Quyên, Vệ Nam bị Lục Song lôi về nhà nghỉ ngơi.

Hai người ở trong căn phòng quen thuộc, Vệ Nam cảm thấy không tự nhiên, cũng không biết nên nói gì với anh ta. Ngược lại, Lục Song lại bình thản thái quá, dường như chưa xảy ra chuyện tử tình hôm ấy, khuôn mặt thản nhiên như xưa.

“Em đi tắm đi, tắm xong ngủ một giấc cho đỡ mệt.. Về đến nhà Lục Song đi thẳng vào phòng ngủ.

Vệ Nam vội nói:” Hay là anh tắm trước đi”.

Lục Song quay đầu, mỉm cười:” Chuyện ấy mà em cũng phải ngại à? Hay là em thích oản tù tì xem ai đi tắm trước?”

Vệ Nam xấu hổ chuồn thẳng vào nhà tắm.

Sau khi tắm giặt, sấy tóc xong, Vệ Nam vào phòng ngủ.

Hôm qua không được ngủ, hôm nay bận rộn suốt ngày, lại còn bị lo lắng, sợ hãi, căng thẳng dày vò đến kiệt sức. Vệ Nam vừa đặt mình xuống giường là ngủ say như chết, đến nỗi tiếng chuông điện thoại với lời hát” mười năm sau, tôi không quen bạn, bạn không quen tôi” kêu hết lần này đến lần khác cũng không biết. Lục Song nhăn nhó đập cửa phòng ngủ của Vệ Nam.

Vệ Nam ôm chặt gối ôm, trông rất giống con gấu mèo, tư thế nằm ngủ chẳng lịch sự chút nào.

Lục Song cười không ra tiếng, xem ra hôm ngủ cùng cô ấy, cô ấy đã “ hạn chế” lắm rồi đấy, chỉ giờ móng vuốt kiểm tra sức khỏe mình, không treo ngược người mình lên đã là nể mặt lắm rồi.

Lục Song đến bên giường, giằng gối ôm của Vệ Nam ra, để cô ấy nằm gọi găng rồi đắp chăn cho cô ấy.

Lục Song cầm điện thoại ra ngoài, nhìn màn hình thì thấy là số lạ.

Điện thoại quốc tế, lẽ nào là... Hứa Chi Hằng?

41. Chương 34: Chỉ Là Một Giấc Mơ

Lục Song chau mày, vội vàng nghe điện thoại.

Ngoài dự đoán, đầu dây bên kia vang lên giọng nói dịu dàng của một cô gái:” Nam Nam ỉn, sao lâu như vậy mà không nhắc máy, không phải mày lại ngủ say như chết rồi đấy chứ?”

Lục Song thở phào nhẹ nhõm vì không phải là điện thoại của Hứa Chi Hằng, anh mỉm cười và nói:” Tiêu Tinh à? Chào em”.

Đầu dây bên kia ngập ngừng, một lúc sau mới nói:” Nam Nam ỉn, mày đừng bóp họng giả giọng con trai để lừa tao nữa, khó nghe quá”.

Lục Song sờ mũi:” Khó nghe lắm sao? Anh thấy giọng nói của anh rất hay mà?”

Tiêu Tinh im lặng một lúc lâu rồi mới run rẩy nói:” Anh... anh là?”

Lục Song khẽ cười:”Ừ. Anh là Lục Song, bạn của Vệ Nam, lần trước anh em mình đã gặp nhau ở buổi họp lớp”.

“Ồ... Sao điện thoại của nó lại ở chỗ anh?”

“Đúng như em đã dự đoán, cô ấy ngủ say hơn lợn chết, anh đành phải nghe máy hộ cô ấy”.

Tiêu Tinh im lặng một lúc rồi nói:” Nam Nam... tư tưởng thật thoáng... chưa gì đã sống chung rồi”.

Lục Song cười, không giải thích gì mà chuyển chủ đề nói chuyện:” Em gọi điện cho cô ấy có chuyện gì không? Anh sẽ chuyển lời cho”.

“Vâng, vậy anh nói với nó tháng sau em kết hôn, nếu nó có thời gian thì sang đây làm phù dâu cho em”.

“... Kết hôn?” Lục Song ngạc nhiên hỏi.

Tiêu Tinh cười:” Vâng, kết hôn”.

Sau khi cúp điện thoại, Lục Song đặt điện thoại cạnh đầu giường Vệ Nam, anh càng nghĩ càng thấy khó hiểu.

Giọng nói của Tiêu Tinh không chút biểu cảm, chính vì vậy Lục Song mới thấy lạ. Thông thường mà nói kết hôn là chuyện lớn, chỉ ít thì khi gọi điện thoại cho mọi người cũng phải vui vẻ chứ? Nhưng giọng Tiêu Tinh bình thản như kiểu” em muốn ăn cơm”, cứ như đó là chuyện của người khác, không phải chuyện của mình.

- Không phải là cô ấy xảy ra chuyện gì chứ?

Lục Song thở dài, lầu bàu với Vệ Nam đang ngủ say không biết trời đất gì:” Có nhiều chị em cũng thật phiền phức”.

Tuy miệng thì kêu ca vậy nhưng vẫn phải cố nhẫn nhịn giúp cô ấy giải quyết những chuyện lặt vặt này. Lục Song thấy mình nên đeo tấm biển có chữ” tình tiên” trước ngực, sau đó đi chu du thiên hạ để mọi người nhìn thấy mà ngưỡng mộ.

Sau khi vào phòng ngủ, Lục Song online tìm Chu Phóng, dùng một bữa đồ nướng để lấy được số điện thoại của Tiêu Phàm từ tay Chu Phóng mặt dày mày dạn. Lục Song gọi điện thoại, đầu dây bên kia vang lên giọng nói lạnh như băng:” Xin hỏi ai đấy ạ?”

Lục Song nghiêm túc nói:” Luật sư Tiêu Phàm à? Tôi là Lục Song, có chuyện nghiêm trọng cần gặp anh nói chuyện”.

“Xin lỗi, bây giờ không phải là giờ làm việc của tôi. Gần đây tôi không nhận vụ án, xin lỗi”. Giọng nói lạnh lùng, quả không hổ danh là” mặt sắt núi băng” trong giới luật sư.

Lục Song mỉm cười:” Chuyện này có liên quan đến Tiêu Tinh em họ anh”.

Sau khi đến quán cà phê đã hẹn, Lục Song nhìn thấy nhìn đàn ông đang ngồi trong góc khuất với vẻ mặt lạnh lùng nhăn nhó lắc lắc cái cốc trên tay.

Lục Song đi về phía anh ta, lịch sự bắt chuyện:” Xin lỗi, vì tắc đường nên đến muộn”.

Tiêu Phàm ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lục Song từ đầu đến chân rồi nói:” Đi thẳng vào vấn đề đi, em gái tôi làm sao?”

Lục Song mỉm cười rồi bình thản nói:” Tiêu Tinh bảo bạn tôi ra nước ngoài làm phù dâu cho cô ấy. Tôi muốn hỏi anh một số chi tiết về hôn lễ của cô ấy để còn chuẩn bị trước”.

“Hôn lễ?” Tiêu Phàm chau mày:” Hôn lễ gì cơ?”

Lục Song ngạc nhiên nói:” Tiêu Tinh kết hôn, anh không biết à?”

Tiêu Phàm nhú mày:” Sau khi ra nước ngoài nó rất ít liên lạc với tôi, chỉ nói là bạn học, cụ thể thế nào tôi cũng không biết”.

Lục Song cười:” Anh làm anh trai kiểu gì vậy?”

Tiêu Phàm tỏ vẻ khó chịu:” Tôi làm anh kiểu gì, không cần cậu phải hỏi?”

Lục Song nhún vai:” Thôi được, ngại vàng dành cho người anh tôi tệ nhất nhường lại cho anh”.

Tiêu Phàm nhìn Lục Song, gọi điện thoại rồi lạnh lùng nói:” Tiêu Tinh, em kết hôn với ai? Thẩm gì cơ? Quân Tắc hay Quân Trắc em cũng không phân biệt được à?” Tiêu Phàm hừ một cái rồi bắt đầu mắng em gái:” Đến cái tên cũng không nhớ rõ mà cũng đòi kết hôn? Em muốn lấy chồng đến thế rồi cơ à? Chẳng

phải là mới tốt nghiệp đại học sao, hai mốt tuổi có sớm không? Em muốn kết hôn? Tự nguyện? Được lắm". Sau khi cúp máy, Tiêu Phàm lăm lăm nhìn Lục Song thì thấy anh ta đang cười.

Tiêu Phàm chau mày: "Buồn cười lắm sao?"

Lục Song lắc đầu rồi nhún nhó nói: "Tôi thấy có em gái đúng là chuyện thú vị..."

Nhìn bóng anh ta biến mất trong nháy mắt, Lục Song vừa cười vừa sờ mũi, xem ra những người làm anh đều quan tâm đến em gái, chỉ có điều cách thể hiện không giống nhau mà thôi. Sau này Lục Đan kết hôn mình sẽ trở thành bác.

Sau khi về đến nhà, Lục Song lên mạng tìm hiểu thông tin về nhà họ Tiêu. Nhân tiện điều tra luôn về gia cảnh của Thẩm Quân Tắc, nhìn thông tin trên màn hình, Lục Song nhún nhó day huyệt thái dương.

Hai người chị em này của Vệ Nam không đơn giản chút nào. Một người là Kỳ Quyên từ nhỏ không có cha không nói làm gì, bây giờ mẹ cũng ra đi, lại còn nằm dở sống dở chết trong bệnh viện, băng bó khắp người. Một người là Tiêu Tinh, gia đình rất phức tạp. Ông nội là người nổi tiếng trong giới doanh nghiệp. Trước lúc lâm chung đã chia đều gia sản cho hai người con trai. Bố Tiêu Tinh kinh doanh bất động sản, gần đây việc làm ăn có vấn đề suýt nữa thì phá sản, tên ọ Thẩm nhân cơ hội ấy nhảy vào chiếm một phần cổ phần của bố Tiêu Tinh, nhân tiện chiếm luôn cả Tiêu Tinh – đúng là đồ vô liêm sỉ.

Vệ Nam rất trân trọng tình cảm giữa ba người, vụ tai nạn của Kỳ Quyên đã khiến cô ấy kiệt sức rồi, bây giờ lại thêm chuyện Tiêu Tinh đột nhiên kết hôn, cô ấy không ngã gục mới là lạ.

Lục Song mỉm cười, nhìn Vệ Nam đang say sưa ngủ, nói một mình: "Hãy để anh gánh vác giúp em. Đại ơn đại đức của anh sau này em nhớ phải trả đấy nhé!"

Thời gian trôi đi thật nhanh.

Vết thương của Kỳ Quyên mau chóng hồi phục.

Vì ngực đau nên Kỳ Quyên không được vận động nhiều, chỉ có thể chui trong chăn xem ti vi. Kỳ Quyên thấy xem ti vi rất nhàm chán nên nhờ Vệ Nam mang laptop đến. Vừa ra khỏi cửa, Lục Song đã ghé vào tai Vệ Nam thì thầm: "Em yên tâm mang laptop đến để cô ấy xem phim bạo lực sao? Nhờ cô ấy kích động lại lên cơn xé băng trước ngực thì làm thế nào?" Không phải là Lục Song nghĩ nhiều mà quả thực ấn tượng về hôm Kỳ Quyên đập ngực thùm thụp xé tan băng trước ngực như một người điên quá sâu sắc. Vệ Nam cũng nghĩ lại cảnh tượng hãi hùng hôm ấy, không khỏi rùng mình, sau khi bàn bạc với Lục Song, thay vào đó là những bộ phim hoạt hình nhẹ nhàng.

Sau khi mang laptop đến, Kỳ Quyên vừa ngồi trên giường gặm táo vừa xem phim hoạt hình thám tử Conan. Mỗi lần xem Conan phá án, cô ấy lại gườm gườm gặm một miếng táo thật to và nói: "Thật ấu trĩ", sau đó lại chăm chú xem tập tiếp theo.

Tuy Kỳ Quyên có biệt danh là "sư tử cái", nhưng Lục Song thấy có lẽ "sư tử cái" cũng có mặt đáng yêu và trong sáng.

Chuyện Tiêu Tinh kết hôn, Lục Song tạm thời không nói cho Vệ Nam và Kỳ Quyên biết. Một là sợ Vệ Nam biết sẽ gục ngã vì áp lực quá lớn. Hai là sợ Kỳ Quyên sẽ kích động rồi bệnh nặng thêm.

Sau nhiều lần trao đổi với Tiêu Phàm, cuối cùng Lục Song cũng biết thông tin Tiêu Tinh kết hôn không phải vì gia đình ép buộc mà là tự nguyện. Điều kiện của chồng tương lai rất tốt. Lục Song thở phào nhẹ nhõm, giúp Vệ Nam làm thủ tục xuất ngoại.

Sáng sớm hôm ấy, Vệ Nam vừa ngủ dậy thì nhận được điện thoại của Tiêu Tinh.

"Nam Nam, mày nhớ gọi Kỳ Quyên sang đây cùng tao nhé. Tao gọi điện cho nó mà không được. Tao hỏi anh ấy rồi, hai phù dâu cũng được". Tiêu Tinh nói xong liền cúp máy luôn, Vệ Nam chẳng hiểu gì cả, cô dụi mắt rồi lầu bàu: "Mơ kiểu gì vậy, linh ta linh tinh, câu trước câu sau chẳng liên quan gì đến nhau cả, lại còn phù dâu". Sau đó cô nằm xuống ngủ tiếp.

Lục Song vào phòng ngủ, lôi Vệ Nam ra khỏi chăn và nói: "Mau đi rửa mặt đi, muộn rồi đấy".

Vệ Nam dờ người ra: "Anh... tại sao anh vào phòng ngủ của con gái mà không gõ cửa?"

Lục Song nhíu mày:” Nếu gõ cửa có thể đánh thức em dậy thì anh nguyện gõ một trăm lần”.

Vệ Nam xấu hổ đỏ cả mặt, lồm cồm bò dậy, phi thẳng vào phòng vệ sinh rửa mặt, như kiểu có người cầm roi quát vào mông vậy.

Lục Song liếc nhìn chiếc điện thoại trên giường, màn hình hiện lên cuộc gọi của Tiêu Tinh.

Hai người đang ăn sáng, bỗng nhiên Lục Song khẽ nói:” Anh có chuyện muốn nói với em”.

Thấy Lục Song có vẻ rất nghiêm túc, Vệ Nam sợ anh ta lại tỏ tình, nói những lời khiến người ta đau đầu nên vội cúi đầu gặm bánh mì, phòng mồm trợn mắt nói:”Đang ăn cơm, những chuyện khác tạm gác sang một bên”.

Kết quả Lục Song tạm gác lại nhưng Tiêu Tinh không chịu, lại gọi điện sang.

Vệ Nam vừa nuốt bánh mì liền nghe điện thoại luôn, kết quả là đầu dây bên kia vừa nói, cô ấy đã bị nghẹn, trợn tròn mắt nhìn Lục Song, đáng vẻ ấy khiến Lục Song không nhịn được cười phá lên, vội đưa cho Vệ Nam cốc nước rồi khẽ nói:” Đừng xúc động, anh chụp ảnh cho em”.

Vừa nói vừa rút điện thoại chụp cảnh tượng Vệ Nam ngồi như pho tượng không nói được lời nào.

Vệ Nam lườm cho anh ta một cái, uống một ngụm nước, ho sặc sụa vài tiếng rồi vỗ ngực lấy giọng, hào hứng nói:” Tiêu Tinh, con ranh, cuối cùng cũng chịu liên lạc với tao. Đột nhiên gọi điện thoại cho tao làm tao cứ tưởng mày là người chết sống lại”. Niềm vui chưa kịp bộc lộ hết, bỗng nhiên nụ cười trên mặt Vệ Nam vụt tắt, sa sầm mặt mày, nhăn nhó nói:” Kết hôn?”

Lục Song lo lắng nhìn về phía Vệ Nam, chỉ thấy cô ấy đập bàn rồi nhảy dựng lên:” Mày kết hôn cái nỗi gì? Mới hai một tuổi đầu, chẳng phải vẫn đang đi học sao? Ồ, bố mày bảo mày kết hôn là mày kết hôn à? Sao ông ta không tự kết hôn đi?” Đường như bên ấy cúp máy, Vệ Nam tức tối ngồi phịch xuống ghế, vút điện thoại xuống bàn đánh” đập” một cái, trợn mắt nhìn Lục Song, quát tháo:” Con ranh ấy dám cúp điện thoại”.

Lục Song khẽ ho một tiếng:” Chuyện anh muốn nói với em chính là chuyện Tiêu Tinh kết hôn”.

Vệ Nam lại đập bàn, mắt trợn trừng quát tháo với Lục Song:” Anh nói cái gì?”

Lục Song sớm biết cô ấy sẽ phản ứng như thế, nghe nói có lần tức giận tột đỉnh cô ấy đã đập gãy bàn ăn ở nhà ăn, còn phải đền tiền, được học sinh trường T ca tụng. Lúc Vệ Nam lên cơn không thua kém Kỳ Quyên chút nào... Lục Song sờ mũi, nhăn nhó nói:” Tiêu Tinh gọi điện thoại cách đây lâu rồi. Cô ấy nói tháng sau kết hôn”.

“Vì sao anh không nói cho em biết, còn cố ý giấu em”. Vệ Nam gườm gườm nhìn Lục Song đầy phẫn nộ.

Lục Song im lặng một lúc rồi mỉm cười:” Lúc ấy Kỳ Quyên vừa mới bị tai nạn, em ở bệnh viện trông cô ấy hai ngày một đêm, vừa về đến nhà là ngủ say như chết, anh không dám đánh thức em”.

Đột nhiên giọng nói của Vệ Nam nhẹ nhàng hẳn đi, cô cúi đầu nói:” Thế... sau đó thì sao?”

Lục Song dịu dàng nói:” Về sau em bận thi cử, lại phải chăm sóc Kỳ Quyên, anh sợ gây áp lực cho em nên tạm thời giấu em”.

“Tuần trước em thi xong rồi mà”.

“Sau khi thi em giúp Kỳ Quyên lo hậu sự cho mẹ cô ấy. Thấy em khóc trước mộ, anh không nhẫn tâm nói cho em biết”. Lục Song ngừng một lát rồi khẽ nói:” Anh đã liên lạc với Tiêu Tinh mấy lần rồi, đúng là cô ấy tự nguyện kết hôn. Chồng cô ấy tên là Thẩm Quân Tắc, điều kiện rất tốt. Em đừng lo lắng, mấy ngày nữa sẽ lấy được visa, lúc ấy em sang Mỹ thăm cô ấy”.

“Vệ Nam lặng lẽ ngồi xuống ghế, Lục Song cũng không nói thêm gì.

Một lúc sau, Vệ Nam khẽ hỏi:” Anh giúp em làm visa à?”

Lục Song gật đầu:” Ừ, anh nhờ bạn đại học làm giúp”.

Vệ Nam cúi gằm mặt xuống, không dám nhìn thẳng vào mặt anh ấy.

Bỗng nhiên cảm thấy không thể tha thứ cho mình vì đã vô duyên vô cớ nổi nóng với anh ấy.

Rõ ràng biết anh ấy chỉ muốn tốt cho mình, rõ ràng anh đã sẵn lòng chịu đựng bao điều, đã làm biết bao nhiêu điều vì mình, nhưng vẫn không thể kìm nén được, vẫn gào lên với anh ấy, nổi nóng với anh ấy. Con người chỉ biết lợi dụng sự dịu dàng của anh ấy mà vẫn thấy thanh thản như mình có phải đã bỏ ỉn đến mức không có thuốc chữa không? Khi Kỳ Quyên xảy ra chuyện, nếu không có anh ấy ở bên thì Vệ Nam không dám tưởng tượng mình sẽ vất vả thế nào, cuối cùng tiền phí cũng phải vay của bạn anh ấy, thậm chí việc chôn cất cho mẹ Kỳ Quyên anh ấy cũng giúp, khi mình khóc trước mộ anh ấy cũng đứng bên cạnh mình.

Có lẽ vì anh ấy đã ở bên mình quá lâu nên Vệ Nam nghĩ rằng dù có xảy ra bất kỳ chuyện gì anh ấy cũng sẽ ở bên mình, không rời xa mình, Vì vậy mỗi lần muốn khóc thật to, muốn chia sẻ niềm vui, muốn trút bỏ bực dọc, người đầu tiên mà Vệ Nam nghĩ đến chính là anh ấy - bởi anh ấy chưa bao giờ rời xa mình.

Cũng chính vì như vậy mà Vệ Nam đã quen với việc có anh ấy ở bên

“Lục Song... xin lỗi anh, em không nên nổi nóng với anh”. Vệ Nam khẽ nói.

Lục Song cười, nụ cười dịu dàng, quen thuộc, lời nói pha chút hài hước: “Không sao, anh rất vinh dự được làm cái thùng trút giận của em. Thực ra anh mong em đâm cho anh hai quả hơn”.

Vệ Nam đỏ khốc đỏ cười nhìn khuôn mặt nhe nhếch của anh ta, không viết nên đâm anh ta hay đâm mình nữa.

Bỗng nhiên Lục Song nói: “Thực ra trước mặt Hứa Chi Hằng em chưa bao giờ bộc lộ đúng con người mình, cũng chưa bao giờ dám nổi nóng với cậu ta, đúng không?”

Vệ Nam im lặng.

“Bởi vì... cậu ta là giấc mộng trong lòng em?”

Bỗng nhiên Vệ Nam thấy sống mũi cay cay.

Cô ấy biết đó là giấc mơ.

Một giấc mơ đẹp đã chôn sâu tận đáy lòng. Cô ấy biết rằng giấc mơ thường rất ngắn ngủi, sẽ không có kết cục gì, vì vậy từ khi giấc mơ ấy mới bắt đầu đã cố gắng hết sức để trân trọng nó.

Luôn luôn biểu hiện những mặt tốt nhất trước Hứa Chi Hằng, buồn không dám nói, tức không dám nổi nóng, mỗi lần hẹn hò với anh ấy thường đứng trước gương trang điểm rất kỹ, lúc nào cũng mỉm cười với anh ấy, coi mỗi ngày ở bên anh ấy như ngày tận thế vậy, hy vọng từng phút từng giây trôi qua thật hạnh phúc, như vậy sau khi tỉnh mộng sẽ có những hồi ức dài nhất, đẹp nhất, quý giá nhất.

Chưa bao giờ dám biểu hiện đúng con người mình, chưa bao giờ dám nổi cáu trước mặt anh ấy, lúc nào cũng mỉm cười dịu dàng – Như vậy chẳng phải là tất cả những gì tốt đẹp mà hai người có đều là giả tạo sao?

Câu nói ấy của Lục Song như sét đánh bên tai, khiến Vệ Nam hoảng hốt không biết nói gì.

Thì ra bấy lâu nay, sự cố chấp của bản thân với Hứa Chi Hằng chỉ vì giấc mộng không thể thực hiện được.

Thì ra cái gọi là tình yêu mà mình dành cho anh ấy đến cả việc chia sẻ niềm vui và nỗi buồn cũng không làm được.

Hai người hiểu nhau bao nhiêu, có thể làm cho nhau bao nhiêu? Mỗi tình ấy giống như tòa lâu đài trên không mà hai người cùng xây nên. Đẹp nhưng dễ vỡ. Gia đình phản đối thì sao chứ, hoàn cảnh không tốt thì sao chứ, chính ta sống cuộc sống của mình, vì sao phải cố tìm cho mình bao lý do để trốn tránh, ngay cả dũng khí thử tiến một bước cũng không có?

Phải từ lâu anh ấy đã biết rằng bất luận về tính cách hay cách sống, hai người đều không thể bù trừ cho nhau, vì vậy mới cố gắng trân trọng khoảng thời gian ngắn ngủi bên nhau, để lại hồi ức đẹp đẽ, khắc cốt ghi tâm.

Sau đó anh ấy quay người bước đi như vừa hoàn thành xong nhiệm vụ.

Phải chăng điều ấy đồng nghĩa với việc có hồi ức ấy là đã đủ lắm rồi? Vệ Nam im lặng một lúc rất lâu rồi khẽ mỉm cười với Lục Song.

“Em biết nên làm thế nào rồi, cảm ơn anh đã nhắc nhở.”

Lục Song mỉm cười: “Em có tâm trạng gì đều bộc lộ trước mặt anh, anh cảm thấy rất vui. Bởi vì anh thích con người thật của em. Trước mặt anh, em không cần đeo mặt nạ”.

Sau đó hai người không nói gì, Lục Song cúi người nhẹ nhàng vỗ vào vai Vệ Nam: “Anh đói, đi làm chút gì ăn.” Sau đó anh ấy đi vào bếp, đạo tặc dễ làm món sườn sào chua ngọt.

Vệ Nam ngẩng đầu, nhìn anh ấy tất bật nấu nướng, mắt nhìn không rời, lâu đến nỗi cảm thấy mắt cay cay. Đến khi mùi thơm lan tỏa khắp phòng, Vệ Nam mới nhận ra rằng Lục Song làm món sườn sào chua ngọt rất thơm, thơm hơn cả món sườn mẹ làm. Có lẽ anh ấy đã làm thử rất nhiều lần.

Phần 6 Hồi kết

Lục Song, người con trai lặng lẽ làm biết bao điều vì mình, luôn ở bên chờ đợi mình, quan tâm, chiều chuộng mình. Cảm giác mình dành cho anh ấy từ bất an, áy náy, đau lòng đến bây giờ là không nở rời xa. Phải chăng con tim đã bắt đầu dao động, bắt đầu học cách yêu anh ấy?

42. Chương 35: Hôn Lễ Của Tiêu Tinh

Vì vết thương của Kỳ Quyên chưa lành nên Vệ Nam không dám nói cho cô ấy biết chuyện Tiêu Tinh kết hôn. Dù là người bình tĩnh như mình, khi nghe tin ấy cũng bất ngờ, hoảng hốt là Kỳ Quyên, sức khỏe như thế, không thể chịu được áp lực quá lớn.

Nhiều ngày sau, khi tâm trạng bắt đầu ổn định, Vệ Nam hỏi Lục Song về tình hình của Tiêu Tinh.

“Cô ấy kết hôn với ai?”

“Thẩm Quân Tắc, người xuất sắc nhất trong gia tộc họ Thẩm, trẻ tuổi năng động. Anh nói chuyện với anh trai Tiêu Tinh rồi, anh ấy nói Tiêu Tinh tự nguyện kết hôn, muốn ngăn cũng không ngăn được”. Lục Song nói rất trôi chảy, cứ như là đã chuẩn bị từ trước vậy.

“Không thể nào”. Vệ Nam nhíu mày: “Từ nhỏ Tiêu Tinh đã không thích kiểu gia đình như thế, làm sao lại kết hôn với công tử họ Thẩm?”

Lục Song ngẩng đầu nhìn cô ấy, mỉm cười và nói: “Có lẽ, Tiêu Tinh đã yêu người ấy”.

“Đùa à, cái tên Thẩm Quân Tắc, nghe đã thấy giống sói đội lột cừu rồi”.

Lục Song cười và nói: “Thế em thấy Lục Song nghe giống gì?”

Vệ Nam nuốt nước bọt, một lúc sau mới nhe răng cười bí hiểm, xoa cằm và nói: “Lục Song à, nghe cũng thấy rất quân tử”.

“Ồ...” Lục Song kéo dài câu nói ấy một lúc rồi mới nói tiếp: “Phán đoán của em thật chuẩn xác”.

Vệ Nam nói tiếp: “Vâng, anh rất quân tử, nếu cho thêm một từ phía trước thì sẽ càng chuẩn xác hơn”.

Lục Song cười và hỏi: “Thêm gì cơ?”

Vệ Nam nhún vai: “Ngụy”.

Lúc nhàn rồi vẫn đầu khẩu như trước đây, chòng ghẹo nhau, nhưng Vệ Nam thấy có chút gì đó khác biệt. Bắt đầu từ cái đêm anh ấy say rượu tổ tình đã khác rồi. Bây giờ mình vẫn mặt dày mày dạn ở nhà anh ấy, phải chăng đã dần vứt bỏ những ý nghĩ cố chấp, thử tiếp nhận rồi chẳng? Hay nói cách khác mình đang viện cớ để làm tê liệt bản thân, chỉ vì không muốn mất đi chỗ dựa duy nhất khi mình cần sự giúp đỡ nhất? Vệ Nam không còn tâm trạng để nghĩ đến những chuyện phức tạp này nữa, hôn lễ của Tiêu Tinh ngày càng đến gần khiến mọi thứ cũng tất bật cả lên.

Từ nhỏ Vệ Nam chưa đi xa bao giờ, lần xuất ngoại này cũng là lần đầu tiên xa nhà, khó tránh khỏi bố mẹ không yên tâm. Vừa nói ý định ra nước ngoài, mẹ đã đập bàn rồi nói lớn: “Một mình con ra nước ngoài, chẳng may lạc đường thì làm thế nào?”

Lục Song ngồi cạnh cười thầm, thì ra thói quen đập bàn khi tức giận của Vệ Nam là do di truyền.

Vệ Nam nhăn nhó nói: “Mẹ, con lớn thế này rồi lạc đường sao được? Hơn nữa Tiêu Tinh sẽ ra sân bay đón con mà”.

Mẹ Vệ Nam vẫn chưa yên tâm: “Ngày trước con đi mua rau cũng bị lạc, lần này sang tận bán cầu bên kia, cho dù không lạc đường thì vấn đề ăn ở cũng là vấn đề lớn”.

Cuối cùng lại là Lục Song đứng ra giảng hòa tranh chấp giữa hai mẹ con: “Cô cứ yên tâm ạ, cháu sẽ đi cùng Vệ Nam. Cháu đã nói qua với bố mẹ, bố mẹ cháu cũng đồng ý rồi ạ”.

Vừa nghe Lục Song nói vậy mẹ Vệ Nam yên tâm ngay, cười tí mắt: “Thế à, nếu có cháu cùng đi thì Nam Nam đi đâu cô cũng yên tâm”.

Sau đó mẹ quay sang nói chuyện với bố như không có chuyện gì xảy ra vậy.

Thực ra khi nghe Lục Song nói vậy Vệ Nam cảm thấy rất ngạc nhiên, thấy mẹ nghe xong đồng ý luôn lại càng ngạc nhiên hơn. Khi quay sang thấy anh mỉm cười thản nhiên, lại thấy khó chịu đến nỗi không thể cất thành lời – Nên dùng lời nào để biểu lộ tâm trạng lúc này đây? Cảm động vì anh ấy không rời xa mình chẳng? Hay là yên tâm vì anh ấy ở bên? Bất luận thế nào, khi thấy anh ấy nói những lời ấy mà nhẹ tựa lông hồng, Vệ Nam chỉ có thể nắm chặt tay, hít một hơi thật sâu rồi mỉm cười và nói: “Cảm ơn anh”.

Tuy đã nói câu ấy rất nhiều lần nhưng Vệ Nam không tìm được lời nào hay hơn. Có lẽ sau khi những chuyện vặt vãnh này kết thúc, mình nên dùng hành động thực tế để bày tỏ lòng biết ơn đối với anh ấy.

Sau khi lên máy bay, Vệ Nam sợ mình say xe, say tàu lại say cả máy bay nên vừa ngồi xuống ghế là nhắm chặt mắt. Lục Song ngồi cạnh dịu dàng đặt tay lên tay cô để cô cảm thấy yên tâm. Vệ Nam lo lắng chờ máy bay cất cánh, kết quả là máy bay từ từ bay lên không trung, Vệ Nam không thấy có gì bất ổn. Thế là yên tâm mở mắt ra, khẽ cười: “Không ngờ em lại không say máy bay. Lẽ nào kiếp trước là người chim?” Thấy Lục Song không có phản ứng gì, Vệ Nam quay sang nhìn, thì ra anh đã ngủ rồi.

Lúc Vệ Nam quay sang nhìn, Lục Song dựa đầu vào vai cô rất tự nhiên. Vệ Nam chờ người ra, thấy anh ngủ ngon, không muốn làm phiền, chỉ có thể thả lỏng người để anh ngủ thoải mái hơn. Nhịp thở đều đều của Lục Song phả vào tai, đoạn tóc mới dài ra rủ xuống, nhẹ nhàng chảy vào cổ, cảm giác ngứa ngứa khiến Vệ Nam thấy hơi khó chịu, chỉ có thể hít thở thật sâu để quên đi nhịp tim đập không theo quy luật.

Vệ Nam không nhận ra bản chất xấu xa của Lục Song vì vậy vẫn duỗi thẳng vai cho anh ta dựa, Lục Song được voi đòi tiên, ngã thẳng vào lòng Vệ Nam.

Động tác này của Lục Song khiến Vệ Nam hơi hốt hoảng, nhưng cô không hề nghĩ theo hướng tiêu cực là “thực ra anh ta đang lợi dụng mình” mà vội vàng đỡ đầu anh ta dậy khiến ông lão bên cạnh nhìn cô với “ánh mắt hiền từ” như kiểu rất hiểu tình cảm ân ái giữa đôi vợ chồng trẻ, ánh mắt khiến Vệ Nam nổi da gà.

Đến New York, cuối cùng Lục Song cũng “tỉnh” lại, mỉm cười nói với Vệ Nam: “Đã đến rồi cơ à, nhanh nhĩ?”

Những mấy tiếng đồng hồ liền mà bảo nhanh? Vệ Nam nhăn nhó xoay cổ, xoa mồ hôi trong lòng bàn tay rồi khẽ “ừ” một tiếng: “Anh ngủ ngon không?”

“Rất ngon” Lục Song vươn mình đứng dậy, thản nhiên nói: “Đi thôi, ngồi ngây ra đấy làm gì”.

Sau đó dắt tay Vệ Nam ra ngoài. Vệ Nam dắt tay hai lần không được đành để cho anh ta dắt đi – Đóng giả làm người yêu gạt Tiêu Tinh vậy.

Nào ngờ Lục Song được voi đòi tiên, nắm chặt tay Vệ Nam.

Dắt thì dắt, nắm thì nắm. Tuy anh ấy có ý tốt muốn an ủi mình nhưng Vệ Nam vẫn thấy khi bàn tay ấm áp của anh ấy luôn qua kẽ tay, cảm giác tim đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Tiêu Tinh đang đứng chờ ở sân bay, cô ấy mặc bộ váy trắng, vẫn giản dị, thuần khiết như ngày nào.

Hai người vừa nhìn thấy nhau, Tiêu Tinh vội hét lên: “Nam Nam!”

“Tiêu Tinh!”

“Nhớ mày chết đi được”.

“Tao cũng thế”.

Hai người không thềm để ý đến ánh mắt ngạc nhiên của những người xung quanh, chạy lại ôm nhau, vì điều đi giày cao gót nên khi chạy trông giống như những chú thỏ đang chạy trốn.

Nhân cơ hội ấy Vệ Nam vung tay Lục Song ra, Lục Song mỉm cười rồi bước đến trước mặt Tiêu Tinh: “Chào em. Anh là Lục Song”.

Tiêu Tinh bỏ Vệ Nam ra, bắt tay Lục Song, cười tí mắt nhìn Lục Song rồi nói: “Bạn trai của Nam Nam à? Cuối cùng cũng không phải là bạn của anh trai nữa”.

Lục Song gật đầu: “Ừ, tình hữu nghị giữa anh và Vệ Nam đã tiến triển thêm một bước, cuối cùng có thể ‘nhảy qua’ cả anh trai cô ấy”.

Tiêu Tinh cười toe toét: “Anh thật hài hước”.

Lục Song nói: “Thường thôi”.

Tiêu Tinh ghé sát vào tai Vệ Nam và nói: “Anh ta thú vị đấy chứ”.

Vệ Nam nhìn bầu trời ở đằng xa với ánh mắt bi thương và nói: “Ừ, vô cùng thú vị”.

Chú rể Thẩm Quân Tắc không xuất hiện, Tiêu Tinh nói việc kinh doanh của anh ta rất bận, không có thời gian rảnh rỗi. Tiêu Tinh nói chuyện mà mặt không chút biểu cảm, tỏ vẻ bất cần, dường như đang nói về người lạ vậy. Vệ Nam nhìn cô ấy nhưng không nói gì.

Tiêu Tinh dắt Vệ Nam đến nhà mới, thăm quan một vòng, căn nhà được thiết kế sang trọng, chiếc giường ngoại cỡ khiến Vệ Nam cười không được tự nhiên chút nào. Nghĩ đến tác dụng của chiếc giường, Tiêu Tinh cũng thấy khó xử, sờ đầu gối tai rồi nói: “Chiếc giường này là do mẹ anh ta chọn. Mẹ anh ta muốn bé cháu thật sớm. Tối nay chúng ta ngủ ở đây nhé”.

Vệ Nam gượng cười: “Thế sao được, tao với mày ngủ ở đây cũng không sinh được cháu”.

Tiêu Tinh cốc cho Vệ Nam một cái và nói: “Đồ quỷ háo sắc”.

Vệ Nam cười và nói: “Chiếc giường này là để cho mày và chú rể đông phòng hoa chúc mà”.

Tiêu Tinh nhếch mép: “Cái đó không quan trọng, tao sẽ không gì đó, gì đó... với anh ta đâu”.

Vệ Nam nắm lấy tay Tiêu Tinh rồi nghiêm túc nói: “Có thật là mày tự nguyện không?”

Tiêu Tinh im lặng một lúc lâu, sau đó bước đến cửa sổ, nhìn chiếc bong in trên cửa sổ rồi mỉm cười: “Đúng là tao tự nguyện lấy anh ta. Đối với tao, lấy anh ta là lựa chọn hoàn hảo nhất”.

Vệ Nam sa sầm mặt xuống: “Tao biết ngay mày có nỗi khổ khó nói mà, mày còn trẻ thế này, phải tìm người mình yêu...”

Tiêu Tinh ngắt lời Vệ Nam: “Thực ra tao rất ghen tỵ với mày, có thể gặp được người mình yêu thật không dễ dàng chút nào. Mày yêu Hứa Chi Hằng lâu như vậy, tao muốn yêu ai cũng không yêu được. Tao thấy tình yêu thật mơ hồ”.

Vệ Nam cố tình lờ đi những lời nói có liên quan đến Hứa Chi Hằng, cô khề nói: “Có lẽ duyên phận của mày vẫn chưa tới”.

“Đối với tao những thứ ấy không quan trọng”. Tiêu Tinh cười: “Lấy anh ta, một là có thể giải quyết khó khăn của gia đình tao, hai là anh ta đã đồng ý cho tao tiếp tục học vẽ”. Tiêu Tinh quay người lại, nhìn Vệ Nam và nói: “Tao lớn lên ở nhà họ Tiêu, phải biết đền đáp công ơn nuôi dưỡng, đúng không? Bây giờ nhà

học Tiêu gặp khó khăn, tao có thể giúp được chút gì đó cũng tốt. Hơn nữa có thể theo học học viện mỹ thuật, thực sự tao cảm thấy rất vui”.

“Vì vậy mày đã đánh đổi hạnh phúc của mình?”

“Đối với tao, đó chính là hạnh phúc”. Tiêu Tinh ngừng một lát rồi khẽ nói: “Giống như Tiểu Quyên vậy, mẹ nó được sống sung sướng là niềm hạnh phúc của nó”.

Tuy quan niệm về hạnh phúc của ba chúng ta không giống nhau, nhưng liệu đó có phải hạnh phúc thực sự của mày không?

Tiêu Tinh mày không biết rằng mẹ Kỳ Quyên đã mất rồi, cái mà nó gọi là ước mơ hạnh phúc cũng đã tan vỡ rồi. Những ngày qua nhìn thấy nó cố tỏ ra mạnh mẽ, thấy nó thu mình lại rồi khóc, mày biết tao đau thế nào không? Mày yêu mỹ thuật như vậy nhưng thực sự mày định kết hôn với một người đàn ông lạ để rồi cô đơn suốt đời hay sao? Đời người con gái nếu chọn nhầm người đàn ông trong đời thì không chỉ dung ba chữ “không quan trọng” là xong đâu...

Vệ Nam biết Tiêu Tinh là người đã quyết làm gì thì sẽ không thay đổi, ngày mai là cử hành hôn lễ, ván đã đóng thuyền rồi, bây giờ có nói gì cũng vô ích. Vệ Nam không thể nói cho cô ấy biết tin mẹ Kỳ Quyên đã mất. Trong ngày đại hỷ này, Vệ Nam không cảm thấy vui chút nào, chỉ có thể gượng cười, khẽ nắm tay Tiêu Tinh và nói: “Tiêu Tinh, dù thế nào đi nữa mày phải biết tự chăm sóc mình, không vui thì về nước, có cơm ăn cơm, có cháo ăn cháo”.

Tiêu Tinh cười, nắm chặt tay Vệ Nam, chân thành nói: “Thôi, mày đừng lo cho tao mà. Chẳng phải mày nói tình yêu không phải là tất cả cơ mà, không có tình yêu vẫn sống vui vẻ đấy thôi. Tao thấy thế này rất tốt, Thẩm Quân Tắc là người rất có phong độ, chắc không đối xử tệ bạc với tao đâu. Tao cũng muốn nỗ lực một lần vì mơ ước của mình, với tao đó là hạnh phúc”. Nói xong cô ấy véo vào má Vệ Nam và nói: “Mày có mang quà cưới sang cho tao không đấy? Tiểu Quyên cũng có quà cho tao chứ? Mau mang ra đây xem nào”.

Vệ Nam gật đầu: “Nó bận quá, chúng tao mau cho mày bộ tranh mà mày thích nhất đây”.

Thực ra lúc này Kỳ Quyên đang nằm trong bệnh viện xem phim hoạt hình, hoàn toàn không biết chuyện Tiêu Tinh kết hôn.

Vốn dĩ Tiêu Tinh muốn cùng Vệ Nam ngủ ở nhà mới, kết quả là buổi tối, Thẩm Quân Tắc đột nhiên gọi điện nói là đã cho xe qua đón Vệ Nam và Lục Song đến khách sạn ở. Tiêu Tinh có chết cũng không chịu, nhất định đòi ngủ cùng Vệ Nam.

Thẩm Quân Tắc bảo Vệ Nam nghe máy, Vệ Nam cầm chặt điện thoại.

Giọng nói của người đàn ông ở đầu dây bên kia trầm lắng, lạ lùng, không chút biểu cảm, chỉ khẽ nói vài câu, nhờ Vệ Nam sáng mai gọi Tiêu Tinh dậy, đừng để xe hoa đến rước rồi mà mắt vẫn còn thâm quầng. Tuy chỉ nói chuyện vài câu nhưng Vệ Nam thấy người này rất có phong độ, có lẽ đúng như Tiêu Tinh đã nói, đó là một người đàn ông tốt.

Dù không yêu anh ta nhưng kết hôn xong chắc cũng sống được với nhau. Trên thế gian này đâu có nhiều cặp vợ chồng yêu nhau đến tận lúc chết. Bố mẹ mình lấy nhau là do mai mối, chẳng phải vẫn sống yên ổn suốt đời sao?

Nghĩ vậy Vệ Nam bỗng thấy lòng nhẹ nhõm hơn. Người đó đồng ý để Tiêu Tinh học mỹ thuật, xem ra cũng là người tốt. Thấy Tiêu Tinh cười vui vẻ, Vệ Nam nắm chặt tay cô ấy rồi khẽ nói: “Mày thấy vui thì tốt, không vui thì về nước, tao nuôi mày”. Tiêu Tinh cười: “Làm sao tao dám để mày nuôi được, yên tâm đi, tao nói với anh ta rồi, sau khi kết hôn việc ai nấy làm, không liên quan gì đến nhau, nếu tao tìm được người mình yêu thì anh ta sẽ ký vào đơn li dị”.

Tối hôm ấy, Vệ Nam và Tiêu Tinh ngủ cùng với nhau, nói rất nhiều chuyện, dường như không thể nói hết chuyện, giống như biết rằng sau này không có cơ hội được tâm sự như thế này nữa nên mới cố gắng trân trọng buổi tối này.

Hồi nhỏ, tất cả đều hồn nhiên, ngây thơ, vô ưu vô lo, cùng nắm tay nhau đi dạo phố, có lúc đi suốt cả buổi chiều không mua được thứ gì nhưng vẫn thấy vui, đứng trên cầu cưỡi khúc khúc.

Quãng thời gian vô ưu vô lo ấy, tình bạn thuần khiết ấy là báu vật quý giá nhất mà ba người nâng niu trong ký ức của mình.

Về sau, Vệ Nam thích Hứa Chi Hằng, yêu thầm trong một thời gian dài.

Về sau, vì học hành bận rộn, lên cấp ba Tiêu Tinh phải thôi học lớp mỹ thuật.

Về sau, mẹ Kỳ Quyên bị ung thư vú.

Về sau, Vệ Nam và Hứa Chi Hằng kết thúc thảm họa, mẹ Kỳ Quyên qua đời, Tiêu Tinh ở nước ngoài, kết hôn với một người đàn ông lạ.

Năm tháng trôi đi thật nhanh, chưa kịp nhớ lại những ký ức tươi đẹp đã qua thì đã phải xa nhau, mỗi người một phương.

Ngày hôm qua sẽ bị ngày hôm nay, ngày mai thay thế, tình cảm gắn bó sẽ không phai nhạt, luôn quan tâm đến nhau...

Dù bạn và tôi có lạc nhau giữa thành phố náo nhiệt thì tình bạn sẽ xuất hiện trong giây phút đầu tiên...

Bạn của tôi, chỉ cần bạn bị cô đơn đè nén đến nỗi không thể thốt thành lời, giây phút đầu tiên tôi sẽ quan tâm đến bạn...

Bài hát đã từng hát đi hát lại rất nhiều lần, đến nay đã không còn nhớ đoạn sau nữa rồi.

43. Chương 36. Thế Nào Là Hạnh Phúc

Vệ Nam còn nhớ lần đầu tiên gặp mặt, Tiêu Tinh ở trong phòng vẽ của trường, say mê cầm bút vẽ những nhân vật hoạt hình đáng yêu. Cô ấy mặc bộ váy trắng, lúc quay đầu lại nở nụ cười tươi, đó là hình ảnh hồn nhiên ngây thơ nhất của Tiêu Tinh lúc nhỏ.

Bây giờ cô ấy mặc áo cô dâu bước trên thảm đỏ, nhận lời chúc phúc của mọi người. Tuy mặt vẫn nở nụ cười, nụ cười rạng rỡ đến chói mắt, nhưng đó là niềm hạnh phúc gượng gạo. Nỗi khổ và sự cô đơn của Tiêu Tinh chỉ có Vệ Nam mới hiểu được.

Nhà họ Thẩm rất coi trọng cuộc hôn nhân này. Nơi cử hành hôn lễ được trang trí rất lộng lẫy, sang trọng, buổi sáng có một hàng dài xe ô tô đến đón Tiêu Tinh. Nhưng Tiêu Tinh không để ý đến điều đó, cô ấy không thèm nhìn mà lên xe hoa luôn.

Trong lễ đường vang lên câu hỏi quen thuộc, con có đồng ý lấy Thẩm Quân Tắc làm chồng, dù khỏe mạnh hay đau ốm, dù giàu hay nghèo đều ở bên anh ấy không?

Tiêu Tinh nói con đồng ý, trong khoảnh khắc cúi mặt xuống, cuối cùng nụ cười cũng vụt tắt và ngậy người trong giây lát. Tuy nhanh chóng trở lại bình thường nhưng khoảnh khắc hụt hẫng ấy không qua nổi mắt Vệ Nam.

Từ giáo đường đến khách sạn, hai bên đường trải đầy hoa và tiếng vỗ tay, sau đó là rất nhiều khách khứa, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

Theo phong tục của nhà họ Thẩm, cô dâu phải mời rượu người trên. Đi được một vòng Tiêu Tinh đã ngà ngà say, không ngờ một đồng bạn của Thẩm Quân Tắc đều xúm lại chúc rượu cô dâu. Vệ Nam không kiềm chế được liền đứng dậy thay mặt cô dâu uống rượu với tư cách là phù dâu.

Vệ Nam nhiệt tình uống thay Tiêu Tinh mà không cần quan tâm đến việc mình không biết uống rượu. Cô chỉ nhớ đã uống hết cốc này đến cốc khác, uống đến lúc cảm thấy tê liệt, không cảm nhận được mùi vị của rượu.

- Những điều có thể làm được cho Tiêu Tinh cũng chỉ có vậy.

Bay từ Trung Quốc sang Mỹ, bay qua đại dương mênh mông sang đầu bên kia bán cầu, cuối cùng chỉ có thể giúp cô ấy uống mấy cốc rượu, sau đó trở mắt đứng nhìn Thẩm Quân Tắc bế cô ấy lên xe hoa, nhìn chiếc xe lao vụt đi, biến khỏi tầm nhìn.

“Vậy là Tiêu Tinh đã kết hôn... hơ...” Vệ Nam say rồi. Lục Song dìu Vệ Nam về khách sạn, trên đường về, cô nói không ngừng: “Em có thể cảm nhận được, lần kết hôn này Tiêu Tinh không vui chút nào. Cô ấy không hề yêu người đàn ông ấy, em biết cô ấy chỉ giả vờ cười thôi... Tiêu Tinh đã kết hôn như thế đấy...” Lục Song nhẹ nhàng vòng tay qua vai cô, Vệ Nam dựa vào lòng anh rồi bắt đầu tự nói với mình: “Tiêu Tinh sống một mình ở nước ngoài, không có chỗ dựa, sau khi về nhà họ Thẩm không biết chừng sẽ bị ức hiếp... Cô đơn một mình, có tâm sự cũng không biết chia sẻ cùng ai... Tiêu Tinh của em đã kết hôn như thế đấy, còn Kỳ Quyên của em thì đang nằm trong bệnh viện... Chúng em đã hứa với nhau sẽ không rời xa nhau, hứa với nhau sẽ sống thật vui vẻ, hứa với nhau... sẽ không kết hôn trước hai mươi lăm tuổi... Họ đã không giữ lời hứa, hai con ranh ấy đã...”

Trong không khí ngọt ngào vang lên giọng nói của Vệ Nam, lẫn với tiếng nghẹn ngào và tiếng ợ sau khi say rượu.

Lục Song im lặng không nói gì, chỉ biết an ủi cô ấy bằng cách ôm cô ấy thật chặt.

Sau khi về khách sạn Vệ Nam bắt đầu nôn, tiếng nôn xé ruột xé gan vọng lại trong nhà vệ sinh.

Lục Song đứng ở cửa nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô ấy mà thấy tim mình nhói đau.

Sau khi gặp cô ấy, cảm giác ấy ngày càng mãnh liệt hơn, đến bây giờ cảm giác đau ở ngực đã đè nén khiến người ta không thể thở được.

Lục Song vẫn nhớ cái đêm lần đầu tiên Vệ Nam uống say, lần ấy cô ấy cũng nôn rất lâu giống như bây giờ, nôn hết ra người mình, lần ấy là vì nhìn thấy Hứa Chí Hằng ôm Tô Mẫn Mẫn rời đi, tâm trạng cô ấy không tốt nên đã uống rất nhiều.

Hôm ấy cô ấy cùng Kỳ Quyên, Tiêu Tinh hát bài hát của SHE, hát đi hát lại lời bài hát Do you love me, ba cô gái đều hát rất hay, phối hợp rất ăn ý, cười khúc kha khúc khích, một bức tranh ấm áp nhưng chói mắt. Vệ Nam đứng giữa, cầm micro khua chân múa tay, khuôn mặt nở nụ cười rạng rỡ nhất nhưng tận sâu trong đáy mắt là nỗi cô đơn và xót xa. Lúc ấy Lục Song rất muốn nói với cô ấy rằng, đồ ngốc, đừng giả vờ nữa, em không thấy mệt sao? Nếu em muốn khóc thì anh sẽ cho em bờ vai của mình, anh sẽ coi như không nhìn thấy gì cả.

Có lẽ trái tim mình đã rung động vào chính khoảnh khắc ấy, ý nghĩ muốn làm cho cô ấy vui vẻ đã dần bén rễ trong tim, thời gian tiếp xúc với cô ấy càng dài thì ý nghĩ ấy lại càng mãnh liệt, dần dần đâm chồi nảy lộc, giống như dây leo bao quanh trái tim mình.

Hồi ấy mình chỉ là “bạn của anh trai” trong mắt cô ấy, không có tư cách nói với cô ấy những điều như “anh muốn làm cho em cảm thấy vui vẻ”.

Còn bây giờ thì sao? Mình vẫn là người đã tỏ tình nhưng không được đáp lại, chỉ có thể đợi cô ấy quay đầu lại, giữ lại mối tình mà mình tự cho rằng không quá xa vời.

Bây giờ là đám cưới của Tiêu Tinh, Vệ Nam nhiệt tình uống hộ cô ấy hết cốc rượu này đến cốc rượu khác, nụ cười vẫn nở trên môi, dường như đúng là một phù dâu cảm thấy buồn vì chị em tốt của mình kết hôn. Nhìn cô ấy nhiệt tình uống rượu giữa đám người vây quanh, uống hết từng cốc rượu mà không chút do dự, Lục Song thấy trong tim nhói đau dữ dội.

- Có thể làm gì vì em nữa đây?
- Làm thế nào mới có thể khiến em vui vẻ thực sự?
- Anh vẫn không thể bước chân vào trái tim em được sao?

Nhìn những giọt nước mắt chưa khô trên mặt Vệ Nam, Lục Song khẽ thở dài.

Vệ Nam đã khóc vì Hứa Chí Hằng, khóc vì Kỳ Quyên, khóc vì Tiêu Tinh. Mỗi lần cô ấy khóc Lục Song đều ở bên cạnh, nhìn cô ấy đau xót rơi lệ vì những người ấy. Nhưng... Vệ Nam chưa bao giờ khóc vì Lục Song. Tuy Lục Song không hy vọng cô ấy khóc vì mình, nhưng thấy cô ấy chỉ biết quan tâm đến người khác, lo lắng cho người khác, yêu Hứa Chí Hằng, nhớ mong những người chị em tốt của mình mà không hề để ý đến một người tên là Lục Song đang đứng trước mặt mình.

Dù da mặt mình có dày đến đâu đi chăng nữa thì vẫn cảm thấy khó chịu.

Hết lòng quan tâm, chiều chuộng, chờ đợi cô ấy, tuy nói không để ý, nói sẽ đợi nhưng không phải vì quá tự tin mà vì ngoài cách đó ra thì không còn cách nào khác cả.

Sự chờ đợi trong mỗi mòn và giày vò này sẽ kéo dài bao lâu đây?

Khi tỉnh lại Vệ Nam thấy mình đang nằm trên chiếc giường êm ái trong khách sạn. Vì say rượu nên thấy đầu đau như búa bổ, Vệ Nam day huyệt Thái Dương rồi ngồi dậy. Chiếc đèn bàn vẫn bật, phát ra ánh sáng vàng dịu, Vệ Nam quay sang thì thấy Lục Song đang say sưa đánh máy, ánh sáng chiếu vào mặt anh ấy, trông thật dịu dàng.

- Cảm giác ấy khiến Vệ Nam cảm thấy rất ấm áp.

Giống như ôm một chiếc lò sưởi trong lòng vào mùa đông, khiến lòng người cảm thấy ấm áp. Vệ Nam khẽ mỉm cười, đứng dậy bước rón rén đến sau lưng anh ấy, vốn định bóp cổ anh ấy để dọa nhưng vừa đưa tay ra thì thấy anh ấy đang đánh bài trên word, cứ sỗ chạt bên cạnh không ngừng nhấp nháy, tin nhắn đến từ một người có ID là “biên tập Tiểu Đồng”.

“Ồ khôn, tôi biết ngay là trả lời tự động mà, cậu chết ở đâu rồi hả?” Chữ viết trong cửa sổ chat màu đỏ như máu, mấy giây sau lại nhắn tiếp: “Tôi tìm cậu mấy ngày mà không được, muốn học Chu Phóng chậm nộp bài hả? Còn dám cài đặt trả lời tự động là: không có bản thảo, muốn lấy mạng thì lấy, muốn tôi tức chết hả?”

Lục Song liếc nhìn tin nhắn QQ rồi nhếch mép mỉm cười, nhắn lại: “Đừng nóng, em đang viết, chỉ còn hơn mười nghìn chữ nữa thôi là kết thúc”.

“Cuối cùng cậu cũng sống lại rồi? Ngày mai là hạn cuối rồi đấy, mười nghìn chữ có xong được không?”

“Yên tâm, em có bàn tay máy mà”.

“Vậy thì tốt. Cậu đang ở đâu vậy, gọi điện thoại không liên lạc được”.

“Cùng cô ấy xuất ngoại dự hôn lễ của bạn. À đúng khi nào xuất bản anh đổi lại bút danh là Lục Hựu Hựu nhé, em nói với anh chưa nhỉ?”

“Bỏ tay cậu, bây giờ mới nói”.

“Hix, dạo này em bận quá, quên mất, xin lỗi anh, bây giờ nói có kịp không?”

“... Thôi, chuyện bút danh cậu muốn đổi lại tôi cũng chẳng có ý kiến gì, bút danh trước đây của cậu là Tôi là virus từng kích tôi biến thái quá, Lục Hựu Hựu nghe hay hơn”.

“Vậy ạ, em cũng thấy hay”.

Sau khi đóng xong, Lục Song đóng cửa sổ chat rồi khẽ cười: “Nam Nam, nhìn trộm đủ chưa?” Sau đó quay đầu lại nhìn Vệ Nam.

Vệ Nam giật nảy mình, vội vàng quay sang chỗ khác: “Anh phải nộp bản thảo sao không nói sớm. Bây giờ mới vội vội vàng vàng viết, như vậy sẽ vất vả lắm đấy”.

“Không sao, tối nay anh định thức đêm viết cho xong, em mệt thì ngủ sớm đi”. Lục Song cười rồi quay đầu lại đánh tiếp.

Vệ Nam gạt đầu rồi vào phòng tắm, sau khi gột sạch hơi rượu trên người lại thấy khó chịu vì đói bụng.

Tắm xong, cô nhìn vào cuốn danh bạ điện thoại đặt trên bàn, gọi điện thoại xuống khách sạn để gọi đồ ăn, sau đó ngồi trên giường nhìn Lục Song.

Ánh đèn chiếu vào làm hiện lên những đường nét trên khuôn mặt Lục Song. Trông anh ấy thật tuấn tú, từng đường nét đều toát lên vẻ đẹp cân đối, hài hoà... Anh chỉ bị cận nhẹ, bình thường không cần đeo kính. Bây giờ đánh máy, đeo kính, giống như biến thành một người khác vậy, trông rất giống dáng vẻ của quân tử “nho nhả lịch sự” xuất thân trong “gia đình gia giáo”. Lúc này đây, nhìn anh ấy chăm chỉ làm việc, tóc

mái hơi xoa xuống, thỉnh thoảng lại dùng tay đẩy kính lên, Vệ Nam bỗng thấy lòng thật ấm áp, bình yên, dường như lúc ở bên anh ấy mới có cảm giác thả lỏng hoàn toàn như vậy.

“Em đừng nhìn anh chăm chăm như thế, làm anh đánh sai hết cả rồi”. Lục Song nói nhưng không quay đầu lại.

Vệ Nam xấu hổ đỏ cả mặt, bỗng nhiên thấy mình nhìn chăm chăm anh ấy chẳng khác nào con sói háo sắc vậy, đang định tìm cơ bật lại thì nghe thấy tiếng gõ cửa. Vệ Nam vội đứng dậy mở cửa, bê đồ ăn vào nói: “Anh ăn chút gì đi. Không thấy đói à?” Vệ Nam gương cười.

Lục Song không đánh máy nữa, bỏ kính xuống, ngồi đối diện với Vệ Nam, cặm cùi ăn. Một lúc sau anh ngẩng đầu lên và nói: “Em mà cứ nhìn anh chăm chăm thì anh không ăn được đâu”.

Vệ Nam chỉ vào bát tương trước mặt anh ấy và nói: “Lần này em nhìn anh, bởi vì anh... chắm nhảm chỗ”.

Lục Song cúi đầu nhìn, thì ra mình cứ tưởng sốt cà chua là tương ớt nên đã chắm nhảm - Chả trách thấy ngọt thế, cứ tưởng rằng cô ấy nhìn khiến mình hạnh phúc ngọt ngào cơ, thì ra là đầy miệng sốt cà chua. Lục Song thở dài lắc đầu.

Ăn xong, Lục Song tiếp tục đánh máy, Vệ Nam chui trong chăn đọc tạp chí, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên nhìn anh ấy, thấy anh ấy bình tĩnh dán mắt vào màn hình, gõ tách tách tách tách, có lẽ cảm hứng dồi dào khiến tay không thể dừng lại được, dường như không cần suy nghĩ mà vẫn có thể viết ra những tình tiết hấp dẫn.

Một lúc sau Lục Song khẽ thở dài, vươn vai và nói: “Có phải em thấy người anh phát sáng sắp bay lên trời không mà vì sao hôm nay lại nhìn anh chăm chăm như vậy”. Lục Song quay đầu lại, cười rồi nói tiếp: “Phải chăng sức hút của anh quá lớn khiến em không thể cưỡng lại được”.

Vệ Nam nói: “Đúng vậy đúng vậy, sức hút của anh quá lớn, hút hết tầm nhìn của em rồi”.

“Anh biết mà”. Lục Song mỉm cười: “Nếu không ngủ được thì em cứ đọc tạp chí đi, chờ anh viết xong chúng ta sẽ tiếp tục thảo luận vấn đề sức hút”. Sau đó Lục Song lại cặm cùi đánh máy.

Anh thật vất vả, ngón tay gõ tách tách tách trên bàn phím, gõ hơn một tiếng rồi. Cuốn sách ấy chỉ ít cũng phải mấy chục nghìn chữ, anh phải thức đêm thế này bao nhiêu ngày đây?

Vệ Nam bỗng thấy anh ấy cũng chẳng sung sướng gì. Những ngày gần đây phải xử lý bao nhiêu chuyện vặt vãnh. Là giám đốc kỹ thuật game của công ty, công việc chắc là vất vả lắm, chưa tính đến việc vì mình mà phải xin nghỉ vài ngày, anh ấy còn phải viết tiểu thuyết lại còn vác laptop sang tận nước Mỹ xa xôi... Vệ Nam cảm thấy áy náy, nhưng không biết nên làm gì, chỉ biết nằm trên giường nghĩ ngợi lung tung.

Đợi đến lúc Lục Song viết xong cũng đã là ba giờ sáng. Lục Song vươn vai, xoay người, tắt máy tính, đi đến cạnh giường đắp chăn cho Vệ Nam thì đột nhiên cô ấy mở mắt ra.

Lục Song hỏi: “Em chưa ngủ à?”

“Vâng, không buồn ngủ”.

Lục Song im lặng một lúc rồi mỉm cười: “Vậy thì chúng ta lại thảo luận về vấn đề lúc này”.

Anh ấy ngồi xuống giường, Vệ Nam vội nằm dịch sang một chút.

Đến hôm nay đã là một tháng từ sau buổi tối anh ấy tỏ tình, chỉ có đúng một câu “Anh yêu em” được nhắc đi nhắc lại nhiều lần và nụ hôn mãnh liệt sau cơn say. Vệ Nam đẩy người anh ấy ra rồi chạy, không kịp suy nghĩ gì. Sau đó Kỳ Quyên xảy ra chuyện, thời gian ấy rất bận, ngày nào cũng có chuyện mệt mỏi, lo lắng khiến cô không có chút thời gian rảnh rỗi nào để suy nghĩ về tình cảm giữa hai người. Bây giờ mọi việc đã kết thúc, vấn đề mà mình muốn trốn tránh dần hiện ra trước mắt.

Vệ Nam cúi mặt xuống, khẽ nói: “Anh có điều gì muốn nói thì cứ nói”.

Lục Song đưa tay nâng mặt Vệ Nam lên, để cô ấy nhìn thẳng vào mắt mình rồi nghiêm túc nói: “Anh yêu em, em biết điều đó chứ?”

Vệ Nam gật đầu.

“Thế ý em thế nào?”

“Em...” Vệ Nam nuốt một cái, nghĩ một lúc rồi nói: “Em thấy anh rất tốt...”

Thật xấu hổ, nói cái câu úp úp mở mở chẳng ra làm sao cả, nhưng Vệ Nam cũng không biết nên nói gì... Đối với Lục Song, người con trai lặng lẽ làm biết bao điều vì mình, luôn ở bên chờ đợi mình, quan tâm, chiều chuộng mình. Cảm giác mình dành cho anh ấy bắt đầu từ an, ấy náy, đau lòng đến bây giờ là không nở rời xa. Phải chăng con tim đã bắt đầu dao động, bắt đầu học cách yêu anh ấy?

Lục Song chau mày: “Anh rất tốt, dĩ nhiên anh biết điều đó”.

Vệ Nam suýt sặc vì câu nói của anh ấy.

Lục Song nhíu mày hỏi: “Anh muốn hỏi em nghĩ gì về lời tỏ tình của anh, không phải là em đánh giá về con người anh”.

Vệ Nam cười: “Ý em là những chuyện đã qua không thể quên hết nhanh như vậy được. Vì vậy em cần chút thời gian để sắp xếp lại vị trí trong tim mình, sắp xếp xong em sẽ mời ông Phật là anh vào, anh tốt quá, em sợ nhét không vừa”.

Lục Song đặt kính xuống giường, chống tay gần người Vệ Nam, áp sát vào mặt cô ấy rồi nhếch mép nói: “Anh không phải là Phật, không cần em cúng vái. Anh chỉ cần em cho anh một chỗ trong lòng em”.

Vệ Nam cười tít mắt rồi nói: “Lục Song, em không muốn ở bên người này mà trong lòng lại nghĩ đến người khác. Như vậy không tốt cho cả anh và em. Sự toàn tâm toàn ý mà anh muốn bây giờ em chưa thể cho anh được, nhưng em sẽ cố gắng... nhất định sẽ có một ngày em cho anh được”, Cô ngừng một lát rồi cúi mặt xuống: “Chỉ có điều ngày ấy chắc sẽ không nhanh như anh mong đợi mà thôi”.

Lục Song im lặng một lúc rất lâu, sau đó mới khẽ xoa đầu Vệ Nam và nói: “Đồ ngốc”.

Vệ Nam nhìn Lục Song: “Anh tình nguyện đợi?”

Lục Song cười: “Anh có thể đợi em một tháng thì sẽ đợi được mười tháng, một trăm tháng. Nếu em quên anh ta nhanh như vậy thì đâu phải Vệ Nam mà anh quen”.

“Những kẻ hết lòng vì tình yêu đúng là kẻ ngốc, đáng tiếc là hai kẻ ngốc chúng ta lại gặp nhau”. Thấy anh ấy khẽ thở dài, Vệ Nam cũng nói thêm: “Đúng vậy, vì toàn thân phát ra từ trường ngốc nên mới có duyên gặp nhau”.

Nói xong Vệ Nam cười toe toét.

Lục Song nhìn Vệ Nam, thấy cô ấy cười tít mắt, bên miệng có cái lúm đồng tiền lúc ẩn lúc hiện, trông rất ngốc.

Anh cũng khẽ mỉm cười.

Hai người im lặng nhìn nhau, rất lâu, rất lâu.

Không gian tĩnh lặng đến nỗi dường như chỉ nghe thấy tiếng thở của nhau.

Ngoài cửa sổ ánh đèn lộng lẫy, tiếng vòi phun nước ào ào, chỉ có trong phòng là yên tĩnh đến thế.

Dường như tất cả đều không làm ảnh hưởng đến hai người, dường như trong mắt họ chỉ có người đang ngồi trước mặt mình, trong đôi mắt đen láy ánh lên khuôn mặt rạng rỡ của đối phương, qua ánh mắt của đối phương cũng nhìn thấy mình đang mỉm cười - vô cùng ấm áp, vô cùng bình yên.

Cánh tay đặt cạnh người Vệ Nam khẽ gấp xuống, anh áp sát mặt, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên môi cô.

Nụ hôn ấy thuần khiết biết bao, ấm áp biết bao. Vệ Nam khẽ nhắm mắt, vòng tay ôm lấy anh ấy, trao cho anh nụ hôn.

Dù đã từng có người đi qua trái tim mình, dù vết thương mà người ấy để lại giống như vết thít của một sợi dây thép mỏng, giày vò mình trong suốt bao nhiêu năm. Dù vĩnh viễn không thể quên hết về anh ta, không thể quên người đã hát bài hát tặng mình trong cuộc thi năm ấy, không thể quên được người đã công minh

đến bệnh viện trong ngày cá tháng tư, người mà bề ngoài lạnh lùng nhưng bên trong rất dịu dàng - Đó là mối tình đầu mình khắc cốt ghi tâm.

Nhưng bây giờ có một người khác bước vào trái tim mình, nhẹ nhàng như cơn gió thoảng qua, ấm áp như mùa xuân.

Đó chính là sự lựa chọn của mình.

Ánh sáng từ toà nhà cao tầng phản chiếu qua cửa sổ, rọi thẳng vào mặt Lục Song.

Anh rướn môi, ánh mắt toát lên sự dịu dàng và kiên định. Vệ Nam nghe thấy giọng nói trầm lắng của anh vang bên tai.

“Vệ Nam, dù lâu đến đâu anh vẫn sẽ đợi em”.

Hai người âu yếm nhìn nhau rất lâu.

Lục Song sờ mũi, khẽ nói: “Ngại quá, lần đầu tiên tỏ tình, khó tránh khỏi căng thẳng và hốt hoảng, lời tỏ tình lúc này không được hoàn hảo lắm, để anh nói lại”.

Lục Song khẽ ho một tiếng rồi nghiêm túc nói: “Anh yêu em”.

* * *

:leaf6:sau chuỗi ngày gian khổ đầy sóng gió ốc sên chạy đã quay lại với chúng ta :binhsua54: chỉ còn 4 chương nữa là sẽ kết thúc câu truyện :2T-bunny-(3):mình sẽ post nhanh hết sức có thể, bi giờ mình post liền 2 chương nè!

44. Chương 37: Món Quà Đặc Biệt Nhất

Ngày thứ ba ở New York, Thẩm Quân Tắc sai người đến đón Lục Song và Vệ Nam, nói là mời hai người đi dạo phố nhưng đã bị Lục Song từ chối. Đừng nói là lúc này Vệ Nam không có tâm trạng đi dạo phố, Lục Song cũng thích được ở trong phòng cùng cô ấy, tận hưởng giây phút hiếm có bên nhau.

Người lái xe trọc đầu, nói mãi mới chịu đi, sau khi anh ta đi rồi, Vệ Nam gườm gườm oán trách: “Tổ lòng mền khách trên đất Mỹ, anh ta tốt bụng quá”.

Lục Song biết lý do Vệ Nam không thích Thẩm Quân Tắc là vì Tiêu Tinh không yêu anh ta, có lẽ cũng giống Kỳ Quyên thấy mình chướng mắt vì đã cướp đi chị em tốt của họ? Bọn họ cùng nhau lớn lên, thân thiết như chị em ruột, phản ứng như vậy là lẽ thường.

Nhớ đến Kỳ Quyên, Lục Song lại thấy đau đầu, không biết sau khi về nước sẽ ăn nói thế nào với con người có biệt danh “sư tử cái” tính nóng như lửa ấy?

Sau khi nhìn thấy Kỳ Quyên ở bệnh viện, Vệ Nam liền đẩy Lục Song ra.

Lục Song sờ mũi rồi nghiêm túc nói: “Kỳ Quyên, Tiêu Tinh kết hôn rồi”. Anh vừa nói dứt lời, Vệ Nam vội vàng nắp sau lưng anh. Đúng như dự đoán, Kỳ Quyên phi thẳng chiếc gối vào mặt Lục Song. Lục Song nhanh tay đỡ lấy. Đang đắc ý thì một quyển sách phi tới đập trúng ngực, Lục Song nhăn nhó thở dài.

Lúc ấy Vệ Nam mới bước lên trước, cười toe toét rồi nói: “Tiểu Quyên, mày đừng giận. Bọn tao không nói cho mày biết là muốn để mày yên tâm dưỡng thương”.

Kỳ Quyên nhìn Vệ Nam chằm chằm, vẻ mặt không chút biểu cảm: “Nó kết hôn với ai?”

Vệ Nam nói: “Thẩm Quân Tắc.”

“Trông người như thế nào?”

“Cũng được, nếu ngoại hình và nội tâm tỷ lệ thuận với nhau...”

Kỳ Quyên gườm gườm: “Vậy thì tốt. Kết hôn thì kết hôn. Tao thấy mày cũng mau kết hôn đi.”

Lục Song mỉm cười và nói: “Tiêu Tinh ném hoa cưới, Vệ Nam bắt được mà.”

Kỳ Quyên nói: “Vậy thì tốt, kết hôn hết đi, đừng lượn đi lượn lại trước mặt tao, nhìn mà phát ngáy.”

Nói xong Kỳ Quyên cúi đầu gặm táo, đọc truyện Conan không thèm để ý đến Vệ Nam.

Phản ứng của Kỳ Quyên bình tĩnh quá mức khiến Lục Song và Vệ Nam đều thấy ngạc nhiên. Có lẽ vì mẹ cô ấy đã mất khiến trái tim cô ấy nguội lạnh, không muốn để ý đến những chuyện xung quanh, có lẽ cô ấy đã suy nghĩ thoáng hơn.

Ngày Kỳ Quyên xuất viện, Vệ Nam mua một bó hoa dạ lan hương trắng rất to tặng cô ấy, đó là loại hoa hồi nhỏ ba người yêu thích nhất. Vệ Nam còn vẽ nói rằng hoa dạ lan hương trắng tượng trưng cho tình yêu khắp nơi.

- Tình yêu có ở khắp mọi nơi.

Thế nên Tiêu Tinh, dù mày có ở nước Mỹ xa xôi, dù mày đã trở thành vợ người ta, dù sau này ít liên lạc với nhau, nhưng tao và Kỳ Quyên vẫn mãi chúc phúc cho mày.

Thời gian thực tập ở bệnh viện trôi đi thật nhanh, cuối cùng Vệ Nam và Nguyên Nguyên cũng chính thức đón lễ tốt nghiệp.

Trong bữa cơm chia tay, Nguyên Nguyên uống rất nhiều rượu nhưng vẫn không say, tửu lượng của nó khiến bọn con trai cũng phải khâm phục.

Vì là bữa cơm chia tay nên dù hoa khôi dịu dàng nhất lớp cũng phá lệ uống rượu. Vệ Nam cũng góp vui, uống không ít. Cuối cùng mọi người loạng choạng đi dạo trong sân trường, chụp ảnh lưu niệm khắp nơi, bọn con trai ôm nhau, vui vẻ đâm vào ngực nhau rồi hét thật to: “Tạm biệt các anh em giang hồ.”

“Các anh em, khi nào lấy vợ nhớ phải gọi điện đây, chúng ta cùng đến uống rượu mừng.”

Bọn con gái ôm nhau, Vệ Nam nói: “Các chị em, sau này mình học phụ khoa, có vấn đề gì cứ đến tìm mình.”

Có người nói: “Mình theo nhi khoa, sau này để con nhớ đến tìm mình.”

Một cậu bạn trai nói: “Mình theo khoa ung thư, đừng đến tìm mình.”

Mọi người ôm bụng cười ha hả, dường như cười đến rớt nước mắt.

Học cùng nhau bao nhiêu năm cũng coi là có duyên với nhau. Cuối cùng cũng đến ngày mỗi người một phương trời, những người có thể liên lạc đếm trên đầu ngón tay. Nỗi buồn khi chia tay, cảm giác xúc động đến rớt nước mắt cũng chỉ thoáng qua chốc lát.

Sau khi bữa cơm chia tay kết thúc, mọi người lũ lượt ra về, Vệ Nam và Nguyên Nguyên không hẹn mà gặp, cùng đi đến khu rừng nhỏ. Sau khi gặp nhau bên dòng suối giữa rừng, hai người ngây người trong chốc lát rồi cười phá lên.

Miệng Nguyên Nguyên đầy mùi rượu: “Vệ Nam mày muốn học phụ khoa thật à?”

Vệ Nam cũng ngà ngà say, cô nghiêm túc nói: “Đúng vậy, phụ nữ rất thiết thòi, chúng ta phải làm gì đó cho các chị em, đúng không nào?”

Nguyên Nguyên cười phá lên: “Được, sau khi đến phụ khoa, nhớ cố gắng nghiên cứu vài phương thuốc chữa khỏi chứng đau bụng kinh cho tao. Nếu có thể nghiên cứu ra phương pháp giúp đàn ông sinh con, giải phóng phụ nữ chúng ta thoát khỏi kiếp nạn ấy thì mày đúng là người vĩ đại.”

Vệ Nam phì cười: “Ý kiến hay. Nhân tiện nghiên cứu luôn sinh ba, sinh bốn, một lần sinh vài đứa, vừa tiết kiệm, hiệu quả lại không vi phạm pháp luật.”

Nguyên Nguyên vỗ tay cười ầm ĩ: “Mộc Nam cô nương mày thật lợi hại.”

Vệ Nam chấp tay, cười và nói: “Qua khen, quá khen.”

Nguyên Nguyên cúi đầu đáp lễ: “Khách khí rồi, khách khí rồi.”

Động tác kỳ quái ấy của hai người vẫn giống hệt hồi ở ký túc xá, học các nữ hiệp trong tiểu thuyết kiếm hiệp, dáng vẻ phóng khoáng, chỉ thiếu mỗi thanh gươm bên mình.

Vệ Nam không cười nữa, nghiêm túc nói: “Tiểu Nguyên mày theo nội khoa tìm mạch à? Anh Phí Đằng ở ngoại khoa tìm mạch, hai người định nội ngoại phối hợp nghiên cứu tìm mạch hả?”

Nguyên Nguyên nói: “Đúng vậy, thế gọi là song kiếm hợp bích, vô địch thiên hạ.”

Hai người dắt tay nhau đi ra ngoài, không ai để ý đến lý do đến khu rừng này, có lẽ không cần nhắc đến bởi cả hai đều biết rất rõ.

Thực ra lúc này Vệ Nam đã nhìn thấy Nguyên Nguyên ôm một cái cây rồi khóc, trên cái cây ấy có khắc dòng chữ.

“Phương Phương và Viên Viên đã đi qua đây.”

Dòng chữ ấy là do nười bạn trai đầu tiên của cô ấy tự tay khắc. Lúc đầu nickname của Phương Đào là Phương Phương. Nickname của Nguyên Nguyên là Viên Viên. Hai người họ được những phần tử “chim lợn” của hội sinh viên chọn là cặp đôi tiêu biểu của trường T, đại biểu cho sự kết tinh của tình yêu vượt không gian giữa học viện hóa học xa xôi và trường đại học Y thuộc trường T. Trước đây khi hai người dắt tay nhau đi dạo giữa sân trường, đàn em khóa dưới ai nhìn thấy cũng phải ngượng mồm. Hình ảnh ấy như hiện ra trước mắt.

Lúc yêu nhau tha thiết, những lời yêu thương ngọt ngào đến đâu cũng có thể nói ra, khi chia tay, những lời tuyệt tình đến đâu cũng nói được.

Vệ Nam vẫn nhớ rất rõ cái ngày Phương Đào nói lời chia tay với Nguyên Nguyên. Nguyên Nguyên đã tung cho anh ta bốn chưởng vì những lý do rất kỳ quái. Sau khi về kí túc khóc thảm thiết, xé ruột xé gan, về sau không bao giờ nhắc đến tên của người ấy nữa.

Bây giờ anh ta đi rồi, bật vô âm tín.

Còn cô ấy cũng đón nhận một người khác, giống như thanh lọc trái tim, bắt đầu lại từ đầu.

Học cách chia tay có lẽ sẽ hạnh phúc hơn.

Buổi tối về nhà, Vệ Nam thay dép rồi đảo qua phòng ngủ của Lục Song, nhìn thấy anh ấy đang ngồi trước máy tính đánh những ký hiệu mà Vệ Nam không hiểu, trông anh ấy rất nghiêm túc, chăm chỉ, trên màn hình là các trò chơi, ánh sáng chói mắt chiếu vào mặt Lục Song lúc ẩn lúc hiện, giống như ma quỷ vậy.

“Trời tối om om, anh đang thử nghiệm phim ma à?” Vệ Nam cười, bật đèn cho anh ấy rồi bước lại gần: “Anh đừng đánh máy như thế, không tốt cho mắt đâu.”

Lục Song quay đầu mỉm cười: “Em uống say à?”

Vệ Nam ngáp một cái, vỗ ngực rồi gật đầu: “Uống một chút, hôm nay có tiệc chia tay, mọi người đều uống, em cũng phải uống.”

Lục Song nhìn Vệ Nam âu yếm: “Em mau đi tắm rồi nghỉ sớm không mệt.”

Vệ Nam chạy vào phòng tắm. Tắm xong, cô ấy mò mẫm vào phòng ngủ của Lục Song, Vừa sờ thấy giường là leo lên ngủ ngon lành.

Lục Song lắc đầu rồi cười: “Vệ Nam cô nương cũng thật là, quần áo ngủ còn xộc xệch vậy mà đã leo lên giường anh ngủ. Chỉ có điều một người đàn ông tốt có phẩm cách, có học vấn, có lòng nhân ái, có phong độ như anh, một người được mệnh danh là “tình tiên” sẽ không bao giờ...lợi dụng người khác.” Vừa nói Lục Song vừa cúi xuống hôn Vệ Nam.

Tối hôm ấy, trong lúc mơ mơ màng màng, dường như Vệ Nam thấy có người mớm nước cho mình, sau đó người ấy cũng leo lên giường, ôm mình vào lòng rồi nhẹ nhàng vỗ vào lưng mình. Vệ Nam cảm thấy lòng ấm áp lạ thường, mỉm cười rồi vòng tay qua ôm người ấy.

Hứa Chi Hằng, cậu thấy mình có hạnh phúc không, có một người luôn ở bên mình, không khi nào rời xa. Dù xảy ra chuyện gì, người ấy cũng ở bên cạnh mình, nhìn mình cười, nhìn mình khóc.

Thật hạnh phúc biết bao.

Cười một lúc, Vệ Nam bỗng thấy mắt cay cay, trước mắt lại hiện lên cảnh tượng mơ hồ quen thuộc. Ngày cá tháng tư năm ấy, cảm giác hụt hẫng in sâu trong đáy mắt Hứa Chi Hằng, bây giờ nghĩ lại thấy tim nhói đau, không biết anh ta thế nào rồi.

Nghĩ lại, từ ngày anh ta đi đến nay đã tròn một năm.

Kỳ nghỉ này rất oi bức, mặt trời nóng như lửa, nắng như thiêu đốt, nắng cháy da cháy thịt, đường nhựa bốc hơi nghi ngút, đến cả những cơn gió thổi qua cũng nóng bức.

Một số làng quê gần đó cứ đến mùa hè nóng nực là lại có bệnh truyền nhiễm. Những người nông dân say nắng khi đang làm việc nhiều không kể xiết. Bình thường họ không có tiền đến bệnh viện khám bệnh, khi bệnh tình nghiêm trọng thì không thể cứu chữa được. Họ thật đáng thương.

Bệnh viện của Vệ Nam nhận nhiệm vụ chữa bệnh từ thiện mà sở ý tế thành phố giao cho. Mỗi kỳ nghỉ hè và nghỉ đông đều tổ chức cho các bác sĩ và y tá về các làng quê khám chữa bệnh miễn phí. Phí Đăng đăng ký, dĩ nhiên Nguyên Nguyên cũng đi theo. Vệ Nam cũng rất muốn đi, thế là quyết tâm cùng Nguyên Nguyên đi đăng ký, chuẩn bị thu dọn hành lý lên đường.

Nào ngờ về đến nhà, vừa mở miệng nói với mọi người, người đầu tiên phản đối là mẹ.

“Chỗ mà con muốn đến nóng hơn cả ở đây, nhiều bệnh truyền nhiễm, điều kiện lại gian khổ, vì sao không ở lại bệnh viện mà ngồi điều hòa cho mát mẻ? Chẳng may nhiễm bệnh truyền nhiễm gì đó hoặc bị thiêu cháy thành than thì làm thế nào hả?”

Tấm lòng của mẹ với con gái Vệ Nam hiểu rất rõ, nhưng quả thực cô rất muốn nhân cơ hội này làm chút gì đó có ích cho xã hội.

Cuối cùng vẫn là Lục Song ra mặt thuyết phục mẹ. Nào là làm người nên làm việc có ích, tranh thủ lúc còn trẻ làm những việc mình thích, đó là những kinh nghiệm quý báu của cuộc đời, anh ấy nói một đồng lý lẽ khiến mẹ nghe mà trợn mắt há mồm, gật đầu lia lịa.

Vệ Nam thầm nghĩ Lục Song chính là khắc tinh của mẹ, anh ấy nói gì mẹ cũng đồng ý, thân thiết hơn cả con đẻ.

Buổi tối sau khi về căn phòng hai người cùng ở, Vệ Nam thu xếp hành lý, Lục Song đứng bên giúp một tay, sau khi thu dọn xong, Vệ Nam quay đầu lại thì nhìn thấy ánh mắt của anh ấy có chút gì đó lo lắng.

Vệ Nam hỏi: “Anh sao vậy?”

Lục Song cười, nhẹ nhàng ôm Vệ Nam vào lòng.

“Em xem, vì thuyết phục mẹ em mà anh phải nói hết cả lưỡi, em đừng làm anh thất vọng, cũng đừng biến anh thành người có tội.” Lục Song ngừng một lát, khẽ nói: “Việc gì nên làm thì hãy làm cho tốt, nhớ chú ý giữ gìn sức khỏe, khi trở về phải khỏe mạnh, vui vẻ như bây giờ, nghe rõ chưa?”

Vệ Nam thấy sống mũi cay cay, cô ôm anh chặt hơn và nghiêm túc nói: “Em biết mà, anh cũng phải giữ gìn sức khỏe đấy.”

Chuyến đi lần này cũng không xa lắm vì chưa ra khỏi thành phố.

Chiếc xe bus đi suốt một ngày mới đến nơi, khi đến Thôn Ngư thì trời đã tối.

Ánh chiều tà còn sót lại lóng lánh trên mặt nước, ráng chiều đỏ rực nơi chân trời biến thành những hình thù đẹp đẽ. Trên chiếc thuyền đánh cá, những người dân chài đang ca lên những bài ca dao cổ xưa, dưới ánh chiều tà, từng đường nét trên cơ thể họ như được dát một lớp vàng.

“Kéo lưới.”

Chiếc thuyền bên cạnh vang lên tiếng nói lạnh lạnh, lại là một chiếc thuyền cá đầy ắp.

Đây là một khu làng chài hẻo lánh của miền nam, nhưng cũng là nơi ký sinh trùng lây lan nhanh nhất.

Người dân chài nơi đây không chú ý vệ sinh ăn uống, thường xuyên ăn gỏi cá, cháo cá sống. Những loại cá chưa được nấu chín này rất dễ gây bệnh ký sinh trùng. Đây chính là mục đích chính của Vệ Nam và những người trong đoàn trong chuyến đi lần này.

Mọi người được sắp xếp ở một nhà dân gần đó, ăn cơm xong, nhiệt độ hạ dần xuống, những người dân chài bận rộn suốt cả ngày cũng có thời gian nhàn rỗi. Trưởng thôn tập trung mọi người lại phát truyền đơn. Anh Phí Đăng đứng lên bục, một tay cầm chiếc bảng đen của học sinh tiểu học, một tay cầm phấn, vẽ vòng đời của ký sinh trùng, giảng giải cho mọi người nghe về tầm quan trọng của việc ăn uống vệ sinh, ngôn ngữ đơn giản dễ hiểu, pha chút dí dỏm hài hước, thỉnh thoảng người dân lại cười phá lên. Học trò của giáo sư Hà, bây giờ tốt nghiệp thành tài, quả nhiên là có bản lĩnh.

Hôm nay Vệ Nam và Nguyên Nguyên chưa được giao nhiệm vụ, ngồi trong phòng buôn dưa lê.

Nguyên Nguyên than thở: “Mày thấy không? Trông thế này anh khỉ đầu chó (nickname của Phí Đăng) nhà tao rất giống người tốt.”

Vệ Nam nhăn nhó: “Thế bình thường không giống người tốt à?”

“Khi khoác lên mình bộ áo blouse trắng, trông anh ấy nghiêm túc rất giống người tốt, nhưng cái lớp da thiên sứ giả tạo ấy vừa được lột ra thì...rất khỉ đầu chó. Nguyên Nguyên nhăn nhó thở dài, nói xong, liếc nhìn Vệ Nam rồi hỏi: “Lục Song thế nào? Đạo này ngày nào cũng chăm chỉ đến đón mày, quan hệ của hai người tiến triển đến mức nào rồi?”

Vệ Nam nói: “Đang tiến triển từ từ.”

Nguyên Nguyên nhún vai: “Anh ta thật kiên trì.”

Vệ Nam ngưỡng ngưỡng mỉm cười rồi nói: “Đó là bởi vì tao ồ sên quá.”

“Mày quả là hiểu bản thân mình.” Nguyên Nguyên cười và nói: “Chỉ có điều hãy biết giữ chặt anh ấy, chẳng ai có nghĩa vụ chờ đợi mày suốt đời. Chờ mày nghĩ thoáng rồi, không biết chừng Lục Song cũng bị người ta cướp mất.”

Lời nói của Nguyên Nguyên đầy hàm ý, Vệ Nam im lặng một lúc rồi cười và hỏi: “Ý mày nói bên cạnh anh ấy có nụ hoa đào chuẩn bị nở hả? Hay là bông hoa đào nở rồi?”

Nguyên Nguyên gật đầu, nghiêm túc nói: “Xem ra mày cũng thông minh đấy chứ, tao cứ tưởng mày là chú thỏ trắng ngây thơ chẳng biết gì cả.”

Vệ Nam đập vào vai Nguyên Nguyên rồi khẽ mỉm cười.

“Cái này thì mày không phải lo, tao biết từ lâu rồi.”

Thực ra sau khi nói cho Lục Song biết hết suy nghĩ của mình khi ở New York, Vệ Nam đã tự coi mình là bạn gái anh ấy, dĩ nhiên là quan tâm đến cuộc sống của anh ấy. Tuy không làm những chuyện như xem lên điện thoại nhưng cái gì nên biết đều biết cả, cái gì không nên biết Vệ Nam cũng không hỏi nhiều.

Gần đây công ty Lục Song đang triển khai kế hoạch game. Anh ấy là giám đốc, phó giám đốc là Hạ Vi, người lần trước đã đưa anh ấy đến bệnh viện. Vệ Nam vẫn nhớ hồi ấy mình đã ra công ra sức gắn ghép hai người, nói họ rất đẹp đôi. Lục Song kiên quyết nói hai người chỉ là đồng nghiệp. Vệ Nam không ngốc đến thế, bạn đồng nghiệp sao có thể quan tâm đến nhau như thế, lại còn ngày nào cũng tặng hoa hồng. Lúc ấy không hỏi, bây giờ cũng sẽ không hỏi. Từ trước tới nay Vệ Nam không phải là người con gái hẹp hòi, ghen tuông vớ vẩn.

Có lẽ Nguyên Nguyên đã nhìn thấy Lục Song và Hạ Vi ăn cơm cùng nhau, bây giờ mới nói những lời ấy để nhắc nhở mình.

Nhưng Vệ Nam không nghĩ anh ấy sẽ có gì đó với Hạ Vi không phải vì nghĩ rằng Lục Song chỉ có thể yêu mình mà bởi vì cô tin anh.

Tin lời anh ấy nói, cũng tin rằng anh ấy sẽ giải quyết ổn thỏa mọi chuyện, tin rằng anh ấy không phải là người dễ thay lòng đổi dạ như thế. Dù anh ấy thay đổi thì cũng không bao giờ giấu bạn gái làm những chuyện bất cá hai tay như thế.

Vệ Nam chỉ nghĩ một cách rất ngây thơ rằng người con trai ấy đáng để mình tin tưởng. Dường như mỗi lời anh ấy nói đều là lời nói danh dự. Không cần lý do, chỉ cần trong lòng mình hiểu rằng Lục Song là người biết giữ lời hứa.

Dĩ nhiên Lục Song không biết rằng trong lòng Vệ Nam mình lại thần thánh đến vậy, thực sự trở thành chàng trai tốt với đủ bốn tiêu chuẩn “có phẩm cách, có trình độ, lòng kiên trì, có phong độ”. Nếu biết điều đó, không biết chừng anh ấy sẽ vui mừng đến ngất lịm.

Lúc ấy Lục Song đang nhàm chán không biết làm gì, anh đoán chắc Vệ Nam đã đến nơi nên chủ động gọi điện cho cô, nghiêm túc nói: “Vệ Nam, anh muốn bày tỏ với em lời thăm hỏi chân thành nhất. Em đã đến nơi chưa?”

Vệ Nam khẽ cười: “Vâng, đến rồi ạ, tất cả đều thuận lợi.”

“À đúng rồi, mấy hôm nữa anh phải đi công tác ở thành phố A một tuần, có cần anh mang cái gì cho anh trai em không nhỉ?”

“Thế à, vậy thì anh mua cho anh ấy đĩa game truyền thuyết anh hùng đi, anh ấy suốt ngày ca cẩm đòi mua đĩa game ấy.”

“Ừ, thế còn tiền?”

“Thì anh cứ bỏ ra đi...”

“Thế em trả anh thế nào?”

Vệ Nam cười: “Bây giờ đòi tiền không có, chỉ có mạng sống này thôi. Sau này có lương rồi em sẽ góp vài tháng lại trả anh.”

Lục Song khẽ cười: “CD thôi mà, không cần phải góp mấy tháng lương chứ?”

Vệ Nam cười nhưng không nói gì.

Thực ra ngoài đĩa CD, còn phải trả anh ấy tiền viện phí của Kỳ Quyên. Sau này, khi bình tĩnh lại, Vệ Nam nghĩ kỹ thì bỗng thấy chẳng có lý do gì mà Chu Phóng lại gọi điện thoại cho mình đúng lúc như vậy, lại còn nhiệt tình cho mình vay tiền. Xét cho cùng thì Vệ Nam chỉ gặp Chu Phóng đúng ba lần. Anh ta không vô vị đến nỗi gọi điện thoại cho bạn gái của bạn, cũng không thể cho người khác vay một lúc mấy vạn tệ. Nếu không phải do Lục Song đứng sau sắp đặt thì làm gì có chuyện ấy?

Biết được chuyện ấy, Vệ Nam cũng chẳng biết làm gì ngoài thở dài, Lục Song đối với mình như thế, ngay cả khi chị em tốt của mình anh ấy cũng tận tâm giúp đỡ, mình không có lý do gì để rời xa anh ấy.

Nói chuyện với Vệ Nam xong, Lục Song không biết làm gì, lại lôi máy tính ra nghịch, một lúc sau, điện thoại đổ chuông, vừa nhìn màn hình, tâm trạng của Lục Song vui vẻ hẳn lên.

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói ấm áp của tiểu thư nhà họ Vệ: “Lục Song, anh vẫn chưa ngủ à, 12 giờ rồi?”

“Anh chưa”. Lục Song cười: “Chẳng phải lúc này vừa mới nói chuyện sao, sao em lại gọi lại?”

Vệ Nam nghiêm túc nói: “Anh làm việc bận rộn nhớ ngủ sớm đấy, đừng thức khuya quá.”

“Em quan tâm đến anh như thế, anh vui quá chắc chắn cả đêm mất ngủ.”

Vệ Nam không nói gì.

Lục Song cười và nói: “Sao vậy, hiếm khi em chủ động gọi điện thoại cho anh, gọi rồi lại không nói gì, hay là nhớ anh quá, chỉ muốn nghe giọng nói của anh thôi?”

Vệ Nam đã quá quen thuộc với sự hài hước kỳ quái của anh ấy rồi, chỉ có điều bỗng nhiên thấy ngại, mặt nóng bừng: “À, thì, thực ra em muốn nói, chúc anh sinh nhật vui vẻ.”

“Hả?” Lục Song ngây người, liếc nhìn thời gian ở góc phải màn hình điện thoại, lúc này là mười hai giờ đúng, hơn nữa hôm nay đúng là sinh nhật của mình.

Lục Song vui như mở cờ trong bụng, nhưng bề ngoài vẫn tỏ vẻ không hề quan tâm: “Ừ, sinh nhật à, chẳng có gì to tát cả. Anh còn chẳng nhớ, lẽ nào em vẫn nhớ?”

“Em ghi trong điện thoại mà, không phải là cố tình đợi đến 12 giờ để trở thành người đầu tiên chúc mừng anh.” Nói xong, Vệ Nam lại thấy câu nói ấy thật mâu thuẫn, đúng là giấu đầu hở đuôi, cô ngại ngần sờ đầu gãi tai, tỏ vẻ không để ý rồi nói: “Trong ngăn kéo phòng em có một chiếc hộp màu đỏ, đó là món quà em chuẩn bị cho anh. Anh tự đi lấy nhé”.

“Còn có cả quà cơ à?” Lục Song mỉm cười rạng rỡ, vui và hồi hộp đến nỗi tim đập thình thịch. Anh vội chạy sang phòng Vệ Nam, mở ngăn kéo cạnh đầu giường, vừa nhìn đã thấy một chiếc hộp nhỏ màu đỏ. Lục Song vui mừng mở ra, bỗng nhiên nụ cười cứng lại, cuối cùng là biến dạng, khóe môi run run.

Sau khi điều chỉnh lại tâm trạng, anh cố gắng kiềm chế để không tức giận mà khẽ nói: “Cảm ơn món quà sinh nhật của em. Hộp thuốc tránh thai này anh nhận rồi”.

Đầu dây bên kia là sự im lặng đến đáng sợ, một lúc sau mới vang lên điệu cười rùng rợn của Nguyên Nguyên.

“Ha ha, Vệ Nam bó tay mày, xấu hổ quá, mấy hôm trước bệnh viện có diễn đàn về giáo dục giới tính, phát thuốc tránh thai, chẳng phải ta đã bảo mày đừng mang về nhà rồi sao, lại mất mặt rồi, ha ha ha ha, sinh nhật người ta tặng thuốc tránh thai làm gì, mày đúng là đầu óc đen tối, ôi, ôi, cười vỡ bụng chết mất thôi...”

Vệ Nam ngượng chín mặt, không ngừng đập đầu vào tường.

Một lúc sau, Lục Song khẽ cười và nói: “Thôi, đừng để ý đến Nguyên Nguyênm anh biết em trong sạch, đừng ngại nữa, em nói đi, là ngăn kéo nào?”

Giọng Vệ Nam run run: “Ngăn kéo...ở...bàn...học...em cúp máy đây. Bye bye!”

Nghĩ đến khuôn mặt đỏ như gấc chín của Vệ Nam, Lục Song không kìm được cười phá lên, anh mở ngăn kéo bàn học, quả nhiên thấy một chiếc hộp màu đỏ.

Lần này chắc không phải là thứ gì kỳ quái nữa. Lục Song mỉm cười mở hộp, bên trong có hai chữ được thêu bằng chỉ màu rất đẹp.

Nếu dùng câu nói nổi tiếng của Lỗ Tấn thì là: “Chiếc hộp nhà tôi có hai chữ, một chữ là Hựu, chữ kia cũng là Hựu”.

Lục Hựu Hựu, cô ấy thật giỏi trong việc tách chữ người khác.

Nhìn những đường chỉ màu xinh xắn kết thành chữ “Hựu” đáng yêu, Lục Song vui mừng, mỉm cười rạng rỡ.

Vệ Nam ngốc, tặng quà sinh nhật cũng đơn giản và ngốc nghếch đến thế. Vì không muốn buông em ra để em làm hại dân chúng, anh rất muốn, rất muốn giữ em bên mình suốt đời.

45. Chương 38. Sự Tình Cờ Trong Lần Khám Bệnh Miễn Phí

Sáng hôm sau, trời cao trong xanh, ánh nắng chói chang.

Thời tiết ở ngôi làng đánh cá nhỏ này quả thực oi bức hơn thành phố rất nhiều, trong các bụi cỏ um tùm, lũ muỗi hoành hành ngang dọc. Vệ Nam mặc chiếc váy ngắn ra ngoài lấy nước rửa mặt, chưa đầy năm phút chân đã xuất hiện những vết muỗi đốt sưng đỏ. Đây là loại muỗi độc, rất đáng sợ, châm phát nào trúng phát nấy, trong nháy mắt đã sưng đỏ.

Sau khi về phòng, Vệ Nam lập tức xịt nước hoa vào chân. Lục Song đã nhét vào cặp của cô lúc thu dọn hành lý. Còn nhớ lần đầu gặp mặt, khi thấy Lục Song xịt nước hoa trong phòng vệ sinh, Vệ Nam còn chế nhạo anh ấy “dù anh có xịt bao nhiêu nước hoa thì cũng không át được mùi hôi trên cơ thể”. Kết quả là lọ nước hoa ấy thật hữu dụng, lũ muỗi bay vo ve quanh người Lục Song nhưng không dám lại gần tấn công anh.

Lẽ nào Lục Song quá mạnh mẽ khiến lũ muỗi đều sợ anh? Không hiểu vì sao mình cũng xịt nước hoa toàn thân mà bọn muỗi ấy vẫn như máy bay chiến đấu tấn công mình ở mọi góc độ, đập chết một con lại có con khác bay đến, hút máu như trầy hột.

Vệ Nam mặc váy dài, thêm chiếc áo phong dài vừa phải, khi bước ra cửa cảm giác toàn thân nóng bức như sắp bốc hơi, Nguyên Nguyên đứng cạnh cũng đang mồ hôi, điều đáng sợ hơn là trong thời tiết nóng dã man này phải khoác lên người chiếc áo blouse trắng.

Các bác sỹ và y tá nhanh chóng tập trung đầy đủ, địa điểm khám bệnh là ở khu đất trống trước phòng làm việc của cán bộ thôn. Khi Vệ Nam và Nguyên Nguyên đến đó thì thấy mọi người đã căng bạt, phía dưới kê những chiếc bàn dài nối liền nhau, trên bàn đặt một số giấy tờ như giấy đăng ký...Nhìn từ xa thấy rất hoành tráng.

Vệ Nam và Nguyên Nguyên phụ trách khám sức khỏe ở vị trí số một. Dáng vẻ căng thẳng của hai người khiến bác sỹ Lưu ngồi cạnh phì cười. Bác sỹ Lưu nói: “Đây là lần đầu tiên các em tham gia hoạt động này đúng không?” Vệ Nam gật đầu: “Vâng ạ”. Bác sỹ Lưu nói: “Sau này có cơ hội thì nên thường xuyên đi ra ngoài, nhân lúc còn trẻ làm nhiều việc một chút, sau này già rồi lại lười chẳng muốn đi. Phải trải nghiệm nhiều các em mới hiểu làm nghề gì cũng không dễ dàng, quan trọng là không hổ thẹn với lòng mình”. Bác sỹ Lưu là người hiền hòa, hay cười, Vệ Nam và Nguyên Nguyên là người dưới, nghe những lời nói ấy cũng thấy xúc động bồi ngùi, gật đầu lia lịa.

Công việc buổi sáng trôi qua rất nhanh, mọi người nghỉ ngơi một chút, buổi chiều lại tiếp tục khám bệnh cho người dân. Trời nắng như thiêu như đốt, nhìn người dân xếp hàng dài, háo hức đi khám bệnh, Vệ Nam và Nguyên Nguyên cũng thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Đến tận lúc hoàng hôn trưởng thôn mới nói gần đây có một số người dân vì tuổi quá cao, không thể đến xếp hàng được, nhờ đoàn cử mấy bác sỹ trẻ đến đó khám bệnh. Phí Đăng nhận lời ngay không chút chần chừ, chuẩn bị hộp thuốc chuẩn bị lên đường, bỗng nhiên Nguyên Nguyên nói: “Em đi cùng anh”. Không thêm để ý đến cái lườm của Phí Đăng mà vẫn mặt dày lững thững theo sau.

Bây giờ Nguyên Nguyên đã tiến hóa thành một loài sinh vật, đó là sinh vật “chuyên theo đuôi”.

Vệ Nam ở đó một mình cũng chẳng có việc gì làm, liền lấy ống nghe chạy theo. Đi được nửa đường, Vệ Nam mới nhận ra mình là bóng đèn, chỉ có điều cũng lạ, hai người này tuy yêu nhau nhưng rất ít khi nói những lời ngọt ngào tình cảm, cơ bản toàn là những từ chuyên ngành, thảo luận về tim người.

Vệ Nam không nói gì, cùng họ đến nơi trưởng thôn đã nói. Vào nhà khám cho một bà lão, sau đó để lại chút thuốc rồi sang nhà khác.

Những ngôi nhà ở đây rất cũ nát, đường đất gập ghềnh không bằng phẳng, ổ gà khắp nơi, một số nhà tường vách nứt hết cả, trong nhà bày biện rất sơ sài.

Bỗng nhiên, Vệ Nam và Nguyên Nguyên đứng chờ một chỗ.

Phí Đăng ngạc nhiên hỏi: “Sao vậy?”

Nguyên Nguyên đẩy Vệ Nam: “Ô Mẫn Mẫn, tao không hoa mắt đấy chứ?”

Vệ Nam ngáy người, khẽ cười: “Đúng là giống thật đấy”.

Nhìn qua khe cửa, ngôi nhà này khá hơn những ngôi nhà khác một chút, chí ít thì cũng là nhà mới xây, nhưng khu vườn rất sơ sài. Mấy hôm trước trời mưa, nước mưa đọng lại ở vườn vẫn chưa khô, đàn muỗi bay đi bay lại. Cô gái ấy đúng là Tô Mẫn Mẫn, đôi lông mày tinh xảo vẫn cuốn hút như thế. Chỉ có điều cô ấy gầy hơn trước rất nhiều, tóc cũng cắt ngắn, da đen đi nhiều. Nhưng Vệ Nam và Nguyên Nguyên vừa nhìn thấy liền nhận ra cô ấy ngay.

Tùng là hoa khôi của khoa văn trường T, dù bây giờ bề ngoài có thay đổi đôi chút nhưng phong cách đặc biệt ấy vẫn còn.

Lúc này mặt trời vẫn chưa xuống núi, có thể nhìn rõ khung cảnh trong vườn, Vệ Nam và Nguyên Nguyên nhìn nhau, hơi nghiêng người ngó vào vườn – Có một bà lão già yếu đang ngồi trên chiếc ghế băng giữa vườn, Tô Mẫn Mẫn ngồi cạnh rửa chân cho bà. Bàn chân nhăn nheo nhiều vết sẹo và bàn tay đẹp của cô gái trẻ trái ngược hoàn toàn, nhưng trong khoảnh khắc ấy bỗng trở nên rất hài hòa. Động tác của Tô Mẫn Mẫn rất nhẹ nhàng, các ngón tay dài và mảnh nhẹ nhàng bóp chân cho bà lão.

Trên mặt bà lão có rất nhiều vết sẹo, giống như những cái rãnh bị nước mưa xối vào, trông rất đáng sợ. Làn da vàng nhão nhèo đã mất đi độ đàn hồi, người gầy gò như cây khô. Bàn tay nhão nhèo hơi run run, nhẹ nhàng vuốt mái tóc của Tô Mẫn Mẫn, nhẹ đến nỗi khiến người ta nhói đau, giống như sợ làm hỏng vật báu quý giá nhất vật.

“Sao lại cắt tóc ngắn, mái tóc của Mẫn Mẫn nhà ta đẹp như thế”.

Tô Mẫn Mẫn khẽ cười: “Công việc bận rộn, thời tiết lại oi bức, cháu lười buộc tóc nên cắt ngắn cho mát”.

Bà lão khẽ thở dài, hai mắt vẫn mở trừng trừng nhưng con người đã mất đi tiêu điểm, người bình thường vừa nhìn là biết đó là người mù.

Sự im lặng kéo dài rất lâu, rất lâu, khu vườn yên tĩnh đến nỗi chỉ còn lại tiếng róc rách của động tác rửa chân. Sau khi rửa chân xong, Tô Mẫn Mẫn kéo chiếc chậu sang bên cạnh, kê cái ghế lại gần rồi ngồi xuống, nhẹ nhàng gục đầu vào vai bà lão.

Bà lão nói: “Cháu ngốc, mặc ít thế này mà không sợ bị thiêu tróc da à?”

Tô Mẫn Mẫn cười: “Tróc da rồi lại mọc da non mà”.

Mặt trời dần dần xuống núi, ánh sáng dịu dần, không nhìn rõ nét mặt của bà lão, nhưng qua giọng nói, dường như vẫn thấy bà đang cười.

“Bà nghe các cô gái bên hàng xóm nói Tiểu Mẫn nhà ta rất xinh, Tiểu Mẫn nhà ta lại tốt tính nữa chứ”.

Tô Mẫn Mẫn im lặng một lúc, khẽ nói: “Bà đừng khen cháu, tuy cháu xinh đẹp nhưng không phải là người tốt, cháu đã lừa rất nhiều người, làm rất nhiều chuyện sai trái, họ đã nói cháu là rắn độc”.

Bà lão nghiêm giọng nói: “Nếu cháu làm sai thì hãy nhận lỗi với người ta. Nếu cháu thật lòng thì họ sẽ tha thứ cho cháu”.

Tô Mẫn Mẫn gật đầu: “Cháu biết rồi”.

Bà lão nói tiếp: “Cái cậu A Hằng gì đó đối xử với cháu tốt như vậy thật sao? Nghe cháu nói tốt về cậu ta như vậy bà thật không dám tin. Nếu cậu ta thực sự tốt với cháu như vậy thì nên lấy cháu làm vợ, bao nhiêu năm vậy rồi, lần nào về cháu cũng nói đã tìm được người đàn ông tốt, nói anh ta rất yêu cháu, sao cháu không đưa cậu ấy về gặp bà?”

Tô Mẫn Mẫn im lặng không nói gì.

Bà lão bắt đầu ho dữ dội, ho xé ruột xé gan, ho xong bà đặt tay lên vai Tô Mẫn Mẫn, nhẹ nhàng vỗ vai cô ấy: “Tiểu Mẫn à, bà sắp không cầm cự được nữa rồi, bà rất muốn gặp mặt cháu rể, nhưng e rằng không có cơ hội rồi...”

Tô Mẫn Mẫn ngắt lời bà: “Bà đừng nói gở”.

“Bà ốm đau bao nhiêu năm nay. Bà biết rất chứ. Nhờ người gọi điện thoại cho các cháu là muốn gặp các cháu lần cuối. Không ngờ chỉ có một mình cháu đến. Haizzz, các anh các chị của cháu thật bận rộn”. Bà lão cười, các nếp nhăn trên mặt xô lại. Một lúc sau, bà nhẹ nhàng vuốt tóc Tô Mẫn Mẫn: “Người bà không yên tâm nhất là cháu, cháu có thể gặp được người đàn ông tốt như A Hằng, đó là cái phúc của cháu”.

Tô Mẫn Mẫn im lặng một lúc lâu rồi mới cười: “Bà yên tâm. Anh ấy đối xử rất tốt với cháu. Nếu không phải vì gần đây anh ấy quá bận thì lần này anh ấy đã cùng cháu đến thăm bà rồi. Kết hôn là chuyện sớm muộn, đến lúc ấy cháu nhất định sẽ mời bà đến uống rượu mừng”.

“Bà vẫn không yên tâm, cứ nghĩ cháu đang an ủi bà, cái cậu A Hằng đấy không phải là cháu tự bịa ra để lừa bà đấy chứ?”

“Bà yên tâm đi, sao cháu có thể lừa bà được”.

Khi Tô Mẫn Mẫn ngẩng đầu lên, mắt đầm nước mắt, dưới ánh trăng, đôi môi cô ấy trông rất nhợt nhạt.

Một cơn gió thổi qua, lá cây rơi xào xạc, cánh cửa gỗ kêu bị gió đẩy kéo kẹt.

Tô Mẫn Mẫn đứng dậy đóng cửa, nhìn thấy Vệ Nam, Nguyên Nguyên, Phí Đăng, sắc mặt cô biến đổi, đi thẳng về phía cửa, khẽ nói: “Thật trùng hợp, thì ra là mọi người”. Sắc mặt của Tô Mẫn Mẫn biến đổi nhanh hơn thời tiết, cô cố gắng gượng cười, dù rằng nụ cười ấy trông không đẹp chút nào. Cô liếc nhìn bộ áo blouse trắng rồi cười và nói: “Khám bệnh miễn phí đúng không? Mình đã nghe nói rồi, không ngờ các cậu cũng đến”.

Chương 38. Sự tình cờ trong lần khám bệnh miễn phí (2)

Vệ Nam và Nguyên Nguyên nhìn nhau, không tìm được lời nào thích hợp.

Tô Mẫn Mẫn nhìn Phí Đăng, im lặng một lúc rồi khẽ hỏi: “Có thể nhờ anh giúp một việc được không?”

Phí Đăng nói: “Xin cứ nói”.

“Mượn anh năm phút, nhờ anh đóng giả làm Hứa Chi Hằng cho bà em yên tâm”. Nói xong, thấy Phí Đăng gật đầu, Tô Mẫn Mẫn liền cố tỏ vẻ bình tĩnh, cười rồi nói: “A Hằng, sao anh lại đến đây, chẳng phải là công việc rất bận sao?”

Nguyên Nguyên đẩy tay Phí Đăng, Phí Đăng hiểu ý, bước nhanh đến trước mặt bà lão, nhẹ nhàng nói: “Bà ơi, cháu là A Hằng, cháu đến thăm bà đây”.

Sau đó mọi người đều im lặng không nói gì.

Bà lão xúc động đến rơi nước mắt, những giọt nước mắt chảy ra từ đôi mắt không nhìn thấy ánh sáng như những hạt ngọc chảy xuống tay Phí Đăng, nóng rát giống như những giọt nước sôi vậy. Bàn tay bà run run nắm lấy tay Phí Đăng, lòng bàn tay vuốt ve mu bàn tay của anh ấy, nói đi nói lại những lời dặn dò trước lúc lâm chung.

“Bà cứ tưởng rằng Tiểu Mẫn muốn bà yên tâm nên đã nói dối bà, thật không ngờ con bé này có thể gặp được người tốt như cháu, đúng là phúc phận của nó....Tiểu Mẫn nhà bà tuy tính nết không tốt lắm nhưng bản chất rất tốt, là cô gái ngoan, nhờ cháu chăm sóc nó, bỏ qua cho nó. Bà nhờ cả vào cháu đấy”. Bà lão nắm chặt tay Phí Đăng như nắm vào chiếc phao cứu mạng vậy, giọng nói khàn, nghẹn ngào, những giọt nước mắt nóng rát không ngừng rơi xuống má, “Cháu yêu nó thật lòng, thế thì tốt quá...tốt quá...”

“Bà cứ yên tâm”. Phí Đăng nắm chặt đôi bàn tay nhăn nheo của bà rồi nói từng câu từng chữ: “Cháu sẽ đối xử tốt với cô ấy”.

Bà lão gật đầu, bàn tay đầy nốt cuối cùng cũng dần buông xuống.

Vầng trăng tròn xoe lơ lửng trên bầu trời, chiếu rọi vào mặt bà, bà đã ra đi trong thanh thản.

Tối hôm ấy, Tô Mẫn Mẫn hỏa táng bà, trôn tro dưới gốc cây đa to trong vườn.

Tô Mẫn Mẫn gạt nước mắt rồi nói với Phí Đăng: “Tuy em không biết tên anh là gì nhưng thực sự rất cảm ơn anh”.

Phí Đăng gật đầu, há hốc miệng định nói gì đó nhưng lại không nói nữa.

Tô Mẫn Mẫn quay sang nói với Vệ Nam: “Mọi người về đi, ngày mai mình đến tìm cậu. Mình có chuyện muốn nói với cậu”. Vệ Nam định mở miệng nói thì bị cô ấy cười ngắt lời: “Tối nay mình muốn yên tĩnh một mình”.

Sau khi ba người bước ra khỏi cửa, thoáng nghe thấy tiếng khóc thút thít vọng lại từ phía sau. Tiếng khóc ấy dường như kìm nén biết bao cảm xúc, giữa đêm tối khiến người ta cảm thấy thật thê lương.

Chiều tối hôm sau, Tô Mẫn Mẫn đến tìm Vệ Nam, đưa cô ấy đến hồ nước gần đó.

Một năm không gặp, cô ấy thay đổi rất nhiều, không giống với cô gái xinh đẹp giống như con chim nhỏ trước đây. Lúc này đây, người con gái gầy gò da đen sạm đứng trước mặt mình đã không còn duyên dáng như trước nhưng lại có sức hút của một người chín chắn. Mái tóc dài vốn là niềm tự hào trước đây cũng đã bị cắt ngắn, mái tóc ngắn trông khô và xơ xác.

Cô ấy mỉm cười với Vệ Nam, nụ cười vẫn rạng rỡ như xưa.

“Lâu lắm không gặp, trông cậu chín chắn hơn người, rất nữ tính”. Tô Mẫn Mẫn vừa cười vừa nói.

Vệ Nam cũng cười: “Cậu cũng vậy, trông xinh hơn trước rất nhiều”.

“Thôi, màn thổi phồng nhau đến đây kết thúc”. Tô Mẫn Mẫn khẽ nói: “Một năm qua cậu sống tốt chứ?”

“Thực tập suốt ở bệnh viện, sau khi tốt nghiệp thì đi làm luôn. Cuộc sống rất yên bình”. Vệ Nam ngừng một lát rồi nói tiếp: “Còn cậu, đã đi những đâu rồi?”

“Đến một trường học ở miền bắc thực tập một năm, dạy ngữ văn cho học sinh tiểu học”.

Vệ Nam cười: “Thế thì tốt quá, nhớ đừng viết chữ to quá nhé, cô giáo dạy ngữ văn hồi tiểu học của mình viết chữ to quá nên mình có thói quen tách chữ”.

Tô Mẫn Mẫn cười, một lúc sau mới vào chủ đề chính: “Hôm nay mình đến tìm cậu là muốn nói về Hứa Chi Hằng. Chắc cậu đã cũng đoán ra”.

Vệ Nam bình tĩnh nói: “Cậu nói đi”.

“Hứa Chi Hằng là em trai cùng trai cùng cha khác mẹ với Kỳ Quyên, cậu biết chứ?”

Vệ Nam im lặng một lúc rất lâu rồi mới khẽ nói: “Cậu ta chưa bao giờ nói chuyện riêng của mình cho mình biết, Tiểu Quyên cũng giấu mình bao nhiêu năm nay”.

Tô Mẫn Mẫn khẽ cười: “Thực ra hai người họ thật xui xẻo, gặp phải người cha như thế. Kỳ Quyên sống rất vất vả chắc cậu hiểu hơn mình, Hứa Chi Hằng cũng chẳng dễ dàng gì, mẹ là kẻ thứ ba cướp chồng của người khác không nói làm gì, người chồng cướp được cũng chẳng ra gì. Anh ấy còn bị người chị cùng cha khác mẹ coi như hung thú, căm ghét suốt bao nhiêu năm. Hồi anh ấy còn nhỏ, bố anh ấy đã đưa anh ấy đến những nơi bẩn thỉu xấu xa, cũng chẳng thèm hỏi xem anh ấy có muốn hay không. Lớn lên, bố anh ấy còn tốt bụng đến nỗi ngày nào cũng mang phụ nữ đến cho anh ấy. Thực ra những tấm ảnh mà anh ấy cho cậu xem hầu hết đều là giả. Anh ấy hoàn toàn không bày bạ như thế”. Tô Mẫn Mẫn khẽ thở dài rồi nói: “Anh ấy rất yêu cậu, có lẽ từ nhỏ tới lớn, đó là chuyện duy nhất anh ấy cảm thấy vui”.

Vệ Nam không nói gì.

Tô Mẫn Mẫn im lặng một lúc rất lâu rồi khẽ nói: “Trước đây lén lút phá hoại tình cảm của hai người là do mình không suy nghĩ chín chắn. Bây giờ cậu đã biết anh ấy khổ sở như thế, có lẽ, sau khi thoát khỏi người bố đáng sợ kia, hai người sẽ lại được ở bên nhau. Mình không muốn chen chân vào nữa, mình mệt mỏi lắm rồi”.

Vệ Nam nói: “Những chuyện đã qua mình đã không nghĩ đến từ lâu rồi. Cậu không cần để ý. Những thứ mà cậu lấy đi vốn đã không thuộc về mình”. Cô ngừng một lát rồi nói tiếp: “Vì vậy, cậu không cần đẩy cậu ấy về phía mình. Chẳng phải cậu rất yêu cậu ấy sao?”

“Tô Mẫn Mẫn yêu anh ấy say đắm đã là Tô Mẫn Mẫn của quá khứ”. Tô Mẫn Mẫn quay sang nhìn Vệ Nam, nhếch mép mỉm cười: “Thực ra bà lão hôm qua không phải là bà ruột của mình. Hồi nhỏ bố mẹ làm việc bận rộn nên gửi mình xuống quê nhờ người ta nuôi. Bà không có con cháu nhưng đã nuôi dưỡng mấy đứa cháu liên. Bây giờ bọn chúng chê bà già yếu, chỉ bỏ tiền ra xây nhà cho bà rồi thuê giúp việc chăm sóc bà, không một ai muốn đón bà lên thành phố ở. Mình là em út, vốn dĩ muốn tốt nghiệp xong tìm trường dạy học rồi đón bà về ở cùng, không ngờ lần này bà sắp chết mới gọi điện thoại cho mình. Vì mình mà bà mới bị mù, vết sẹo dài trên cánh tay cũng là do sau khi mù bị cành cây xước vào. Hồi nhỏ mình rất nghịch ngợm, đã mang lại phiền phức cho bà”. Nói đến đây, Tô Mẫn Mẫn ngừng một lát, mắt nhìn ra xa.

“Bây giờ bà mất rồi, mình cũng chẳng còn gì vướng bận, đăng ký đến vùng biên cương dạy học, ba năm nữa sẽ tính tiếp”.

Vệ Nam im lặng một lúc, khẽ nói: “Cậu thực sự không còn vướng bận điều gì nữa sao?”

Tô Mẫn Mẫn cười: “Còn một cô bé đã được mình cứu sống khi còn ở quê, mình định nhận nuôi cô bé ấy, quả thực cô bé ấy rất đáng yêu. Mẹ mình nói cô bé ấy giống hệt mình hồi nhỏ. Mấy hôm nữa các cậu kết thúc đợt khám bệnh này quay về thành phố, nếu có cơ hội mình sẽ dẫn cô bé ấy đến gặp cậu”.

“Cậu còn trẻ như vậy, vì sao đột nhiên muốn nhận nuôi trẻ?”

“Bởi vì mình giống bà, không thể sinh con”. Tô Mẫn Mẫn cười, quay mặt đi chỗ khác, cố tỏ ra không có chuyện gì.

Vệ Nam im lặng, nghe giọng nói ấm áp của cô ấy vang vọng bên tai.

“Mình thấy chẳng có gì. Phụ nữ không phải là cái máy sinh con. Chỉ có điều sau khi biết chuyện ấy mẹ mình đã khóc rất nhiều. Hứa Chi Hằng không biết chuyện này. Mình lừa anh ấy nói là đã mang thai vậy mà anh ấy cũng tin. Haha. Thực ra anh ấy cũng rất dễ lừa, đúng không. Ngày cá tháng tư cậu nhả bùa một tin nhắn mà cũng có thể lừa được anh ấy”.

Vệ Nam gật đầu, khẽ nói: “Đúng vậy, rất dễ lừa”.

Anh ấy lúc nào cũng tỏ vẻ không quan tâm đến cái gì nhưng vẻ lo lắng trong đáy mắt lại rất dễ biểu lộ tâm trạng của anh ấy. Hứa Chi Hằng là người bề ngoài lạnh lùng nhưng bên trong rất dịu dàng.

Tô Mẫn Mẫn cũng cười: “Bề ngoài đẹp trai, nói lời cay độc, xấu tính nhưng lòng dạ rất tốt. Cậu nên biết vị trí của mình trong lòng anh ấy, theo đuổi anh ấy đi. Mình nghĩ sau khi giải quyết xong chuyện của bố mình, anh ấy sẽ quay lại”.

Vệ Nam ngẩng đầu hỏi: “Cậu định đi thật à?”

“Uh”.

“Buông tay được không?”

“Dĩ nhiên”

“Vậy thì vì sao lại cười gượng như vậy”.

Tô Mẫn Mẫn im lặng một lúc rồi nhếch mép, bình tĩnh nói: “Trước mặt cậu mình rất khó cười tự nhiên, chẳng có cái nào cả, mình ghen tỵ với cậu. Nếu không có cậu, có lẽ anh ấy sẽ rung động trước mình. Mình vì anh ấy hy sinh biết bao nhiêu, hy sinh cả những năm tháng tươi đẹp nhất, vậy mà trong mắt anh ấy chỉ có cậu. Dùng cái tên Hứa Chi Hằng để lừa bà, lừa mình, lừa biết bao nhiêu năm rồi. Bây giờ anh ấy và mình không liên quan đến nhau nữa”.

Nói đến đây, bỗng nhiên Tô Mẫn Mẫn dừng lại, dường như muốn trốn tránh điều gì, sau đó hướng tầm mắt ra xa.

Ánh mặt trời đỏ rực như lửa lơ lửng cuối chân trời, dần dần lặn xuống, cuối cùng tia sáng cuối cùng phản chiếu lên bầu trời cũng vụt tắt.

46. Chương 39. Mãi Mãi Giữ Lời Hứa

Khi quay về, Vệ Nam nghe thấy tiếng bàn luận trong phòng.

Hình như là Phí Đăng và Nguyên Nguyên đang nói về chuyện hôm qua. Nguyên Nguyên thay đổi hoàn toàn cách nhìn về Tô Mẫn Mẫn, khi nhắc đến cô ấy, không còn giọng điệu châm biếm như trước kia nữa.

“Tô Mẫn Mẫn thật ngốc. Em nhìn mà thấy không nhẫn tâm. Rốt cuộc Hứa Chi Hằng có gì tốt chứ. Em chẳng nhìn ra được điểm gì tốt cả”.

Phí Đăng lạnh lùng nói: “Bạn gái đi một mình về quê, lại còn nói bao nhiêu điều tốt đẹp về anh ta trước mặt bà mình. Anh ta cũng tốt lắm, chẳng thấy bóng dáng đâu. Anh coi thường một thằng đàn ông như nó. Ngay cả điều tối thiểu như thế này cũng không làm được”.

Nguyên Nguyên cười: “Hứa Chi Hằng không phải là bạn trai của Tô Mẫn Mẫn. Tô Mẫn Mẫn á, chỉ yêu đơn phương thôi. Haizz, con gái không nên hết mình vì tình yêu như thế, nếu không sẽ khiến mình trở nên hèn mọn, ai nhìn cũng thấy đáng thương”.

Thấy hai người tiếp tục bàn luận, Vệ Nam quay người bước đi.

Đêm đã về khuya, mặt trăng tròn lơ lửng trên không trung dần bị mây đen che khuất.

Bỗng nhiên, một vệt chớp dài xe ngang bầu trời, sấm giập ùng ùng, trời mưa ào ào như trút nước.

Mưa bão mùa hè đến cũng thật nhanh. Tuy Vệ Nam có thói quen mang ô khi đi ra ngoài nhưng dưới trời mưa giông xối xả này, ô cũng chẳng có tác dụng gì. Ô nhanh chóng bị gió lật ngược, cuốn bay đi xa, chỉ còn lại tay cầm và cái khung đáng thương. Vệ Nam bị ngấm nước mưa, ướt như chuột lột. Cô đành phải gập khung ô trời trời lại rồi co cẳng chạy về chỗ ở.

Đường ở làng quen đầy bùn đất, hùm hỏ, mưa to xối xả khiến bùn đất nhầy nhụa, khó nhìn rõ đâu là đường, đâu là hỏ. Vệ Nam chạy thục mạng, đến chỗ rẽ, không may trượt chân rơi thẳng xuống hồ nước.

Cùng với tiếng “tùm” vang trời, Vệ Nam thấy người mình ngập trong hồ nước.

Mưa càng lúc càng to, Vệ Nam chỉ thấy chóng mặt, mọi thứ trước mắt đều trở nên thật mơ hồ, nước không ngừng chảy vào miệng, trong lúc vùng vẫy, cảm giác như có lực lượng to lớn đang kéo mình xuống sâu hơn.

Hai tay cố hết sức đập đập trên mặt nước, nước chảy vào miệng càng ngày càng nhiều, cảm giác tức ngực, khó thở ngày càng dữ dội hơn. Dần dần vùng vẫy cũng yếu đi, nỗi sợ hãi và tuyệt vọng trào dâng trong lòng.

Có phải mình sắp chết rồi không?

Vệ Nam thầm nghĩ.

Có lẽ vì sắp chết nên đầu óc mới tỉnh táo như thế.

Trong hồ nước đục ngầu, trước mắt hiện lên một bức tranh giống như những thước phim lướt qua trong đầu, dường như đang nhớ lại quãng thời gian hơn hai mươi năm qua.

Hồi nhỏ học bơi suýt thì chết đuối, anh trai lôi lên bờ như lôi một con gà, từ đó đến nay cứ nhìn thấy nước là sợ.

Hồi học năm thứ nhất, vừa mới học đi xe đạp, vừa hát bài «Lối rẽ», vừa bình tĩnh đạp xe, đến chỗ rẽ không cẩn thận ngã xuống hồ, hét to kêu cứu, được các bạn vớt lên bờ, chuyện ấy trở thành đề tài trêu cười cho các bạn nam trong lớp.

Lần đi du lịch Hải Nam năm thứ tư. Hứa Chi Hằng vì cứu người chết đuối nên nhảy xuống biển. Bản thân rất muốn nhảy xuống biển cứu anh ấy giống Tô Mẫn Mẫn. Nhưng vẫn chỉ là con vịt cạn không biết bơi. Lặng lẽ đứng trên bờ không nói một lời, chỉ nắm chặt tay mơ hồ nhìn sóng biển dữ dội, các ngón tay đâm sâu vào lòng bàn tay.

Bây giờ lại bị ngã xuống nước.

Chưa bao giờ nghĩ rằng cái chết gần mình như lúc này.

Bỗng nhiên nhớ đến Lục Song, chắc lúc này anh ấy đang ngồi trước máy tính nghiên cứu các phần mềm, màn hình máy tính hiện lên những ký tự mà mình không bao giờ hiểu được.

Anh ấy nói, vì thuyết phục mẹ em mà anh đã nói rất cả lưỡi rồi, em không được để anh thất vọng đâu đấy.

Anh ấy nói, làm những việc mình nên làm nhưng phải nhớ giữ gìn sức khỏe, anh chờ em trở về mà vẫn vui vẻ và khỏe mạnh như bây giờ.

Anh ấy nói, Vệ Nam, anh có thể đợi em một tháng thì cũng được mười tháng, một trăm tháng.

Anh ấy nói, tất cả đều do anh tự nguyện, vì vậy em không cần cảm thấy có lỗi.

Lục Song.....có lẽ anh đã không đợi được rồi.

Vệ Nam tuyệt vọng nghĩ, nếu mình ra đi thế này thì Lục Song sẽ thế nào đây? Anh ấy đã hy sinh biết bao điều, đang mỉm cười ngồi chờ đợi thành quả. Nếu anh ấy biết Vệ Nam đã chết ở quê, nếu anh ấy nhớ lại lúc đầu mình đã cố gắng thuyết như thế nào để mẹ đồng ý cho mình tham gia lần khám chữa bệnh từ thiện này nhưng mình lại chết ở đây thì sẽ thế nào đây? Anh ấy là người tốt như thế, có lẽ suốt đời sẽ sống trong đau khổ....

Số tiền mình nợ anh ấy vẫn chưa trả, tình cảm mình nợ anh ấy sẽ không bao giờ trả hết được.

Vốn dĩ định đối xử thật tốt với anh, ở bên anh. Người như anh đáng để mình thật lòng bảo vệ và trân trọng. Lúc ở New York mình đã hứa với anh ấy sẽ dần dần thay đổi, chắc chắn sẽ có một ngày trao trọn trái tim cho anh.

Nhưng ngày ấy vẫn chưa đến. Anh ấy vẫn đang chờ mình. Làm sao mình có thể bỏ mặc anh ấy như vậy mà ra đi được đây?

Chưa bao giờ Vệ Nam thấy mình muốn được sống như lúc này, các tế bào trong cơ thể dường như cũng trở dậy, cùng cô vùng vẫy, hai tay cố gắng khua thật mạnh, giống như muốn nắm lấy tất cả cơ hội sống còn. Hồ nước bị Vệ Nam khuấy đục ngầu, bùn đất không ngừng chảy vào mũi. Nhưng Vệ Nam quyết không từ bỏ, hai cánh tay đập mạnh trong nước.

Có lẽ trời không tuyệt đường sống của con người, bỗng nhiên tay Vệ Nam tóm lấy một thứ gì đó hình lưới, dường như là lưới đánh cá. Vệ Nam bám chặt lấy nó như bám vào phao cứu sinh vậy. Lúc này Vệ Nam gần như kiệt sức, chỉ có thể dùng chút sức lực cuối cùng bò lên bờ.

Dường như tấm lưới được quấn trên một cái gậy gần đó. Vệ Nam bò mãi, cuối cùng cũng bò đến gần bờ, cô không để ý đến cái miệng đầy bùn mà dùng hai tay hai chân leo lên bờ, nằm bò trên đó thở hổn hển.

Cuối cùng không khí cũng đi xuống phổi, mọi thứ trước mắt cũng trở nên rõ ràng hơn. Cô ấy ho dữ dội, ho đến nỗi thất ngạt lại, nhổ hết bùn đất trong miệng, trong mũi.

Vệ Nam dùng cánh tay dính đầy bùn lau mặt, một lúc sau mới mỉm cười.

Mưa càng lúc càng to, Vệ Nam ướt sũng cả người, toàn thân dính đầy bùn đất, đầu đầy cỏ, trông rất thảm hại. Vệ Nam sợ đất trơn lại ngã xuống hồ nên ôm chặt cái cây bên hồ nước, cẩn thận ngồi xuống bên hồ nước, vừa cười, vừa khóc. Cô khẽ nói với mình, Lục Song ơi, em sống rồi, em đã không nuốt lời. Em đã nói là anh hãy chờ em, đã nói rồi thì sẽ không làm anh thất vọng.

Em sẽ mãi giữ lời hứa.

* * *

Chương 39. Mãi mãi giữ lời hứa (2)

Cuối cùng Vệ Nam cũng về được ký túc, Nguyên Nguyên và Phí Đằng vừa nhìn thấy bộ dạng của cô ấy đều tròn xoe mắt ngạc nhiên.

Nguyên Nguyên hốt hoảng nói: “Mày đang biểu diễn nghệ thuật đấy à, sao mới đi với Tô Mẫn Mẫn một lúc mà quay về đã thành ra thế này?”

Phí Đằng hỏi: “Ngã xuống nước à?”

Vệ Nam gật đầu: “Em không sao”. Sau đó đi tắm.

Phí Đằng và Nguyên Nguyên ngơ ngác nhìn nhau, một lúc sau, Nguyên Nguyên run rẩy nói: “Lẽ nào Tô Mẫn Mẫn trong phút tức giận đã đẩy Vệ Nam xuống nước?”

Phí Đằng xua tay và nói: “Anh đoán chắc là cô ấy không cẩn thận bị ngã. Cô ấy bơi thật lợi hại, trời mưa to như thế này, nước hồ thì bẩn thế mà cô ấy cũng bò lên được”.

Nguyên Nguyên im lặng một lúc rất lâu rồi mới khẽ nói: “Cô ấy không biết bơi...”

Hai người lại ngơ ngác nhìn nhau.

Vệ Nam tắm rất lâu, gội đầu mấy lần liền, hết sức miệng rồi lại đánh răng nhiều lần, cuối cùng cũng tắm xong, bước ra khỏi phòng tắm với bộ dạng hoàn toàn khác, thấy Phí Đằng và Nguyên Nguyên đang ngồi thần ở phòng.

Vệ Nam cười: “Hai người làm sao vậy?”

Phí Đằng khẽ ho một tiếng: “Em không biết bơi....làm sao có thể lên bờ được?”

“Em đã hứa với một người sẽ làm một việc, vì vậy không thể chết như thế được”. Vệ Nam nhẹ nhàng nói: “Các nhà khoa học nói, khi con người rơi vào trạng thái tuyệt vọng nhất, sẽ khơi dậy tiềm năng vô hạn của cơ thể. Em nghĩ chắc em có tiềm năng đạt huy chương vàng môn bơi lội, lúc này tiềm năng ấy vừa mới được khơi dậy”. Nói xong, cô ấy mỉm cười, đi đến bên Nguyên Nguyên và nói: “Cho tao mượn điện thoại, tao muốn gọi điện”.

Đến tận khi Vệ Nam cầm điện thoại quay người bước ra ban công, Nguyên Nguyên mới thở dài ngao ngán: “May mà không làm sao, nếu không về nhà Lục Song sẽ lột da hai chúng ta”. Phí Đằng gật đầu lia lịa.

Vệ Nam vừa định gọi điện thoại thì đột nhiên điện thoại của Nguyên Nguyên đổ chuông. Vệ Nam đưa điện thoại cho Nguyên Nguyên, Nguyên Nguyên vừa nghe, mặt biến dạng, đưa điện thoại lại cho Vệ Nam: “Hứa Hứa nhà mày đấy”.

Vệ Nam cầm điện thoại ra ban công, khẽ nói: “Sao anh lại gọi điện cho Nguyên Nguyên?”

Lục Song khẽ nói: “Lúc này gọi điện thoại cho em nhưng không liên lạc được”.

“Điện thoại của em...rơi xuống nước, hỏng rồi”.

“Em không sao chứ?” Đột nhiên anh ấy hỏi.

Vệ Nam thấy mắt cay cay, cố tỏ vẻ bình tĩnh nói: “Em không sao. Xảy ra chuyện gì được chứ. Chẳng phải vẫn đang nói chuyện với anh đấy sao?”

Lục Song im lặng một lúc rất lâu rồi mới khẽ thở dài: “Vậy thì tốt”.

“Em sẽ không sao đâu, đã hứa với anh là khỏe mạnh trở về rồi mà. Nếu em mà có chuyện gì thì mẹ em sẽ lột da anh”. Vệ Nam khẽ mỉm cười: “Sao đột nhiên anh lại hỏi như vậy?”

Lục Song nói: “Vừa này bên ấy mưa mà, sấm chớp đùng đùng, tự nhiên anh thấy nóng ruột, cứ cảm giác dường như em gặp chuyện gì đó. Gọi điện thoại thì không liên lạc được, anh rất lo cho em”.

Vệ Nam nắm chặt tay, khẽ nói: “Anh yên tâm, em không sao mà”.

Lục Song khẽ cười: “Thôi, không sao là tốt rồi, khi nào đợt khám bệnh này kết thúc thì về nhé. Anh đợi em”.

“...Vâng”. Sau khi cúp điện thoại, Vệ Nam cầm điện thoại đứng bần thần một lúc rất lâu rồi mới thở dài, quay sang nói với Nguyên Nguyên: “Đừng nói với anh ấy chuyện tao bị ngã xuống nước nhé”.

“Uh...” Nguyên Nguyên gật đầu.

Tối hôm ấy Vệ Nam nằm trần trọc mãi mà không sao ngủ được, cô đã nghĩ rất nhiều.

Từ lần đầu tiên gặp Hứa Chi Hằng, luồng không khí lạnh tỏa ra từ người cậu ấy khi bước qua người mình đến ngày tỏ tình và chia tay hồi học đại học.

Tròn 10 năm, mình luôn đóng vai là người yêu thầm cậu ấy, đứng trong bóng tối, cẩn thận nghe ngóng những thông tin có liên quan đến cậu ấy. Về sau trở thành người yêu của cậu ấy, mình đã rất vui, rất thật lòng, trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, ngày nào cũng trân trọng từng phút giây, cũng cẩn thận, giống như đi trên tấm băng mỏng vậy.

Tình cảm ấy mình đã khắc cốt ghi tâm.

Nhưng những ngày tháng ấy không thể kéo dài.

Thực ra, vào khoảnh khắc sắp chết đuối, người mà Vệ Nam nghĩ đến nhiều nhất là Lục Song.

Người con trai luôn ở bên mình, làm rất nhiều việc vì mình. Người con trai luôn mỉm cười đứng bên mình, che gió che mưa cho mình. Người con trai đã ở bên cạnh mình khi mẹ Kỳ Quyên mất mà không kêu ca nửa lời, người con trai đã đi cùng mình sang Mỹ khi Tiêu Tinh kết hôn mà không chút do dự.

Trái tim con người không phải là sắt đá, anh ấy đối xử với mình như vậy, sao mình có thể không rung động được?

Chỉ có điều luôn luôn kìm nén cảm xúc trong lòng, dồn mình đến góc chết, ngày ngày dày vò mình trong thế giới ảo do Hứa Chi Hằng tạo ra. Vì vậy đã không để ý đến Lục Song, đến tận bây giờ, khi đối mặt giữa sự sống và cái chết, bỗng nhận ra rằng – thực ra có một câu nói quan trọng mình vẫn chưa nói với anh ấy. Và mười năm, hai mươi năm và nhiều nhiều năm về sau đều muốn ở bên anh ấy.

Lúc ấy mới phát hiện thì ra khi ở bên Lục Song mình lại thấy bình yên đến thế, bởi anh ấy đã chạm vào sợi dây ở tận sâu trong đáy lòng, chỉ vì quá cố chấp, quá để ý đến những chuyện vụn vặt nên mới không nhận ra điều ấy.

Mình của quá khứ và Hứa Chi Hằng, tình yêu ngây thơ trong sáng và quãng thời gian hạnh phúc ngắn ngủi cuối cùng cũng không thể sánh bước bên nhau suốt đời. Chỉ có thể thích hợp để nhớ lại, chỉ có thể giữ trong ký ức.

Tô Mẫn Mẫn nói, yêu Vệ Nam là điều vui vẻ nhất trong cuộc đời Hứa Chi Hằng.

Thực ra cô ấy đã nói sai, điều vui vẻ nhất trong cuộc đời con người không phải là nhớ lại những gì đã có mà là trân trọng những gì đang có.

Niềm vui hiện tại sẽ dần che lấp niềm vui trong quá khứ.

Bởi vì con người nên hướng về phía trước.

Đột khám chữa bệnh từ thiện nhanh chóng kết thúc, vào một buổi sáng đẹp trời, mọi người cùng lên đường về nhà.

Dân làng đến tạm biệt, cho mọi người rất nhiều hải sản mà mình bắt được. Vệ Nam được một bà lão tặng cho một cái hàu bao nhỏ do chính tay bà làm, hình chú thỏ trắng con đáng yêu, miệng ngậm củ cà rốt, trông giống y như thật.

Nhìn mảnh đất chỉ dừng chân hơn một tháng, nhìn khuôn mặt rạng rỡ của người dân, Vệ Nam xúc động mỉm cười. Tiếng nhạc vui vẻ vang lên, chiếc xe bắt đầu lăn bánh. Bên ngoài cửa sổ, mặt trời cũng bắt đầu lên cao, đỏ rực một vùng trời.

Buổi sáng trong lành và tươi đẹp thế này sẽ còn rất nhiều.

Chúng ta vẫn còn trẻ như vậy, vì sao phải lãng phí thời gian và tinh thần vào những chuyện đã qua?

47. Chương 40: Mùa Xuân Của Lục Hựu Hựu

Vệ Nam muốn tạo bất ngờ cho Lục Song nên không gọi điện báo cho anh ấy biết là mình sắp về. Trước tiên cô về nhà chào bố mẹ, để bố mẹ thấy mình vẫn bình yên.

Mẹ vừa nhìn thấy con gái quay về là chạy ngay lại hết nấn rồi lại véo, hỏi hết chỗ này đau không đến chỗ kia ngứa không, hỏi han rất nhiều, sau đó xắn tay áo vào bếp làm món sườn xào cho con gái ăn.

Từ nhỏ đã thích ăn món sườn xào chua ngọt của mẹ, về sau Lục Song học được cách nấu món này. Ngày mai là sinh nhật của Vệ Nam, đột nhiên cô nảy ra ý nghĩ muốn tự tay làm món sườn xào nên chạy lon ton vào bếp học cách làm món sườn của mẹ.

Vệ Nam rất có năng khiếu nấu ăn, làm đúng theo hướng dẫn của mẹ, nửa tiếng sau liền bung ra một đĩa sườn xào bốc khói nghi ngút, mùi vị cũng rất ngon, màu sắc bình thường, ngon hơn mấy trăm lần so với món sườn cháy mà Lục Song làm lần đầu tiên.

Vệ Nam vô cùng khoái chí, làm một đĩa mời bố mẹ ăn, sau đó lại làm một đĩa mang về, dự định lúc sinh nhật sẽ bày ra đĩa rồi thấp nền hoành tráng.

Nào ngờ khi Vệ Nam quay về ngôi nhà hai người sống cùng nhau thì không thấy Lục Song đâu.

Hôm nay là thứ sáu, có lẽ anh ấy phải đi làm thêm. Vệ Nam để sườn vào tủ lạnh rồi đi tắm. Tắm xong mà anh ấy vẫn chưa về, thế là Vệ Nam lại vào phòng sắp xếp đồ đạc, chiếc đồng hồ treo tường đã điểm 9 giờ tối. Vệ Nam bắt đầu thấy nóng ruột, cô ngồi lên giường, rút điện thoại gọi cho Lục Song.

Điện thoại đổ chuông nhưng không có ai nhấc máy.

Vệ Nam càng lo hơn. Vì công việc bận rộn nhưng Lục Song không bao giờ rời điện thoại, ngay cả lúc tắm cũng mang vào phòng tắm, anh ấy còn mua ba cục pin để thay đổi nhau. Mỗi lần gọi điện thoại chỉ cần đổ một hồi chuông là anh ấy nhấc máy luôn. Hôm nay anh ấy làm sao vậy nhỉ?

Vệ Nam càng nghĩ càng thấy lo lắng không yên, cô mở danh bạ điện thoại, tìm số của Chu Phóng ấn nút gọi.

Sau hai hồi chuông, đầu dây bên kia nhấc máy: “Ai gọi đây?”

“Em là Vệ Nam”.

Chu Phóng vẫn giữ cái giọng đùa cợt như xưa: “A, chào em dâu”.

Vệ Nam nghiêm túc nói: “Anh có biết Lục Song đi đâu không?”

Chu Phóng cười ha hả: “Biết chứ, cậu ấy vào phòng vệ sinh”.

Đầu dây bên kia vang lên tiếng nhạc inh tai nhức óc, Vệ Nam nhũn mỳ: “Các anh đang ở quán rượu à?”

“Đúng vậy, mùa hè nắng nóng khó chịu, cùng nhau ra ngoài uống chút rượu, nhân tiện tìm chút cảm hứng”. Chu Phóng trả lời đầu ra đầy.

Vệ Nam thở phào nhẹ nhõm: “Các anh uống ít thôi nhé”.

Chu Phóng cười và nói: “Em gọi muộn quá. Cậu ấy uống nhiều lắm rồi. Ha ha, yên tâm, anh sẽ lập tức đưa cậu ấy về cho em giống lần trước”.

Sau khi cúp điện thoại, Vệ Nam mới lẩm nhẩm chải rửa, Chu Phóng lẽ ra anh nên chết chìm trong rượu mới đúng, sao anh thích uống rượu thế, lần nào đi cũng kéo Lục Song đi cùng.

Chưa đầy năm phút sau, Vệ Nam bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa. Cô vội chạy ra mở cửa.

Quả nhiên Lục Song đã về.

Trông anh chẳng giống dáng vẻ của một người “uống nhiều” chút nào. Mặt mũi tỉnh táo, sáng khoái, mỉm cười nhìn Vệ Nam và nói: “Sao em về mà không gọi điện để anh ra đón?”

Vệ Nam sa sầm mặt mày, nhìn Chu Phóng và nói: “Chẳng phải các anh đang ở quán rượu sao?”

Chu Phóng dựa vào tường, cười và nói: “Sợ hai người một tháng không gặp như cách ba mươi năm, anh đã dùng tốc độ đua xe thần tốc của mình nhanh chóng đưa Lục Song về cho em”. Nói xong anh ấy xua tay: “Nhiệm vụ hoàn thành, không làm phiền hai người nữa. Bye. Hai người từ từ mà tâm sự”.

Sau khi Chu Phóng về, Lục Song mỉm cười ngồi xuống giường, thấy vẻ mặt Vệ Nam rất khó coi, liền vỗ vai cô và nói: “Sao vậy? Vừa về nhà đã xì mặt ra rồi”.

Vệ Nam hỏi: “Có phải anh đi đua xe cùng anh ta không?”

Lục Song sờ mũi :” Đúng vậy, dạo này hơi mệt, hôm nay sau khi anh tan ca anh lái xe cùng anh ấy đến đường cao tốc đua một vòng, điện thoại để rung nên anh không biết là em gọi“. Lục Song ngừng một lát, quay sang nhìn Vệ Nam rồi cười: ”Haizz. . .em phải biết rằng là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, đưa bạn gái đi chơi, vì không biết lái xe mà bị kẹt giữa đường thì quả là điều đau khổ. Anh muốn tìm cao thủ luyện tay nghề nên đã bái Chu Phóng làm sư phụ”.

Vệ Nam đứng phắt dậy, gườm gườm nhìn Lục Song: “Vì vậy, đi đua xe với anh ta anh thấy mình anh hùng lắm đúng không?”

Thấy Vệ Nam tức giận thực sự, Lục Song tiếp tục sờ mũi, vênh tai lên nghe Vệ Nam lên lớp, tốc độ nói giống như súng liên thanh bắn quét.

“Anh thi lái xe tuy điểm lý thuyết rất cao nhưng khả năng thực hành tồi thế nào anh không biết sao? Bình thường cứ lái xe đến đoạn nào đông đúc nhộn nhịp là lại lái chậm như ốc sên, đường hẹp một chút là không lái xe qua được, quay xe thì toàn quét vào vật chắn phía sau. Anh còn dám đi đua xe? Anh có thể so với

Chu Phóng được không? Người ta là tay đua nghiệp dư, lại đã từng thi đua, coi ô tô như máy bay. Còn anh? Anh...anh không muốn sống nữa thì đưa cho em con dao, em cắt một phát vào động mạch cổ vừa nhanh vừa chuẩn, không cần phải chọn cái chết vòng vo như thế”.

Vệ Nam tức giận đến nỗi khối bốc nghi ngút trên đỉnh đầu, tay chống nạnh như con sư tử con, tuôn một hồi tràng giang đại hải, trông cô ấy... thật đáng yêu. Lục Song vừa cười vừa gật đầu: “Vâng”.

Thấy anh vẫn cười được, Vệ Nam tức quá lườm cho anh ấy một cái.

Có lẽ anh ấy không biết rằng khi biết tin anh ấy đi đua xe, mình đã lo lắng và sợ hãi thế nào. Lo anh ấy xảy ra chuyện, sợ mình và anh ấy chưa có ngày hạnh phúc bên nhau thì đã phải xa nhau mãi mãi. Người đã chết không thể cảm nhận được nỗi đau, chỉ có người còn sống là bị giày vò suốt phần đời còn lại.

Chúng ta vẫn còn rất nhiều điều chưa kịp nói với nhau, còn rất nhiều chuyện chưa kịp làm. Chúng ta vẫn còn rất nhiều, rất nhiều thời gian nắm tay nhau, cùng nhau đi dạo. Chúng ta vẫn còn trẻ, tương lai đang đợi chúng ta phía trước.

Khi bị ngã xuống hồ nước, suýt chết đuối, lúc vùng vẫy dưới nước, điều mình nghĩ nhiều nhất chính là “Lục Song đang đợi mình”. Cố dùng chút sức lực cuối cùng bò lên khỏi vũng bùn lầy, vừa khóc vừa cười, thầm hứa với mình rằng: Sau khi quay về, mình nhất định sẽ trân trọng từng ngày ở bên anh ấy.

Nào ngờ vừa về đến nhà anh ấy đã đón tiếp mình bằng món quà lớn như thế này.

Hồi ở Hải Nam, Vệ Nam đã được ngồi xe của Chu Phóng. Kỹ thuật lái xe của anh ta siêu việt thế nào Vệ Nam biết rất rõ. Thậm chí anh ta có thể lúi xe một góc 90 độ vào bãi đỗ xe. Còn Lục Song, anh ấy dám đua xe với Chu Phóng, rốt cuộc nguy hiểm thế nào anh ấy không hề suy nghĩ sao?

Vừa nghĩ đến việc anh ấy sẽ xảy ra chuyện, Vệ Nam ngọt ngào như sắp tắt thở vậy.

Trước đây, vì anh ấy luôn ở bên mình nên mình đã quá quen với sự hiện diện của anh ấy, tưởng rằng anh ấy sẽ không bao giờ rời xa mình, nhưng chẳng may anh ấy ra đi trước thì sao? Chẳng may có một ngày, Lục Song không còn nữa thì sẽ thế nào?

Vệ Nam... chưa bao giờ nghĩ đến khả năng ấy.

Lúc này đây, Vệ Nam bỗng nhận ra một điều thì ra Lục Song không thể mãi mãi chờ đợi mình, không phải là chỉ cần quay đầu lại mình có thể nhìn thấy anh ấy, có lẽ một ngày nào đó, khi mình quay đầu lại, phía sau mình trống không, chẳng có gì cả.

Bỗng nhiên Vệ Nam thấy sống mũi cay cay, cô cúi đầu xuống, buồn rầu ngồi xuống giường.

Im lặng một lúc rất lâu, cô khẽ hỏi: “Đây là lần thứ mấy anh cùng anh ta đua xe?”

“Lần đầu tiên”. Lục Song ngoan ngoãn trả lời.

“Lần sau đưa em đi cùng, để em ngồi bên cạnh anh”.

Lục Song quay sang nhìn Vệ Nam với ánh mắt nghi ngờ, chỉ thấy cô cúi đầu, nói khe khẽ: “Dù anh lái ô tô như lái máy bay, sau đó xảy ra chuyện gì thì em cũng có thể cùng anh ra đi”. Vệ Nam mỉm cười, nắm chặt tay rồi nói tiếp: “Như vậy còn tốt hơn việc em ngồi một mình ở nhà mà lòng như lửa đốt, cuối cùng nhận được điện thoại của bệnh viện đến nhận xác”.

Ngừng một lát, cô ấy ngẩng đầu lên và nói: “Muốn đi đua xe đúng không, đưa em đi cùng”.

Lục Song không cười nữa, im lặng một lúc lâu.

Những lời nói ấy khiến một Lục Song mặt dày vốn hài hước dí dỏm không biết nói gì, đột nhiên cảm thấy sống mũi cay cay, nhìn cô ấy cố tỏ ra bình tĩnh, cuối cùng Lục Song cũng hiểu được sự lo lắng quan tâm của cô ấy và tình cảm mà cô ấy dành cho mình, vị trí của mình trong lòng cô ấy.

Điều mà Vệ Nam nghĩ đến chính là cùng sống chết với mình.

Cô ấy không muốn chấp nhận sự thực mình bỏ cô ấy mà đi. Mình yêu cô ấy như thế, làm sao có thể để cô ấy phải chịu đựng nỗi khổ đau ấy được?

Lục Song thấy tim mình đập thành thịch, anh dang rộng hai tay ôm Vệ Nam vào lòng, cảm giác cô ấy đang run lên vì sợ hãi. Lục Song thở dài, nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mại của cô ấy.

“Vệ Nam, em yên tâm, anh sẽ không để mình xảy ra chuyện, anh sẽ giữ cái mạng này để bảo vệ em”. Lục Song siết chặt tay, ghé sát vào tai cô ấy, dịu dàng nói: “Sau này anh sẽ không đi đua xe nữa, anh sẽ đến trường học lái xe, được không?”

Vệ Nam gật đầu, ôm anh thật chặt, một lúc lâu sau cô mới nói: “Em đã hứa với anh trở về an toàn, em không nuốt lời. Vì vậy anh cũng phải giữ lời hứa, không được nuốt lời”.

Cô dịu dàng vào lòng Lục Song, nước mắt chảy xuống áo anh. Vì miệng Vệ Nam áp sát vào ngực Lục Song nên khi nghe cô nói anh cũng thấy tim mình run theo. Lục Song không nói gì, chỉ nâng mặt Vệ Nam lên rồi nhẹ nhàng hôn lên đôi môi của cô ấy.

Dường như muốn làm tiêu tan nỗi bất an trong lòng cô ấy, dường như muốn nói thay cho lời hứa “sẽ không nuốt lời”, nụ hôn của Lục Song rất dịu dàng và ấm áp, cánh tay siết chặt hơn khiến Vệ Nam cảm thấy khó thở.

Hôn xong, hai người nhìn nhau. Đã lâu rồi không gặp, sự lo lắng và nỗi nhớ mong bỗng chốc trào dâng trong lòng, cả hai không kìm được nỗi xúc động, nhìn nhau rồi lại hôn nhau.

Nụ hôn dịu dàng dần trở nên mãnh liệt hơn, mặt Vệ Nam trắng hồng trông rất đáng yêu.

Đây là lần đầu tiên hai người hôn nhau mãnh liệt như thế. Mấy lần hiếm hoi trước đây Lục Song hôn rất dịu dàng, chỉ hôn rất nhẹ. Còn lúc này lại giống như cơn mưa bão giữa mùa hè khiến Vệ Nam hốt hoảng không biết nên làm thế nào, chỉ biết nắm chặt áo sau lưng anh ấy, các ngón tay nắm thật chặt, để lại những vết nhăn trên áo.

Khi anh ấy nhẹ nhàng đặt mình lên giường, Vệ Nam căng thẳng đến nỗi không thở được. Dường như Lục Song cũng đang cố gắng kìm nén điều gì đó, nhịp thở bỗng trở nên mạnh hơn, trong mắt xuất hiện những tia màu khác thường. Vệ Nam hiểu rất rõ điều đó có nghĩa là gì nên nhắm mắt lại.

Nhưng Lục Song chỉ hôn nhẹ lên trán cô rồi nói: “Em ngủ sớm đi nhé”.

Nghe giọng anh ấy khàn khàn khác thường, Vệ Nam đỏ bừng cả mặt, một lúc sau mới ngồi dậy ôm anh ấy.

Lục Song ngạc nhiên hỏi: “Sao vậy?”

Mặt Vệ Nam đỏ như gấc chín, quyết tâm lao thì phải theo lao, mặt dày chủ động hôn anh ấy.

Lục Song than thở một tiếng, anh tỏ vẻ quân tử đã khó khăn lắm rồi, vì sao em lại khiêu khích bản tính tốt đẹp của anh. Em tự làm tự chịu, đừng trách anh lộ mặt nạ đấy nhé!...

Lần thứ hai đè người Vệ Nam xuống, Lục Song ghé sát vào tai cô ấy, khẽ nói: “Vệ Nam, anh yêu em”.

Vệ Nam gật đầu, nhắm mắt.

Lục Song đặt tay lên đai váy ngủ của Vệ Nam, dừng lại một lúc, giống như đang chờ câu trả lời của cô ấy. Lòng mày Vệ Nam hơi rung rung, dường như hơi căng thẳng, tay nắm chặt ga trải giường, không nói gì.

Nhận được sự đồng ý ngầm của Vệ Nam, Lục Song mỉm cười, những ngón tay dài lướt qua đai váy của cô ấy, chiếc áo sơ mi cũng nhanh chóng được cởi bỏ.

Vệ Nam thấy rất xấu hổ nên từ đầu đến cuối đều nhắm chặt mắt, sợ rằng khi nhìn thấy anh ấy khỏa thân mình sẽ chui xuống đất mất. Vì nhắm mắt nên cảm nhận càng sâu sắc hơn. Nụ hôn của anh ấy trên cơ thể mình nhẹ nhàng mà nóng ấm như muốn làm tan chảy toàn thân vậy. Đầu ngón tay khô và ấm nhẹ nhàng vuốt ve thân thể...

Vệ Nam nhắm mắt, túm chặt ga giường, cố hết sức thở thật sâu để điều chỉnh cảm giác đau của lần đầu tiên. Lục Song hôn nhẹ để chuyển hướng chú ý của Vệ Nam. Cô thấy không đau nữa, nhẹ nhàng vòng tay ra sau ôm Lục Song thật chặt, thả lỏng toàn thân để đón nhận anh ấy.

Khoảnh khắc hai người hòa vào làm một ấy khiến người ta có cảm giác vô cùng mãn nguyện và ấm áp. Cảm giác ấy dần dần trào ra khỏi tim, mãnh liệt như muốn lan ra khắp các tế bào của cơ thể. Vệ Nam nghĩ, có lẽ, đó chính là hạnh phúc.

Một cơn gió nhẹ dần dần thổi bay bức rèm trắng xóa, ánh nắng tràn vào phòng, nhẹ nhàng hắt xuống giường.

Chiếc giường hơi lộn xộn, hai người đang ôm nhau ngủ ngon lành.

Lục Song đã tỉnh từ rất lâu, một buổi sáng hiếm có, không muốn nhét đá vào người gọi cô ấy dậy. Ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu rọi vào mặt khiến từng đường nét trên khuôn mặt Vệ Nam trở nên thật mềm mại, đáng yêu. Lục Song mỉm cười, ghé môi hôn cô.

Đột nhiên Vệ Nam mở mắt, hốt hoảng nhìn xung quanh, sau đó, mặt đỏ bừng lên như vừa mới chợt nhớ ra chuyện gì vậy, cô đẩy Lục Song ra rồi chui vào trong chăn.

Lục Song sớm đã biết cô ấy sẽ phản ứng như vậy, nhẹ nhàng vỗ vào cái kén do cô ấy tự tạo ra rồi dịu dàng nói: “Nếu mệt thì ngủ thêm chút đi. Hay là em muốn ăn sáng trước, ăn xong rồi ngủ?”

Vệ Nam khẽ nói: “Em không đói, anh mau đi làm đi, muộn rồi đấy”.

“Hôm nay là cuối tuần, anh không phải đi làm”.

“Vậy thì về phòng online đi”.

Lục Song biết cô ấy xấu hổ nên gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài, đi đến cửa, bỗng quay đầu lại, thấy Vệ Nam đang thò đầu ra khỏi chăn nhìn mình, mặt tròn trĩnh như đang nhìn kẻ thù giết cha vậy.

Lục Song sờ mũi rồi cười và nói: “Theo anh, em nên đi tắm cái đi...”

Sau khi Lục Song ra khỏi cửa, Vệ Nam mới nhả nhó bỏ chăn ra, quần cái khăn tắm vào người rồi chạy thẳng vào phòng tắm. Vừa chạy vừa lẩm nhẩm, quả nhiên con người không được kích động, tối qua vừa kích động một cái là đã trở thành kẻ sa ngã rồi.

Khó khăn lắm mới có thời gian nghỉ ngơi rảnh rỗi thế này, Lục Song ngồi trên sò đọc báo. Vệ Nam xấu hổ e dè mãi, cuối cùng cũng chuẩn bị tư tưởng sẵn sàng, đi ra phòng khách, cười hi hi: “Anh ăn sườn xào không?”

Lục Song không nói gì.

Vệ Nam vừa cười vừa ngồi xuống ghế. Lục Song đặt tờ báo xuống, nhìn Vệ Nam rồi dịu dàng nói: “Ra ngoài ăn cơm đi. Anh mời. Món sườn cứ để lại trong tủ lạnh, dùng vào việc khác”.

Vệ Nam đành phải gật đầu, cùng anh ấy ra ngoài ăn.

Có lẽ đi với Chu Phóng nhiều rồi nên kĩ thuật lái xe của Lục Song tiến bộ hơn rất nhiều, đi thẳng từ nhà đến nhà hàng mà không gặp chút khó khăn nào.

Điểm đến là một nhà hàng mới mở gần đó, không gian rất được, bàn ghế sắp xếp khéo léo trong khu vườn ngoài trời, xung quanh có núi có nước, cây lá xanh tươi, hương hoa ngào ngạt. Lúc ấy trời đã tối, đèn hai bên đường bật sáng, cảm giác mờ ảo như đang trong cõi mộng. Vòi phun nước giữa phòng ăn nhấp nháy sáng rực rỡ, những giọt nước bắn ra trông giống như những hạt ngọc lung linh sắc màu. Bên cạnh vòi phun nước hình tròn có một sân khấu nhỏ, trên đó có đàn piano. Nhạc sĩ trẻ tuổi đang chơi đàn piano, những ngón tay nhẹ lướt trên phím đàn tạo ra những âm thanh du dương, dịu dàng, nữ ca sĩ đứng cạnh đang ngân lên bài hát tiếng Anh cổ điển với giọng hát khàn đặc trưng.

Khung cảnh ấy khiến tâm trạng con người vui vẻ hẳn lên. Hai người ngồi đối diện ăn suất cơm của đôi tình nhân. Lục Song giúp Vệ Nam cắt bớt tét rồi đưa cho cô. Vệ Nam cúi đầu xoa mồ hôi trong lòng bàn tay. Tối qua vừa làm chuyện thân mật nhất, bây giờ ngồi đối diện với anh ấy, Vệ Nam bỗng thấy trong lòng có cảm giác gì đó rất kì lạ và căng thẳng. ăn một bữa cơm mà mồ hôi, khó khăn lắm mới ăn xong. Vệ Nam khẽ thở phào, đang định đứng dậy thì Lục Song mỉm cười, ấn vai cô xuống và nói: “Chờ chút”.

Lục Song vẫy tay gọi thanh toán, ghé vào tai nhân viên phục vụ nói vài câu. Cô nhân viên ấy vừa cười tí mắt vừa gật đầu.

Vệ Nam đang nghi ngờ không biết chuyện gì thì Lục Song quay sang và nói: “Hôm nay là sinh nhật em, anh có món quà tặng em, em ngồi đây chờ động đây”.

Vệ Nam giật nảy mình. Tối qua xúc động quá, suýt nữa thì quên sinh nhật mình. Mình đã làm sẵn món sườn xào, định cùng anh ấy ăn bữa tối với nên. Nào ngờ món sườn đã bị đông cứng trong tủ lạnh, hai người ra ngoài ăn cơm, quên luôn cả việc ấy.

Vệ Nam ngồi im một chỗ. Lục Song thong thả bước lên sân khấu, cầm micro. Trông anh thật bảnh bao lịch sự.

“Tôi muốn tặng một bài hát cho người con gái tôi yêu”.

Lục Song vừa dứt lời, tất cả mọi người trong nhà hàng đều dồn ánh mắt về phía anh. Vệ Nam ngẩng đầu nhìn anh thì bất gặp ánh mắt của anh đang hướng về phía mình, cô không khỏi giật mình, nắm tay thật chặt.

Tokyo, New York, dù ở bất kì nơi nào anh cũng sẽ cùng em ngồi trên tàu điện ngầm của hạnh phúc.

Đi bộ, dạo phố, tìm chút âm nhạc, nếu mệt rồi anh sẽ xách giày cho em.

Dù cho tắc đường, mất điện hay tuyết rơi, ngày nào anh cũng muốn cùng em hạnh phúc như ngày lễ tình nhân.

Ánh sao, âm nhạc cùng một li cà phê nóng, chỉ muốn cho em tất cả những gì lãng mạn nhất.

Hãy để anh làm người đàn ông của em, hai tư tiếng không ngủ, nhẹ nhàng bảo vệ em, cảm giác ấm áp ấy sẽ không bao giờ phai.

Dù cho thế giới này có hỗn loạn thế nào thì chúng ta vẫn sẽ ôm nhau thật chặt, dường như anh cảm nhận thấy nụ cười ẩn trong khóe môi của em.

Giai điệu quen thuộc vang lên, giọng hát trầm lắng của Lục Song lan tỏa ra không trung, giống như một cơn gió ấm áp thổi vào tim khiến tim gợn sóng. Anh ấy cầm micro say sưa hát, giọng vốn đã hay truyền qua micro càng hay và du dương hơn. Vệ Nam ngẩng đầu nhìn anh ấy, dưới ánh đèn nhẹ nhàng, Lục Song nhắm mắt hát, trông anh ấy thật tuyệt vời. Vệ Nam thấy lòng ấm áp vô cùng.

Sau khi hát xong bài Làm người đàn ông của em của Trương Tín Triết, Lục Song nói từng câu từng chữ: “Vệ Nam, lấy anh nhé!”

Vệ Nam ngây người, ở khoảng cách xa như thế, cô nhìn thấy ánh mắt của Lục Song lấp lánh như ngàn sao. Cảm giác có giọt nước mắt nóng ẩm chảy ra khỏi khóe mắt, cảnh tượng trước mắt dần trở nên mơ hồ, có một người đang nhẹ nhàng tiến về phía mình.

Lục Song khẽ cười, anh đứng trước mặt Vệ Nam, tay cầm bó hoa hồng mà nhân viên phục vụ đưa cho, khẽ nói: “Lấy anh nhé!”

Đợi một lúc lâu mà không thấy Vệ Nam phản ứng gì, Lục Song khẽ thở dài, vuốt mái tóc rất ngẫu nhiên nói: “Không phải em muốn anh làm lại một lần nữa đấy chứ. Lần đầu tiên cầu hôn, anh cũng rất căng thẳng. Em mau nói đi, nể nặt chút mà”.

Vệ Nam ngẩng đầu lên, cười và nói: “Vâng”.

Lục Song mỉm cười ôm cô ấy vào lòng, không cần để ý đến bó hoa hồng kẹp chặt trước ngực đã bị biến dạng, chỉ ôm thật chặt, giống như cuối cùng đã tìm thấy một nửa cuộc đời mình, chỉ muốn ôm thật chặt, mãi mãi không muốn buông tay.

Xung quanh vang lên tiếng vỗ tay và lời chúc phúc của các đôi yêu nhau, ở phía sân khấu, ánh đèn vụt sáng, ánh sáng nhấp nháy giống như trong cõi mộng. Cuối cùng, ánh đèn màu ấy hiện lên bốn chữ: Hựu Hựu, Mộc Nam. Bốn chữ được tách ra từ tên của hai người, được bao bọc bởi các kí tự của tình yêu, trông thật đẹp, thật hài hòa.

Thành phố về đêm tràn ngập trong ánh đèn, hai người dắt tay nhau đi trên đường, gió thổi mát lộng. Vệ Nam thấy hơi lạnh, Lục Song liền cởi áo ngoài khoác lên người cô ấy.

Vệ Nam khẽ nói: “Cầu hôn thôi mà, việc gì phải phóng đại như thế? Anh không thấy xấu hổ nhưng em thấy xấu hổ”.

Lục Song khẽ cười: “Chỉ có một mình anh cầu hôn với em thôi. Vì vậy anh phải làm long trọng một chút để em nhớ mãi”.

“... Ai bảo là em chỉ lấy một mình anh”.

Lục Song quay sang nhìn Vệ Nam, nghiêm túc nói: “Em yên tâm, sau khi kết hôn anh sẽ không để em có bất kì cơ hội bắt cả hai tay nào, những người đàn ông khác biết em là hoa đã có chủ rồi sẽ không cầu hôn với em đâu. Vì vậy đây là lần cầu hôn duy nhất của em. Em phải biết trân trọng mới đúng”. Nói xong Lục Song khẽ thở dài: “Cũng là lần cầu hôn duy nhất của anh. Anh vẫn chưa kịp luyện tập, lúc này căng thẳng đến nỗi mồ hôi chảy đầy tay. May mà nhà hàng này Chu Phóng giới thiệu. Dĩ nhiên anh ta cũng có điều kiện”.

“Điều kiện gì?”

“Khi nào chúng ta kết hôn, anh ấy muốn làm phù rể”.

Phù rể? Người như Chu Phóng nên gọi là “phù dê” mới đúng.

“Còn nữa...” Lục Song liếc nhìn Vệ Nam.

Vệ Nam gườm gườm: “Anh ta còn muốn gì nữa?”

“Sau này sinh con phải nhận anh ấy làm cha nuôi. Chuyện này anh đã nhận lời với anh ấy từ khi ở Hải Nam rồi”. Lục Song nghiêm túc nói: “Anh cần hỏi ý kiến của em vì dù gì em cũng là mẹ của bọn trẻ”.

“... Hải Nam?” Vệ Nam im lặng một lúc, “Thì ra anh đã mưu đồ từ rất lâu rồi”.

Lục Song khẽ cười; “Em không đồng ý cũng không sao, anh có thể tự dàn xếp với Chu Phóng”.

“Nhắc đến em bé... Tối qua đã uống thuốc tránh thai chưa?”

“... Chưa”. Lục Song ca thán: “Ai mà biết trước được sẽ xảy ra chuyện ấy chứ, quá đột ngột, ngay cả người mặt dày như anh cũng cảm thấy bàng hoàng nữa là...”.

Vệ Nam ngập ngừng nói: “Thế chẳng may... em mang thai thì làm thế nào?”

Lục Song sờ mũi và nói: “Chắc tỉ lệ trúng thưởng của anh không cao như vậy đâu. He he... Nếu em mang thai, anh sẽ đi mua xổ số”.

Vệ Nam trợn mắt nhìn anh ấy rất lâu, cuối cùng cũng chỉ biết lườm một cái.

48. Những Bài Hát Trong Cuộc Đời

Tối hôm ấy, Lục Song đưa Vệ Nam đến dòng sông ở vùng ngoại ô.

Nước sông trong veo, dòng sông ngoằn ngoèo uốn lượn, gió thổi làm mặt nước gợn sóng lăn tăn giống như được rắc bột ngọc trai vậy. Ánh đèn ở hai bên đường phản chiếu xuống dòng sông, mờ mờ ảo ảo. Mặt trăng tròn xoe lơ lửng trên đầu, bóng trăng in xuống mặt nước cũng khẽ đung đưa theo cơn gió, sống trong thành phố đã lâu, dường như lâu lắm rồi không nhìn thấy ánh trăng đẹp thế, say đắm lòng người đến thế.

Lục Song và Vệ Nam đứng trên cầu hóng gió, gió thổi bay những sợi tóc trên trán Lục Song, để lộ đôi mắt sâu dịu dàng ánh lên niềm vui. Anh giơ tay ra, Vệ Nam mỉm cười, nhẹ nhàng ngả vào vai anh.

“Còn nhớ hồi nhỏ, khi cây cầu này chưa xây, mỗi lần qua sông đến trường, chúng ta phải đi qua cây cầu đá cũ không?” Lục Song dựa người vào cầu, khẽ nói: “Thời gia trôi đi thật nhanh, mọi thứ đã thay đổi nhiều.

Vệ Nam gật đầu.

Cách xa bao nhiêu năm, mọi thứ cũng không còn như xưa.

Sau khi gia đình Lục Song chuyển đi, thành phố quy hoạch, xây công viên sinh thái, khu nhà nhỏ cùng chung sống hồi nhỏ và những đồng cỏ xung quanh nằm trong dự án đều bị dỡ bỏ. Về sau bố Vệ Nam chuyển công tác, cả nhà Vệ Nam cũng chuyển đi. Hàng xóm trước đây đã mất liên lạc, không ngờ hai người vẫn có thể gặp lại nhau.

Đến bây giờ Vệ Nam Vẫn nhớ rất rõ vẻ đẹp của những cánh hoa mộc trong vườn, hương hoa thơm mát tràn ngập trong vườn, nhớ rất rõ thời thơ ấu ấy vô tư vô lo, vui vẻ đùa nghịch bên nhau. Hồi ấy, sau khi tan học, anh Vệ Đằng và Lục Song rất thích nhảy xuống sông bắt cá. Vệ Nam tết tóc đuôi sam xinh xắn lững lờ theo sau, muốn tìm cơ hội đẩy Lục Song xuống sông. Kết quả lần ấy Lục Song tránh được, Vệ Nam đập trượt, trọng tâm không vững nên bị ngã xuống sông. Lục Song đứng trên bờ cười khoái chí: “Hôm nay anh lại học được hai câu thành ngữ, “lòng dạ đen tối”, “tự làm tự chịu”, nó rất hợp với em. Ha ha ha”. Vệ Nam đang vùng vẫy dưới nước kêu cứu, mơ hồ nghe thấy anh trai và Lục Song đang nói chuyện với nhau, đại ý là: “Em gái tao sợ nước, mày mau xuống cứu nó. Mày có muốn lấy người vợ dùng cá cược mà đổi lại này không?”, “Sao không nói sớm, Lục phu nhân không thể chết đuối được. Mau vớt cô ấy lên, đứng ngay ra đó làm gì, vớt cô ấy lên, nhanh lên”.

Vệ Nam bật cười, Lục Song ngay từ nhỏ đã là tên tiểu quỷ nghịch ngợm, may mà lớn lên rồi cũng khá phong độ, tuy rằng phong độ ấy bảy phần là giả, nhưng có thể đóng giả đến mức ấy cũng chẳng dễ dàng gì.

Lục Song quay sang nhìn Vệ Nam: “Em cười gì vậy?”

Vệ Nam nói: “Mẹ em lúc nào cũng nói anh là chính nhân quân tử xuất thân trong gia đình gia giáo”.

Lục Song gật đầu: “Nhạc mẫu quả là có đôi mắt tinh tường, có thể xuyên qua vẻ bề ngoài nhìn thấy được bản chất của anh”.

Vệ Nam mỉm cười không nói gì. Lục Song khẽ nói: “Giờ hơi lạnh, về nhà thôi!”. Nói xong anh nắm tay Vệ Nam, động tác ấy thật tự nhiên.

Hai người đi qua nhà hàng lúc này, Lục Song vào bãi đỗ xe lấy xe, Vệ Nam đứng chờ ở ngoài.

Ở quảng trường cách đó không xa có một tấm biển rất to, dường như quảng cáo gì đó, nhìn rất hoành tráng. Vệ Nam nheo mắt nhìn kỹ, thì ra là tấm biển giới thiệu buổi biểu diễn đầu tiên của nhóm nhạc Just mới thành lập. Trên đó có in ảnh của năm chàng trai trẻ, người hát chính cầm micro, trông ai cũng đẹp trai, phong độ, Vệ Nam lướt nhìn tấm biển quảng cáo, đến hàng cuối cùng, đột nhiên dừng lại.

Người ngồi cuối cùng là tay trống, mặc quần áo đen, mỉm cười, đôi mắt lạnh lùng, toàn thân toát lên vẻ độc đáo tự nhiên, bên cạnh có biết tên của anh ta, cái tên được bao quanh bởi những quảng sáng chói mắt: A Hằng – Đó là người vô cùng quen thuộc đối với Vệ Nam – Hứa Chi Hằng.

Đã lâu không gặp, dường như cậu ấy thay đổi rất nhiều, tóc cắt ngắn, nhưng vẻ mặt lạnh lùng và ca lạ giống như lần đầu gặp mặt, dường như không để ý đến những người xung quanh, dồn hết tâm trí vào giai điệu của tiếng trống, quên cả bản thân mình.

Vệ Nam đứng ngây người một lúc rất lâu, đến tận khi Lục Song đỗ xe trước mặt, ấn còi inh ỏi Vệ Nam mới bình tĩnh trở lại, mở cửa lên xe.

Trong xe có bật nhạc, là giai điệu đàn violon du dương, trầm lắng.

Lục Song quay sang cười và nói: “Em nhìn gì mà chăm chú vậy?”

Vệ Nam khẽ thở dài: “Hồi nhỏ em rất thích những ngôi sao mới nổi, cũng đã từng điên rồ cầm biển quảng cáo đi xem biểu diễn, vì một tờ áp phích có chữ ký mà xèo hàng dài dưới trời nắng chang chang. Bây giờ nhớ lại thấy mình thật ngốc nghếch”.

Lục Song gật đầu: “Lúc trẻ con ai mà chẳng như thế”.

Vệ Nam quay sang, cười toe toét: “Đúng vậy, bây giờ em già rồi, không còn hứng thú và đam mê với những thứ ấy nữa”.

Lục Song quay sang liếc nhìn tờ áp phích ở phía xa, cười tí mắt: “Đường như là buổi biểu diễn của nhóm nhạc mới thành lập. Nếu em muốn đi thì anh đi cùng em, tặng bằng một phen, được không?”

Vệ Nam lắc đầu: “Không cần đâu”.

Không ngờ cậu ấy đã vào ban nhạc.

Lúc mới quen đã biết cậu ấy rất có năng khiếu âm nhạc, hồi học cấp ba, cũng vì tài đánh đàn guitar của mình mà cậu ấy được biết bao cô gái theo đuổi. Hồi học đại học còn từ mình viết một bài hát tặng mình, bài hát ấy có tên là Người con gái trong trái tim tôi.

Có lẽ bây giờ cậu ấy đã tìm thấy con đường của mình. Mình sắp trở thành vợ người khác, không nên còn bất kỳ vướng mắc gì với cậu ấy, cũng không nên làm phiền cuộc sống của cậu ấy.

Những giai điệu quen thuộc như bang lên bên tai, giai điệu quen thuộc của những bài hát quen thuộc.

Ba bài hát để lại ấn tượng sâu đậm nhất trong tâm trí của Vệ Nam.

Thời gian đầu tiên, bài hát cùng Tiêu Tinh, Kỳ Quyên vừa nắm tay nhau vừa hát trong suốt bao nhiêu năm. Hồi ấy vẫn ngây thơ nghĩ rằng ba người sẽ không bao giờ xa nhau. Bây giờ mới hiểu, mỗi người đều có cuộc sống riêng, bây giờ mỗi người một nơi, chỉ có duy nhất một điều không thay đổi là lời chúc phúc và sự quan tâm dành cho nhau. Đã hứa là thường xuyên liên lạc, chỉ cần một cuộc điện thoại, một lời nhắn trên email và QQ có lẽ, như vậy là đủ.

Người con gái trong trái tim tôi, bài hát Hứa Chi Hằng hát trong cuộc thi hát hồi học đại học. Hồi ấy Vệ Nam còn ngây thơ, yêu thần người ấy trong suốt bao nhiêu năm, nghe bài hát người ấy biết mà không ngờ rằng người ấy hát tặng mình. Chỉ nghe người ấy hát một lần, bây giờ không còn nhớ rõ giai điệu và lời bài hát, chỉ còn lại dáng vẻ căng thẳng khi người ấy tỏ tình và hình ảnh người ấy vác cây đàn guitar trên lưng, quay người bước đi lúc ở Hải Nam.

Còn bây giờ là bài hát ấm áp nhất mà Lục Song hát cho mình nghe, “Đi bộ dạo phố, tìm chút âm nhạc, nếu mệt rồi anh sẽ xách giày cho em. Dù có tắc đường, mất điện hay tuyết rơi, ngày nào anh cũng muốn cùng em hạnh phúc như ngày lễ tình nhân”. Khi anh ấy cầu hôn mình đã mỉm cười nhận lời, bởi đó là chính niềm hạnh phúc ấm áp, ngọt ngào mà mình mong muốn.

Không ngờ sinh nhật của Vệ Nam cũng là sinh nhật của mẹ Lục Song, mẹ chồng nàng dâu coi như có mối duyên phận đặc biệt.

Lục Song mua quà, nhân tiện mang đĩa sườn xào đến tặng mẹ, lúc ấy Vệ Nam mới biết anh ấy nói sườn để trong tủ lạnh dùng vào việc khác chính là việc này. Anh ắt duy nghĩ thật thấu đáo, chưa gì đã dùng thức ăn hối lộ mẹ để tạo mối quan hệ tốt đẹp giữa mẹ chồng và nàng dâu khiến Vệ Nam vô cùng cảm động.

Đến tận tám giờ tối Vệ Nam và Lục Song mới đến nhà bố mẹ anh. Mẹ Lục Song tưởng rằng con trai quên sinh nhật mình nên ngồi trên bàn ăn mà mặt mày sa sầm chẳng nói chẳng rằng. Nhưng vừa nghe Lục Song nói sẽ kết hôn, bỗng nhiên lại cười tươi như hoa, chạy vào bếp hét to: “Ông nó ơi, Lục Đan ơi, hai người mau vào đây, Lục Song nói sắp kết hôn”. Dáng vẻ vui mừng ấy còn hơn cả trúng số xổ tiền tỉ. Nói xong chạy vào phòng khách gọi điện thoại cho mẹ Vệ Nam, một câu thông gia hai câu thông gia, vô cùng thân thiết, nhân tiện giở quyển lịch ra chọn ngày, qua điện thoại, Vệ Nam cũng nghe thấy điệu cười “kinh dị” của mẹ.

Bố mẹ mong con cái kết hôn, mong ngày mong đêm, thật không dễ dàng gì.

Thực ra ban đầu mẹ Lục Song không ưa Vệ Nam lắm, sợ Lục Song tìm bạn gái giả để qua mặt mình. Vì vậy một thời gian dài nghi ngờ Vệ Nam và Lục Song liên kết với nhau lừa hai bên. Dĩ nhiên sự nghi ngờ ấy không phải là vô căn cứ. Hồi ấy, quan hệ của hai người đúng là quan hệ chiến hữu, cùng liên kết lừa bố mẹ. Bây giờ nhìn thấy cô bé mặt mày dễ thương, lại sắp kết hôn với con trai mình, cúi đầu ngượng ngùng càng nhìn càng thấy đáng yêu. Mẹ Lục Song vui vẻ gấp sườn vào bát, vừa ăn vừa tấm tắc khen: “Con nấu ăn khéo quá, sau này có thời gian rồi đến làm vài đĩa cho mẹ ăn nhé!”. Lục Song khẽ huých vào eo Vệ Nam, tiếng gọi “mẹ” kìm nén bấy lâu cuối cùng cũng bật ra được.

Ăn cơm xong, mẹ Lục Song làm ra vẻ bí mật gọi chồng và con trai vào phòng ngủ bàn hôn sự. Lục Đan và Vệ Nam ngồi trong phòng khách. Ngồi một lúc rất lâu, Lục Đan mới lạnh lùng nói: “Cô biết chuyện tôi và

Lục Song là chị em sinh đôi, quan hệ chị em bị đảo lộn rồi chứ?”. Nói xong, cô ấy lại chau mày nhìn Vệ Nam: “Sau này tôi gọi cô là chị đây, hay cô gọi tôi là chị?”

Cuối cùng Vệ Nam cũng hiểu, Lục Đan đáng thương thấy mình chướng mắt là vì chuyện xưng hô này. Chắc cô ấy đã vì chuyện này mà suy nghĩ rất nhiều năm. Vệ Nam sờ mũi rồi mỉm cười và nói: “Chỉ là cách gọi thôi mà, không sao cả. Minh thấy sau này gọi tên cho thân mật. Cậu cứ gọi mình là Vệ Nam”.

“Như vậy cũng được”. Lục Đan tỏ vẻ không thoải mái lắm, bỗng nhiên cô ấy hỏi: “Nghe nói cô đã đọc bộ tiểu thuyết Thời khắc tươi đẹp nhất?”

Vệ Nam ngây người: “Chẳng phải bộ tiểu thuyết ấy do Lục Song viết sao?”

Lục Đan im lặng một lúc rất lâu rồi mới nói: “Hồi nhỏ nó bị viêm ruột thừa, phải mổ. Từ đó nó nói rất thích bác sĩ nữ cầm dao mổ, lúc viết tiểu thuyết vẫn còn cười, nói là chẳng may có cô gái đọc xong tiểu thuyết của nó sẽ yêu nó, như vậy chẳng phải thả cái bẫy bắt được thỏ trắng con sao?” Lục Đan nhún vai: “Không ngờ nó đã bẫy được cô, cô thiệt thòi rồi, hãy cầu trời khấn Phật đi, thỏ trắng con, he he”.

Vệ Nam ngây người, một lúc lâu sau mới khẽ thở dài, haizz, duyên phận thật là kỳ diệu – Nhân vật nam chính và nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết đến lúc học đại học thì chia tay nhau, nhưng họ lại gặp nhau trong cuộc sống hiện thực.

Thông tin Vệ Nam và Lục Song sắp kết hôn lan truyền rất nhanh.

Ngày hôm ấy trở thành ngày lễ điện thoại của Vệ Nam, bắt đầu từ sáng sớm đến bây giờ, điện thoại liên tục đổ chuông.

“Buồn quá, đây không phải là kết quả anh mong muốn ...”

Giống hệt ngày lễ điện thoại trước, người đầu tiên gọi điện thoại vẫn là anh trai ở miền Bắc xa xôi, vừa nhắc máy lên là bắt đầu hét: “Ủm kết hôn mà cũng không thêm hỏi ý kiến anh? Lục Song không thể coi thường người bác như anh được! Em gọi nó nghe điện thoại, nhanh lên”. Vệ Nam nhăn nhó đưa điện thoại cho Lục Song, chỉ thấy đầu dây bên kia nói: “Hồi nhỏ cá cược quả là hiệu nghiệm, mày phải đưa cho tao hai bao lì xì, một bao cho người mai mối, một bao cho anh vợ.” Sau đó lại là một tràng giang đại hải, nào là: “Mày phải đối xử tốt với em gái tao, nếu không thì ăn đòn: thế này thế kia. Lục Song vừa cười vừa gật đầu, cuối cùng nói: “Anh yên tâm, em sẽ đối xử với Vệ Nam tốt hơn em gái em”.

Nghe câu nói ấy của Lục Song và nhớ đến lời nhắc nhở “cầu trời khấn Phật” của Lục Đan, Vệ Nam rất muốn khóc.

Một lúc sau, Tiêu Tinh gọi điện đường dài về chúc mừng: “Nam Nam ỉn, mày đỡ được hoa cưới trong đám cưới của tao, linh nghiệm thật, tốc độ cũng thật thần tốc. Chỉ là điều thực sự Lục Song rất tốt, cửa nhìn đã biết là người chồng lý tưởng. Mày phải làm người vợ tốt mới đúng, sau này làm vợ người ta rồi, đừng có lười như trước nữa, phải dậy sớm, biết chưa?”

“Biết rồi, sau khi bị anh ấy dùng đá gọi dậy nhiều lần, đồng hồ sinh học của tao đã xoay một cách thành công rồi”. Vệ Nam khẽ cười: “Thẩm Quân Tắc có đối xử tốt với mày không?”

“Rất tốt, mày yên tâm đi. Mấy hôm nữa anh ấy sẽ về nước làm ăn. Tao bảo anh ấy mang một bó hoa dạ lan hương trắng cho mày. Mày hiểu tấm lòng của tao rồi chứ?”

“Dĩ nhiên”.

- Tình yêu có ở khắp nơi, tình bạn của chúng ta sẽ không bao giờ thay đổi vì khoảng cách thời gian và không gian.

Vừa cúp điện thoại của Tiêu Tinh, Chu Phóng lại gọi điện đến.

“Em dâu à, chuyện con cái các em thảo luận đến đâu rồi?”

Mới Vệ Nam run run: “Anh lo xa quá, tạm thời bọn em chưa có ý định sinh con”.

“Thì anh muốn đặt trước mà. Sau này sinh con phải nhận anh làm cha nuôi. Anh có thể giúp em đặt tên cho con, bón sữa cho nó, thay tã cho nó, sau này nó lớn tìm người yêu cho nó. Có thêm một người cha nuôi cũng rất tốt mà”.

“Thôi được”. Nói như vậy cho thì có thêm một người cha nuôi cũng tốt thật, chí ít thì cũng tiết kiệm được chút tiền sữa. Vệ Nam mỉm cười và nói: “Anh tặng em một bộ sách, mỗi cuốn đều phải ký tên bằng bút lông, em sẽ để con em nhận anh làm cha nuôi”.

Cuối cùng cũng tìm được cơ hội bắt nạt anh ta, đồ tác giả bắt lương mà mình đã ngưỡng mộ suốt bao nhiêu năm. Đứa con đáng thương đã bị mẹ nó bán vì mấy quyển sách có chữ ký như thế đấy.

Một lúc sau, Kỳ Quyên gọi điện đến.

“Vệ Nam” Kỳ Quyên hạ thấp giọng, giọng nói của cô ấy đượm buồn: “Chúc mừng mày, cuối cùng cũng lấy chồng. Tao thấy Lục Song rất được, có thể lấy làm chồng”.

Vệ Nam nói: “Tao cũng nghĩ có thể lấy được, anh ấy cũng tốt”. Quay lại nhìn Lục Song, thấy anh ấy nhếch mép mỉm cười, mấp máy môi nói: “Anh rất tốt”.

Kỳ Quyên im lặng một lúc rất lâu rồi mới khẽ nói: “Vệ Nam, tao có chuyện muốn nói với mày”.

Vệ Nam ngạc nhiên hỏi: “Chuyện gì vậy? Mày nói đi”.

Kỳ Quyên ngừng một lát, khẽ nói: “Thực ra tao và Hứa Chi Hằng là chị em. Tao ghét mẹ nó, ghét nó. Tao biết là mày yêu nó nhưng lại cố ý ngăn cản chúng mày...”

“Tao biết rồi”. Vệ Nam cười ngắt lời Kỳ Quyên: “Thực ra mày sợ sau này tao sẽ khổ nên mới ra công ra sức ngăn cản, sợ tao biết mối quan hệ của hai người rồi sẽ càng thấy khó xử hơn, vì vậy mày mới giấu tao, đúng không? Đồ ngốc”. Thấy Kỳ Quyên không trả lời, Vệ Nam khẽ nói tiếp: “Tuy lúc nào mày cũng cố tỏ ra không sao, nhưng tao biết hết nỗi khổ tâm của mày ...”

“Mày không trách tao thì tốt”. Đầu dây bên kia dường như đang nghẹn ngào: “Lần trước Hứa Chi Hằng quay về, đưa ra rất nhiều bằng chứng. Tao là người thân nên không được tham gia điều tra. Vụ án này do anh Tiêu Phàm xử lý. Cuối cùng ông ta... cũng phải trả giá cho những lỗi lầm của mình. Hôm nay... xử bắn”. Kỳ Quyên ngừng một lát, khẽ nói: “Tao đã báo thù được cho mẹ. Nhưng trong lòng vẫn cảm thấy rất khó chịu. Bởi vì lúc này thu dọn hành lý, đột nhiên tao phát hiện mình vẫn giữ lại... con gấu bông mà ông ta tặng hồi sinh nhật tám tuổi”.

Im lặng một lúc lâu, Vệ Nam khẽ nói: “Kỳ Quyên, có phải mày... muốn đi không?”

“Đúng là tri kỷ, vừa nghe đã hiểu ý nhau”. Kỳ Quyên chần chừ một lúc rồi nói: “Tao đang ở sân bay, muốn đi du lịch, giải khuây”.

“Mày đi bao lâu?”

“Không biết. Tao xin nghỉ dài dài. Khi nào thấy thoải mái hơn thì về. Mày bảo Nguyên Nguyên làm phù dâu nhé.”

“Ừ”. Vệ Nam ngừng một lát, khẽ cười: “Kỳ Quyên, mày đã nói chúng mình mãi mãi là chị em tốt, đúng không?”

Đầu dây bên kia im lặng rất lâu, lâu đến nỗi nghe rõ nhịp thở của hai người, đến khi tiếng loa thúc giục hành khách lên máy bay vang lên, Kỳ Quyên mới mỉm cười và nói: “Đúng vậy”.

Dường như Kỳ Quyên đang tìm thứ gì đó trong điện thoại, Vệ Nam nghe thấy tiếng ấn bàn phím, một lúc sau, điện thoại vang lên giai điệu quen thuộc, bài hát Thời gian đầu tiên mà ba người đã từng hát rất nhiều lần vang vọng bên tai.

Ngày hôm qua sẽ bị ngày hôm nay, ngày mai thay thế, tình cảm gắn bó sẽ không phai nhạt, luôn quan tâm đến nhau...

Dù bạn và tôi có lạc nhau giữa thành phố náo nhiệt thì tình bạn sẽ xuất hiện trong giây phút đầu tiên...

Vệ Nam mỉm cười và nói: “Kỳ Quyên, thượng lộ bình an”.

49. Phần Kết

Lại một mùa hè nắng chói, thời tiết oi bức, khó chịu.

Hôm nay Lục Song phải làm thêm đến sáu giờ. Vệ Nam đi làm về liền ra chợ mua thức ăn. Lúc đi ngang qua quảng trường, thấy hàng người xếp hàng dưới mái che nắng. Các bạn trẻ cầm trong tay các loại áp phích và CD, khuôn mặt rạng rỡ.

Trên tấm biển to bên cạnh là ảnh của các thành viên ban nhạc Just, phía dưới có đề chữ: “Kỷ niệm ba năm thành lập ban nhạc Jusst, bán CD có chữ ký”.

Album này Vệ Nam đã nghe nói qua, tên là Jusst for you, nghe nói sau khi xuất hiện trên thị trường đã nổi tiếng khắp bốn phương, liên tiếp mấy tuần đứng đầu danh sách các album bán chạy nhất. Không ngờ địa điểm biểu diễn cuối cùng trong đợt này lại là thành phố này.

Nhìn từ xa, Vệ Nam thấy năm chàng trai ngồi cạnh nhau dưới mái che nắng. Năm chàng trai cùng tuổi, thành lập ba năm, không còn vẻ trẻ con lúc ban đầu mà đã có sức hút của những người trưởng thành. Người ngồi cuối cùng là tay trống, vẫn là đôi mắt vô cùng quen thuộc. Nhưng vẻ lạnh lùng vốn có dường như đã bị ánh nắng mặt trời thiêu đốt làm nhạt dần, khi mỉm cười với các fan, ánh mặt hiện lên sự dịu dàng, thân thiện.

Sau khi nhận được CD có chữ ký, các fan vui vẻ rời đi. Dần dần hàng người ngày càng ngắn lại. Bỗng nhiên trời đổ cơn mưa, hạt mưa tí tách rơi xuống những tờ áp phích. Chúng bắt đầu bay đi theo gió. Các thành viên trong ban nhạc nhanh chóng ký nốt CD, đứng vào lúc mấy người định rời đi thì một cô gái chạy tới.

Cô gái ấy cầm ô, không nhìn rõ khuôn mặt, chỉ thấy cô ấy rất cao, tóc chấm vai, làn da ngăm ngăm đen. Cô ấy dắt theo một cô bé rất đáng yêu, khoảng 5 tuổi, tết hai bím tóc xinh xắn, mỗi bên được buộc bằng một sợi dây hình quả dâu tây ngộ nghĩnh, đôi mắt tròn xoe tò mò ngăm nhìn xung quanh, khi nhìn về phía Vệ Nam, cô bé mỉm cười, vẫy vẫy chiếc kẹo bông trên tay.

Cô gái tóc ngắn chậm rãi bước tới trước mặt chàng trai ngồi cuối, dừng chân và nói: “Tôi đến mua CD”.

Chàng trai ngẩng người, một lúc sau mới khẽ nói: “Mua mấy chiếc?”

Cô gái nói: “Ba chiếc”

“Ký cái gì”

“Chiếc đầu tiên viết, tặng Tô Mẫn Mẫn, chúc cô ấy sống thêm vài năm”.

Người ấy chần chừ một lúc rồi ngẩng mặt lên, nhìn cô gái ấy rồi lại cúi xuống viết.

Cô gái nói tiếp: “Chiếc thứ hai viết, tặng Tô Mẫn Mẫn, chúc sinh nhật vui vẻ”.

Người đó cúi đầu viết chữ trên CD, dường như tất cả không liên quan gì đến anh ta.

Cô gái nhận lấy hai chiếc CD, khẽ mỉm cười rồi nói: “Chiếc thứ ba anh thích viết gì thì viết”.

Anh ta im lặng một lúc, vung bút ký mấy chữ vào đĩa CD rồi đưa CD cho cô ấy. Sau khi nhìn dòng chữ trên đó, dường như cô gái hơi ngạc nhiên, sau đó mỉm cười, dắt tay cô bé đến trước bàn và nói: “Ngoan, nói cảm ơn đi”.

Cô bé ngoan ngoãn gật đầu và nói: “Cảm ơn chú”.

Người ấy xoa đầu cô bé, khẽ hỏi: “Cháu tên là gì?”

Cô bé ngẩng đầu lên, mỉm cười rạng rỡ: “Mẫn Chi, cháu tên là Hứa Mẫn Chi”.

Người đó mỉm cười và nói: “Cái tên hay lắm”.

Mưa càng lúc càng to, Vệ Nam khẽ cười rồi quay người bước đi.

Chỉ mới vài năm mà thành phố đã thay đổi đến chóng mặt, có những người trở nên gần bó hẹp, có những người nhạt nhòa dần khỏi thế giới của mình. Có người trân trọng giữ bên mình, có người chôn sâu trong tim, thỉnh thoảng uống cốc trà chiều, nhớ lại những chuyện đã qua, có thể mỉm cười, vậy là đủ.

Vệ Nam đến bên vòi nước gần quảng trường, ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời. Mưa mỗi lúc một to. Đang nghĩ có nên chạy thật nhanh đến bến tời điện ngầm không thì bỗng nghe thấy phía sau có người gọi tên mình.

Vệ nam quay người lại, nhìn thấy Lục Song đang che ô đứng đó, mỉm cười, nụ cười ấm áp như xưa.

“Vệ Nam, anh đến đón em về nhà”.

Cuộc sống ổn định, năm tháng bình yên

Ngay từ khi còn rất nhỏ, Hứa Chí Hằng đã biết cha mình là người như thế nào.

Mẹ thường đứng trước cửa sổ, mái tóc xoăn màu hạt dẻ xõa sau lưng, tay cầm điều thuốc, từ từ nhả khói, trong nháy mắt khói thuốc mù mịt khắp phòng. Người phụ nữ đứng trong làn khói mịt mù, quay người nhìn anh ấy, nhếch mép cười lạnh lùng.

Đối với mẹ anh ta, sự xuất hiện của anh là một sự sỉ nhục.

Bà từng là ca sĩ, xinh đẹp trẻ trung, tài năng hơn người, mỗi lần biểu diễn trước đám đông, xung quanh tràn ngập hoa tươi và hào quang. Về sau trong quá trình chọn cảnh xảy ra sự cố ngoài ý muốn, bà được người ấy cứu, từ đó sa vào lưới tình không lối thoát, giống như con thiêu thân lao vào lửa, thậm chí không thêm quan tâm đến tiền đồ xán lạn của mình, sống chết ở bên người ấy.

Về sau bà mới biết người ấy có một người vợ điệu dàng và một cô con gái đáng yêu.

Đối với ông ta, mình chỉ là người giúp ông ta thỏa mãn nhu cầu sinh lý khi vợ ông ta mang thai. Một cô gái ngây thơ bị mê hoặc bởi vẻ ngoài, yêu một người đàn ông đã có vợ, lén lút lút lút, mối tình không mấy làm vinh hạnh ấy đã hủy hoại những năm tháng tươi đẹp nhất trong cuộc đời bà.

Lòng tự trọng của bà khiến bà không thể chịu đựng được việc ông ta coi là đối tượng trút giận. Nhưng khi ra đi, bà mới biết mình đã mang thai, định phá thai nhưng tình mẹ trời dấy, dù thế nào cũng không nỡ bỏ con. Có lúc phụ nữ rất mềm yếu, thời gian ấy bà thường nhớ lại những năm tháng vui vẻ bên ông ta, đã biết bao lần muốn leo lên bàn mổ nhưng mỗi lần nhìn thấy những dụng cụ kim loại lạnh lùng là lại sợ đến phát run lên.

Đứa trẻ vô tội, bà nghĩ mình vẫn nên sinh nó ra.

Thực ra lúc ấy bà cũng chẳng còn gì. Vốn là một trẻ mồ côi không cha không mẹ, khó khăn lắm mới giành được giải trong cuộc thi hát, ký hợp đồng với công ty giải trí, cuối cùng cũng có cơ hội tỏa sáng thì lại bị người đàn ông kia mà thân bại danh liệt. Một người phụ nữ không còn gì cả, cùng đứa con chưa ra đời, lẳng lẽ nằm trong bệnh viện, chờ đợi nỗi đau dài đằng đẳng.

Có lẽ lúc ấy ông ta đang ở bên vợ mình, chờ đợi sự ra đời của con gái yêu.

Cuối cùng đứa con cũng chào đời, đôi mắt nó rất đẹp, giống hệt như cha nó vậy. Tên con do bà đặt, Chi Hằng Chi Hằng, vĩnh viễn vĩnh hằng. Bà hy vọng con trai sẽ không đứng núi này trông núi nọ như cha nó, hy vọng nó có thể yêu một cô gái xinh đẹp, dịu dàng, sống hạnh phúc mãi mãi.

Đứa trẻ kia cùng họ Hứa với bà, không liên quan đến người đàn ông kia.

Hứa Chi Hằng và mẹ sống dựa vào nhau nhiều năm, bà rất ít khi nói chuyện với anh. Anh cũng thích ở một mình trong phòng làm việc của mình, không nghịch ngợm như những cậu bạn cùng tuổi khác, thích im lặng, giống như mặt nước mùa thu, lạnh lẽo, tĩnh lặng.

Hứa Chi Hằng còn nhớ rất rõ, hôm ấy là ngày sinh nhật lần thứ mười của anh, mẹ hút rất nhiều thuốc, tấm thảm trắng đệp để trong phòng ngủ phủ một lớp tàn thuốc dày. Anh mở cửa gọi mẹ ăn cơm, mẹ anh lạnh lùng nói: “A Hằng, sau này con hãy sống cùng cha con”. Trên bàn có tờ giấy xét nghiệm của bệnh viện, bà quay người đi, nụ cười lạnh lùng trên khóe môi dường như ẩn chứa nỗi cô đơn giằng xé, tàn thuốc không ngừng rơi xuống từ những ngón tay run run, Hứa Chi Hằng thấy bà nói rất khẽ, rất khẽ: “Mẹ không thể nuôi con được nữa rồi”.

Chiều hôm ấy đột nhiên xuất hiện một người đàn ông lạ mặt lái xe đưa hai người đến một thành phố lạ. Hứa Chi Hằng im lặng, không phản đối nhưng cũng không gọi người đó là cha.

Bệnh của bà đã để lỡ gần 10 năm, cuối cùng đến lúc không thể gắng gượng được nữa mới gọi Hứa Chi Hằng ra nước ngoài, nói là muốn dặn dò trước lúc ra đi.

Lời trăng trối của bà chính là cái gọi là bằng chứng mà Hứa Chi Hằng mang về nước, bằng chứng ấy đủ để người kia chết không chỗ chôn.

Là kẻ thứ ba phá hoại hạnh phúc gia đình người khác, có lẽ đây là chuyện về vang duy nhất trong cuộc đời bà. Đẩy kẻ xấu xa trong bóng tối vào nhà lao, nhưng không phải vì chính nghĩa mà là vì muốn trả thù. Rốt cuộc trả thù gì đây? Trả thù ông ta đã làm tổn thương đến mình, đẩy mình vào vị trí tội lỗi, hoặc cuộc đời đã bị hủy hoại mà không thể nào bù đắp được.

Đến tận lúc chết bà mới mỉm cười, bà nắm chặt tay Hứa Chi Hằng, bảo anh nói với người ấy một câu.

Thực ra ông có một cô con gái rất đáng yêu và một cậu con trai rất đẹp trai, nhưng không có ai muốn mang họ ông.

Không ai muốn mang họ ông.

Kỳ Quyên họ Kỳ, không liên quan đến người đó. Không ai muốn nhắc đến tên người đó.

Khi Hứa Chi Hằng nói câu đó trong nhà lao, người ấy chỉ khẽ chau mày, không nói gì.

Nhìn kỹ thì hai cha con rất giống nhau, dáng vẻ đặc biệt trên người người ấy giống như ác quỷ trong đêm khuya, khiến người ta sa vào rồi là không thể thoát ra được. Vì vậy bất kể là mẹ Kỳ Quyên hay mẹ Hứa Chi Hằng, khi còn trẻ đều yêu ông ta thật lòng. Ông ta đùa giỡn với hai người phụ nữ, tạo ra hai bi kịch. Trước lúc chết vẫn cười rất phóng khoáng.

Hứa Chi Hằng thâm nghĩ, rốt cuộc ông ta là người như thế nào, có lẽ Kỳ Quyên nói ông ta là đồ cặn bã cũng không có gì là quá đáng, chỉ có điều tự mình chửi cha mình là đồ cặn bã cũng là chuyện không mấy vui vẻ gì.

Về sau anh ấy trở thành tay trống trong ban nhạc.

Anh ấy thích cảm giác điên cuồng không cần để ý đến cái gì khi đánh trống, không ngừng dõ theo tiết tấu có thể khiến anh ấy say sưa đến nỗi quên cả bản thân mình. Như vậy có thể tạm thời quên đi quá khứ không mấy tốt đẹp.

Nhớ đến Vệ Nam, người con gái thầm yêu mình gần mười năm, người con gái ngây thơ đã cầm sô cô la đến tỏ tình với mình, lúc ười để lộ hai má lúm đồng tiền xinh xắn trên khuôn mặt, lúc tức giận mặt đỏ bừng bừng, nắm chặt tay, hít thật sâu. Tất cả những gì liên quan đến cô ấy anh đều chôn sâu trong tận đáy lòng. Đó là nơi mềm mại nhất trong tim Hứa Chi Hằng, một nơi không thể chạm tới được.

Anh dùng một năm để sắp xếp lại tất cả, sau đó về nước, liên lạc với cảnh sát, bắt kẻ khá có máy mặt, cũng chính là cha mình, cuối cùng đã thoát khỏi thế lực mà người đó sắp đặt để giám sát mình.

Đến tận lúc anh vùng vẩy đứng dậy khỏi vũng bùn lầy, muốn nỗ lực một lần thì anh lại nhìn thấy trong một nhà hàng mới mở, có một người con trai đang mỉm cười hát bài hát ấy, nghe thấy anh ta nói: “Vệ Nam, lấy anh nhé”, sau đó hai người ôm nhau thật chặt giữa tiếng vỗ tay bà chúc phúc của mọi người xung quanh.

Anh cầm tờ giấy trên tay, trong đó có viết một bài hát Người con gái trong trái tim tôi. Anh đã chép lời và các nốt nhạc trên đó, bởi vì anh biết rằng Vệ Nam gốc gác quê nhà ấy quá xúc động và ngạc nhiên, chắc chắn sẽ không nhớ lời bài hát. Anh đã thức đêm viết nó, hy vọng cô ấy có thể nhớ thật kỹ, hy vọng sau này cô ấy cũng có thể hát cho các con nghe.

Nhưng bây giờ tờ giấy trong tay đã bị ướt sũng vì mồ hôi, và cô ấy cũng sắp trở thành vợ của người khác.

Rất nhiều thứ đã qua đi rồi thì sẽ không còn cơ hội bù đắp.

Anh biết rất rõ mình và Vệ Nam đã để lỡ điều gì, Nhìn thấy Vệ Nam mỉm cười hạnh phúc trong lòng Lục Song, nhìn thấy Lục Song dịu dàng vuốt tóc cô ấy, bỗng nhiên anh thấy bức tranh ấy mới hài hòa và đẹp đẽ làm sao. Không ai có thể chen chân vào giữa hai người họ.

Lục Song có được trái tim của Vệ Nam, chỉ trong thời gian một năm. Anh không biết rằng Lục Song đã nỗ lực nhiều như thế nào, nhưng chỉ ít cũng dám khẳng định rằng Lục Song làm nhiều việc cho Vệ Nam hơn mình. Thực ra mình cũng có rất nhiều cơ hội để trân trọng cô ấy, nhưng vì rất nhiều nguyên nhân mà mình đã để lỡ.

Không ai sai, không ai đúng, chỉ là đã để lỡ.

Anh khẽ mỉm cười, quya người, ném tờ giấy đã bị vo nhàu nhĩ vào thùng rác rồi bước đi.

Về sau anh cùng ban nhạc đi biểu diễn khắp đất nước, mỗi lần đứng trên sân khấu, nhìn đám người đông đúc phía dưới, anh lại nhớ đến cảnh tượng hồi mẹ còn biểu diễn. Có lẽ trong mắt người khác, mẹ anh là người phụ nữ xấu xa, là kẻ thứ ba, nhưng đối với anh đó là người mẹ đáng kính nhất, người đã vất vả nuôi anh trưởng thành. Hồi nhỏ xem cuốn băng ghi lại buổi biểu diễn của mẹ, cũng là buổi biểu diễn cuối cùng. Bây giờ đứng trên sân khấu, đột nhiên Hứa Chi Hằng thấy thì ra cảm giác bị ánh đèn bao quanh lại cô đơn đến thế, bởi người tận sâu trong trái tim mình đã bị lấy đi.

Năm người trong ban nhạc có cùng chí hướng, cùng nhau chơi nhạc, ngày nào cũng vui vẻ, phóng khoáng. Cuối cùng anh cũng có mấy người bạn tri âm. Lúc nhàm chán họ thường trêu anh, A Hằng cậu nên cười nhiều một chút, cậu mà cười thì khối cô chết.

Anh không còn phản cảm với sự gần gũi và khen ngợi của người khác, thỉnh thoảng anh cũng bật cười, lâu dần, nụ cười ấy cũng trở thành thói quen.

Ba năm sau trong buổi bán CD, dưới trời mưa, Tô Mẫn Mẫn che ô mỉm cười trước mặt anh.

Hứa Chi Hằng nhìn cô ấy, lâu lắm không gặp, cô ấy thay đổi rất nhiều, hoàn toàn khác xa với cô gái yếu ớt bám lấy mình bao nhiêu năm trước đây. Cô ấy trở nên chín chắn và tự tin hơn rất nhiều, da ngăm ngăm đen, nghe nói cô ấy đã đến biên giới dạy học.

Thời hạn ba năm đã hết, cô ấy được điều về dạy học ở thành phố này.

Hứa Chi Hằng khẽ cười và hỏi: “Mua mấy chiếc?”

Cô ấy nói: “Ba chiếc”.

“Ký cái gì?”

“Chiếc đầu tiên, tặng Tô Mẫn Mẫn, chúc cô ấy sống thêm vài năm”.

Giọng nói của cô ấy vẫn vậy, vẫn chua ngoa như xưa. Hồi ấy khi ở bên Hứa Chi Hằng, mỗi lần tức giận cô ấy thường nói, Hứa Chi Hằng, sao anh không chết đi. Hứa Chi Hằng, anh là đồ xấu xa, tôi có mất như mù nên mới yêu anh. Nhưng sau đó, cô ấy lại vào bếp nấu cơm cho anh ăn, về mặt cô ấy, hình ảnh cô ấy lúc cúi gằm mặt bị bóng tay vẫn còn in đậm trong trí nhớ của anh.

Anh rất khó có thể diễn tả sự tồn tại của Tô Mẫn Mẫn đối với mình. Anh biết cô ấy là người ích kỷ, hẹp hòi, biết thủ đoạn bỉ ổi của cô ấy khi lấy đi những thứ mà anh đã tặng cho Vệ Nam, cũng biết tình cảm sâu đậm của cô ấy dành cho mình, biết sự ngốc nghếch của cô ấy, Chỉ có điều cô ấy quá coi trọng tình yêu, thật giống với người phụ nữ đã sinh ra mình, đã từng vì tình yêu mà vứt bỏ mọi thứ.

Có lẽ chính vì điều đó mà Hứa Chi Hằng mới nói cho Tô Mẫn Mẫn tất cả mọi chuyện của mình, nói cho cô ấy nghe những lời mình đã giấu kín trong lòng bấy lâu nay, bởi vì anh nghĩ rằng hai người rất giống nhau.

Trong khoảng thời gian hai năm ở bên Tô Mẫn Mẫn, Hứa Chi Hằng đã từng xem cô như đối tượng trút giận, như cô ấy vẫn âm thầm chịu đựng. Bây giờ nhớ lại, sự tổn thương mà mình đã gây ra cho cô ấy đã không thể bù đắp được.

Nhiều năm nay anh không đáp lại tình cảm của cô, có lẽ vì đã trao trọn trái tim cho Vệ Nam, có lẽ không dám nhận lấy tình cảm sâu đậm giống như thiêu thân lao vào lửa mà người con gái kia đã dành cho mình, sợ mình không thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy, sợ lặp lại bi kịch của thế hệ trước.

Tô Mẫn Mẫn nói tiếp: “Chiếc thứ hai viết, tặng Tô Mẫn Mẫn, chúc sinh nhật vui vẻ”.

Hứa Chi Hằng cúi đầu viết chữ lên CD, đột nhiên anh nhớ lại, từ nhỏ đến lớn, chỉ có Tô Mẫn Mẫn cùng anh qua ngày sinh nhật, lại còn chuẩn bị rất chi đáo cho buổi tiệc sinh nhật của anh. Bố không có thời gian quan tâm đến anh. Mẹ thì ốm đau bệnh tật. Vệ Nam cũng chỉ ở bên cạnh trong khoảng thời gian một tháng ngắn ngủi, lại đúng dịp thi hết học phần nên quá bận rộn, không có thời gian tĩnh tâm để ở bên anh. Còn Tô Mẫn Mẫn ở bên mình hai năm, hai lần sinh nhật, lần nào cô ấy cũng mua một chiếc bánh ga tô to, làm một bàn đầy thức ăn đợi anh về. Còn anh thì lúc nào cũng gườm gườm cô ấy, thậm chí không nhớ sinh nhật của cô ấy. Bây giờ dùng cách này, lần đầu tiên chúc cô ấy sinh nhật, khi đặt bút ký lên CD, cảm giác tay run run, có phải vẻ lạnh lùng bấy lâu nay đã bắt đầu tan chảy dưới sự cố chấp của cô ấy.

“Chiếc thứ ba anh thích viết gì thì viết”.

Anh im lặng một lúc, vung bút viết mấy chữ lên CD rồi đưa cho Tô Mẫn Mẫn. Sau khi nhìn thấy dòng chữ ấy, Tô Mẫn Mẫn ngạc nhiên một lúc rồi mỉm cười, dặt tay cô bé đến trước bàn anh và nói: “Ngoan, nói cảm ơn đi”>

Cô bé ngoan ngoãn gật đầu và nói: “Cảm ơn chú!”.

Hứa Chi Hằng nhìn cô bé ấy, đôi mắt to tròn, hai bím tóc xinh xắn, càng nhìn càng thấy đáng yêu, anh xoa đầu cô bé, khẽ hỏi: “Cháu tên là gì?”

Cô bé ngẩng đầu, mỉm cười rạng rỡ: “Mẫn Chi, cháu tên là Hứa Mẫn Chi.”

Chữ Mẫn trong Tô Mẫn Mẫn, chữ Chi trong Hứa Chi Hằng, hai chữ Mẫn Chi cảm giác hơi chói tai.

Anh ngẩng đầu nhìn Tô Mẫn Mẫn, cô ấy cười rồi dắt cô bé đi.

Về sau anh ấy mới biết chuyện Tô Mẫn Mẫn vô sinh, nguyên nhân là vì lần phá thai ở dưới quê đã làm ảnh hưởng đến sức khỏe. Có lẽ lúc ấy mình đang ở nước ngoài, cùng mẹ bàn tính xem làm thế nào để đưa ông bố xấu xa vào nhà lao.

Hứa Chi Hằng đứng trước cửa sổ, im lặng một lúc rất lâu, một số người khi đã nợ tình cảm rồi thì suốt đời không thể trả được.

Một lúc sau anh nhận được lời nhắn.

“Em đợi câu nói này của anh, đợi rất nhiều năm”.

Anh không đòi hỏi nhiều.

Trước đây cứ tưởng rằng mình đã dành tất cả tình cảm cho Vệ Nam, vì nhiều nguyên nhân từ phía gia đình mà không thể ở bên nhau, đau khổ bao nhiêu năm. Nhưng sau này khi biết tin cô ấy kết hôn với Lục Song, cảm giác đau nhói trong tim không dữ dội như mình tưởng tượng, nhìn cô ấy mỉm cười hạnh phúc, anh lại cảm thấy thư thái. Vệ Nam đã tìm được hạnh phúc của mình, anh cũng không còn gì để tiếc nuối.

Anh đã lấy đi gần 10 năm của Vệ Nam, không thể để Tô Mẫn Mẫn vì mình mà lãng phí tuổi thanh xuân. Nhìn cô bé đáng yêu, anh bỗng thấy tim mình trở nên yếu mềm.

Anh nhắc bút, viết hàng chữ trên CD, đó là câu nói Tô Mẫn Mẫn đã nói rất nhiều lần với anh, có lẽ, thứ anh muốn tìm kiếm chính là sự yên ổn và bình yên ấy.

Cô ấy không đòi hỏi nhiều.

Hồi học đại học, ký túc xá nữ thịnh hành một câu hỏi lựa chọn, câu hỏi đó là, nếu lấy chồng, bạn sẽ chọn người yêu mình hay chọn người mình yêu?

Hầu hết cả ký túc đều chọn người yêu mình, họ nói con gái lấy người yêu mình sẽ càng hạnh phúc hơn.

Tô Mẫn Mẫn cố chấp chọn người mình yêu. Cô nói, muốn lấy người mình yêu, muốn yêu anh ấy hết mình. Cô tin con người không phải là sắt đá, chỉ cần mình bỏ công sức thì nhất định sẽ được báo đáp.

Cô ấy rất thích một câu nói, đó là: “Cuộc sống ổn định, năm tháng bình yên”.

Cô ấy nói tình yêu lắng đọng lâu rồi mới có thể dịu dàng và đẹp đẽ, không cần phải khoa trương, chỉ cần hai người nắm tay nhau sống trọn đời, tận hưởng niềm hạnh phúc nhẹ nhà, vậy là đủ.

Nhiều năm qua đi, cả anh và cô ấy đều thay đổi rất nhiều, cuối cùng cả hai đều tìm được thứ mình muốn. Bây giờ vẫn còn trẻ, sau này còn rất nhiều thời gian để tận hưởng sự bình yên ấy.

Cô ấy nhìn CD có viết tám chữ rất đẹp rồi mỉm cười.

“Cuộc sống ổn định, năm tháng bình yên”

Hứa Chi Hằng, may mà anh vẫn nhớ, còn em, cũng chưa bao giờ rời xa.

Toàn Văn Hoàn

50. Nghệ Thuật Đặt Tên

Lúc nhàn rồi mọi người thường ngồi quanh chiếc bàn trong vườn, vừa đánh mát chược vừa nói chuyện. Con dâu nhà họ Chương hôm nay sinh được một cậu con trai khóc long trời lở đất. Tối qua nhà họ Lý mẹ chồng con dâu lại cãi nhau, vắng đủ các loại không thể nghe nổi...

Hàng xóm láng giềng nói chuyện với nhau, mồm năm miệng mười, mỗi người một câu nhưng trông rất vui vẻ.

Nói đến chuyện sau này, mọi người thường nhắc đến anh em nhà học Vệ.

Anh trai tên là Vệ Đằng, em gái tên là Vệ Nam.

Người anh từ nhỏ đã bị bệnh dạ dày, mỗi lần đau là ôm bụng lăn lên bò xuống, gào khóc thảm thiết, khiến người ta nhìn thấy mà đau lòng.

Cô em từ nhỏ đã thích là khó người khác, mắng người không chút tị, vòng vo tam quốc, nói bóng nói gió, khiến người ta tức đến sôi máu.

Tên của hai đứa trẻ không nghệ thuật, ngoại hình không nghệ thuật nhưng ăn mặc rất nghệ thuật.

Người anh rất thích sành điệu, quần thụng lỗ chỗ, áo đủ loại màu sắc, lại còn đeo thắt lưng bạc sáng chói, tóc dựng người chẳng khác nào con nhím.

Cô em thích tỏ vẻ hiền thực, thích mặc váy trắng, đi đôi dép lê xinh xắn, khi cười để lộ má lúm đồng tiền xinh xắn, dịu dàng dễ thương, thực chất là con ác quỷ đội lốt cừu.

Khi nhắc đến hai anh em nhà này, hàng xóm láng giềng lại thấy đau đầu.

Bố Vệ Nam mỉm cười và nói: “Ban đầu, lúc đặt tên cho Vệ Đằng, chúng tôi nghĩ đến từ “bay cao”. Khi đặt tên cho Vệ Nam, đúng lúc hoa mộc ngoài cửa sổ nở hoa. Thực ra hai cái tên này cũng rất nghệ thuật”.

Mọi người đều than vãn, người than vãn nhiều nhất là bố Lục Song: “Thực ra đặt tên cho con chỉ cần đơn giản, dễ nhớ là được. Nhìn hai đứa sinh đôi nhà tôi kìa, Lục Song, Lục Đan. Hai cái tên vừa hay vừa dễ nhớ, một kép một đơn, vừa nghe đã thấy... là hai anh em rất thương yêu nhau”.

Hồi ấy Vệ Đằng và Vệ Nam mới học tiểu học, nhà ở ngoại ô. Khu ấy không đông lắm, hàng xóm láng giềng hầu hết là đồng nghiệp. Nhà họ Vệ và nhà họ Lục thân nhau nhất, bởi vì hai ông bố là bạn chơi bài, họ rất thích chơi mát chược.

Vệ Đằng và Vệ Nam không hợp nhau, cứ năm ba ngày là lại cãi nhau ôm tòi, thỉnh thoảng mọi người nghe thấy trong vườn vang lên tiếng kêu thảm thiết như lợn bị chọc tiết vậy, đưa mắt nhìn sang thì thấy cảnh tượng hai anh em đang đánh nhau. Quan hệ giữa Lục Song và Lục Đan càng kỳ lạ hơn. Lục Song vừa nhìn thấy em gái là mỉm cười dịu dàng. Còn Lục Đan vừa nhìn thấy anh trai là chạy bán sống bán chết, giống như nhìn thấy ong vàng vậy.

Vệ Nam vẫn nhớ những người có con một khi nói chuyện với mọi người trong vườn thường than thở: “Haizz, cùng chung dòng máu, sao lại thế chứ. Mau mà chúng ta sáng suốt, chỉ sinh một đứa, không phải đau đầu, đúng là phúc đức”.

Không ngờ, lần này Vệ Nam cũng mang thai sinh đôi.

Ban đầu Vệ Nam chỉ nghĩ sau khi mang thai sẽ rất vất vả, có lúc đi cũng không đi được. Lục Song liền vui vẻ bế cô lên, điều này cũng chẳng có gì, vợ chồng già rồi bế đi bế lại cũng không sợ mất mặt. Điều đáng sợ là Vệ Nam thấy trong bụng như đang diễn xiếc vậy, Chân nọ đá chân kia, đấm đá thùm thụp. Đến bệnh viện kiểm tra mới biết là thai sinh đôi. Vệ Nam ngây người một lúc rất lâu mà vẫn không có phản ứng gì, chỉ có Lục Song là vô cùng xúc động, ôm Vệ Nam vào lòng và nói: “Em thật lợi hại”.

Vệ Nam gườm gườm, đẩy Lục Song đang nhe nhớn ra rồi đi ra cửa một mình.

Hai đứa trẻ này vẫn chưa ra đời mà đã bắt đầu chơi trò Na tra đại náo thủy cung rồi, đứa này giỏi hơn đứa kia, không ai thua ai, nhất định là không liên quan đến tôi, là di truyền từ người học Lục tên Song nhà anh.

Hai nhà Lục Vệ vô cùng ngạc nhiên khi biết tin này. Mẹ Vệ Nam than thở: “Sinh một đứa đã vất vả lắm rồi, lại còn một lần sinh hai đứa, haizz, hai đứa trẻ khó bế lắm, khó bế lắm”. Mẹ Lục Song rất ngạc nhiên, buột miệng nói: “Lẽ nào sinh đôi cũng di truyền?”

Lục Song mỉm cười không nói gì.

Vệ Nam vô cùng sầu não.

Một đứa trẻ đã đủ phiền phức lắm rồi, hai đứa đúng là cực hình. Nguyên chuyện đặt tên đã khiến Vệ Nam mệt mỏi lắm rồi.

Dĩ nhiên, Lục Song không hề kêu ca chuyện Vệ Nam một lần sinh nhiều như vậy. Nhìn dáng vẻ của anh ta thì dường như mong Vệ Nam một lần sinh năm đứa. Sau khi biết Vệ Nam mang thai sinh đôi, ngày nào Lục Song cũng mỉm cười vui vẻ, khoái chí, quan tâm và chiều chuộng Vệ Nam hơn. Ngay cả sếp của Lục Song cũng thưởng cho anh một khoản tiền thưởng vô cùng lớn vì hiệu quả làm việc đáng ngạc nhiên của anh, nói là để mua quần áo, sữa cho hai đứa trẻ.

Lục Song và Chu Phóng, một người sắp làm bố, một người chuẩn bị làm cha nuôi mấy hôm nay đều tụ tập bới nhau để bàn tính chuyện đại sự. Một người cầm quyển từ điển đặt tên dày cộp, một người cầm quyển phong thủy ngũ hành bát quái, nghiên cứu rất lâu, đặt rất nhiều tên dự bị để Vệ Nam quyết định. Vệ Nam chọn hai cái tên nghe cùng thuận tay, nét viết đơn giản, dễ nhớ dễ đọc: Lục Trạch Văn, Lục Trạch Hiên.

Chu Phóng giải thích một lô xích sông, nào là Trạch là ơn trạch trời cho, Văn là văn chương bay lượn, Hiên là hiên ngang bất khuất, Vệ Nam nghe mà miệng giật giật từ nhà đến bệnh viện.

Kết quả là một trai một gái, tên “Hiên” không thích hợp cho con gái nên đổi thành “Huyền”.

Hai anh em Trạch Văn Trạch Huyền đều khỏe mạnh, hoạt bát, suốt ngày nhe nanh múa vuốt khóc oe oe khiến mấy cô y tá trong khoa sản mệt mỏi bở phờ.

Sau khi Vệ Nam lại sức, Lục Song dìu Vệ Nam đi thăm các con. Vệ Nam thấy em gái Trạch Huyền quấy khóc suốt không thôi, anh trai Trạch Văn có vẻ rất ngoan, quay sang nhìn bố mẹ đứng ngoài cửa còn gơ tay khua chân.

Cặp song sinh này sắp lặp lại bi kịch về mối quan hệ anh em đáng sợ của Lục Song và Lục Đan, Vệ Đăng và Vệ Nam ...

Lục Song mỉm cười và nói: “Yên tâm đi, có người cha hoàn mỹ như anh dạy dỗ, chúng sẽ rất ngoan. Anh sẽ rèn luyện chúng thành những đứa trẻ biết nghe lời nhất”. Nói xong, Lục Song hướng ánh mắt dịu dàng vào phòng, chỉ thấy Lục Trạch Văn ngoan ngoãn đã rút cái tay vừa gơ ra, híp mắt nhìn cha. Lục Trạch Huyền cũng không khóc nữa, quay sang tròn xoe mắt nhìn bố.

Vệ Nam nắm chặt tay Lục Song và nói: “...Giao cho anh đấy”.

Lục Song khẽ cười: “Máu trên người chúng là của anh mà. Chắc chắn anh hiểu chúng... rõ như lòng bàn tay. Anh rất vui khi được huấn luyện... à không, giáo dục chúng. Mang thai chín tháng mười ngày, em thật vất vả, việc dạy con cứ giao cả cho anh”. Nói xong anh hôn Vệ Nam rồi bế cô về phòng bệnh, sau đó đến phòng trẻ sơ sinh chơi với hai con.

Vệ Nam nghĩ bụng, phản ứng của Lục Trạch Văn và Lục Trạch Huyền lúc này, chắc hẳn là kết quả nhìn chăm chú với ánh mắt dịu dàng của người cha “Hoàn mỹ nhất” trong suốt mấy ngày hôm nay.

Kỳ Quyên ngồi cạnh giường bệnh, vừa gọt táo vừa than thở: “Tao thấy con mày mới nhỏ thể mà đã bướng bỉnh rồi, hai tên quỷ sứ, chắc sẽ đau đầu lắm đấy”.

Vệ Nam cười và nói: “Không sao, Lục Song sẽ xử lý chúng”.

Kỳ Quyên ngó người võ vai Vệ Nam, nghiêm giọng nói: “Mày tin người cha như anh ta, cộng thêm ông cha nuôi Chu Phóng có thể giáo dục... những đứa trẻ ưu tú sao?”

Vệ Nam nhăn nhó: “Không sao, dù là hai tên quỷ sứ thì tao cũng nhận:. Cô ngừng một lát, khề nói: “Dù có biến dị thể nào thì chúng cũng di truyền một phần... ngây thơ, trong sáng của tao mà”.

Kỳ Quyên gật đầu: “Vì vậy, nhìn hai đứa trẻ có thể thấy được Lục Song tuyệt đối là...”

Bỗng nhiên Lục Song đẩy cửa bước vào, mỉm cười với Kỳ Quyên và nói: “Kỳ Quyên, em đang đánh giá anh à?”

Kỳ Quyên nhìn Vệ Nam một cái rồi quay đầu mỉm cười rạng rỡ: “Vâng ạ, bỗng nhiên em thấy anh là người cha hoàn mỹ nhất trên thế giới này”.

Lục Song mỉm cười rồi nói với Vệ Nam: “Hình như con rất đói, phải mời em ra tay thôi”.

Vệ Nam nói: “Anh cho các con ăn sữa đi”.

“Bác sĩ nói sữa mẹ rất tốt cho sự phát triển của trẻ”.

Vệ Nam im lặng một lúc rất lâu rồi mới bi thảm nhìn bầu trời ở phía xa: “Vâng”

Không biết hai đứa trẻ ăn uống thế nào, Vệ Nam bắt đầu nhắm tính trong bụng, chi bằng sau khi ra viện tìm một vú em thật khỏe mạnh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/oc-sen-chay>